

Országgyűlési Napló

*Dr. Hiller István, Jakab István,
Lezsák Sándor és Sneider Tamás*
elnöklete alatt

Jegyzők: *Gelencsér Attila, Szávay István,
dr. Varga László, dr. Vinnai Győző*

Tárgyai	Hasáb
Az ülésnap megnyitása	4989
Megemlékezés a magyar nyelv napjáról	4989
Napirend előtti felszólalások:	
Kocsis-Cake Olivio (Párbeszéd)	4989
Dr. Rétvári Bence , az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára	4991
Gréczy Zsolt (DK)	4993
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	4995
Bangóné Borbély Ildikó (MSZP)	4997
Dr. Rétvári Bence , az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára	4999
Ungár Péter (LMP)	5001
Dr. Rétvári Bence , az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára	5003
Dr. Varga-Damm Andrea (Jobbik).....	5005
Soltész Miklós , a Miniszterelnökség államtitkára	5007
Dr. Latorcai János (KDNP)	5009
Magyar Levente külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár	5010
Nyitrai Zsolt (Fidesz)	5012
Dr. Rétvári Bence , az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára	5013
A Magyarország és a Thaiföldi Királyság között létrejött kiadatási egyezmény kihirdetéséről szóló számú törvényjavaslat zárószavazása	5015
A Magyarország Kormánya és az Angolai Köztársaság kormánya között a diplomata- és szolgálati útlevelel rendelkező állampolgáraik kölcsönös vízummentességéről szóló Megállapodás kihirdetéséről szóló törvényjavaslat zárószavazása	5015
A közsférabeli szervezetek honlapjainak és mobilalkalmazásainak akadálymentesítéséről szóló törvényjavaslat zárószavazása	5015
A Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság 2017. évi egységes költségvetésének végrehajtásáról szóló törvényjavaslat zárószavazása	5016
A Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság 2019. évi egységes költségvetéséről szóló törvényjavaslat zárószavazása	5016
Az 1965. évi 4. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a New Yorkban, 1961. március 30-án kelt Egységes Kábítószer Egyezmény módosításának kihirdetéséről szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás	5016
Az 1979. évi 25. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a pszichotrop anyagokról szóló, Bécsben, az 1971. évi február hó 21. napján aláírt egyezmény módosításának kihirdetéséről szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás.....	5017
A nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi. CXC. törvény módosításáról szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás	5017
Egyes törvények külügyi igazgatási tárgyú módosításáról szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás	5017
Az állatok védelméről és kíméletéről szóló 1998. évi XXVIII. törvény módosításáról szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás.....	5018

Az 1976. szeptember 20-i 76/787/ESZAK, EGK, Euratom tanácsi határozathoz csatolt, az Európai Parlament tagjainak közvetlen és általános választójog alapján történő választásáról szóló okmány módosításáról szóló, 2018. július 13-i (EU, Euratom) 2018/994. tanácsi határozat kihirdetéséről” szóló törvényjavaslat zárószavazása	5018
Egyes törvények fogyasztóvédelmi célú módosításáról szóló törvényjavaslatához benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás	5018
Az egyes adótörvények uniós kötelezettségekhez kapcsolódó, valamint egyes törvények adóigazgatási tárgyú módosításáról szóló törvényjavaslatához benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás.....	5019
Döntések előterjesztések tárgysorozatba vételéről	5019
A felsőoktatás szabályozására vonatkozó és egyes kapcsolódó törvények módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig.....	5021
Dr. Rétvári Bence , az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára, a napirendi pont előterjesztője.....	5021
Felszólalók:	
Dr. Pósnán László , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	5023
Dr. Brenner Koloman , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	5026
Földi László , a KDNP képviselőcsoportja részéről	5028
Dr. Hiller István , az MSZP képviselőcsoportja részéről	5029
Arató Gergely , a DK képviselőcsoportja részéről	5032
Hohn Krisztina , az LMP képviselőcsoportja részéről.....	5035
Dr. Mellár Tamás , a Párbeszéd képviselőcsoportja részéről	5037
Szabó Szabolcs (független).....	5039
Dr. Brenner Koloman (Jobbik)	5044
Dr. Pósnán László (Fidesz)	5044
Arató Gergely (DK).....	5045
Farkas Gergely (Jobbik)	5046
Dr. Rétvári Bence , az Emberi Erőforrások Minisztériumi államtitkárának előterjesztői válasza.....	5050
Egyes kutatás-fejlesztéssel, valamint szakképzéssel összefüggő törvények módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig.....	5056
Dr. Palkovics László innovációért és technológiáért felelős miniszter, a napirendi pont előterjesztője.....	5056
Felszólalók:	
Dr. Vinnai Győző , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	5059
Dr. Brenner Koloman , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	5062
Nacsa Lőrinc , a KDNP képviselőcsoportja részéről	5064
Dr. Hiller István , az MSZP képviselőcsoportja részéről	5065
Arató Gergely , a DK képviselőcsoportja részéről	5069
Hohn Krisztina , az LMP képviselőcsoportja részéről.....	5072
Dr. Mellár Tamás , a Párbeszéd képviselőcsoportja részéről	5073
Nacsa Lőrinc (KDNP)	5074
Kunhalmi Ágnes (MSZP)	5075
Dr. Vinnai Győző (Fidesz)	5076
Z. Kárpát Dániel (Jobbik).....	5077
Szabó Szabolcs (független).....	5078
Dr. Pósnán László (Fidesz)	5078
Ander Balázs (Jobbik).....	5080
Kunhalmi Ágnes (MSZP)	5085
Z. Kárpát Dániel (Jobbik).....	5086
Nacsa Lőrinc (KDNP)	5088
Dr. Palkovics László innovációért és technológiáért felelős miniszter előterjesztői válasza.....	5089

A 2019. év II. Rákóczi Ferenc-emlékévvé nyilvánításáról szóló határozati javaslat általános vitája a lezárásig.....	5098
Németh Szilárd István (Fidesz), a napirendi pont előterjesztője.....	5098
Felszólalók:	
Dr. Hiller István , az MSZP képviselőcsoportja részéről	5100
Dr. Hörcsik Richárd , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	5102
Farkas Gergely , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	5105
Nacsa Lőrinc , a KDNP képviselőcsoportja részéről	5108
Potápi Árpád János , a Miniszterelnökség államtitkára	5110
Gréczy Zsolt (DK)	5113
Dr. Varga László (MSZP)	5114
Németh Szilárd István (Fidesz) előterjesztői válasza	5114
Egyes családtámogatási és nyugdíjbiztosítási tárgyú törvények módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig	5115
Novák Katalin , az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára, a napirendi pont előterjesztője.....	5115
Felszólalók:	
Dr. Pesti Imre , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	5119
Stummer János , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	5122
Nacsa Lőrinc , a KDNP képviselőcsoportja részéről	5124
Bangóné Borbély Ildikó , az MSZP képviselőcsoportja részéről	5126
Novák Katalin az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára	5130
Gréczy Zsolt , a DK képviselőcsoportja részéről.....	5133
Schmuck Erzsébet , az LMP képviselőcsoportja részéről	5137
Nacsa Lőrinc (KDNP)	5140
Tordai Bence (Párbeszéd)	5141
Novák Katalin , az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára, a napirendi pont előterjesztője	5144
A sportról szóló 2004. évi I. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig.....	5147
Dr. Szabó Tünde , az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára, a napirendi pont előterjesztője.....	5147
Felszólalók:	
Simon Róbert Balázs , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	5153
Szilágyi György , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	5156
Földi László , a KDNP képviselőcsoportja részéről	5160
Dr. Varga László , az MSZP képviselőcsoportja részéről	5161
Gréczy Zsolt , a DK képviselőcsoportja részéről.....	5165
Kósa Lajos (Fidesz).....	5168
Szilágyi György (Jobbik).....	5169
Kósa Lajos (Fidesz).....	5173
Szilágyi György (Jobbik).....	5178
Gréczy Zsolt (DK)	5182
Dr. Szabó Tünde , az Emberi Erőforrások Minisztériumi államtitkárának előterjesztői válasza	5182
Egyes kulturális tárgyú törvények módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig	5184
Fekete Péter , az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára, a napirendi pont előterjesztője.....	5184
Felszólalók:	
Dr. Hoppál Péter , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	5187
Szávay István , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	5190
Kunhalmi Ágnes , az MSZP képviselőcsoportja részéről	5193
Gréczy Zsolt , a DK képviselőcsoportja részéről.....	5195
Szávay István (Jobbik).....	5197
Dr. Hoppál Péter (Fidesz).....	5198
Ungár Péter (LMP).....	5199
Gréczy Zsolt (DK)	5199

Dr. Hoppál Péter (Fidesz)	5200
Szávay István (Jobbik)	5201

Egyes törvényeknek a Magyar Honvédség új szervezeti rendjének kialakításával összefüggő módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig	5202
Németh Szilárd István honvédelmi minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előterjesztője.....	5202

Felszólalók:

Kósa Lajos , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	5206
Dr. Varga-Damm Andrea , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	5209
Kunhalmi Ágnes , az MSZP képviselőcsoportja részéről	5213
Dr. Vadai Ágnes , a DK képviselőcsoportja részéről	5216
Demeter Márta , az LMP képviselőcsoportja részéről	5221
Dr. Varga-Damm Andrea (Jobbik).....	5225
Dr. Vadai Ágnes (DK).....	5230

Németh Szilárd István honvédelmi minisztériumi államtitkár előterjesztői válasza	5235
---	------

A honvédek jogállásáról szóló 2012. évi CCV. törvénynek és a rendvédelmi feladatok ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvénynek a túlszolgálattal összefüggő módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig	5237
--	------

Kósa Lajos , a Honvédelmi és rendészeti bizottság elnöke, a napirendi pont előterjesztője.....	5238
Németh Szilárd István honvédelmi minisztériumi államtitkár	5239

Felszólalók:

Hubay György , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	5239
Kunhalmi Ágnes , az MSZP képviselőcsoportja részéről	5241
Dr. Varga-Damm Andrea , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	5241
Dr. Vadai Ágnes , a DK képviselőcsoportja részéről	5243
Demeter Márta , az LMP képviselőcsoportja részéről	5245
Pogácsás Tibor belügyminisztériumi államtitkár	5246
Dr. Varga-Damm Andrea (Jobbik).....	5247

Kósa Lajos , a Honvédelmi és rendészeti bizottság elnökének előterjesztői válasza	5247
--	------

Napirend utáni felszólalások:

Dr. Varga-Damm Andrea (Jobbik).....	5251
Ungár Péter (LMP).....	5252
Farkas Gergely (Jobbik)	5254

Az ülésnap bezárása	5256
----------------------------------	------

Az ülésen jelen voltak:

POTÁPI ÁRPÁD JÁNOS, a Miniszterelnöksége államtitkára, SOLTÉSZ MIKLÓS államtitkár, DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára, FARKAS SÁNDOR agrárminisztériumi államtitkár, KONTRÁT KÁROLY belügyminisztériumi államtitkár, POGÁCSÁS TIBOR államtitkár, FEKETE PÉTER, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára, NOVÁK KATALIN államtitkár, DR. RÉTVÁRI BENCE államtitkár, DR. SZABÓ TÜNDE államtitkár, NÉMETH SZILÁRD ISTVÁN honvédelmi minisztériumi államtitkár, DR. VÖLNER PÁL igazságügyi minisztériumi államtitkár, DR. PALKOVICS LÁSZLÓ innovációért és technológiáért felelős miniszter, CSERESNYÉS PÉTER államtitkár, KARA ÁKOS államtitkár, MAGYAR LEVENTE külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár, TÁLLAI ANDRÁS pénzügyminisztériumi államtitkár, DR. SEMJÉN ZSOLT tárca nélküli miniszter, SÜLI JÁNOS tárca nélküli miniszter.

Az Országgyűlés őszi ülészakájának
18. ülésnapja
2018. november 13-án, kedden
(9.03 óra - Elnök: Lezsák Sándor
Jegyzők: Gelencsér Attila és dr. Varga László)

ELNÖK: *(A teremben lévők felállnak, és ezzel köszöntik a választópolgárok közösségét. Amikor az ülést vezető elnök helyet foglal, a teremben lévők is leülnek.)* Tisztelt Országgyűlés! Az Országgyűlés őszi ülészakájának 18. **ülésnapját megnyitom.** Tájékoztatom önöket, hogy az ülés vezetésében Gelencsér Attila és Varga László jegyző urak lesznek segítségemre.

Köszöntöm kedves vendégeinket és mindazokat, akik figyelemmel kísérik munkánkat.

Tisztelt Országgyűlés! 2011 óta november 13-át a **magyar nyelv napjaként** ünnepeljük. Ez a nap a reformkor egyik legjelentősebb törvényének, a magyar nyelvet hivatalossá tévő 1844. évi II. törvénycikk elfogadásának napja. Az emléknep célja a törvényalkotó szándéka szerint a magyar nyelv iránti megbecsülés kifejezése, mivel az, mint legfontosabb szellemi-kulturális örökségünk, a nemzeti identitás talpköve.

Három esztendővel ezelőtt a Romániai Magyar Demokrata Szövetség képviselőházi és szenátusi frakciójának kezdeményezésére a román képviselőház is elfogadta azt a törvénytervezetet, amely Romániában is a magyar nyelv napjává nyilvánította november 13-át, így ezt a napot Kárpát-medence-szerte nemzeti közösségünk valamennyi tagjával közösen méltó keretek között ünnepelhetjük meg.

Tisztelt Képviselőtársaim! Emlékezzünk meg arról is, hogy az 1844. évi II. törvénycikk 3. §-a szerint főszabályként a törvényalkotás nyelve, idézem: „ezen túl kirekesztőleg a magyar léssen”. E rendelkezésnek köszönhetően ma is magyarul olvashatjuk a korabeli országgyűlési naplókat és dokumentumokat, és minden bizonnyal e rendelkezéssel a korabeli jogalkalmazók és állampolgárok helyzetét is megkönnyítették. E törvény hatásának tulajdonítható az is, hogy az elkövetkező évtizedekben megindult a magyar jogi szaknyelv fejlődése, valamint a jogi felsőoktatás és tudományos élet áttérése a latin és a német nyelvről a magyarra. Jelenleg a magyar anyanyelvűek létszámát szerte a világon 14-15 millióra becsülik. A határainkon belül, a szórványban és a diaszpórában élő magyar ajkúakat kapocsként fűzi és tartja össze közös nyelvünk, amely Kazinczy Ferenc szerint „egyik legféltőbb díszje a nemzetnek, s a nemzeti léleknek mind igen szép képe, mind hív fenntartója s ébresztője”. Ezzel a szép magyar mondattal köszöntsük mi is a magyar nyelv napját! *(Taps.)*

Tisztelt Országgyűlés! **Napirend előtti felszólalásra** jelentkezett Kocsis-Cake Olivio képviselő úr, a Párbeszéd képviselője: „Aktuális ügyekről” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

KOCSIS-CAKE OLIVIO (Párbeszéd): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy az aktuális nemzeti konzultációról

beszéljek. A kormány nagyon szeret úgy tenni, mint-ha a magyar emberekkel konzultálna, de az úgynevezett nemzeti konzultáció teljesen összemósodik a kormányzati és a Fidesz mint párt kommunikációjával, a plakátokon még a sárga is tök ugyanaz, mint a Fidesz-sárga; ez így nem konzultáció, ez így pártkampány.

A pártkampány kérdései nyilvánvalóan manipulatívak és koncepciózusak, a kérdéseket mindig úgy fogalmazzák meg, hogy azt a választ kapják, amit hallani akarnak, és nem azokat a válaszokat, amelyeket a kormánynak hallani kéne.

Önök indítottak már pártkampányt a bevándorlásról, a terrorizmusról, „Állítsuk meg Brüsszelt!” és a Soros-tervről címen, most a családok védelméről folytatnak pártkampányt. Sejttem, hogy a válaszban el fogják mondani, hogy az ellenzék is konzultáljon, csak az ellenzéknek nincs több tíz milliárdja, hogy óriásplakátokat vegyen, levelet küldjön minden magyar állampolgárnak és a megszámlálhatatlan Fidesz-közeli médiában hirdessen. A Fidesz sokszor hivatkozik a legutóbbi választási eredményre büszkén, de ha az ellenzék is annyit vagy legalább feleannyi pénzt költhetett volna, mint a Fidesz, akkor nem maguknak lenne most kétharmada.

De hogy valami jót is mondjak a családok védelméről szóló kampányról, ez még elég visszafogott az eddigi kampányokhoz képest, nincs benne annyi gyűlölködés, persze ebbe is sikerült belecsempészní egy kis menekültellenes hangot. De ez a konzultáció most csak az igazságtalan családpolitikát kívánja propagálni. Igazságtalan, mert az elmúlt időszakban évről évre több pénz kerül a magyarok leggazdagabb 10 százalékához; a családi kedvezményt csak a családok 30 százaléka képes igénybe venni, a CSOK-ot például csak 90 ezer család vette igénybe a 2 millió 700 ezerből. *(Dr. Rétvári Bence: Csak?)*

Itt az ideje, hogy az állampolgárokat tényleg érintő kérdésekben indítsanak konzultációt, ne pártkampányt. Már javasoltam a kormánynak, hogy a fiatalok, a fiatal felnőttek problémáit célzó nemzeti konzultációt írjon ki. A kivándorlás a legnagyobb probléma, nem a bevándorlás. Kérdezze meg a fiataloktól a kormány, hogy mik azok a feltételek, amelyek miatt hajlandóak lennének itthon maradni vagy hazatérni, mert a Társadalmi Riport legújabb kimutatása szerint 2012 és 2017 között a kivándorló diplomások aránya évi átlag 0,7 százalékponttal nőtt, aminél csak Romániában volt magasabb a növekedés. Tehát itt nem működik a szokásos válasza a kormánynak, hogy a többi országból többen vándorolnak ki; Magyarországról vándorolnak ki a legtöbben a legképzettebb emberek.

Épp ezért, ha már ennyire fontos önöknek az emberek véleménye és a konzultáció, nem ártana valós kérdéseket feltenni. A Párbeszéd az alábbi tíz kérdést javasolja konzultációra:

1. Ön szerint is többet kellene az államnak az egészségügyre költeni, és biztosítani azt, hogy minden állampolgár minőségi ellátásban részesüljön?

2. Ön szerint is emelni kellene a tíz éve változatlan összegű családi pótlékot?

3. Ön támogatná-e, hogy az egészségkárosító munkakörben dolgozók másoknál előbb mehessenek nyugdíjba? Ez a korkedvezményes nyugdíjról szól, amit önök konzultáció nélkül eltöröltek, csakúgy, mint a lakástakarékokat.

4. Ön szerint is biztosítani kell, hogy senkit ne lehessen úgy kilakoltatni, hogy az állam nem gondoskodik az illető lakhatásáról?

5. Ön szerint is biztosítani kell, hogy minden rászoruló gyermek az év minden napján legalább naponta egyszer meleg ételhez jusson?

6. Ön szerint is a Paksra elköltendő 4000 milliárd forintot inkább lakásfelújításra, szociális bérlakásokra, megújuló energiára kellene költeni?

7. Egyetért-e azzal, hogy nagyobb szabadságot, több pénzt kellene biztosítani a magyar iskoláknak, hogy ne nőjön tovább a magyar iskolákban végzett funkcionális analfabéták aránya?

8. Ön szerint is mindenkit megillet az ingyenes első diploma?

9. Egyetért-e azzal, hogy Magyarországon maradjanak függetlenek a bíróságok, és ne legyenek Fideszhez lojális bírókkal feltöltött különbírók?

10. Egyetért-e azzal, hogy az Európai Unió ügyészsége nyomozhasson Magyarországon az uniós pénzek elsikkasztása ügyében?

Biztos vagyok benne, hogy ezekre a kérdésekre is a magyarok többsége igennel válaszolna; sokkal jobban segítené a kormány munkáját, mint az eddigi konzultációk, szerintünk ezekről kellene konzultálni. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps az ellenzéki padosorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A kormány nevében az elhangzottakra Rétvári Bence államtitkár úr válaszol. Öné a szó, államtitkár úr.

(9.10)

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Látjuk, hogy többféle szerepben is kipróbálja magát a képviselő úr ezen a héten, a tegnapi napon amatőr videós volt, a sarokban mint egy kisgyerek, aki megpróbál elrejtőzködni az osztályfőnök elől, úgy próbálta a telefonjáról közvetíteni a képviselőtársának a felszólalását, majd utána fotófógot játszottak egymással *(Cseresnyés Péter: Infantilisek!)*, ezzel is mutatva, hogy a Párbeszéd mennyire komoly politikai formáció.

Este láttam a hírekben, hogy aztán önöket fake newsnak nevezte a saját leendő politikai szövetségünk, Mesterházy Attila és az MSZP, nem kormányoldalról kapták tegnap a legnagyobb kritikát, hanem attól, akivel együttműködni készülnek, ebből látszódik *(Arató Gergely: Nemzeti konzultáció!)*, hogy mennyire komoly politikai formáció és mennyire gondol-

nak bármit is komolyan, amit elmondanak. Úgy látom, egy dolog fontos önöknek: a parlamenti frakció és a zuglói polgármesterség; az összes többi már csak körítés eköré.

Tisztelt Képviselő Úr! Ön is támadja a nemzeti konzultációt, mint ahogy sok más nyugat-európai politikai vezető, aki önmagát a liberális demokrácia fontos védőbástyájának nevezi, azok támadják általában a nemzeti konzultációkat Magyarországon. Mi, akik kereszténydemokratának tartjuk magunkat, úgy gondoljuk, hogy fontos a nemzeti konzultáció, ez már a sokadik, több mint fél tucat nemzeti konzultáción vagyunk túl, mert így meg tudjuk kérdezni az emberek véleményét. Ez a kereszténydemokrácia, a liberális demokrácia meg az, amelyik tagadja, hogy erre szükség lenne az országokban, és a saját országaikban a saját állampolgáraikat a legfontosabb kérdésekről nem merik megkérdezni. Csak ennek is van következménye, ezt láthatjuk Németországban vagy más országokban, hogy hogyan mondanak le pártelnökök, vagy nem újítják meg a saját mandátumukat, vagy hogyan omlanak össze kormánykoalíciók, létesülnek bizonytalan kormányok.

Nekünk tehát fontos az emberek véleménye. Ha azt nézi, hogy miért van a Fidesznek harmadszor is kétharmada, lehet, hogy ebben van az egyik titok, hogy az emberekkel együtt kormányzunk, az emberek érdekében kormányzunk, és mielőtt fontos döntéseket hoznánk, Alaptörvényt fogadunk el, vagy fontos gazdasági döntéseket hozunk, azelőtt az érintettekkel, a magyar polgárokkal konzultálunk.

Az önökkel a koalícióspartner-listájukon együtt induló párt - nem tudom, pontosan hogyan nevezzem az MSZP-t, amellyel önök teljes politikai közösséget vállalnak, de azért a nyilvánosság előtt olykor igencsak éles hangnemben torzsalkodnak - már bizonyította, hogy hogyan lehet leépíteni Magyarországon a családok támogatását. Senki sem gondolta volna, hogy Bokros Lajos után lesz még egy kormányzat, amely képes elvenni a családoktól, márpedig az MSZP ezt megtette: először az egy- és kétgyermekes családokat sújtotta, amikor tőlük vette el a családi adókedvezményt, azoktól, akik egy gyereket vagy két gyereket nevelnek, aztán jöttek persze a nagycsaládosok is, akiknek meg csökkentette a támogatását gyerekenként tízezer forintról négyezer forintra, aztán csökkentette azoknak is a támogatását, akik gyesen voltak, hiszen ennek az idejét két évre csökkentette. Mellette emelte a kiadásait, amikor tizenötször megemelték az energia árát, duplájára a villanyt, háromszorosára a gázt, és a támogatott lakáshitelek helyett pedig devizahitelekbe kergették az embereket. Ez volt az az időszak, amikor elvették az otthonteremtés lehetőségét, a családi adókedvezmény lehetőségét és sok minden más családtámogatást is a magyar családoktól.

Mi az az időszak vagyunk, tisztelt képviselő úr - lehet, hogy ön ezt nem vette észre, de azt mondta, hogy növelni kellene a családtámogatásokat, ez lenne az egyik kérdése az önök nemzeti konzultációjában -,

az elmúlt nyolc évben 1000 milliárd forintnál kevesebbről 2000 milliárd forintnál többre emeltük a családok támogatását. Azt mondta, növelni kellene az egészségügyi ráfordításokat; 647 milliárd forinttal növeltük, ha a jövő évi költségvetést összeveti a 2010-essel, kilenc év alatt az egészségügyi kasszában a kereteit. Azt mondta, hogy gyermekékezésre többet kell fordítani; 2,5-szörösére, 29 milliárd forintról 79 milliárd forintra növeltük a gyermekek étkeztetésére fordított költségvetési forrásokat.

Ami a külföldi munkavállalókat illeti, tisztelt képviselő úr, lehet, hogy ön jobban szereti a színes ábrákat, mint a számokat, én szívesen adok önnek egy színes ábrát is ezzel kapcsolatban (*Felmutatja.*), amely mutatja, hogy Magyarországról jóval kevesebben vállalnak külföldön munkát, mint akár közép-európai országokból, vagy ha megnézi akár Portugáliát vagy Nagy-Britanniát, vagy Írországot, annál is kisebb mértékben dolgoznak külföldön magyarok, persze még Ausztriánál vagy más nyugat-európai országoknál is kisebb mértékben. Tehát legyünk büszkéek azért azokra a magyarokra, akik a világ bármely pontján megállják a helyüket, legyünk büszkéek arra, hogy a jövedelmük egy részét haza is utalják, és bízunk benne, hogy mivel Magyarországon javulnak a gazdasági eredmények, ők hamarosan vissza is térnek.

A családokról szóló konzultációban pedig azokat az élethelyzeteket vesszük végig, amelyek a családoknak fontosak, akár az, hogy hogyan segíthetjük azt, hogy a nagycsaládosoknak milyen többlettámogatást tudunk adni, vagy hogy hogyan tudjuk a fiatalokat segíteni, hogy minél hamarabb tudjanak családot alapítani, amennyiben ebben áll a szándékuk.

Tehát, tisztelt képviselő úr, eltagadhatatlan, bár ön letagadta, most is letagadta (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.*), de eltagadhatatlan: a legfontosabb kérdés az, hogy mire fordítsuk Magyarországon azt a többletet, ami a költségvetésben van, a bevándorlásra vagy a magyar családokra. Ez az egyik legsarkalatosabb (*Az elnök ismét csenget.*) kérdés, elsőként szerepel a konzultációs íven. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypartok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm, Rétvári Bence államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Szintén napirend előtti fel szólalásra jelentkezett Gréczy Zsolt, a DK képviselője: „Családok támogatása helyett nemzeti inzultáció” címmel. Önt illeti a szó, képviselő úr.

GRÉCZY ZSOLT (DK): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Ismét megérkeztek ezek a levelek, nagyon sokan a Demokratikus Koalíció kezdeményezésére már papírcsákót, kiskutyát és egyebeket hajtogatnak belőle, mert ez pontosan ennyit ér.

Ugyan Rétvári államtitkár úr az előbb azt mondta, hogy ez maga a kereszténydemokrácia, de szeretném emlékeztetni, hogy a népszavazás kiüresítése, illetve a népi konzultáció bevezetése egy nem igazán kereszténydemokrata ember nevéhez fűződik,

úgy hívják, hogy Adolf Hitler. (*Németh Szilárd István: Jaj!*) A náci Németország csinálta azt, egész pontosan látom a döbbenetet az arcukon, de ez a valóság, hogy néhány héttel Hitler hatalomra kerülése után olyan népszavazási törvényt hoztak létre, hogy gyakorlatilag megszüntették (*Dr. Rétvári Bence: Bezzeg a gumilövedék mennyire demokrata, mi?*) a népszavazás intézményét (*Dr. Rétvári Bence: A könnygáz, az nagyon demokrata!*), és népi konzultációnak nevezték azt, amit önök nemzeti konzultációnak neveznek, amiben kényükre-kedvükre lehet kérdéseket feltenni, és ezek adatait is úgy hamisítják meg, ahogy meg lehet hamisítani.

Önök soha senkinek nem engedték meg például, hogy ezekbe a nemzeti konzultációs ívekbe beletekinthessenek, soha meg nem lehetett nézni azt, hogy ebből valóban mennyi érkezett be, hányra rajzoltak, mondjuk, fityiszt Orbán Viktornak és így tovább, pedig azt gondoljuk, és ráadásul az önök által nyilvánosságra hozott számok is azt mutatják - pedig nyilván úgy kozmetikázzák, ahogy csak akarják -, hogy a magyar választópolgárok töredéke vesz részt egy ilyen történetben, és a töredéke ad önöknek igazat ezekben a kérdésekben. (*Dr. Rétvári Bence: Bezzeg a DK-ra milyen sokan szavaztak!*) Ez a valóság, így hozzák ezeket létre.

A másik pedig, hogy ez a bizonyos nemzeti konzultációnak nevezett valami ráadásul még hazudik is. (*Dr. Rétvári Bence: Nem! Az a DK!*) Például azt állítja az egyik kérdésében, hogy az előző nyolc évben, az a bizonyos 2002-2010 maga volt a pusztulat, hiszen elvették a mindenféle támogatásokat az előző kormányok, ehhez képest, azt gondolom, érdemes átnézni néhány fontosabb statisztikát, például az első Orbán-kormányhoz képest, mert önök rendszeresen összehasonlítják a 2002-2010 közötti összegeket a mostaniakkal; akkor hasonlítsuk össze az első Orbán-kormány adatait és a 2009-2010-es adatokat!

Mondok néhány példát önöknek, csak a rend kedvéért. A családi pótlék 2009 második felétől adóterhet nem viselő járandósággá vált, a családi pótlékot utoljára a Gyurcsány-kormány emelte. A nyolc év alatt több mint kétszeresére nőtt a gyermeket nevelő családok támogatása, a családi pótléka, gyesre, gyetre, gyedre fordított kiadások a 2002-es - első Orbán-kormány - 250 milliárd forintról 2010-re - beleértve már a világválságot is - 530 milliárd forintra nőtték. 2002 és 2008 között 31 ezerről 53 ezerre nőtt az ápolási díjban, 175 ezerről 326 ezerre emelkedett a pénzügyi vagy természetbeni lakásfenntartási támogatásban részesültek száma. És még tudnám természetesen folytatni, hogy - mondjuk, gáz, távhő, áram - milyen kedvezményeket adott az előző kormány.

(9.20)

De tudom azt is folytatni, hogy a 2010-ben a világválság hatására bekövetkező visszaesés ellenére a keresetek reálértéke az első Orbán-kormány bukása

után 30 százalékkal haladta meg a 2001. évit - mondom, 30 százalékkal, a reálkeresetek. A 2002-2006-os kormányzati ciklus kiugróan gyors nyugdíjnövekedését követően a kiigazítás ellenére is magas maradt a nyugdíjak reálértékének növekedése. 2010-ben a nyugdíjak vásárlóértéke - tessenek fogódzkodni! - 32 százalékkal volt magasabb, mint 2001-ben az Orbán-kormány idején.

Nagyon fontosnak tartom ezeket a kérdéseket tisztázni, mert önök állandóan azt a látszatot keltik itt, mintha 2010 előtt maga lett volna az Armageddon a magyar valóság. Ehhez képest a magyar emberek jobban éltek, mint az első Orbán-kormány után. *(Dr. Rétvári Bence: Akkor miért mondta azt Gyurcsány Ferenc, hogy fájni fog? És miért mondott le Gyurcsány Ferenc?)* Lehet, hogy önök is adtak a családtámogatásra és egyebekre pénzeket, én ezt nem vitatom, csak ne állítsuk azt, és ha így visszamegyünk a történelemben, akkor legközelebb idézzenek nekem Fock Jenő kormányának szociálpolitikájáról, esetleg a Darányi-kormányéból, vagy a Simonyi-Semadam-kormány haditörvényszékéről is lehetne nyugodtan beszélgetni.

Azt gondolom, hogy ezeket az adatokat érdemes reálisan nézni. A 2002 és 2010 közötti szociálliberális kormány nagyon sokat tett a szociális ügyekért és a családtámogatásért. Önöknek pedig nem lenne más feladatuk, mint nem levelezni, hanem megemelni a családi pótlékot, szociális bérlakásokat építeni, kinyitni az egyetemeket, s akkor a fiatalok nem fognak elmenni, és talán több gyerek is születne. S még egy adatot hadd mondjak így a végére, hogy még jobban fájjon: abban a nyolc évben több gyermek született, mint az önök nyolc éve alatt, megnézhetik a statisztikát.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a DK soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A kormány nevében Dömötör Csaba államtitkár úr válaszol az elhangzottakra.

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Köszönöm a szót, elnök úr. Képviselő úr úgy fogalmazott, hogy a konzultációban a magyarok töredéke vesz részt. A legutóbbiban több mint 2 millióan vettek részt. Akkor szeretném megkérdezni, hogy hogyan jellemezné azt a szavazatmennyiséget, amennyien a DK-ra szavaztak a legutóbbi választáson: kétszáz-egynéhány ezren. *(Zaj a DK soraiban.)* Az a töredék, tisztelt képviselő úr. A kettőnk között pedig az a különbség, hogy én nem sértegetem azokat, akik önökre szavaztak, és nem is vonom kétségbe a választásukat, miközben önök sorozatosan sértegetnek olyan embereket, akik elmondják a véleményüket meghatározó kérdésekben. Ez elfogadhatatlan!

Sokszor, lehet, hogy tévesen azt gondoljuk, hogy a politikai pártok között egyetértés van abban, hogy támogatni kell a magyar családokat, de aztán mindig

jön a Demokratikus Koalíció és szétveri ezt az illúziókat. Tegnap a külhoni magyarokba szálltak bele, most meg a kormány családpolitikájába. Ha kicsit utánajárunk, ennek azért van némi hagyománya Gyurcsány Ferenc pártja esetében, mert egy rakás olyan döntés fűződik a baloldalhoz, amely nagyon rossz helyzetbe hozta a magyar családokat. Kezdjük ott, hogy eltöröltek egy otthonderemelési programot, innen egyenes út vezetett a devizahitelezéshez, több mint duplájára növelték a lakásáfat, az egy- és kétfelgyerekesek adókedvezményét leépítették, a háromgyerekesekét pedig megszüntették, az édesanyáktól elvettek egyévnnyi gyeset, simán végignézték és döntöttek is arról, hogy az energiaárak emelkedjenek, és ha ez nem lenne elég, akkor az ország számos pontján zártak be iskolákat. Erre mondja ön, hogy jobban éltek az emberek. Ez teljesen abszurd!

Mindezeket azért mondom el most külön, mert sokan gondolhatják, hogy az itt ülő pártok jelentős része hasonlóan gondolkodik a családtámogatási intézkedésekről, de ez sajnos nincs így, mert a mostani családtámogatási rendszer szinte minden pontját támadja az ellenzék. A kampányban meg is üzenték, hogy az egyes elemeket el is törölnék, eltörölnék a CSOK-ot, és leépítenék az adókedvezmények rendszerét is, tehát nincs olyan eleme a családtámogatási rendszernek, amely biztonságban lenne akkor, ha a mostani ellenzéki pártok kapnának lehetőséget. Ezért sem mindegy, hogy mennyien vesznek részt végül a most elindított nemzeti konzultációban. Ha új egyetértési pontok jönnek létre Magyarországon a meghatározó alapelvekben, akkor az hosszú időre meghatározhatja a magyar családpolitikát, és ez nagyban segítené a kiszámíthatóságot, mert a családpolitikában erre nagy szükség van.

Van két fontos kérdés, amit szeretnék idehozni, tisztelt képviselő úr, tisztelt Ház. Az egyik az, hogy nem mindenki a családok megerősítésében látja Európa jövőjét, sokan vannak azok, akik például a népesedési problémákat bevándorlással oldanák meg, úgy oldanák meg, hogy Európába vonzanának nagy néptömegeket, és azt gondolják, hogy ettől minden megoldódik. Mi ezt vitatjuk, szerintünk a családok megerősítése a megoldás.

A másik fontos dolog, tisztelt képviselő úr: az, hogy egy pár mikor köt házasságot, mikor alapít családot, mikor vállal gyermeket, két ember legszentebb privát döntése, amit nagyon sok körülmény befolyásol. Nagyon sok élethelyzet van, az államnak ebbe a döntésbe nincs közvetlen beleszólása. De azt mindenkinek érdemes tudnia, hogy ha családot szeretne alapítani, ha gyermeket szeretne vállalni, akkor ez a kormány minden lehetséges segítséget megad ehhez az adókedvezményektől a bölcsődeépítésekig az otthonderemelési programig. S egy percig nem gondoljuk azt, hogy amit most biztosítani tudunk, az elegendő. Szeretnénk bővíteni a családtámogatási programot, hogy pontosan milyen módon, na ennek a kereteit tudja majd kijelölni a most indított nemzeti konzultáció.

Tisztelt Képviselő Úr! Ha jól értettem az önök pártjának és Gyurcsány Ferencnek a felhívását, akkor önök azt javasolják, hogy a követőik készítsenek művészi alkotást a kérdőívekből, azt töltsék fel az internetre, és aki a legtöbb lájkot kapja, az majd kávézhat egyet Gyurcsány Ferencsel. *(Derűtség a kormánypárti oldalon.)* Azt nem tudjuk, hogy ehhez kinek van kedve, nem is mi szeretnénk eldönteni, de azt jól tudjuk, hogy a magyar családok a Demokratikus Koalíciótól legfeljebb papírcsákókra és hajtogatott papírkutyákra számíthatnak, sokkal többre nem. Köszönöm, hogy meghallgatott. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Dömötör Csaba államtitkár úr. Szintén napirend előtti felszólalásra jelentkezett Bangóné Borbély Ildikó, az MSZP képviselő asszonya: „A Fidesznek minden csak kommunikációs fogás” címmel. Öné a szó, képviselő asszony.

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Képviselőtársak! Egy kimutatással hadd kezdjem a felszólalásomat! A legjobban keresők annyit visznek haza, mint alulról nézve a társadalom majd' kétharmada, 65 százaléka. Átszámítva ez azt jelenti, hogy 426 ezer fő bérjévedelme lényegében megegyezik 2,8 millió munkavállalóval. Értik, tisztelt államtitkár urak?! Az a lényeg, hogy önök a 428 ezerbe belekerülhessenek. S azért mondjuk ki, hogy még ez a 428 ezer is torzít, mert ebben benne vannak a Tiborcok, a Mézsáros Lőrincek, a Garancsik és maga Orbán Viktor is.

Ha már a számoknál tartunk, akkor, államtitkár úr, hadd mondjak önnek számokat: gyermekszületésszám. Önök folyamatosan kommunikálják azt, hogy több gyermek születik ma az Orbán-kormány alatt, javulnak a mutatók. Akkor lássuk a tényeket! KSH-adatok: 2008-ban 99 149 gyermek született, 2011-ben 88 049 gyermek, 2012-ben 90 269, 2016-ban, hogy egy jobb adatot mondjak, 93 063, és 2017-ben újra 91 577. Államtitkár úr, ön is tudja, én is tudom, hogy ezek a számok évről évre kevesebbek lesznek.

S akkor el kell mondani, hogy önök miért nem beszélnek arról a nemzeti konzultációban, hogy minden hatodik magyar gyermek már külföldön születik, és minden tizedik szülőkorú képes nő külföldön van.

Én elhoztam a nemzeti konzultációt, és hadd kezdjem azzal, önöknek még az sem sikerült, hogy egy magyar családot tegyenek ki erre a képre. Egyetlenegy magyar család sem vállalta azt, hogy önöket reklámozza, Putyinhoz fordultak, aztán gyorsan Oroszországból hirtelen lehetett is fényképet kirakni a magyar nemzeti konzultációra. *(Zaj a kormánypárti oldalon.)* Jaj, mondják csak, államtitkár urak, az igazság az igazság, még egy magyar családot sem tudtak ide-rakni!

Én két ponttal szeretnék a konzultációból foglalkozni. *(Zaj a kormánypárti oldalon.)* Végighallgatnak? *(Soltész Miklósnak:)* Végighallgatna, államtitkár úr? Vagy jöjjön ide, és megint közölje, hogy mi a

problémája, mint ahogy szokta. 8. pont: egyetért-e ön azzal, hogy a gyermekeink szellemi, lelki és fizikai fejlődése olyan érték, amelyet a magyar államnak is védenie kell? Tudják, nagyon érdekes, hogy ha ezt a mondatot elolvassuk... - mert önök voltak azok, akik tönkretették a szociális ellátórendszert, önök voltak azok, akik tönkretették a gyermekvédelmi ellátórendszert, és önök voltak azok, akik az oktatási rendszerünket olyan mértékben zilálták széjjel, hogy minden második, 18 évet betöltött fiatal külföldre akar menni Magyarországról. Már nemcsak a főiskolát vagy egyetemet nem akarja itt elképzelni, hanem egyáltalán élni se szeretne itt.

(9.30)

De ha mondhatok még egy adatot, akkor a szegénységi adatokból: a magyar iskoláskorúak közül a 11-15 éves korcsoport helyzete. Körükben a jövedelmi szegénység és a társadalmi kirekesztettség kockázatának kitett gyermekek aránya 2017-ben kirívóan magas, 37,4 százalék volt; ráadásul lényegében 4,6 százalékponttal magasabb a tíz évvel korábbinál. És minden adatot, ha megnézünk, a legjobban a veszélynek a gyerekek vannak kitéve.

A 9. pont: „Egyetért-e ön azzal az alapelvvel, miszerint a gyermekeknek joga van az anyához és az apához?” Tisztelt Államtitkár Urak! Igen, joguk van hozzá. Annak a tízezer gyereknek is joga lenne, aki apa nélkül születik meg évente Magyarországon. Annak a több százezer gyereknek is joga lenne, akiknek az édesapjuk külföldön dolgozik, és nem tudnak nap mint nap találkozni az édesapjukkal, mert megélhetési problémák miatt külföldön kell dolgozniuk. Azokna a nagypapáknak, nagymamáknak is joguk lenne a gyermekeikhez Magyarországon, akiket önök elűldöztek, azt a több százezer embert, akiket külföldre üldöztek.

Tudják, nagyon érdekes, amikor arról beszélnek, hogy hogyan kellene a magyar családokat és apa... - félmillió gyermek él Magyarországon, aki egy szülő családban él, és több mint 90 százalékát az édesanyja neveli. Tudják, mindenkinek joga lenne, igen, az édesanyjához meg az édesapjához, csak ahhoz olyan feltételeket kell teremteni, hogy az meg is valósuljon.

Tudják, nem ilyen nemzeti konzultációkat kell nyomtatni több milliárd forintért, meg 50 forintokat, amire rá van írva, hogy a családok éve. Tudják, hogy mit jelent ez? Önöknek ennyit érnek a magyar családok - ezt az 50 forintot. És tudják, csak ennyit tudok az önök nemzeti konzultációjával csinálni. *(Széttépi a kezében tartott kérdőívet.)* Ennyit ér. *(Taps az MSZP és a DK soraiban.)* Mert nem a magyar családokkal foglalkoznak, hanem ilyen szennyeket küldenek ki, hogy tudják idegesíteni a magyar családokat. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP, a DK és a Párbeszéd soraiban. - Németh Szilárd István: Orvos van a teremben?)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. A kormány nevében Rétvári Bence államtitkár úr válaszol az elhangzottakra. *(Zaj. - Az elnök csenget.)*

DR. RÉTVÁRI BENECÉ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Asszony! Tisztelt Ház! Lehet, hogy ön minket akart megsérteni ezzel a gesztusával, amit a felszólalása végén tett, de a magyar választókat sértette meg. Mert van egy lehetőségünk a magyar választóknak arra, hogy véleményt nyilvánítsanak egy kérdésben, azok is, akiknek van családjuk, azok is, akiknek nincs; akiknek kevés gyerekük van, akiknek sok gyerekük van; akik még fiatalok, vagy akik már nagyszülők. Mindenkinek lehetősége van arra, hogy véleményt nyilvánítson.

Azért, mert ön dühös a magyar emberekre, mert harmadszorra is olyan kevés szavazatot kaptak, mint amennyit kaptak, és ezt a fajta frusztrációját itt a parlamentben így vezeti le, tisztelt képviselő asszony, az egy dolog. De az emberek véleményét ennyire tisztelni?! Mert tudja, azért lesznek emberek, valószínűleg jó pár százezren, akik visszaküldik, akiknek ez fontos. Ön most szimbolikusan az ő véleményüket tépte szét. Azt mondta, hogy ezeknek az embereknek a véleménye nem számít. Ez a mostani akciója nekik volt igazán sértés. *(Dr. Harangozó Tamás: Szégyelljétek magatokat!)*

Ön arról beszélt a felszólalásának elején, tisztelt képviselő asszony, hogy mintha a Fidesz-KDNP négy-százvalahány-ezer ember érdekeit képviselné. Megnézte a választási számokat idén tavasszal? Emlékeim szerint 2,6 millió ember szavazott a Fidesz-KDNP-re, és mi 10 millió anyaországi magyar és lélekben 15 millió magyar érdekeit kívánjuk képviselni. Nemzetben gondolkodunk. Nemzetben! És itt, ennél a szónál azért megállnék, hogy ki mihez adja az arcát, ki milyen plakátra teszi ki az arcát.

Ön azért ül most itt a parlamentben, mert a 2004. december 5-i szégyenletes, határon túli magyarokat elutasító népszavazáshoz a saját maga arcát és a családja arcát adta. Nyilván ezért érzékeny ennyire ezekre a kérdésekre. Lehet, hogy aki majd Gyurcsány Ferencel kávézhat, ha megnyeri ezt a papírkutyahajtogató versenyt, akkor utána majd ő fölkerülhet a következő, határon túli magyarok ellen indított, DK-s, MSZP-s, baloldali ellenzéki plakátkampányra. És ez lesz majd az ő jutalma, mint ahogy önöknél az volt a jutalom emlékeim szerint, hogy Gyurcsány Ferencet meghívták bográcsozni egy délutánra.

Tehát, tisztelt ellenzéki képviselőtársaim, én nagyobb alázatot kérnék a választók irányába. Szerintem nem kioktatni kell a választókat, nem szétépní kell az ő válaszaikat, hanem figyelembe venni.

Szeretnék pár, teljesen valótlan adatot helyreigazítani, tisztelt képviselő asszony, abból, amit mondott, méghozzá az Eurostat adatai alapján. Ön azt mondta, hivatkozva ezekre a kimutatásokra, hogy nőtt a 18 év alattiak körében a szegénység. Ezzel szemben az Eurostat módszertana alapján készített

kimutatás 2012 és '17 között azt mondja, hogy a gyermekszegénység területén következett be '12 óta a legnagyobb mértékű javulás. A 18 éven alattiak körében a relatív jövedelmi szegénység 23,8-ról 14,8 százalékra csökkent.

Tehát közel a felére csökkent! Ezek az Eurostat- adatok teljes mértékben cáfolják azt, amit ön mond. *(Folyamatos közbeszólások a DK soraiból. - Az elnök csenget.)*

A másik adatát is hadd cáfoljam, tisztelt képviselő asszony, amikor célzott a 450 ezer jómódú emberre, azt mondta, hogy milyen kirívó Magyarországon a társadalmi különbségek mértéke. Tisztelt képviselő asszony, ezt is az Eurostat méri, ezt is gyűjti. Van egy S80/S20 kimutatás, hogy a legfelső 20 százalék és a legalsó 20 százalék között mennyi a jövedelmi különbség mértéke.

Az uniós átlag 5,2. Magyarul: a leggazdagabb 20 százalék 5,2-szer keres annyit, mint a legkevésbé tehető 20 százalék. 5,2! Ez Magyarországon 4,3, tisztelt képviselő asszony, jóval kisebb. Hiába rázza a kezét, tisztelt képviselő, úgy látom, még ha valaki matematikai tudományokat végzett, akkor is a politikában elfelejti a számok iránti vonzalmát, mert teljesen egyértelműen jóval kisebb Magyarországon a jövedelmi szegénység, mint az uniós átlag: nálunk 4,3, az Unióban 5,2.

De az önök úgynevezett szegénységi bizonyítványát kiállította Ferge Zsuzsa is, amikor azt mondta, mármint a Szocialista Pártét, hogy 2008-ban Magyarország volt az egyetlen válság érte állam, amely semmit, egyáltalán semmit, egy gyufaszálat sem tett keresetbe azért, hogy a válság nyilvánvaló veszteséivel valami történjen. Ferge Zsuzsa az önök házi, baloldali gondolkodású szociológusa is egyes bizonyítványt állított ki az önök szegénységgel kapcsolatos intézkedéseiről, tisztelt képviselő asszony.

Úgy gondoljuk, hogy a magyar emberek gondolkodása családbarát, ezért fontos az előtt a lépés előtt, amikor tényleg a kormány a jövőben majd komoly családpolitikai intézkedésekre szánja el magát, hogy megkérdezze az emberek véleményét, hogy támogatják-e ezt az emberek, mögötte állnak-e.

Ez azért is fontos nekünk, mert úgy látjuk, hogy a következő időkből is a bevándorlás kapcsán nagy küzdelmeket, nagy csatákat kell még vívni Brüsszelben *(Moraj az ellenzék padsoraiban.)*, és ha az állampolgárok támogatása van mögöttünk, hogy fordítsuk inkább családpolitikára ezeket a forrásokat és ne bevándorlásra, ez számunkra a legerősebb támasz, mert erre mindig támaszkodhattunk, akár nemzeti konzultációban, akár választásokon, akár népszavazáson. Ezzel sikerült ezeket a külpolitikai európai sikereket elérnünk.

Ezért a mi célunk a gyermekvállalás útjában álló akadályok lebontása, és azok vágyainak, álmainak segítése, akik gyereket szeretnének, családot szeretnének alapítani.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Rétvári Bence államtitkár úr. Szintén napirend előtti felszólalásra jelentkezett Ungár Péter, az LMP képviselője: „Elméletben működött” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

UNGÁR PÉTER (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt megjelent Kormánypart és kormánypartí Képviselek, a Kormány Tagjai! Egy veszélyre szeretném fölívni az önök figyelmét itt kezdetben. A Soros-tervet végrehajtó brüsszeli Bizottság egy tagja azt mondta a tegnapi nap: „Az oktatás színvonala alapvetően határozza meg a következő nemzedékek versenyképességét.” Továbbmegyek, még azt is mondta, hogy szeretné, ha a CEU Budapesten maradna, és Magyarország nem az egyetem körüli vitáról lenne ismert a világban.

Azt gondolom, nagyon fontos lenne, ha kimondanák, hogy ez veszélyes, és felháborító az, amit Navracsics Tibor, a Bizottság egyik tagja mondott. Egyszerűen elképesztő, hogy önök egy olyan embert delegáltak a Bizottságba, akik önök szerint a Soros-tervet hajtja végre. Biztos vagyok benne, hogy ez a következő időszakban nem így lesz. És biztos vagyok benne, hogy nem fogják újra eljátszani azt, hogy valamelyik kollégájuk ki fog állni egy weberes táblával valamelyik magyar köztérre, majd fél év múlva dörgedelmesen bejelentik itt mindannyiunk előtt, hogy megszületett az új ellenség, a Weber-bizottság, amit önök amúgy sose támogattak, csak én fake news vagyok.

Az a helyzet, hogy még mielőtt ezt megtennék, arra kérem önöket, hogy az embert úgy válasszák ki a táblás képpel, hogy utána ne kelljen neki napirend előtti tartania. Vagy amennyiben Deutsch Tamást delegálják a Bizottságba, akkor még várjanak vele egy kicsi időt, míg kitalálják, hogy ő is Soros-ügynök.

De beszéljünk a lényegről: mindannyian tudjuk, hogy az, amit a felsőoktatással csinálnak, CEU, nem CEU, arról szól, hogy milyen világot akarnak. Mindannyian pontosan tudjuk, hogy ha Soros György autógyárat épített volna Magyarországon, akkor lobbiznának az érdekében Brüsszelben, nem pedig megpróbálnák bezárni. Mindannyian tudjuk, hogy az önök megszorító politikájának ékköve az, amit a felsőoktatással tesznek. Beszélhetnék azokról a statisztikai adatokról, ami, mondjuk, kimutatja, hogy Magyarországon tandíj van, de pontosan tudom, hogy államtitkár úr föl fog állni, és el fogja mondani, hogy nincs tandíj. (Dr. Rétvári Bence: *Te fizettél a CEU-n.*) De úgy látszik, két mozt nézünk.

Én nem tudom, ön hogy hívja, ha valakinek fizetni kell azért, hogy egyetemre járjon. Biztos van rá egy másik neve, nem tudom. Valami migráció meg nemzeti érdek, a szavak benne lehetnek, de ha fizet az ember az oktatásért, azt a formállogika szerint tandíjnak szokás hívni. De továbbmennék: azt is elmondhatnám, hogy mennyit költünk felsőoktatásra, és ez mennyire lemarad a régiós vagy európai átlagtól.

De inkább arról beszélnék, hogy önök szerint Magyarországon, amely a természettudományos tanítás-

ról és a természettudományokban a kimagasló teljesítményről volt világhírű és világhíres mindig, hogy van az, hogy kémiai és biológiai, fizikai kísérleteket az ELTE TTK-n elméletben mondanak el a diákoknak, mert nincs pénz arra, hogy megmutassák őket a valóságban.

(9.40)

Én azt tudnám önöknek ajánlani, hogy van a Csodák Palotája nevű csodálatos intézmény - én nagyon szeretem -, kössenek vele stratégiai megállapodást. Oda be lehet vinni a kémia és biológia szakos hallgatókat, és ott legalább látnak valódi kísérleteket, ahelyett, hogy csak elméletben hallgassák meg ezeket.

Az a helyzet, hogy a felsőoktatásban önök bevezették a kancellári rendszert. Ez nagyon jó volt, mert sok olyan embert, aki az önök politikai - hogy mondjam? - közösségéhez nagyon közel áll - néha lehet, hogy bevallják, hogy a korrupció az önök legfontosabb politikai teljesítménye, de ezt most hagyjuk -, tehát ilyen embereket önök el tudnak helyezni, ezeknek az embereknek munkát tudnak adni. Mégis, a felsőoktatási intézmények jelentős része rettentő rossz állapotban van, nagyon-nagyon rossz anyagi állapotban van. Tehát az, ami miatt önök a kancellári rendszert bevezették, egyértelműen megbukott. Nem késő még ezen változtatni.

És tovább szeretnék menni még egy pillanatra. Ugye, mondhatnám azt, hogy az, hogy önök a tandíjat bevezették Magyarországon, azért is nagyon fontos probléma, mert önök a legitimitásukat részben a tandíjellenes harcra alapítják. De azért is nagyon fontos probléma, mert jelenleg Magyarországon nagyon nehéz felsőoktatási intézményeket finanszírozni akkor, ha az ember nem olyan környezetből származik, mint azok, aki meg tudják engedni, hogy Európa különböző országaiban kettős diplomát kapjanak.

És én még azt szeretném kérdezni, hogy nem tudom, hogy milyen informatikai tudása van államtitkár úrnak, én nem nagyon értek az informatikához. De azért az, hogy nemrég, két héttel ezelőtt Win 95-ös operációs rendszerrel tanítottak az ELTE informatika szakán, mutatja azt, hogy Magyarország, amely mindig arról beszél, hogy milyen fontos a felsőoktatás, nem biztos, hogy a legjobb helyen áll. Amennyire ezt szakmai tudásom engedi, szerintem ez nem egy annyira modern informatikai rendszer.

Végül annyit szeretnék kérni önöktől, hogy nem szégyen egyetérteni Navracsics Tiborral, nem szégyen egyetérteni azzal, hogy a felsőoktatás alapvetően meg fogja határozni Magyarország jövőjét, úgyhogy arra kérem önöket, hogy álljanak a jövő oldalára, ne a CEU-t és a volt finanszírozójukkal folytatott háborút tegyék a legfontosabb helyre, hanem azt, hogy végre olyan természettudományos oktatás folyjon, amivel nemcsak elméletben, hanem a gyakorlatban is látnak kísérleteket a biológia, illetve kémia szakos hallgatók.

Köszönöm szépen. *(Taps az ellenzéki pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Az elhangzotakra a kormány nevében Rétvári Bence államtitkár úr fog válaszolni. *(Németh Szilárd István: Bence, te értetted?)*

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Úgy látszik, hogy minden héten valakinek fel kell szólalnia a Soros-egyetem védelmében, most éppen az LMP van ez ügyben szolgálatban. *(Arató Gergely: Mi az, hogy minden héten? Tegnap én is felszóltam! - Ungár Péter: Tegnap is felszóltam!)*

Tisztelt Képviselő Úr! Azt láttam, hogy a felszólása elejét ön sem bírta végigmondani így komoly arccal, tehát ön is elmosolyodott rajta. Tudja, ha ön is és bárki más a jövő év valamelyik hónapjában elsétál a Soros-egyetem, a Közép-európai Egyetem valamelyik épülete előtt, ugyanúgy azt fogja látni, hogy ott tanítás folyik, tanárok lesznek, meg diákok lesznek. *(Dr. Soltész Miklós közbeszólására:)* És fizetésre fognak járni, így van, ezt fogja látni.

Annyi lesz a különbség, hogy egy amerikai diplomát, amit Amerikában nem adnak ki, azt Magyarországon sem fogják kiadni. Ennyi lesz a különbség, ami a jövő évtől változik, mert tudja, tisztelt képviselő úr, mindenkire egyenlően vonatkoznak a törvények. Ez a mi egyik alapértékünk, hogy a törvényeket be kell tartani, és nem lehet az, hogy valaki törvényen kívül helyezi magát vagy a törvények fölé helyezi magát, mint ahogy azt Soros György éveken, évtizedeken keresztül itt Magyarországon is megszokta.

Tisztelt Képviselő Úr! Az elmúlt hetekben nem mi, hanem maga a Soros-egyetem leplezte le magát. Először akkor, amikor nyilvánosságra került az a fotó, hogy mi a valós képzése a Soros-egyetemnek az Egyesült Államokban. Láthattunk egy frissen festett faházat, amire rá volt írva, hogy CEU, és úgy gondolták *(Nagy Zsaj, közbeszólások az LMP, a DK és az MSZP padsoraiban.)*, ön azt mondta, hogy ez a magyar felsőoktatás ékköve. A magyar felsőoktatás ékköve ön szerint egy Amerikában levő faház, és itt folyik az a fajta képzés, amely minden magyarországi egyetemet, több ezer és tízezer hallgatóval rendelkező egyetemet leköröz ez az 1760 hallgatóval folytatott képzés, amelynek a 80 százaléka külföldi hallgató, lekörözi a többi 500 ezer magyar hallgatót, és az összes többi magyarországi egyetemet, amelyek ugyan szerepelnek nemzetközi rangsorokban - a Soros-egyetem kevésbé -, de azok teljesítményét ön teljes mértékben annullálja. Tehát ön szerint a magyar felsőoktatás ékköve egy New York államban található frissen festett faház.

De ami a még nagyobb beismerés volt, amikor maga az ottani, Soros-egyetemmel partnerintézménynek a tanulmányi vezetője mondta el, hogy igazából képzés, közös képzés vagy olyan képzés nincsen,

amire hivatkoznak itthon a Soros-egyetem itthoni vezetői, egy Amerikában létező képzés; és arról szó sincs, hogy diplomát adnának ki. Azt is elmondja nagyon részletesen az ottani egyetem tanulmányi osztályának vezetője, hogy kiállítanak egy oklevelet, de ez messze nem diploma, hanem egyfajta előadás-sorozat végén kapott bizonyítvány vagy elismerés, de egyáltalán nem diploma. *(Ungár Péter: És Navracsics Tibor miért mondta, amit mondott?)*

Tisztelt Képviselő Úr! A Soros-egyetemnek és az ő amerikai partnereiknek a nyilatkozata és ezek a fényképek bizonyítják be, hogy nem akarja továbbra sem végrehajtani a magyar felsőoktatási törvényt a Soros-egyetem. Az összes többi felsőoktatási intézmény, akinek a megállapodásait itt a parlamentben is tárgyaltuk, végre akarta hajtani, a honos országban is van képzése és itthon is képzést nyújt, azt a képzést nyújtja Magyarországon, amit egyébként külföldön is nyújt. De a Soros-egyetem nem akarja ezt végrehajtani. Megszokta, hogy a törvények fölött áll, tisztelt képviselő úr, ezért nem indított valós képzést, nem épített ki valós kampuszt. Nincs meg az az élet; a tanárok, a diákok ott vannak az egyetemen, utána kiadják a diplomát annak, aki megfelelt a képzésen, és utána ezt a fajta képzést hozzák át Magyarországra.

Megszűnt ez, tisztelt képviselő úr, és azt hiszem, hogy a teljes magyar felsőoktatás lebecsülése, amit önök hetek és hónapok óta művelnek, amikor csak és kizárólag a Soros-egyetem érdekeit tartják szem előtt, még akkor is, még azután is felszólnak az érdekében, amikor a saját alkalmazottaik és a saját épületeik fotója leplezi le őket, hogy egy lépést nem tettek a magyar törvények betartása érdekében. *(Ungár Péter: Illés Zoltánra gondol, államtitkár úr?)*

Tudja, Soros György nem arról híres, hogy építene, inkább csak arról, hogy spekulálna, és pénzügyi manőverekkel, akár országok vagy devizák bedöntésével is a vagyonát gyarapítja. *(Gréczy Zsolt: A Fideszt azért felépítette! - Közbekiáltások, zaj a DK, az LMP és az MSZP padsoraiban.)* És ahogy ő nyilatkozta saját maga egy többször letiltott videonyilatkozatában, hogy sohasem törődik a pénzügyi-gazdasági döntéseinek a szociális következményeivel. *(Zaj, közbeszólások az ellenzéki padsorokban. - Gyöngyösi Márton: Viszonylag kevés befektetőről mondható el, hogy nem spekuláns! Bezzeg ti, amikor idehózzátok az autógyárakat!)*

Nem lenne jó, ha ezt a szemléletet oktatná bárki bárhol. Sohasem indult választáson, de mindig politikai hatalomra tört, de nem az emberek szavazatával, nem az állampolgárok támogatásával, hanem pénzzel, befolyással akarta az ideológiáját ráerőltetni egyes kormányokra, tisztelt képviselő úr. *(Folyamatos zaj az ellenzéki padsorokban.)*

Ami a magyar felsőoktatás állapotát illeti. Ön is tudja, hogy ma oktatásra 606 milliárd forinttal fordítunk többet, mint az utolsó, baloldali kormányok által elfogadott költségvetésben, ha ön összeveti a '19-es és a '10-es költségvetést. A felsőoktatás költségvetése 40 százalékkal nőtt. *(Ungár Péter: Nominálisan!)* Ma

1600-zal több oktató oktatja a felsőoktatásban a hallgatókat, mint oktatta 2010-ben.

És azt is tudja, hogy 1998-ban is a Fidesz óvta meg a magyar fiatalokat a tandíjtól, 2008-ban is a szociális népszavazás révén a Fidesz óvta meg a magyar fiatalokat a tandíjtól, és 2018-ban is csak a Fidesz-KDNP a garancia arra (*Nagy zaj. - Az elnök csenget.*), hogy a tehetséges fiatalok ingyenes képzésben vehessenek részt és minőségi diplomát kapjanak. Köszönöm szépen. (*Gréczy Zsolt: Én miért fizetek a gyerekemnek 260 ezret szemeszterenként? - Arató Gergely közbeszól. - Taps a kormánypártok padso-raiban.*)

ELNÖK: Köszönöm, Rétvári Bence államtitkár úr. Szintén napirend előtti felszólalásra jelentkezett Varga-Damm Andrea, a Jobbik képviselő asszonya: „Még búcsúzni sem tudnak elegánsan?” címmel. Ön a szó, képviselő asszony.

DR. VARGA-DAMM ANDREA (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Paolo Coelho azt mondta, hogy az elegancia nem valami felszínes dolog, hanem egy módja annak, hogy az ember kifejezhesse a tiszteletét a munkája és az élete iránt.

A közszolgáltatásból az elmúlt időszakban elbocsátottak nem igazán tudtak találkozni ezzel az eleganciával. Már jó pár hónapja lebegtetten a kormányzat azt, hogy a közsférában elbocsátások lesznek. Mi magunk személyesen tapasztaltuk az elmúlt években számtalanszor, hogy a Fidesz-kormány alatt csókosok és különböző családtagjaik kamuállásokban kaptak a közigazgatásban helyet, de pontosan tudtuk, hogy nagy valószínűséggel az elbocsátások nem ezt a társadalmi csoportot fogják érinteni.

Abban a rendszerben, ahol 13 miniszter, 66 államtitkár, 117 helyettes államtitkár, 5 miniszterelnöki biztos, 12 miniszterelnöki megbízott, 10 kormánybiztos és 10 miniszteri biztos van, ott valóban nem számíthatunk arra, hogy olyan embereket fognak elbocsátani, akiknek valóban felesleges a munkája. Sokkal inkább azokat, akik élethivatásszerűen, éjt nappallá téve, akár túlmunkában is dolgoznak azért, hogy a közszolgáltatásig működjen.

Már korábban számtalanszor, a közsféra munkahelyein tett látogatásaink során mint képviselők azt tapasztalhattuk, hogy a dolgozóknak nagyon nagy a munkaterhe, több ember helyett dolgoznak, és nem igaz az, amivel a kormányzat indokolta, hogy az informatikai rendszer fejlődése diktálta azt, hogy az elbocsátásokra szükség lesz. A mostani elbocsátások jelentős részben olyan helyeken történtek, ahol már eddig is kevés dolgozó volt, és most az elbocsátottak helyett a maradékoknak kell akár napi több mint 10 munkáorát dolgozni.

Hosszú várakozás előzte meg ezt az elbocsátási hullámot, nyár óta tapasztalhattuk azt, hogy e vonatkozásban valami történni fog. Gulyás Gergely 2018. augusztus 21-én azt mondta, hogy 15-20 százalékos

elbocsátás lehet, és az informatikai rendszer fejlődésével indokolta ezt. Majd 2018. október 29-én megszületett a kormányhatározat, és ez kettő napot adott arra, hogy az elbocsátásokat végrehajtsák. A kormányzat még a mindenszentek napját és a halottak napját sem tisztelte, nem tisztelte azt, hogy az embereknek ezek a napok sokkal nehezebbek az életükben, belegázoltak amúgy is érzékeny napjaikba.

(9.50)

Az elbocsátások során szélsőségeket hallgattunk a módszerekről, beszámoltak az érintettek arról, hogy a vezetők sokszor még csak nem is találkoztak az elbocsátottakkal, ügyfélkapun vagy e-mailen keresztül kapták meg az elbocsátó szép üzenetet. A felmondás pillanatában lekapcsolták a számítógépeiket, visszavonták a kártyáikat. Ez rendkívül méltánytalan és méltatlan. Ha valaki szerette volna kiadni a munkavállalói titkait, olyan adatait, amelyek érzékenyek, azt már eddig is megtehetette volna, nagy eséllyel nem ezekben a pillanatokban érezte volna úgy, hogy ezt meg kell tennie.

Egy nem várt elbocsátás ilyen módon úgy, hogy a dolgozó munkájára szükség van, minden, csak nem elegáns. A mindennapokban halljuk a szakszervezetek szavait, a szakszervezetek elmondták, hogy előző héten szóbeli tájékoztatást kaptak arról, hogy esetleg mi várható, de miután az elbocsátás nagyságrendje azt indokolta volna, hogy folyamatosan egyeztessenek velük, és vonják be őket a folyamatba, a kormány újra törvényt sértett.

Arról tájékoztatott bennünket a kormányzat, hogy átképzéssel fogják segíteni a dolgozókat, hogy el tudjanak helyezkedni. Majd mit hallunk az elmúlt héten az érintettektől? Azt közölték velük, hogy akkor kapnak átképzést, ha az önkéntes tartalékos katonai szolgálatra jelentkeznek. Mi ez, kérem, ha nem zsarolás? Egy biztos: biztosan nem elegáns.

Nem lehetne az, hogy ha már ez a kormányzat kereszténynek vallja magát - minden órában legalább kétszer halljuk, hogy kereszténydemokrata módon kormányoznak, és milyen módon segítik az embereket, a családokat, és milyen csodálatos kormányzat veszi körül a magyar polgárokat, és csak örülhetnek annak, hogy a Fidesz-kormány ily szeretett módon támogatja a magyar polgárokat -, nem lehetne, hogy akkor legalább ezekben a helyzetekben, amikor tényleg egy ember mindennapjait határozza meg, lesz-e holnap, holnapután munkája, a családját el tudja-e tartani, legalább a búcsú, legalább az lehessen elegáns?

Mert higgyék el önök, mindannyian kerülhetnek abba a helyzetbe, ha nem holnap, de egyszer csak, amikor önöktől is búcsúzni fognak, és nagyon rosszul fog esni önöknek az, ha a saját módszereiket látják majd viszont a saját életükben.

Köszönöm a figyelmüket. (*Taps a Jobbik sorai-ban. - Szórványos taps a DK soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A kormány nevében Soltész államtitkár úr fog válaszolni az elhangzottakra.

SOLTÉSZ MIKLÓS, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Asszony! Érdemes azért felidézni, még ha itt tiltakozni is fognak többen, hogy a balliberális kormányoktól mit örököltünk. *(Moraj az ellenzéki pártok soraiban. - Szávay István: Kilenc év telt el azóta!)*

Örököltünk egy rossz gazdaságot, katasztrofális pénzügyi helyzetet, magas munkanélküliséget, és amikor évek megfeszített munkája, közös munka eredményeképpen akár a hazai ipar, akár a hazai termékek preferálásával szinte eltűnt a munkanélküliség, munkaerőhiány lépett fel, akkor egyből azzal vádoltak minket, hogy ezt sem tudjuk megoldani. Tehát megoldottuk egyik oldalról a munkanélküliséget, utána most az a baj, hogy munkaerőhiány van. Majd a következő vád, ami az önök részéről elhangzott, hogy miért nincs elég szakképzett ember azokon az építkezéseken, azokon a területeken, amelyekre óriási szükség lenne. Próbálunk ezen segíteni, nagy változtatásokkal. Tegnap éppen azt hallottuk önöktől, hogy miért nincs elég felsőoktatásban képzett fiatal.

Most pedig a legközelebbi kérdés az, amit önök felvetettek, és ez a nagy kérdés, tisztelt képviselő asszony, hogy mely gondolata az igaz a Jobbiknak és önnek is. Hiszen néhány héttel vagy hónappal ezelőtt ön itt a parlamentben azt kívánta jelezni, hogy míg Magyarországon a bürokrácia 17,8 százalék a költségvetésből, addig az OECD átlagában 13,2 százalék. Magyarán ön sokkal nagyobb mértékű leépítést akarna a Jobbikkal végrehajtani Magyarországon, mint ami valójában megvalósul. Sokkal nagyobbat. *(Dr. Varga-Damm Andrea: A haverok leépítését, nem a dolgozókat!)*

De ugyanezt követelte Gyöngyösi Márton és Z. Kárpát Dániel is. Azt követelték a kormánytól, hogy sokkal nagyobb létszámleépítés legyen, mint ami egyébként most megvalósul ezekben a hetekben. *(Bana Tibor: Az államtitkároknál!)*

Tehát amikor a Jobbiktól kérünk tanácsot, akkor ezt látjuk, hogy az egyik oldalról önök kiállnak emberek mellett, a másik oldalról pedig azt követelik, hogy jóval nagyobb létszámban rúgjanak ki embereket a közsférából, akár a központi közigazgatásból, akár máshonnan. *(Gyöngyösi Márton: Közületek kelene...!)*

Tisztelt Országgyűlés! Ami a lényeg, hatékony államra kell törekedni, és az a cél, hogy valóban annyian dolgozzanak a központi közigazgatásban, a minisztériumokban, amennyire feltétlenül szükség van. Ez a változás meg fogja teremteni az egyébként már nagyon óhajtott béremelést ezen a területen is, amit meg tudtunk teremteni az elmúlt években akár a köznevelésben, oktatásban, felsőoktatásban, egészségügyben, most ez a támogatás meg fog teremteni a közsférában, leginkább a központi közigazgatásban.

Tisztelt Képviselő Asszony! Ha megengedi, önöktől úgy általában eleganciáról, leépítésről vagy bármilyen módon humánpolitikáról a legkevésbé kérnék tanácsot. Hiszen önök azok, és ön az, képviselő asszony, aki elég jóban van a hírek szerint Simicska Lajossal. *(Felzúdulás a Jobbik soraiban.)* És amikor Simicska Lajos bement a Magyar Nemzethez, megkérdezték tőle a következőt, tájékozódott-e róla, hogy mi történt itt a Magyar Nemzetben. Válasza? Persze, hogy tájékozódottam, most bemegyek a szerkesztőségbe, és mindenkit, pont, pont, pont, azaz kirúg, csak egy másik nyelven mondta, másik szóval. *(Folyamatos közbeszólások a Jobbik soraiból.)*

Utána a következő, hogy önök hogy búcsúznak, mennyire elegánsan: higgye el, többször voltam már ilyen helyzetben - mondja az ön barátja és munkaadója -, és mindig megoldottam. Kirúgok minden orbánistát, aztán kinevezem a helyükre az én embereimet, akiket nem lehet megfélemlíteni és lefizetni. Önök ilyen elegánsan búcsúznak.

De a minap kiderült néhány olyan hír az önök pártpolitikájáról, illetve frakciopolitikájáról, amiről nem tudnak cáfolatot adni, és azért ez is érdekes, hogy milyen a Jobbik humánpolitikája, a Jobbik eleganciája. Azt kell mondanom, hogy utánpótlásképzésbe egy olyan érdekes dolgot burkolnak bele, amit egy jó gardedám is irigykedve nézne meg *(Dr. Varga-Damm Andrea: Vannak tapasztalatai, ugye...?)*, ugyanis a következőt nyilatkozta az önök egyik jövőbeni pártvezetője: „Felül kell vizsgálnunk a fizetett alkalmazottak körét.

A becsületesen és mindent beleadva dolgozóknak nagyobb megbecsülés és odafigyelés, a lustáknak és a lassúaknak lapulevél jár.” Ezt önök mondják. *(Derűtség a Jobbik soraiban.)* Majd utána hozzátette a következőt a jövődöbéli pártelnökük: „Megújítjuk a Jobbik utánpótlásképzését, és felszámoljuk a Jobbik-gyakornoki program prostitúciós jellegét.” Érdekes dolog, hogy önöknek ez a humánpolitikájuk, és önök ezen dolgoznak, és ezen gondolkodnak. Mindamellet pedig összevesznek olyan emberekkel, akikkel egy hónappal, két hónappal, egy évvel ezelőtt még a legnagyobb barátságban voltak, és most pedig pert indítanak egymás ellen.

Tisztelt Képviselő Asszony! Én sok jó küzdelmet kívánok, akár abban is, hogy üljön le *(Az elnök a csengetője megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*, ülősztrájkot folytasson *(Közbeszólás a Jobbik soraiból: Vége! - Szávay István: Jól van, elég már, ülj le!)*, de most már ne Orbán Viktor szobája előtt két napig, hanem üljön le *(Az elnök ismét csenget.)* a Jobbiknak a frakciója előtt, és ott vesse fel ezt a témát. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Soltész Miklós államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Szintén napirend előtti felszólalásra jelentkezett Latorcai János alelnök úr, képviselő úr, a Kereszténydemokrata Néppárt részéről: „Lengyelország újjászületése” címmel. Öné a szó, alelnök úr.

DR. LATORCAI JÁNOS (KDNP): Köszönöm a szót. Igen tisztelt Elnök Úr! (*Folyamatos zaj. - Az elnök csenget.*) „A nemzet, amely nem tiszteli múltját, nem érdemli meg a jelen tiszteletét, és nincs joga a jövőhöz sem.” Tisztelt Képviselőtársaim! Az első világháborúban szervezett lengyel légió főparancsnoka, majd az újjászülető Lengyelország első államfője, József Pilsudski marsall imént idézett gondolata, úgy gondolom, valamennyiünk számára aktuális.

A lengyeliség száz évvel ezelőtt ugyan csatában nyerte el szabadságát, de ezt a harcot nemcsak a csataterén vívták, hanem évszázadokon át minden lengyel családban, ahol hittek abban, hogy Lengyelországnak nemcsak múltja, hanem jövője is van. Ezek a lengyelek, nők és férfiak az idegen megszállás és elnyomatás alatt is képesek voltak identitásuk sarokköveit, a közös nyelvet és kultúrát, de legfőképp a hitet megőrizni, azt gyermekeikbe, unokáikba plántálni. Ez volt az a szellemi örökség, amiből megszülethetett és amiből építkezhetett a modern lengyel állam száz évvel ezelőtt.

(10.00)

Andrzej Duda köztársasági elnök úr ezen értékkel kapcsolatban a függetlenség visszaszerzésének jubileumán a következőképpen fogalmazott: „A lengyelek hagyományosan szabad emberek, akik tisztelik múltjukat, büszkék saját értékrendjükre, amely a katolikus egyház támogatásával tudott kiteljesedni.”

Hogy ez mit jelentett a XX. században? Azt mindannyian tudjuk. A katolikus egyház és különösen Szent II. János Pál pápa személy szerint is rengeteget tett nemcsak a lengyelek, hanem egész Közép-Európa, Európa szabadságáért, a vasfüggöny lebontásáért, Európa újjáegyesítéséért. Éppen ezért nem feledkezhetünk meg arról, hogy II. János Pál pápa Lengyelország európai uniós csatlakozásakor arra figyelmeztette népét, a lengyeleket, hogy ők a belépést követően is emlékezzenek és őrizzék meg értékrendjüket, hagyományukat, sajátos kultúrájukat és civilizációs örökségüket.

Tisztelt Képviselőtársaim! Hazánk számára az I. világháború vége sajnós nehéz hónapokat és éveket, fájdalmat és szétszórátást hozott, amelyek végül is a trianoni tragédiához vezettek. Arra azonban joggal lehetünk büszkék, hogy ezekben a rendkívül nehéz időkben is akartunk és tudtunk támogatást nyújtani a lengyel hazafiaknak, akik akkor a szabadságukért küzdöttek.

A sorsdöntő ütközetnél, a varsói csata, a visztulai csoda idején a magyar lőszerszállítmány biztosította, hogy megmaradhatott a szabadságát frissen visszanyert Lengyelország függetlensége. Ez a történelmi esemény is hű példája annak, hogy ezeréves történelmünk során a bajban is barátok tudtunk maradni.

Ennek a barátságnak az egyik megnyilvánulása az is, hogy a parlamenti magyar-lengyel baráti tagozat

Snopek nagykövet úrral és a Lengyel Köztársasági Elnöki Hivatal vezetőjével a múlt hét elején, míg magyarok sokasága az elmúlt hétvégén a hazánkban élő Polónia tagjaival együtt országszerte közösen emlékezett és ünnepelt.

Sokkal több, tisztelt képviselőtársaim, ami összeköt minket, mint ami képes lenne elválasztani. Nem feledhetjük a világegés okozta tragédiánkat, de látnunk kell azt is, hogy mit nyertünk Lengyelország újjászületésével. Az elmúlt hétvégén és ma is erre emlékezünk.

Tisztelettel fejet hajtunk azok előtt a hősök előtt, akiknek köszönhetően Lengyelország ismét azzá az erős szövetségessé és változatlan jóbaráttá válhatott, ami mindig is volt. A mögöttünk hagyott egy évszázad megmutatta, ugyanúgy számíthatunk egymásra, mint az azt megelőző ezer évben.

Hiszem, hogy az előttünk álló évszázadokban is így lesz. Isten éltesse Lengyelországot! Isten éltesse a magyar-lengyel barátságot! Köszönöm. (*Taps.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, Latorcai alelnök úr. A kormány nevében az elhangzottakra Magyar Levente államtitkár úr fog válaszolni.

MAGYAR LEVENTE külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! 1918 valóban kiemelkedő pillanata a lengyel történelemnek, de egész Közép-Európa történetének. A magyarokon kívül mindenki ekkor nyerte el abban a formában áhított függetlenségét, amelyért évszázadokon keresztül küzdött, de ezen népek sorában elől jártak a lengyelek, akiknek a kálváriája 1772-ben kezdődött, az első felosztással, és tartott egészen 1918-ig, tehát közel 150 éven keresztül a lengyelek még szétszakítottságban éltek. Olyan szétszakítottságban, amely során még annyi sem maradt az országukból, mint a miénkből 1918-ban.

Mitől vált lehetővé '18-ban a lengyel függetlenség? Ehhez semmi más nem kellett, mint a lengyelek heroikus ellenállása, az, hogy a legkilátástalanabb pillanatokban is kitartottak, amikor lehetett, fegyvert ragadtak a túlerő ellen, szembeszálltak a sorsukkal, dacoltak azzal, és így megérdemelten 1918-ban elnyerték hón áhított függetlenségüket.

Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő úr! Itt el kell mondani, hogy 1918 amellet, hogy a lengyel függetlenséget és számos közép-európai nép függetlenségét elhozta, nekünk, magyaroknak egészen mást hozott. Árulást, a nemzet megalázását, sok millió magyar ember szenvedésének és közel 700 ezer honfitársunk halálának a semmissé tételét. Az ország akkori vezetői aktívan asszisztáltak az ország szétszakításához, és ezer év történelmét törték ketté.

Tisztelt Ház! Ami történt akkor Magyarországon, 1918 őszen, az nemcsak megtörtént velünk, nemcsak külső erőknek tulajdonítható, hanem ennek aktív alakítói, olyan felelősei vannak, akiket pontosan tudunk azonosítani, pontosan meg tudjuk

határozni, hogy kik voltak ezek az emberek, melyek voltak ezek az erők. Ezek nem voltak mások, mint azoknak a politikai, szellemi, ideológiai elődei (*Arató Gergely közbeszól.*), akik ma is itt ülnek a magyar parlamentben, itt ülnek mögöttünk az Országgyűlésben; azok a szocialista, liberális (*Dr. Vadai Ágnes: DK-s!*) és lelkük mélyén nagy számban a mai napig bolsevik erők (*Dr. Vadai Ágnes: Azok ott ülnek velünk szemben!*), amelyek az elmúlt száz évben semmi értéket ebben az országban teremteni nem tudtak, mindig csak romboltak.

Tisztelt Országgyűlés! 1918, 1919, 1948, 1956, 1994, 2002 és 2006 - mi a közös ezekben az évszámokban? Nem más, mint hogy vagy erőszakkal, vagy demokratikus úton ezek az erők hatalomra jutottak Magyarországon, azonban semmi értéket nem tudtak teremteni, csak az országrombolásban jeleskedtek. (*Gréczy Zsolt: Szégyellj magad!*)

Tisztelt Ház! 2010 után, miután ezek az erők nevezették Magyarországot a falnak minden lehetséges értelemben, a nemzet újjáépítése zajlik, nagyrészt abból az erőből merítkezve, amely erővel a lengyelek is 1918-ban újjáépítették magukat. Sok tekintetben 1990 után is egy nálunk sikeresebb utat tudtak bejárni, hiszen azok a nemzetromboló baloldali erők, amelyek Magyarországot még 1990 után is kísértették és rombolták, Lengyelországban sokkal hamarabb eltűntek, sokkal hamarabb a lengyel szemétdombra kerültek történelmi értelemben.

Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Urak! Tisztelt Képviselő Hölgyek! Az, ami 1918-ban történt Közép-Európában, a mai napig meghatározza az életünket (*Gréczy Zsolt: Szálasit dicsérd egy kicsit!*), a lengyelek ünnepelnek, mi ünnepljük a lengyeleket, együtt ünneplünk a lengyelekkel, együtt ünneplünk a balti államokkal, és megemlékezünk arról, hogy az önök szellemi elődei, az önök politikai elődei miként tették tönkre Magyarországot '18-ban (*Arató Gergely: Sehogy! Nem mi vittük bele az országot a háborúba! - Zaj, közbeszólások.*), és ugyanezen indíttatásból, ugyanezen reflexek alapján, ugyanezen talajvesztett, öngyűlölő és nemzetgyűlölő reflexek alapján törnek ma is az ország boldogulására. (*Nagy zaj, taps a kormánypártok soraiban.*)

Tisztelt Ház! (*Dr. Vadai Ágnes: Ezért jár a jutalomfalat! - Dr. Vadai Ágnes egy csokoládét ad Magyar Leventének.*) A lengyel példa, a lengyelek példája adhat ma is nekünk erőt ebben a küzdelemben. Magyarország erősödik, Magyarország erősödni fog, és minden erőnkkel azon vagyunk, hogy ez a folyamat folytatódjon, és Közép-Európa népei együtt építsék Közép-Európa boldog és békés jövőjét. Köszönöm szépen a szót. (*Nagy taps a kormánypártok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm, Magyar Levente államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Szintén napirend előtti felszólalásra jelentkezett Nyitrai Zsolt, a Fidesz képviselője: „Szövetségben a cukorbetegségekkel nemcsak a diabétesz világnapján” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

NYITRAI ZSOLT (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Köszönöm a szót és a lehetőséget. A mai napirend előtti felszólalásomat a Fidesz országgyűlési képviselőcsoportja nevében azért teszem, mert holnap, november 14-én lesz a diabétesz világnapja.

(10.10)

Ebből az alkalomból is fontosnak tartom, hogy itt, a Magyar Országgyűlés nyilvánossága előtt beszéljünk erről a rendkívül komoly kérdéstről. Hazánkban több mint 700 ezer ember szenved ismert cukorbetegségben. Szakértői számítások szerint azonban Magyarországon a cukorbetegek tényleges száma ennél jóval nagyobb, 1 millió 200 ezer, hiszen sokan nem vesznek részt rendszeres kezelésem, vagy pedig nem is tudnak róla, hogy cukorbetegek. Hazánkban tehát 1 millió 200 ezer honfitársunkat érinti a cukorbetegség. Tudnunk kell, hogy a diabétesz, a cukorbetegség esetében két típusról beszélhetünk. Míg az 1-es típus magától alakul ki, addig a 2-es típus az ember életvitele, a rossz táplálkozás és a mozgáshiány miatt kerül előtérbe.

Tisztelt Országgyűlés! Ezekből a számokból, ezekből az adatokból mindannyian jól láthatjuk, hogy Magyarországon milyen komoly társadalmi kérdés, társadalmi nehézség a cukorbetegség. Mindemellett azt is látnunk kell, hogy milyen fontos és komoly társadalmi csoportot alkot hazánkban a cukorbetegek több mint 1 millió 200 ezres közössége. Ismernünk és értenünk kell az ő életüket, mindennapjaikat.

Tisztelt Országgyűlés! Én örülök, hogy a cukorbetegekre ma jóval nagyobb figyelem, komolyabb odafigyelés jut, mint korábban. Ebben a kérdésben nagyon nagy szerepe van az oktatásnak és a megelőzésnek. Ma a mindennapos testnevelésnek köszönhetően 1 millió 200 ezer gyermek sportol mindennap, ezzel jelentős mértékben csökken majd a következő nemzedékek cukorbetegsége. 2015-től az új közétkezési rendeletnek köszönhetően az iskolai menzákön csökkent a só-, a zsír- és a cukorhasználat.

Tisztelt Országgyűlés! Magyarország Kormánya fontos partnerként tekint a cukorbetegekre, és komoly szövetségesként a diabéteszeseket képviselő szervezetekre. Mutatja ezt az is, hogy még idén márciusban Magyarország Kormánya stratégiai együttműködési megállapodást kötött a cukorbetegek érdekképviseleti szervezeteivel. A megállapodások több fontos pontra is fókuszáltak, amelyek végrehajtását folyamatosan nyomon követjük, egyrészt a korszerű diabéteszes megelőzés megteremtésére, másrészt a vércukor ellenőrzésére szolgáló eszközök, például tesztszítek támogatásának áttekintésére a betegterhek csökkentése érdekében.

Az egyik szervezet felvetése szerint meg kell vizsgálnunk, hogy a telemedicina mely formái vezethetők be a cukorbeteg-gondozásban, megkönnyítve és meggyorsítva ezzel mind a beteg, mind pedig az orvos munkáját. Fontos és nagy feladatunk van továbbá a

pedagógusképzés területén, a pedagógusoknak ismerniük kell, hogy mi a cukorbetegség, és hogyan kell vele együtt élni a mindennapokban; ne féljenek a pedagógusok a cukorbeteg gyermekek ellátásától.

Tisztelt Országgyűlés! A Fidesz országgyűlési képviselőcsoportja arra kéri Magyarország Kormányát, hogy újítsa meg ezen stratégiai partnerséget a cukorbeteg-érdekképviseletekkel, az egészségügyi és oktatási kormányzat pedig nagy lépésekkel haladjon előre például a Magyar Diabétesz Társaság által javasolt pontok megvalósításában, hogy mind az 1 millió 200 ezer cukorbeteg honfitársunk mindennapját meg tudjuk könnyíteni.

Engedjék meg, hogy itt, a Magyar Országgyűlésben mondjak köszönetet azoknak a szervezeteknek, amelyek sokat tettek, tesznek a cukorbetegéért: Magyar Diabétesz Társaság, Egy Csepp Figyelem Alapítvány, Szurikáta Alapítvány, Sportos Cukorbetegéért Egyesület, MentaPRO Alapítvány, ELTE Tanító és Óvóképző Kar, Magyar Dietetikusok Országos Szövetsége.

Tisztelt Országgyűlés! Innen, a Magyar Országgyűlésből üzenjük a cukorbetegeknek, a Fideszre, a kormánypártokra és Magyarországi Kormányára mindig számíthatnak. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Nyitrai Zsolt képviselő úr. A kormány nevében Rétvári Bence államtitkár úr válaszol az elhangzottakra.

DR. RÉTVÁRI BENEC, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Én is köszönöm az ön közreműködését is, tisztelt képviselő úr, hogy ezek a stratégiai partneri megállapodások létrejöttek. Bízunk benne, hogy megújulhatnak, hiszen nagyon fontos, hogy minden cukorbeteg számára, minden, cukorbeteg magában foglaló család számára a kormány érezhető segítséget nyújtson abban is, amit ön is elmondott, hogy megelőzzük azt, hogy bizonyos típusú betegségek a későbbiekben kialakuljanak.

620 ezer olyan polgártársunk van, aki rendszeresen valamely cukorbetegség kezelésére hivatott gyógyszerrel vált ki. Ebből évente átlagosan 170 ezren vannak azok, akik valamilyen inzulinkezelést is kapnak. Ha az elmúlt tíz évben nézzük a gyógyszerkasszából a részükre nyújtott, kifizetett támogatásokat, akkor azt láthatjuk, hogy az antidiabetikumok esetében 5,5 milliárd forintról 15 milliárd forintra nőtt az az összeg, amit rendelkezésre tudunk bocsátani, tehát megháromszoroztuk a támogatás mértékét. Ez nyilván a növekvő felismert cukorbetegségekkel is összefüggésben van. Ha szintén tízéves távban nézzük az inzulinra kifizetett támogatásokat, akkor azt láthatjuk, hogy 13,5 milliárdról 24,5 milliárdra nőtt ez az összeg. Itt is egy közel kétszeres összegről beszélhetünk. Ennyi többletforrást biztosított a kormány. A cukorbeteg ellátása pedig 2010 óta 35,5 milliárd forintról 48,2 milliárd forintra

emelkedett. Ez azt jelenti, hogy 36 százalékkal fordítunk többet arra, hogy minél inkább meg tudják őrizni az életmódjukat, az egészségüket azok is, akik cukorbetegséggel küzdenek.

Fontos, hogy az adójogszabályokban is igyekezzünk kedvezményeket érvényesíteni. A cukorbeteg életkörülményeinek javítása érdekében támogatásuk adójogszabályokban is biztosított. Az 1-es és 2-es diabéteszben szenvedő betegek az összevont adóalap adóját csökkentő kedvezmény igénybevétele szempontjából a súlyos fogyatékoságnak minősülő betegségekről szóló kormányrendelet szerinti kedvezmény igénybevételére jogosultak. A gyermekek esetében a betegség emelt összegű családi pótlékra jogosít a magasabb összegű családi pótlékra jogosító betegségekről és fogyatékoságokról szóló rendelet szabályozása alapján.

Ahogy ön is mondta, képviselő úr, nem csak a kezelés fontos. Az előző számokból és adatokból látható volt, hogy mind a megnövekedett családi kiadásokhoz is igyekszünk többlet-adókedvezményt adni, többlettámogatást is nyújtani a cukorbeteg gyermekek után, többlettámogatást nyújtani a társadalombiztosítási kasszán keresztül a gyógyszerköltségekhez, de igyekszünk a megelőzésre is odafigyelni. Az „Egészséges Magyarország 2014-2020” stratégiánk a cukorbetegség és az elhízás növekedésének a megállítását tűzte ki célul. Ennek a végrehajtásaként elfogadott a kormány már táplálkozás-egészségügyi jogszabálycsomagot, népegészségügyi termékadóról vagy chipsadóról szóló jogszabályokat, az élelmiszerek transzsírsavtartalmának korlátozásáról szóló jogszabályokat, illetve a közétkeztetési rendeletnek is elfogadtuk a módosítását, amely egészségesebbé teszi azokat az ételeket, amely ételekhez a gyerekek a bölcsődében, az óvodában és az iskolában hozzáférhetnek.

Az egészséges táplálkozás szempontjából fontos, hogy a közétkeztetésben a választék bővüljön, és egészségesebb ételekhez szokjanak hozzá a fiatalok. Ön is említette a mindennapos testnevelést. Ennek a tanrendbe építése szintén segít az egészségesebb életmódhoz való hozzászokáshoz. Ki-ki megtalálhatja azt a sportot, amit utána szenvedélyként űzhet egy életen keresztül, ki-ki hozzászokhat ahhoz, hogy hetente többször is mozog, sportol, valamilyen kedvenc hobbijaként a testmozgást választja.

Fontos lépés volt az iskolai menzák után az étel- és italautomatákból is száműzni az egészségtelen termékeket. Nem lehet már sem a büfékben, sem az ital- és ételautomatákban azokat a termékeket árulni, amelyeket chipsadóval sújtunk, pontosan azért, hogy ne szokjanak hozzá a fiatalok az egészségtelen ételekhez az iskolai büfékben. A szemléletformálás OGYÉI-programjai is fontosak voltak, a Happy-Hét az ivóvízfogyasztással kapcsolatban, amely kiváltja sok esetben a cukrozott üdítőket, a „Startolj reggelivel!” program, a Merőkanál-program, amely szintén az iskolai menzákat teszi egészségesebbé a Mintamenza-programokkal együtt. Részeredményeket láthatunk is nemcsak abban, hogy csökkent a boltok polcain az

egészségtelen és későbbi betegségek kockázatát is jobban magában hordozó élelmiszerek kínálata, hanem abban is, hogy Magyarországon 2010-hez képest 2016-ra megállt a gyermekkori túlsúly terjedése, a hétéves gyerekeket tekintve végre megállt az a folyamat, amely folyamatosan csak növelte azon gyermekek számát, akik felesleggel küzdenek.

Fontos a köznevelési infrastruktúra-fejlesztési programban a tornaterem-építés, a tanuszoda-építés. Minden járásban uszodát is szeretnénk építeni. Ezekkel igyekszünk segíteni a már betegséggel küzdőket és segíteni azokat is *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)*, akik még nem cukorbetegek, hogy ne is alakuljon ki náluk ez a betegség. Köszönöm szépen képviselő úr felszólalását. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, Rétvári Bence államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! A napirend előtti felszólalások végére értünk.

Most határozathozatalokkal folytatjuk munkánkat. Kérem, foglalják el helyüket, és ellenőrizték, hogy a kártyájukat elhelyezték-e a szavazógépből.

(10.20)

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a **Magyarország és a Thaiföldi Királyság között (Zaj. - Csenget.) létrejött kiadatási egyezmény kihirdetéséről** szóló T/2921. számú törvényjavaslat zárószavazása. Mivel az előterjesztéshez összegző módosító javaslat nem érkezett, most a törvényjavaslat benyújtott szövegéről határozunk.

Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/2921. számú törvényjavaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a törvényjavaslatot 167 igen szavazattal, ellenszavazat és tartózkodás nélkül elfogadta.

Soron következik a **Magyarország Kormánya és az Angolai Köztársaság kormánya között a diplomata- és szolgálati útlevelel rendelkező állampolgáraik kölcsönös vízummentességéről szóló Megállapodás kihirdetéséről** szóló T/2925. számú törvényjavaslat zárószavazása. Mivel az előterjesztéshez összegző módosító javaslat nem érkezett, most a törvényjavaslat benyújtott szövegéről határozunk.

Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/2925. számú törvényjavaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a törvényjavaslatot 162 igen szavazattal, ellenszavazat nélkül, 8 tartózkodás mellett elfogadta.

Soron következik a **közszférabeli szervezetek honlapjainak és mobilalkalmazásainak akadálymentesítéséről** szóló T/2937. számú törvényjavaslat zárószavazása. Mivel az előterjesztéshez

összegző módosító javaslat nem érkezett, most a törvényjavaslat benyújtott szövegéről határozunk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/2937. számú törvényjavaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a törvényjavaslatot 171 igen szavazattal, ellenszavazat és tartózkodás nélkül elfogadta.

Soron következik a **Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság 2017. évi egységes költségvetésének végrehajtásáról** szóló T/452. számú törvényjavaslat zárószavazása. Mivel az előterjesztéshez összegző módosító javaslat nem érkezett, most a törvényjavaslat benyújtott szövegéről határozunk.

Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/452. számú törvényjavaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a törvényjavaslatot 114 igen szavazattal, 57 nem ellenében, tartózkodás nélkül elfogadta.

Soron következik a **Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság 2019. évi egységes költségvetéséről** szóló T/2052. számú törvényjavaslat zárószavazása. Mivel az előterjesztéshez összegző módosító javaslat nem érkezett, most a törvényjavaslat benyújtott szövegéről határozunk.

Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/2052. számú törvényjavaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a törvényjavaslatot 115 igen szavazattal, 56 nem ellenében, tartózkodás nélkül elfogadta.

Soron következik az **1965. évi 4. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a New Yorkban, 1961. március 30-án kelt Egységes Kábítószerek Egyezmény módosításának kihirdetéséről** szóló T/2929. számú törvényjavaslatához benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás. Az előterjesztő T/2929/8. számon kiigazítást nyújtott be, amely az informatikai hálózaton elérhető. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/2929/6. számon, összegző jelentését pedig T/2929/7. számon terjesztette elő.

Most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/2929/6. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 169 igen szavazattal, 1 nem ellenében, 1 tartózkodás mellett elfogadta.

Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/2929/9. számú egységes javaslatot a kiigazítással együtt. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot a kiigazítással együtt 171 igen szavazattal, ellenszavazat és tartózkodás nélkül elfogadta.

Soron következik **az 1979. évi 25. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a pszichotrop anyagokról szóló, Bécsben, az 1971. évi február hó 21. napján aláírt egyezmény módosításának kihirdetéséről** szóló T/2932. számú törvényjavaslathoz benyújtott összegző javaslatról történő döntés és a zárószavazás. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/2932/6. számon, összegző jelentését pedig T/2932/7. számon terjesztette elő.

Most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/2932/6. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, most szavazzanak! (Szavazás.)

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 171 igen szavazattal, ellenszavazat és tartózkodás nélkül elfogadta.

Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/2932/8. számú egységes javaslatot. Kérem, most szavazzanak! (Szavazás.)

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 170 igen szavazattal, ellenszavazat és tartózkodás nélkül elfogadta.

Soron következik **a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CX. törvény módosításáról** szóló T/2061. számú törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/2061/6. sorszámmon, összegző jelentését pedig T/2061/7. sorszámmon terjesztette elő.

Most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/2061/6. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, most szavazzanak! (Szavazás.)

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 164 igen szavazattal, ellenszavazat nélkül, 2 tartózkodás mellett elfogadta.

(10.30)

Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/2061/8. számú egységes javaslatot. Kérem, most szavazzanak! (Szavazás.)

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 165 igen szavazattal, ellenszavazat nélkül, 2 tartózkodás mellett elfogadta.

Soron következik **az egyes törvények külügyi igazgatási tárgyú módosításáról** szóló T/2935. számú törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/2935/5. számon, összegző jelentését pedig T/2935/6. számon terjesztette elő.

Most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/2935/5. számú összegző

módosító javaslatát. Kérem, most szavazzanak! (Szavazás.)

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 138 igen szavazattal, 14 nem ellenében, 18 tartózkodás mellett elfogadta.

Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/2935/7. számú egységes javaslatot. Kérem, most szavazzanak! (Szavazás.)

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 138 igen szavazattal, 14 nem ellenében, 18 tartózkodás mellett elfogadta.

Soron következik **az állatok védelméről és kíméletéről szóló 1998. évi XXVIII. törvény módosításáról** szóló T/2164. számú törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/2164/5. számon, összegző jelentését pedig T/2164/6. számon terjesztette elő.

Most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/2164/5. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, most szavazzanak! (Szavazás.)

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 168 igen szavazattal, ellenszavazat nélkül, 3 tartózkodás mellett elfogadta.

Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/2164/7. számú egységes javaslatot. Kérem, most szavazzanak! (Szavazás.)

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 168 igen szavazattal, ellenszavazat nélkül, 3 tartózkodás mellett elfogadta.

Soron következik **„Az 1976. szeptember 20-i 76/787/ESZAK, EGK, Euratom tanácsi határozathoz csatolt, az Európai Parlament tagjainak közvetlen és általános választójog alapján történő választásáról szóló okmány módosításáról szóló, 2018. július 13-i (EU, Euratom) 2018/994. tanácsi határozat kihirdetéséről”** szóló T/2933. számú törvényjavaslathoz benyújtott zárószavazása. Mivel az előterjesztéshez összegző módosító javaslat nem érkezett, most a törvényjavaslathoz benyújtott szövegről határozunk.

Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/2933. számú törvényjavaslathoz benyújtott szövegről határozunk.

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a törvényjavaslathoz benyújtott szövegről határozunk.

Soron következik **az egyes törvények fogyasztóvédelmi célú módosításáról** szóló T/2922. számú törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/2922/5. számon, összegző jelentését pedig T/2922/6. számon terjesztette elő.

Most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/2922/5. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 171 igen szavazattal, ellenszavazat és tartózkodás nélkül elfogadta.

Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/2922/7. számú egységes javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 170 igen szavazattal, 1 nem ellenében, tartózkodás nélkül elfogadta.

Soron következnek az **egyes adótörvények uniós kötelezettségekhez kapcsolódó, valamint egyes törvények adóigazgatási tárgyú módosításáról** szóló T/2931. számú törvényjavaslatához benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/2931/11. számon, összegző jelentését pedig T/2931/12. számon terjesztette elő.

Tájékoztatom önöket, hogy a házszabály 48. § (4) bekezdése alapján az MSZP képviselőcsoportja a 4. számú módosító javaslat fenntartását indítványozta. Először erről határozunk. A 4. számú módosító javaslatot Tóth Bertalan képviselő úr és képviselőtársai indítványozták.

Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e ezt a javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 58 igen szavazattal, 112 nem ellenében, 1 tartózkodás mellett elutasította.

Mivel az Országgyűlés módosító javaslatot nem tartott fenn, most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/2931/11. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 115 igen szavazattal, 14 nem ellenében, 41 tartózkodás mellett elfogadta.

Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/2931/14. számú egységes javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 115 igen szavazattal, 20 nem ellenében, 36 tartózkodás mellett elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Most **előterjesztések tárgysorozatba vételéről** döntünk. Emlékeztetem önöket, hogy tegnap ezek tárgyalását már lefolytatta az Országgyűlés.

Kérdezem önöket, tárgysorozatba veszik-e a Tóth Bertalan, MSZP és képviselőtársai által „A demokrácia helyreállítása érdekében a Lex CEU eltörléséről”

címmel T/1496. számon előterjesztett törvényjavaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a törvényjavaslatot 51 igen szavazattal, 115 nem ellenében, 1 tartózkodás mellett nem vette tárgysorozatba.

(10.40)

Kérdezem önöket, tárgysorozatba veszik-e a Gyurcsány Ferenc, DK, és képviselőtársai által „A tanulás, oktatás, kutatás szabadságához való jog helyreállításáról” címmel, T/1607. számon előterjesztett törvényjavaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a törvényjavaslatot 34 igen szavazattal, 114 nem ellenében, 19 tartózkodás mellett nem vette tárgysorozatba.

Kérdezem önöket, tárgysorozatba veszik-e Székely Sándor, DK, képviselő által a „Kilakoltatási és lakhatási válság felszámolását előkészítő eseti bizottság létrehozásáról” címmel, H/1627. számon előterjesztett határozati javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a határozati javaslatot 54 igen szavazattal, 112 nem ellenében, 1 tartózkodás mellett nem vette tárgysorozatba.

Kérdezem önöket, tárgysorozatba veszik-e a Hadházy Ákos, független, és Csárdi Antal, LMP, képviselők által „Egyes törvényeknek a devizaadósok védelmében szükséges módosításáról” címmel, T/617. számon előterjesztett törvényjavaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a törvényjavaslatot 54 igen szavazattal, 112 ellenében, 1 tartózkodás mellett nem vette tárgysorozatba.

Kérdezem önöket, tárgysorozatba veszik-e a Hohn Krisztina, LMP, képviselő által „Egyes törvényeknek a nyugdíjasok helyzetének javítását célzó módosításáról” címmel, T/1158. számon előterjesztett törvényjavaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a törvényjavaslatot 55 igen szavazattal, 111 ellenében, 1 tartózkodás mellett nem vette tárgysorozatba.

Köszönöm a tisztelt Országgyűlés együttműködését, a határozathozatalok végére értünk. Most kétperces technikai szünetet rendelék el. *(Rövid szünet. - Számos képviselő hagyja el a termet. - Zaj. - Csenget.)*

Tisztelt Országgyűlés! Mielőtt ülésvezetési kérdésben döntünk, kérem azokat a képviselőket, akik nem vesznek részt most a munkában, hagyják el az üléstermet! *(Rövid szünet.)*

Tisztelt Országgyűlés! Folytatjuk munkánkat. Ülészakájában kell döntenie az Országgyűlésnek. Hiller István alelnök úr fel kíván szólalni a felsőoktatás szabályozására vonatkozó és egyes kapcsolódó törvények módosításáról szóló T/3294. számú

törvényjavaslat, az egyes kutatás-fejlesztéssel, valamint szakképzéssel összefüggő törvények módosításáról szóló T/3296. számú törvényjavaslat, valamint a 2019. év II. Rákóczi Ferenc-émlékévvé nyilvánításáról szóló H/3355. számú határozati javaslat általános vitája során. Az alelnök képviselői felszólalása esetén az önálló indítványok további tárgyalása során csak akkor vezetheti az ülést, ha ehhez az Országgyűlés hozzájárul. *(Folyamatos zaj. - Csenget.)*

Kérdezem tehát a tisztelt Országgyűlést, hozzájárul-e ahhoz, hogy Hiller István alelnök úr az előterjesztések további tárgyalása során vezethesse az ülést. Kérem, kézfelemeléssel szavazzanak! *(Szavazás.)* Köszönöm szépen.

Megállapítom, hogy az Országgyűlés látható többsége indítványomat elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik **a felsőoktatás szabályozására vonatkozó és egyes kapcsolódó törvények módosításáról** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A kormány-előterjesztés T/3294. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót Rétvári Bence államtitkár úrnak, az Emberi Erőforrások Minisztériuma államtitkárának, a napirendi pont előterjesztőjének.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! A magyar felsőoktatás működését, oktatási és képzési feladatait a nemzeti felsőoktatásról szóló törvény határozza meg. Az előterjesztés alapvetően a jogalkalmazói tapasztalatok alapján szükségessé váló módosításokat tartalmazza a törvényben és a felsőoktatás szabályozásához kapcsolódó egyes jogszabályokban. Engedjék meg, hogy a fontosabb, nagyobb jelentőségű változásokat kiemeljem, néhányat szíves figyelmükbe ajánljak.

A tervezet talán legfontosabb módosítása, hogy ennek alapján az egy főre megállapított hallgatói normatíva összege a 119 ezer forint/év összegről - a szociális része emelésével - 2019-re, tehát a jövő évre 128 520 forint/év összegre emelkedik, majd 2020-tól a tanulmányi rész azonos mértékű növelésével ez az összeg 166 600 forintra változik, így tehát két év alatt 119 ezer forintról 166 600 forintra emelkedik a hallgatói normatíva összege. 2020-ra mostantól számítva 40 százalékkal emelkedik ez a hallgatóinormatíva-támogatás.

A doktori képzésre felvehető, magyar állami ösztöndíjjal támogatott keretlétszámot is megemeli a javaslat, 1300 főről 2 ezer főre történő növeléssel, hogy minél nagyobb mértékben hozzáférhetővé váljon a legmagasabb szintű hazai képzési szint, a doktori képzésre is minél többen iratkozzanak be; a magyar felsőoktatás akár kutatásban, fejlesztésben, innovációban minél előrébb jusson, minél több fiatal rendelkezzen állami ösztöndíjjal a doktori képzése alatt.

A tapasztalatok alapján a kormány módosítani javasolja a felsőoktatási felvételi döntésekkel szemben benyújtott jogorvoslat elbírálásának eljárási szabályait is. A felsőoktatási felvételi eljárások jogorvoslati rendszerének változásával kapcsolatban az Országos Bírósági Hivatallal és az Igazságügyi Minisztériummal történt egyeztetések alapján a törvényjavaslat arra tesz javaslatot, hogy a nemzeti felsőoktatásról szóló törvény a bíróság számára eljárási időkeretet írjon elő, így a felek és a bíróság számára a törvényben megállapított határidők helyett a tárgyalás kitűzésére, valamint a határozat írásba foglalására a főszabályoknál rövidebb határidőket állapítson meg. Nyilván ez azért szükséges, mert a felvételi eljárásnak más a menetrendje, mint egy általános közigazgatási eljárásnak. A tervezet a bíróság számára 45 napos határidőkeretet határoz meg, amely a végső határideje annak, hogy kedvező elbírálás esetén a hallgató az adott tanévben megkezdhesse a tanulmányait, így nem csúszik ki a felvételi eljárásból az, akinek igazat adnak a jogorvoslati eljárásban. Fontos garancia ez minden hallgató számára.

(10.50)

Fontos elem még a módosításban, hogy 2017. január 1-jétől az oktatásért felelős miniszter felsőoktatási intézményt kiemelt felsőoktatási intézménnyé minősíthet és a működését támogatásban részesítheti. 2017. október 4-én írták alá a magyar kormány és a Magyarországi Református Egyház közötti viszony alapelveiről, az együttműködést meghatározó feladatokról szóló megállapodást, amely az 1998-ban kötött hasonló megállapodást újította meg, bővítette ki. A megállapodás értelmében a kormány kezdeményezi a nemzeti felsőoktatásról szóló törvény olyan módosítását - ez fekszik most önök előtt -, amely lehetővé teszi a Károli Gáspár Református Egyetemnek mint a református egyház hitéleti és világi képzést is nyújtó egyetemének kiemelt egyetemenként történő elismerését.

A törvényjavaslatban a külföldi bizonyítványok és oklevelek elismeréséről szóló törvény módosítására is javaslatot tesz a kormány, azzal a céllal, hogy az európai uniós jognak megfelelően kerüljön szabályozásra az úgynevezett riasztási mechanizmus, vagyis az az európai szintű szabályrendszer, amelynek keretében az uniós tagállamok értesítik egymást egyes meghatározott szakmák gyakorlóit érintően meghatározott, a szakma gyakorlásától eltöltő döntéssükről.

Végezetül a rektor és a kancellár kettős vezetéséből fakadó tapasztalatok alapján pontosításra kerülnek a javaslat szerinti munkáltatójogkör-gyakorlásra, valamint a kancellári pályázatra vonatkozó szabályok.

Tisztelt Ház! Az előzőekben kiemelt célok megvalósítása érdekében kérem, hogy az előttünk fekvő törvényjavaslatot, annak megvitatását követően, a

szavazás során egyetértésükkel szíveskedjenek támogatni. Azt hiszem, hogy mind a hallgatói normatívának a 40 százalékos emelése, mind a hallgatók számára a felvételi eljárásban a kedvezmények adása, mind egy újabb egyetemnek a kiemeltté minősítése, valamint a különböző szakmák kapcsán az eltiltásról való döntésnek a kölcsönös kiértékelése az EU-s tagállamok között olyasfajta szabály, amelyet minden párt jó szándékkal támogathat, természetesen csak akkor, ha szakmai és nem politikai céljai vannak a felsőoktatás terén. Várom az észrevételeiket és kérem a támogatásukat. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a vezérszónoki felszólalások következnek. Elsőként megadom a szót Pósnán László képviselő úrnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának, 15 perces időkeretben.

DR. PÓSNÁN LÁSZLÓ, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Ahogyan államtitkár úr is jelezte, a mostani törvényjavaslat gyakorlatilag a jogalkalmazói tapasztalatok átültetése lenne a megfelelő jogszabályi környezetbe. Ebből következően azt is mondhatnám, hogy alapvetően technikai jogmódosításokról van szó, nem pedig átfogó, kitüntetett jelentőségű politikai és szakmapolitikai célokról beszélünk a jelen esetben. Ez tipikusan az a törvényjavaslat, amit hétköznapi nyelven salátatörvénynek szoktunk emlegetni.

Rögtön az 1. § a közalkalmazottak jogállásáról szóló törvény mellékletéhez kapcsolódik. Itt egyértelműen látszik egy olyan természetű szakmai módosítás, amely arról szól, hogy egy más jogszabályban szereplő tartalmat a szaktörvénybe átvezzük, és itt is nevesíti a szakmódszertan oktató tanárok különböző fizetési besorolását és fokozatait.

A külföldi bizonyítványok és oklevelek elismeréséről szóló rész gyakorlatilag egy olyan kötelezettségünkön fakad, ami uniós direktívákat és előírásokat érint. Nemcsak Magyarország, hanem másik 26 európai uniós állam is hasonló cipőben jár. Tehát itt szintén egy ilyen módosításról és pontosításról van szó.

A 11. §, ahogyan említette államtitkár úr is, a rektori és kancellári együttműködésekhez kapcsolódó hétköznapi valóság néhány részletét érinti, nevezetesen, hogy a kancellári pályázat eljárásában a bizottságban vegyen részt a felsőoktatási intézmény rektora. Azt gondolom, hogy ez méltányolható és teljesen rendjén lévő, a kancellári, rektori feladatkörök elválasztására vonatkozó korábbi szándékokat pedig különösebben nem érintő kérdés.

Nyilvánvaló, hogy a 12. § lesz az, amiben vélhetően politikai indíttatásokat fog majd keresni az ellenzék, hiszen ez a rektor megbízására vonatkozóan tartalmaz módosítást. Lényegében arról szól a 12. §, hogy a rektorok esetén a 65. életévig tartó magasabb vezetői megbízásról szóló szabály némileg enyhíthetik, arra való tekintettel, hogy az intézmény vezetésében

azok a rektorok, akik nagy tapasztalattal bírnak, és hosszabb távú programok, intézményfejlesztési tervek végigvitele indokoltá teszi, ott gyakorlatilag a 65. életév betöltése után is még kitölthessék a ciklusukat. Azt gondolom, ez azért lenne helyes és fontos, mert ha végignézzük a mai felsőoktatási palettán, akkor azt látjuk, hogy a magyar egyetemeken legalább öt vagy hat olyan rektorral tudunk beszélni, akiket ez a törvény ilyen szempontból érinthet.

Engedtessek meg nekem, hogy egy olyan konkrét példát hozzak, ami azt gondolom, kellőképpen meg is világítja, hogy miért fontos ez. Egészen konkrétan a Debreceni Egyetem példájával szeretnék most előjönni. A Debreceni Egyetemen kapcsolatban nyugodtan elmondhatjuk, a legfőbb erősség az, hogy a rektori és a kancellári együttes vezetés jól működik. Mindez 2013 óta datálható, amikor Szilvássy Zoltán rektor és Bács Zoltán kancellár vette át az egyetem irányítását. Ez számokban is egyértelműen megjelenik. 2013-hoz képest, akkor volt 79 milliárdos a költségvetési főösszege az egyetemnek, mostanra ez 168 milliárdra nőtt. Azt gondolom, hogy ez igen tekintélyes és magáért beszélő szám. S amit itt még érdemes megemlíteni, hogy a költségvetésben adók, járulékok formájában, amit az egyetem befizet, ez az összeg rendre 1-2 milliárddal meghaladja egyébként az egyetemnek nyújtott összesített állami támogatást. Tehát az a felvetés, amit valamikor gúnyos kacaj övezett, az önfenntartó egyetemek logikája, van arra példa, hogy ez nem feltétlenül légből kapott. Ez a fejlődés egyébként jelentős mértékben összekapcsolódik ennek a vezetői párosnak a működésével.

De ami ebből a szempontból számunkra még fontosabb, s a hosszú távú projektekhez és intézményfejlesztési tervekhez kapcsolódik, az a következő. Megindult az egyetemi tudásbázisra épülő termelői vállalatok létrejötte. Ezek magyar és az egyetemen keresztül döntően állami tulajdonban vannak, illetve lesznek. A következőkről van szó, és azt gondolom, hogy ezek végigvitele indokolja azt, hogy még 2021-22 után is ilyen személyi felállásokban tudjunk gondolkodni, tekintettel arra, hogy más személyi alternatíva sajnos nem tűnik megbízhatóan e tekintetben is megnyugtatónak. Nemzeti Oltóanyaggyár, a Debreceni Egyetem és a Roszatom együttműködésében orvosiizotópgyártás indul el, protonterápiás intézet kialakítására az előkészületek megtörténtek, orvosi eszközöket gyártó üzem egyetemi tulajdonnal szintén elindult, speciális gyógytápszereket előállító üzem Debrecenben már működik, nemzetközi atomenergetikai képzőközpont létrehozása nemzetközi szerződések alapján kötelezettségként már ott van, a Mádi Bor Akadémiával hozzákapcsolódó kutatások és termelési kapacitások alakulnak ki.

Az egyetem körül jelentős spin-off és startup vállalati kör jött létre, jelentős, több mint 170-180 vállalatot magába foglaló klaszter alakult ki, és ami, azt gondolom, talán mindenki számára világos, Debrecen és az egész észak-alföldi régió gazdaságfejlesztésében alapvető az egyetem, az ipar és az önkormányzati,

pénzintézeti együttműködés. Gyakorlatilag annak, hogy Debrecenben olyan nagy cégek vetették meg a lábukat, mint a National Instruments, a Kronos AG, a Tyssen Group, a Continental vagy legújabban a BMW, abban az egyetemnek óriási szerepe volt, és az egyetemre ezen együttműködésekkel következően jelentős további feladatok hárulnak.

(11.00)

Úgy is fogalmazhatnánk, hogy az ilyen természetű szerződések lényegében 2020 után, '21-22-ben kezdenek igazából éleződni. Tehát itt a személyi kontinuitás és prosperitás mindenképpen indokoltá teszi azt, úgy gondolom, hogy ezen paragrafust életszerűen nézzük. És nem utolsósorban azt is meg kell jelezni, hogy ebből a szempontból ezeknek a nagy vállalatoknak, amelyekkel a szerződések megköttek, a személyi garanciákat mégiscsak azok jelentik, akikkel ezeket sikerült megkötni. Azt gondolom, ebből a szempontból ez a passzus kifejezetten előmozdítani képes azt, hogy Magyarországon az egyetemi tudásbázisra alapozva jelentős innováció valósulhasson meg.

Azt gondolom, az is nagyon helyes, ami a felvételi eljárásra vonatkozó kiegészítés. Egész egyszerűen mindenki találkozhatott a felsőoktatásban azzal a gyakorlattal, hogy a felvételi során azok a hallgatók, akiknek nem úgy alakult a felvételi eredménye, ahogy szerették volna, élnek a fellebbezés lehetőségével. Az esetek igen nagy százalékában ez méltányossági kérelem, nem pedig konkrétan jogsérelemre vagy érdeksérelemre történő hivatkozás. Annak kimondása, hogy a felvételi eljárásban méltányosságnak helye nincs, szerintem ez indokolt, mert a felvételi eljárási döntés nem alapulhat méltányosságon, hiszen egyéb jogszabályok világosan kimondják, hogy ilyenkor mi a teendő.

Ugyancsak helyes, azt gondolom, a jogorvoslattal kapcsolatos eljárás, a bíróságokkal kapcsolatos eljárás egyértelmű szabályozása, tekintettel arra, hogy a bíróságoknál pont akkor, amikor az eljárásokkal kapcsolatos jogi felülvizsgálat zajlik, bekövetkezik egy jelentős ülésezési szünet. Tehát itt muszáj ezeket összehangolni, hogy egyik oldalon a hallgatói érdek ne sérüljön, a másik oldalon pedig a bíróságok működése e tekintetben ne legyen gátló tényező.

Ugyancsak életszerű és egyszerű megoldási javaslat az, ami a 16. §-ban szerepel, nevezetesen, hogy azok a hallgatók, akik az adott intézménnyel jogviszonyban vannak, az adott intézményben bármilyen munkát végeznek, vagy az intézmény által létrehozott gazdálkodó szervezetben munkát végeznek, ott ne hallgatói munkaszereződést kössenek, hanem egyszerűen megbízási szerződéssel is lehessen foglalkoztatni. Ez a belső adminisztráció szempontjából egyébként egy igen jelentős könnyítés, egyben az ügymenet meggyorsítását is lehetővé teszi.

Ilyen szempontból egyszerűsíti és átláthatóbbá teszi a jogszabályok alkalmazását az a 17. §, amely arról szól, hogy azok a hallgatók, akik oklevélszerzés

nélkül fejezték be a képzésüket, akik eddig is, az eddigi tapasztalatok alapján is 90 százalékban munkavégzéssel váltották ki a visszafizetési kötelezettségüket, a jövőben 100 százalékban így tegyék. Ilyen értelemben az ebből származó kötelezettségek adminisztrációja jelentősen egyszerűsödik, és könnyebbé válik. A nagy számok törvénye egyértelmű, azt is mutatja, hogy ez a döntő.

Szerintem kifejezetten üdvözlendő az, hogy emelkedik az állami ösztöndíjas állami PhD-hallgatók keretszáma, nem is kismértékben. Ez egy jelentős emelkedés. Azt hiszem, a hosszabb távú fejlesztés szempontjából ez kiemelkedő fontosságú, ahogyan az is üdvözlendő és helyes döntés, hogy a kormány javaslatot tett a hallgatói juttatások teljes összegének 40 százalékkal történő emelésére; mindezt azt követően, hogy hosszas egyeztetések és tárgyalások folytak a HÖÖK-kal. Láthatóan a közös nevezőt sikerült megtalálni. Az összes többi olyan téma, ami még a törvényjavaslatban szerepel, amely részben a névváltoztatásra vonatkozik, részben különböző jogtechnikai formák átvezetésére, hogy milyen bekezdésnél hogy változik, milyen szövegszerű változtatások lépnek az eddigi szövegek helyébe, mind-mind azt mutatják, hogy alapvetően ezek a hétköznapi gyakorlatból ismert és alkalmazott jogtechnikai változtatások.

Azt hiszem, olyan javaslattal állunk szemben, ami e szempontból hétköznapi és előrevivő, jó megoldásokat tartalmaz. Kérem a tisztelt képviselőtársaimat, hogy a későbbiekben, amikor szavazni kell, támogassák azt. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Pósnán László képviselő úr. Most megadom a szót Brenner Kolomannak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának. Ön a szó, képviselő úr.

DR. BRENNER KOLOMAN, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Alapvetően támogatandó és támogathatónak tartjuk az előterjesztést, hiszen apró és a hétköznapi gyakorlatból származó olyan kérdéseket korrigál, amelyek az egyetemek világát pozitívan fogják reményeink szerint befolyásolni.

Egy olyan kérdést mindjárt az elején hadd emeljek ki, amit a Jobbik-frakció nevében kicsit saját gyermekünknek is tekintünk. Ez pedig a hallgatói normatíva emelése, amit mi már nyolc éve szorgalmazunk, ahogy erről Farkas Gergely képviselőtársam még szólni fog.

Ami szintén nagyon pozitív fejlemény, az az, hogy a kancellárok kiválasztásánál a rektor bekerül ebbe a testületbe. Itt szeretném ismét tisztává tenni azt az álláspontunkat, amit mi mindvégig képviseltünk a kancellári rendszer bevezetése óta, miszerint az a fajta kíváncsiság, hogy a fenntartó állam valamilyen formában érvényesíti a saját szempontjait az állami egyetemeknél, alapvetően támogatandó cél, a kancellári

rendszer bevezetése óta bekövetkező tapasztalatok azonban számunkra, ellentétben az államtitkár úr által említett kizárólag pozitív szemlélettel, egy kiegyensúlyozottabb álláspontra visznek minket.

(Az elnöki széklet Jakab István,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Mégpedig azt mondjuk, hogy nem a kancellári rendszer eltörlését javasoljuk, ahogy azt más pártok képviselői teszik rendszeresen az ellenzéki oldalon, hanem a rektor és a kancellárok feladat- és hatáskörmegosztásának újragondolását javasoljuk. Erre nagy szükség van megítélésünk szerint, hiszen a tapasztalatok természetesen egyetemről függően mások a kancellári rendszer bevezetéséről, de az általános tapasztalat talán az, hogy az akadémiai vezető szféra beleszólását a saját egyetemük döntésébe erősíteni kellene ebben a duális rendszerben. Ezért a javaslatnak ezt a részét üdvözöljük, de felhívjuk a tisztelt kormány figyelmét arra, hogy itt a rendszer egészét is érdemes volna áttekinteni.

Ugyanígy pozitív az, hogy a felvételi eljárásnál gyakorlatilag, ahogy az előttem szóló fideszes képviselőtársam is jelezte, egyfajta fellebbezési módszertanban végre előrelépünk, hiszen valóban a gyakorlatban nagyon sok és potenciális hallgatót érint.

Ami a rektorok 65 év feletti foglalkoztatását illeti, ott egy komoly dilemmát látok magam is ez ügyben. Hiszen értem azt, amit Pósnál képviselőtársam jelzett, hogy jelenleg is van öt vagy több olyan rektor is, akit jómagam is kiváló rektornak tekintek, és az ő továbbszolgálásuk nyilvánvalóan kizárólag hatékonysági szempontot figyelembe vevő szemlélet alapján támogatandó lehet. Ugyanakkor elvi szinten elutasítanám a személyi alapú döntéshozatalt; még egyszer mondom, elvi szinten, és nem a valóban kiváló rektorokról beszélek.

Azt gondolom, hogy a magyar egyetemi világban az akadémiai szféra ki tud termelni olyan vezetőket, akik betartják ezt a 65 éves kritériumot is. Itt időben el kell kezdeni az utódokat kinevelni, tisztelettel jelezném képviselőtársaimnak. Azt gondolom, a jelenlegi rektorok felelőssége az, ha tudja, hogy 65 éves korában az ő rektori megbízatása megszűnik, akkor legyen már ott mögötte az az ember, aki tőle átveszi ezt a stafétabotot.

A MAB szerepére szeretnék utalni, hiszen itt fontolgatjuk egy módosító indítvány benyújtását is más, LMP-s képviselőtársaimmal együtt. Hiszen itt utalnék arra, hogy néhány évvel ezelőtt felvetődött még az is, hogy a túlzott kormányzati rész miatt az európai akkreditációs ügynökségekből és szervezetekből függesztik a MAB tagságát. Ebben a javaslatban is szerepel az, hogy bizonyos eljárásokat az Oktatási Hivatalhoz rendelnének. Ezt az ebbéli előzmények miatt tartom aggályosnak.

Az általános felsőoktatási helyzetre végezetül azért egy pillanatra kitérve: én továbbra is szorgalmazom azt a fajta általános áttekintést az egyetemek és a

finanszírozás összességét tekintve - amit már egy korábbi felszólalásomban ugyanígy államtitkár úrral egyszer már megbeszéltünk -, miszerint az egyetemek struktúráját és a ráfordított költségvetési támogatást - ami a Jobbik véleménye szerint még mindig egyfajta alulfinanszírozottságot jelenít meg - érdemes volna pontosan a jóváhagyott „Fokozatváltás a felsőoktatásban” stratégia alapján, de azt jóval meghaladva átvizsgálni.

(11.10)

Itt utalnék arra, hogy a fenntartási, az oktatási és a kutatási támogatást vissza kellene állítani az állami egyetemek finanszírozásánál, hiszen ezek korábban normatív alapon is szabályozva voltak. Én nem feltétlenül a normatív alapú támogatás mellett törnék most lándzsát, de azt mindenképp érvényesíteni kellene, hogy mindhárom elem jelenjen meg az egyetemek finanszírozásában, különös tekintettel arra, hogy nagyon sok nagynevű egyetem finanszírozásánál hiányzik a kutatási láb pontosan azért, mert gyakorlatilag csak darabszám szerint, hallgatólétszám szerint és az oktatást figyelembe véve történik jelenleg a finanszírozás.

Itt tehát, különös tekintettel arra, hogy itt lebeg egy picit a Corvinus átalakításának az árnya a fejünk felett, én nagy figyelmet szentelnék annak, hogy nagyon konkrét, olyan problémákat is már nagyon régóta orvosolni kellene az államilag fenntartott egyetemeknél, mint például a közbeszerzési törvény, hiszen ez, mint volt egyetemi vezető is mondom, a mindennapunkat hihetetlen módon megkeserítette. Azt gondolom, hogy itt, ebben az esetben nem arról van szó, hogy ha a közbeszerzésnél kivennék a kötelezettséget az egyetemek vonatkozásában, akkor itt hatalmas korrupció lepné el az állami egyetemeket, hanem éppen ellenkezőleg: a jelenlegi rendszer teszi rendkívül drágává azokat a beszerzéseket, amiket egy sokkal rugalmasabb saját rendszerben az egyetemi autonómia keretében meg lehetne oldani.

Összefoglalóan: a Jobbik-frakció nevében ezt a javaslatot alapvetően támogatásra méltónak tartjuk. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban. - Szórványos taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Földi László képviselő úrnak, a KDNP képviselőcsoportja vezérszónokának.

FÖLDI LÁSZLÓ, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Az előttünk fekvő T/3294. számú törvényjavaslat nem egy vagy több szakmai cél megvalósítását szolgálja, hanem alapvetően - mint ahogy elhangzott Pósnál képviselőtársamtól és államtitkár úrtól is - a jogalkalmazói tapasztalatok alapján szükségessé váló módosításokat tartalmazza. Alapvetően négy törvény módosításáról beszélhetünk ezen

törvényjavaslatban, egyrészt a közalkalmazott jogállásáról szóló törvény módosításáról, amit fontosnak tartok, hogy a szakmódszertant oktató tanár munkakörének nevesítése is megtörténik ebben a törvényben.

Nagyon fontosnak tartom a külföldi bizonyítványok és oklevelek elismeréséről szóló törvény módosítását, mert ezzel egy uniós irányelvnek és elmarasztalásnak teszünk eleget, és reményeink szerint ez a kötelezettségiszegési eljárás mind a 26 európai uniós országra megszűnik.

Képviselőtársaim is kiemelték, hogy fontos, hogy a kancellári pályázat bírálóbizottságában benne lesz a rektor is, hiszen a következő években a rektornak és a kancellárnak szorosan együtt kell működni annak érdekében, hogy az egyetem tisztességesen, rendszeresen tudjon működni, és elláthassa mindazokat a feladatokat, amelyekkel az egyetem rendelkezik.

Én fontosnak tartom, benne van a törvénytervezetben, hogy a Károli Gáspár Református Egyetem kiemelt egyetemmé, kiemelt intézménnyé válhat ezen törvényjavaslat elfogadása kapcsán.

Mint négygyerekes apa, akinek a gyerekei főiskolára, egyetemre jártak, illetve még járnak, tudom azt, hogy mit jelent, amikor a felvételi eljárásról szóló rendeletet kell értelmezni, és hogyan működik, hogyan lehet reklamálni, hogyan lehet jogorvoslati kérelmet kérni, és azt lényegesnek tartom, hogy leszűkítjük a bíróság lehetőségét 45 napra annak érdekében, hogy minél előbb meghozza a döntést a hallgató felvételéről avagy elutasításáról.

A KDNP képviselőcsoportja támogatja a törvénytervezetet, és arra kérem tisztelt képviselőtársaimat, hogy önök is támogassák. Köszönöm, elnök úr. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Hiller István alelnök úrnak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, alelnök úr!

DR. HILLER ISTVÁN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Képviselő Asszonyok és Képviselő Urak! Egy olyan törvénymódosítás fekszik előttünk, amelynek rendelkezései különböző súlyúak, különböző jelentőségűek és különböző minőségűek. Ezeket szeretném végigvenni és így részletezve fejtem ki az MSZP frakciójának álláspontját.

Vannak olyan kérdések ebben a törvényjavaslatban, amelyeket nehezen lehet vagy főleg kritizálni, legföljebb egyes részleteiben érdemes különbséget tenni. Annak, hogy a hallgatói normatívát emelik, már éppen ideje, minthogy 9 éve nem csináltak semmit, történetesen egyetlen fillérrel sem emelkedett a normatíva, így aztán most azt üdvözölhetjük, hogy 9 éves hagyományukat megtörik. Annak bevezetési módja - hogy szakaszokban vezetik be - még így is kritizálható, az azonban nem megbocsátható, hogy kormányzásuk 8 éve alatt a hallgatók ebbéli állami támogatásával az égedta világon semmit nem kezdtek.

Vannak a továbbiakban olyan paragrafusok és rendelkezések, amelyek kétségkívül különbözőképpen közelíthetők meg, ilyen a rektorok 65 éves korhatára, illetve annak enyhítése. Erre ha a törvény kitér, akkor nyilván el kell mondani az érveket. Amíg a Fidesz vezérszónokát nem hallgattam meg, addig ezt akár támogathatónak is tartottam volna a törvény szerint, ennyire kielezve azonban egy egyetem vezetésének struktúrájára és személyére, hogy idézzem, személyi prosperitására - ezt majd még végiggondolom, hogy mit jelent -, ez így már valóban fölkelti az ember érdeklődését, hogy akkor most önök valóban a magyar felsőoktatást akarják-e szabályozni, vagy a Debreceni Egyetemnek tesznek egy gesztust.

Ha mégiscsak a magyar felsőoktatásról beszélünk - mert a törvénymódosítás egyébként ezt tartalmazza, és nem mást -, akkor érdemes elemezni - ahogy a Jobbik vezérszónokának tartalmas hozzászólásában ez fel is merült - bizonyos tapasztalatok és idő, évek után, hogy a kancellári rendszer és a rektori rendszer együttesen, magyarul hogy kettős vezetés van a magyar felsőoktatásban, ez milyen előnyökkel és milyen hátrányokkal jár.

Nem gondolom, hogy ebben a felszólalásban akarom vagy fogom most kifejtetni az egész megítélését, annak a felvetése azonban, hogy ennek a tapasztalatai ennyi év után már összegezhetőek, azt gondolom, hogy helyes. Hogy mégis egyfajta következtetést előrebocsássak: én nem látom annak előnyét, hogy egy intézményben két vezető van. Egyszerűen nem látom annak előnyét, hogy az évszázados egyetemi autonómia sérüljön.

Annak látom gyakorlatát, hogy vannak országok, intézmények, intézménytípusok, ahol váltottak, de tessék mutatni nekem még egy országot, amely egyébként részben megőrzi az évszázados hagyományt, de mellételepít egyébként egy leginkább amerikai típusú menedzsmentvezetést, és a kettőt együtt csinálja. Ilyen az Egyesült Államokban sehol nincsen, ilyen Nyugat-Európában sehol nincsen, Közép-Európában és más országokban pedig a rektori vezetés mint típus a megfelelő. Itt sikerült vegyíteni a kettőt. Ez részben egy sereg párhuzamosságot hozott sok-sok felsőoktatási intézményben, érdemes majd körüljárni, hogy az egyes intézmények milyen feladatokat, főleg finansziális feladatokat szerveztek ki saját intézményükön kívül, amely a magyar államháztartásnak - minthogy ez állami támogatásból van - külön költségébe került, és hogy valóban mennyire személyfüggő a rektor és a kancellár viszonya, és ez mennyire befolyásolja az adott felsőoktatási intézmény színvonalát, működését.

(11.20)

De ezt csak jelezni szerettem volna, mert egyébként önmagában az, hogy 65 éves kornál mereven meghúzzunk egy szabályt az akadémiai felsőoktatási életben, ennek én különösebben nem vagyok híve. Nem ismétlem meg még egyszer, hogy ez lett volna az

általános véleményem, ha nem hallok egy másfajta indoklást.

Ami a törvénymódosításnak egy egészen sajátos passzusa - egyáltalán nem csodálkoznék, ha az egész törvényjavaslat ebben a formájában azért született volna, hogy ez benne legyen, illetve hogy ezt azért hozták és tettek hozzá körítést, hogy ezt a bizonyos... - az Oktatási Hivatal nemzetközi feladatkörének kiszélesítését megtárgyalják. Kérem szépen, ez olyan mértékben álságos, mintha önök kisebbségből kormányoznák az országot, és állandóan attól tartanának, hogy minden paragrafust az ellenzék jóváhagyásával tudnak csak megcsinálni. Miért nem mondják már ki, az isten szerelmére, hogy ez a CEU-ról szól?

Ez az egész rendelkezés semmi másról nem szól, mint ahogy a korábbiakban semmilyen negatív felütése nem volt annak, amikor az egyesült államokbeli Notre Dame Universityvel kötötték meg a megállapodást és ezt kormány szinten aláírták, nem beszélve a neves thaiföldi Mahachulalongkornrajavidyalaya (*Szórványos taps és közbeszólások: Ez igen! - Bravó! - Dr. Rétvári Bence: Szép volt!*) Egyetemmel kötött megállapodásról. Az államtitkár úr csodálkozó tekintetere nézve szívesen elmondom még egyszer, hogy a nevezetes thaiföldi egyetemet Mahachulalongkornrajavidyalayának hívják. (*Derűltség.*) De nem is a nevek gyakorlása itt a dolog lényege, hanem hogy akkor, amikor ezzel az egyetemmel a Tan Kapuja Egyetem megkötötte a megállapodást - Mahachulalongkornrajavidyalaya, csak hogy gyakoroljuk együtt -, akkor semmilyen problémája nem volt az államnak, és egyáltalán nem gondolta, hogy az Oktatási Hivatal nemzetközi jogkörét ki kellene terjesztenie.

Én azt látom, hogy önök húzni akarják az időt, és ebben semmilyen szakmaiság, kizárólag politika van. De minthogy politikusok vagyunk és önök politikai kormányzást végezhetnek, ezért azt gondolom, hogy ezt nyugodtan kimondhatnák. Itt van például az Európai Unió - még nem kell negatívan csóválni meglévő fejüket - oktatási biztosának tegnapi véleménye. Navracsics Tibornak hívják, aki azt mondja: „Természetesen azt szeretném, ha az én hazám nem erről lenne híres, hanem itt egy rendezett ügy lenne, és a Közép-európai Egyetem tudná folytatni rendezett körülmények közt a működését Budapesten.” Ez a rendelkezés azért álságos, mert tartalmi okoknál fogva akár elképzelhető lenne, de ennek az okát tudtuk öt évvel ezelőtt is, tíz évvel ezelőtt is, csak nem gondoltuk, hogy a kormány vagy az éppen a kormány rendelkezésére álló Külügyminisztérium, jelen esetben a Külgazdasági és Külügyminisztérium mellett és helyett még egy intézménynek kellene nemzetközi felsőoktatási ügyekben állást foglalni.

Miből gondolják, hogy az Oktatási Hivatal most egyik pillanatról a másikra minden tekintetben tudásbővítést elszenvedve, idézőjelben, nemzetközi ügyekben az eljárást úgy tudja lefolytatni, hogy ez az országunknak többet ad és jelent, mint akár a felsőoktatási intézmények közötti bipoláris, akár a kormányok közötti eddig meglévő kapcsolat? Ez, kérem,

nem erről szól, ezt önök is tudják. Nem az Oktatási Hivatal feladatát akarják bővíteni, hanem húzni akarják az időt a New York állammal való szerződés megkötésével a CEU ügyében. Ez teljesen nyilvánvaló.

De ha önök azt gondolják és azt mondják, hogy ezt most nem akarják, akkor kétharmados többség birtokában nyugodtan kimondhatnák, hogy önök ezt nem akarják. Megjegyzem, ezt úgyis mindenki tudja. De ha már ez így van, akkor ebből ne egy teljes rendszert csináljanak, mert aztán most hogy jön a többi thaiföldi egyetem, megriadva ettől a rendezéstől? Itt dörömbölnék a kapunkon, hogy még több még hosszabb nevű egyetem szeretne magyar felsőoktatási intézménnyel kapcsolatot létesíteni. Eddig ment, de most, hogy ezt a fránya rendelkezést meghozzák az Oktatási Hivatal nemzetközi jogainak, jogosítványainak kibővítésével, nem fog egy sem jönni.

Ezért kérem, mondják ki, hogy mit akarnak. Mondják el, hogy mi a politikájuk, és akkor ehhez világosan lehet a véleményünket megfogalmazni, bár a sejtésünk és a valóság, mondjuk, százszázalékos átfedésben van egymással. Ezért ezt a vitát, tisztelt kormány, tisztelt államtitkár úr, mi érdemi vitának tartjuk. Elhangzottak már vélemények, kormánypárti oldalról is megfontolandó, ellenzéki oldalról is fontos gondolatok. Az MSZP-frakció a támogatását, illetve a nem ellenszavazatát attól teszi függővé, hogy a vitában felmerült kérdésekre a kormány, illetve ön, igen tisztelt államtitkár úr, hogyan reagál. Biztos vagyok benne, hogy megvan a kurázi önben, hogy elmondja a tényleges véleményét.

Ahogy említettem, különböző jellegű, különböző szintű és különböző fontosságú intézkedések együttese ez a törvénymódosítás, de leginkább az én véleményem szerint arról szól, amit az utóbbi néhány gondolatomban kifejtettem. Ettől tesszük tehát függővé, hogy hogyan viszonyulunk a szavazáskor. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. (*Taps az ellenzéki pártok padsoraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Arató Gergely képviselő úrnak, a Demokratikus Koalíció képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon!

ARATÓ GERGELY, a DK képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Megszokhattuk már ebben a parlamenti ciklusban, hogy kétfajta törvényjavaslat van: az egyik direktben tör a polgárok szabadságára, a másik pedig sunyi módon. Ez a javaslat a második kategóriába tartozik. Nem más ez a javaslat, mint tulajdonképpen annak egy nagyon világos jele, hogy a kormány nem mer szembenézni azokkal a problémákkal, amelyeket az elmúlt most már közel egy évtizedben a felsőoktatás területén okozott.

Nem néz szembe azokkal a valós gondokkal, amelyek a felsőoktatást sújtják, amelyek lehetetlenné teszik lassan a működését. A mai ülésen is említettek már kollégáim ebből többet.

Nincs benne szó arról, hogy a felsőoktatás jelentős részében már a működés minimális feltételei sem biztosítottak. Nincsen szó benne arról, hogy a kormány direktben avatkozik bele akadémiai és tudományos kérdésekbe és dönt arról, hogy milyen szakokat lát kívánatosnak és melyeket nem. Nincs benne sok mindenről szó, aminek a felszínét ez a törvényjavaslat kicsit masszírozza, de valójában nem foglalkozik a valós problémákkal.

Nézzünk néhány ilyen! Kezdjük avval, amire az államtitkár úr a legbüszkébb, a hallgatói normatívával. Önök most itt egy meglehetősen kis mértékű emelést adnak, ugyanis... *(Közbeszólásra:)* A 40 százalékos emelést már ne mondják be, képviselőtársaim, mert 2020-ra bármit lehet mondani. 2030-ra mondhatnának 170 százalékos emelést is, az számít, ami benne van a törvényben és benne van a költségvetésben.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ha önöknek fontos a hallgatói norma emelése, akkor miért szavazták le még egyébként a 2019-es költségvetés tárgyalásánál is azokat az ellenzéki módosító indítványokat, amelyek pont a hallgatói normatíva emelését célozták? Ha azt mondom, hogy az önök szándéka ebben a dologban nem egyenes és tisztességes, akkor nagyon finoman fogalmazok. Ha úgy gondolják, hogy valóban segíteni kell a hallgatói normatívákra, akkor a minimum az, hogy azt az elég szerény emelést... - mert valójában, ha kiszámolják, hogy egy hallgatónak mennyit jelent akár a 40 százalékos emelés is egy hónapban, akkor látni fogják, hogy ez néhány ezer forint, de legalább akkor ezt a néhány ezer forintos emelést adják már oda egyben. Ezt kibírja a költségvetés; azt hallom, hogy nagyszerűek a gazdasági eredmények, kár, hogy csak a statisztikában és nem a valóságban, de azért erre telne a költségvetésnek. Egy kicsit kevesebb hadi kiadás, kicsit kevesebb stadionépítés, egy kicsit kevesebb kormánypropaganda, és már sokkal előrébb lennénk. Ha önöknek fontosak a családok, akkor ne nemzeti konzultációra szórják el a pénzt, hanem adják oda a hallgatóknak, jobban járnak a hallgatók is meg az ország is ezzel.

Ráadásul, tisztelt képviselőtársaim, azért van ám, hogy nagyon kevés ez a pénz, mert nem arról van szó, hogy minden évben emelünk, és akkor most ekkora lépcső jön. Tizenvalahány éve nem nyúltak hozzá ezekhez a normatívákhoz. Utoljára a Gyurcsány-kormány emelte meg a hallgatói normatívát. Érdekes, amikor államtitkár úr a Gyurcsány-kormány tevékenységéről szeret beszélni, akkor ezt nem szokta megemlíteni, hogy az a kormány volt az, amelyik utoljára tisztességes hallgatóinormatíva-emelést csinált a gazdasági válságig. Az valahogy nem jut eszébe.

(11.30)

Úgyhogy itt az ideje, drága képviselőtársaim, hogy ha valóban akarnak a hallgatói normatívával kezdeni valamit, akkor most rögtön egy érdemi emelést adjanak oda, legalább ennyit most, és utána még

évekbe telik ebben az ütemben is, ha minden évben adnak ekkora emelést, hogy ez valamit számítson.

Még rosszabb a helyzet az albérletekkel, tisztelt képviselőtársaim. Nem néznek vele szembe, hogy mibe kerül ma a lakhatás a hallgatók számára. A helyzet katasztrofális, és itt semmilyen érdemi intézkedés erre nincsen, mert egy aprócska albérlettámogatás-emelkedés nem sokat számít. Teljesen új rendszerre, lényegesen több pénzre, egészen másfajta szemléletre van szükség annak érdekében, hogy a hallgatók érdemben tudjanak az egyetemre járni, és tudjuk - ezt mindig elmondjuk -, hogy éppen azokat a vidéki hallgatókat rekesztik ki a felsőoktatásból ezzel, akiknek az érdekében olyan sokat és szívesen szavalnak. Akkor már nem fontosak, amikor egy kicsi pénz is kellene rá költeni, és nem csak a hülyeségre.

Nézzünk meg néhány más szabályozást! Hiller miniszter úr már említette a rektorok nyugdíjkorhatarával kapcsolatos szabályozást. Ez se zavarta önöket hosszú évekig. Akkor, amikor már az önök embereit, akiket egyébként nagyon gyakran az egyetemi közösgéggel szemben erőltettek rá az egyetemekre, őket is érintené ez a dolog, akkor már fontos. Ha már ez a Testnevelési Egyetem rektorát, a Debreceni Egyetem rektorát - akik jó párteberek - is érinti, na, akkor már lényegessé válik. És majd magyarázzák el, drága képviselőtársaim, hogy a rektoroknak lehet 65 év után maradni még vezetőként is, de a tanítónőket el kell küldeni akkor is, hogyha egyébként szeretnének tovább dolgozni, és hogyha szükség lenne a munkájukra.

Hogy van ez, drága képviselőtársaim? *(Kunhalmi Ágnes tapsol.)* Akinek van piros telefonja önökhöz, annak elintézik, egyébként meg az nem érdekli önöket, hogy nincsen tanár meg tanító az iskolákban, és mégsem engedik tovább dolgozni a pedagógusokat.

Többé-kevésbé hasonló a helyzet a kancellárokkal is. Lehet itt finoman masszírozni meg szabályozni, meg tekergetni a dolgot, de ez egy rossz rendszer. Ezt azért találták ki, hogy az önök által küldött komisszárrok diktáljanak az egyetemeken. Leküldik a pártközpontból a fontos elvtársat, az majd ott intézkedik. *(Dr. Hoppál Péter: Olyan nálatok volt!)* És ne haragudjon, képviselőtársam, hogy most majd a rektor ott fog ülni a bizottságban, az mennyit fog számítani? Ezek ugyanúgy kormány megbízottak, a kormány emberei lesznek, akinek az a dolga, hogy egyrészt garantálják azt, hogy az önök pénzkivonása a felsőoktatásból zavartalanul menjen végbe, másrészt pedig garantálják azt, hogy ne legyen túl sok önálló ötlete az egyetemeknek és az egyetemi vezetéseknek.

Ez az egyetemi autonómiának a meggyalázása. Nem is működik jól, állandó konfliktus van belőle. Azokra kell bízni a felsőoktatás vezetését, akik értenek hozzá, és ezek nem az önök által kinevezett kancellárok.

Hiller képviselő úr már hosszasan elemezte az Oktatási Hivatalnak a képbe hozását a nemzetközi szerződésen alapuló egyetemek ügyében. Ez egy újabb, meglehetősen sima trükk arra, hogy ne kelljen

színt vallaniuk CEU-ügyben, mert nem elég, hogy ki akarnak nyírni egy magas színvonalú egyetemet, nem elég, hogy el akarják üldözni a CEU-t, de még ahhoz is gyávák, hogy ezt tisztességesen kimondják. Egyszerűen tovább folytatódik a porhintés, a ködösítés, hogy akkor majd nem a kormánynak kell meghoznia a döntést, hanem majd az Oktatási Hivatalnak, annak széles a válla, elbíra. Majd lehet mondani, hogy ezt hú, de objektíven megvizsgálták, miközben a korábbi években, amíg tisztességes törvényi szabályozás volt, akkor sosem talált az Oktatási Hivatal érdemi kifogásolnivalót a CEU működésében, de hát most rájuk lehet tolni ezt a történetet.

Végül beszéljünk az egyetemi felvételi ügyéről; ez a másik dolog, ahol fél téglával veri államtitkár úr a mellét, hogy megoldottak egy problémát. De hát egy olyan problémát oldottak meg, amit önök okoztak! Idén január 1-jéig simán lehetett fellebbezni a felvételi döntések ellen, erre volt egy jogorvoslati eljárás. Önök találták ki azt a zseniális rendszert, hogy bíróságra kelljen szaladgálni minden egyes felvételi döntésnek az ügyében. Ezt önök csinálták, önök hozták ezt össze! Most futnak a pénzük után, rájöttek arra, hogy ebből elképesztő botrány lesz, hiszen a bíróságoknak nyilván nem lesz meg a megfelelő eszközük, semmilyen módon nincsenek felkészülve arra, hogy egyébként beömljön oda akár több ezer ilyen felvételi ügy, és akkor most megpróbálnak majd itt a határidőkkel játszogatni.

Nem ez a megoldás, drága képviselőtársaim. Volt egy rendszere a jogorvoslatnak, ami működött. Tessek azt visszaállítani! Tehát ami nem megy, nem kell erőltetni. Hülyeségekhez nem kell ragaszkodni, drága államtitkár úr, csak azért, mert az önök kormánya úgy döntött, hogy egyébként mindent a közigazgatási bíróságokra kell betolni, hátha ott el lehet venni az állampolgárok kedvét attól, hogy a saját érdekükben kiálljanak.

Összefoglalva tehát: sajnos, még azt a mérsékelt optimizmust sem tudom osztani, amelyet ellenzéki képviselőtársaim és vezérszónok-kollégáim tettek meg. A mi álláspontunk szerint ez a törvény önmagában nem okoz különösebben nagy károkat, kivéve néhány szabályozásától, amelyik egyszerűen felháborító, de az az általános probléma vele, hogy nem néz szembe a felsőoktatás valódi helyzetével, valódi problémáival, nem keres megoldást ezekre a problémákra, és ezért nem támogatható.

Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a DK és az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Hohn Krisztina képviselő asszonynak, az LMP képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon!

HOHN KRISZTINA, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Ház! A külföldi diplomák elisme-

rése, a 65. életévüket betöltött rektorok megbízatásának meghosszabbítása is szerepel ebben a felsőoktatás szabályozására vonatkozó törvénytervezetben. A külföldi végzettségi szint, a szakképesítés és szakképzés elismerésének szabályait pontosítja, a vonatkozó irányelvekre és a meg nem felelés miatt indított kötelezettség-szegési eljárásra tekintettel.

A jogszabály szerint ezentúl a rektor is részt vesz a kancellári pályázati bírálóbizottságban. Én ezt fontosnak tartom, valamint kimondja, hogy ha a rektori pályázat kiírása napján a pályázó még nem töltötte be a 65. életévét, de azt a pályázati időszak vagy a megbízás pályázatában kiírt időtartam alatt betölti, akkor az újabb három évre meghosszabbítható. Itt egyetértünk jobbikos képviselőtársammal, hogy ez is fontos lehet, hiszen kiváló rektorok vannak, akik betöltik ezt a kort, és akkor ők újabb lehetőséget kapnak, illetve meghosszabbítható.

A felsőoktatási felvételin gyakorlati felvételi vizsga is előírható majd. Ez is rendkívül fontos, különös tekintettel a sport- és művészeti képzésekben.

A tervezet egyértelművé teszi, hogy a felvételi döntéssel szemben méltányossági alapon nem lehet fellebbezni, egyéb okokból viszont továbbra is lehetséges bírósághoz fordulni. Ezekre az eljárásokra speciális határidők vonatkoznak majd a jövőben, hiszen a felvételi döntéssel szembeni közigazgatási per lefolytatását gyorsítja, mert a bíróság a keresetlevelet a keresetlevél bírósághoz történő megküldésétől számított 45 napon belül bírálja el, és a kihirdetés napjáig írásba is foglalja.

Ezek szerint az ilyen perekben nem kell majd alkalmazni a polgári perrendtartásnak az ítélezési szünetre vonatkozó rendelkezéseit? Államtitkár úr, nyáron az ítélezési szünetben is kell majd ezeket tárgyalni? Erre majd legyen szíves, válaszoljon nekem.

A felsőoktatáshoz kapcsolódó gyakorlati képzés kapcsán az erre irányuló különböző foglalkoztatási jogviszonyok formáit bővíti. Lényeges, hogy az állami ösztöndíjjal végzett képzésekben a végzettség meg nem szerzése esetére a visszafizetési kötelezettség helyett bevezeti az eddig kivételnek számító magyar munkaviszony fenntartását, és csak ennek a nem teljesítése esetén keletkezik visszafizetési kötelezettség.

Szakváltás esetén az ösztöndíjhoz kapcsolódó kötelezettségek szabályozását is racionalizálja.

A felsőoktatási intézménynek nem minősülő közösségi felsőoktatási képzési központ engedélyezéséhez és az engedély ötévenkénti felülvizsgálatához ezentúl nem szükséges a Magyar Akkreditációs Bizottság szakvéleménye. Kérdés az, hogy miért nem. Mi ezt aggályosnak tartjuk. Azt gondoljuk, hogy a Magyar Akkreditációs Bizottság szakvéleménye fontos ezekben az esetekben.

Nemcsak a rektor általi egyetemi tanári kinevezés, hanem a Magyar Tudományos Akadémia, a Magyar Művészeti Akadémia és a Magyar Olimpiai Bizottság által kezdeményezett egyetemi tanári kinevezések előtt is ki kell kérni az Akkreditációs Bizottság

véleményét. Fontos, hogy a doktori képzésben lévő állami ösztöndíjas keretszámot 1300-ról 2 ezerre növeli a javaslat, ezt nagyon örvendetesnek és nagy jelentőségűnek gondoljuk.

Aggasztó viszont, hogy a javaslat hatályon kívül helyezi többek közt azt a rendelkezést, amely alapján a minisztérium támogatást adhat külföldi intézményben nyújtott képzéshez. Üdvözítő, hogy a hallgatói normatíva emelése is megtörténik.

A javaslatot egyelőre támogathatónak látjuk, de mindenképpen megfontolásra javasoljuk a már említett felsőoktatási képzési központok felülvizsgálata előtt mégis a MAB véleményét kikérni, és ezt csatlakozva képviselőtársamhoz, mi is szeretnénk kezdeményezni majd együtt.

Köszönöm szépen, szerintem ennyi erről elég. *(Taps az LMP soraiban.)*

(11.40)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Mellár Tamás képviselő úrnak, a Párbeszéd képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon!

DR. MELLÁR TAMÁS, a Párbeszéd képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Ahogy már elhangzott a korábbiakban is, a jogalkalmazási tapasztalatok alapján egy ilyen salátatörvény készült el. Nyilván ettől a törvénytől nem várhatjuk azt, hogy az egész felsőoktatásnak az alapvető problémáit rendezni fogja, ezért én nem is szándékozom ezt így egy az egyben számonkérni ezen a salátatörvényen.

Az első kérdés az, hogy a rektornak aktívabb szerepe, részvétele lehet a kancellárok kiválasztásában. Ez összességében vagy önmagában egy nagyon pozitív dolog, hiszen az eddigiekben ez nem volt meg, de azért az elég nyilvánvaló, hogy ettől nem nagyon várhatjuk azt, hogy majd ez a probléma rendeződni fog. Ez a kettős hatalom - ha valakinek van egyetemi tapasztalata, akkor nagyon jól tudja és nagyon jól látja, hogy ez bizony így van -, hogy a kancellárnál van a pénztárnak a kulcsa, de a kancellár nem képes áttekinteni azokat az oktatási programokat, amelyek nyilvánvalóan fontosak és meghatározóak lehetnek az egyetem számára. Ebből aztán nagy viták és huzavona keletkezik, példának okáért a mi egyetemünkön ez év májusában még nem volt elfogadott költségvetése az egyetemnek. Én tehát azt gondolom, hogy ezzel a kérdéssel előbb-utóbb szembe kellene néznie a kormánzatnak, hogy vajon akkor most mit szeretne, hogy legyen egy kézivezérelt állami irányítás, vagy pedig hatékonyan működő egyetemek legyenek - a kettő együtt nem fog menni. De természetesen önmagában ezzel a javaslattal nincs különösebb problémánk.

Én, ellentétben néhány ellenzéki képviselővel, nem látok problémát abban, hogy 65 éves kor után is betölthesse valaki a rektori posztot. Hogyha ő erre valóban megfelelő, és hogyha valóban azt gondolják az

oktatókollégák, hogy ő a legmegfelelőbb ember, akkor miért ne lehetne? Én nagyon szomorúan látom azt egyébként, hogy egyetemi oktató kollégáimtól kell megválnom, és jövőre én is sorra fogok kerülni, mert elérem a 65 éves kort, azért... *(Dr. Rétvári Bence: Majd a CEU-n lehet folytatni!)*, azért, mert nincs elég pénze az egyetemnek, és ebből következően a fiatal oktatókat tudják inkább helyzetbe hozni. Ezért 65 éves korban elküldik az egyeteméről az oktatókat, és olyan oktatók mennek el, akiknek nagyon nagy szak tudása van, akik komoly aktivitással rendelkeznének még.

Szerintem ez nagyon komoly szellemi veszteséget jelent és veszteséget okoz. Természetesen persze van, aki el akar menni, van, akinél ez nem áll fenn, de gyakorlatilag tulajdonképpen ugyan lehetőség van 70 éves korig egyetemi tanárnak lenni, de ezt egyre kevesebben tölthetik be, tölthetik ki, pontosan azért, mert nincs elégséges mennyiségű pénz.

A hallgatói normatívák emelése. Ez jól hangzik, és nagyon szépen lehet majd kommunikálni, de azért azt jó lenne figyelembe venni, hogy ez nem terjed ki minden területre, csak három kiemelt, nevesített terület van, és itt egy 40 százalékos emelés van tervbe véve, de 9 éve nem volt normatívamódosítás és normatívaemelés, és mi úgy gondoljuk, hogy itt egy sokkal jelentősebb növelésre lenne szükség. E tekintetben módosító indítványt fogunk beadni, ami körülbelül azt jelenti, hogy a jelenlegi értéknek nagyjából a duplájára kellene emelni, hogy ennek valóban hatása legyen a hallgatókra, mert hiszen azért szembe kell nézni azzal is, hogy a hallgatószám is jelentősen csökkent az elmúlt időszakban.

A doktori képzéssel kapcsolatosan első látásra megint egy pozitív dolog van itt, hogy az ösztöndíjasok keretszámának a növelése megtörténik, tehát 1270-ről 2000-re fog emelkedni, ez egy nagyon impozáns szám. De azért azt is látni kell, hogy közben nem módosítják az ösztöndíjakat, tehát az ösztöndíjak 140 ezer forint/hó és 180 ezer forint/hó értékeken maradnak meg, miközben azért van olyan doktori iskola az MNB által gründolt alapítványi konstrukcióban, ahol 300 ezer forintos ez az ösztöndíj. Ez azért is nagyon fájó dolog, mert a kormányzat hiába szeretné azt, hogy egyre több és több doktori képzésben részt vevő ember legyen, sajnálatos módon a végeken azt lehet látni, hogy egyre kevesebb és kevesebb van, tehát a doktori iskolákban masszívan, 10-15 százalékkal csökken évenként, a mi egyetemünkön ez egyértelműen így van.

Tehát egy olyan átalakítás van, hogy összességében persze megvan a diákjaink száma, de a FOSZK-és a BA-képzésben van némi növekedés, és ugyanakkor a mesterképzésbe és a doktori iskolákba pedig egyre kevesebb és kevesebb diák jön, és azt gondolom, hogy ez bizony országos szinten is így van többé-kevésbé. Én tehát azt hiszem, hogy akkor lehetne ez eredményes, hogyha itt is lenne egy ösztöndíjemelés. Erre vonatkozólag is azt gondolom, hogy be fogunk majd nyújtani módosító indítványt.

A MAB-bal kapcsolatosan pedig sajnálatos módon azt gondolom, hogy a MAB véleményének a kikérése persze érdekes meg fontos dolog lehet, de az elmúlt hat esztendőben, amikor MAB-tag voltam, nagyon jól lehetett látni, hogy eléggé kiüresedett és formális volt ez az egész dolog, mert nagyon sok esetben a MAB-nak hiába volt határozott véleménye, a miniszteriális szint majdnem mindig vagy nagyon sok esetben átnyúlt ezen, és bizony azzal teljes egészében szemben álló véleményt fogalmazott meg, illetve döntést hozott. Még olyan esetekben is, amikor nagyon markáns volt a MAB-nak az elutasítása akár valamilyen szakokkal kapcsolatban, vagy akár egyetemi tanárokkal kapcsolatosan is. Azt gondolom tehát, hogy e tekintetben is nagyon fontos lenne a MAB szerepét is áttekinteni, illetve annak a jogi helyzetét is némi képpen átalakítani és megváltoztatni. Nem véletlen egyébként, hogy a nemzetközi intézmények felfüggesztették már a MAB-nak a jogát, pontosan amiatt, mert jelentős állami befolyás van e tekintetben.

Összességében tehát azt gondolom, hogy módosítókkal és azokkal a meghagyásokkal ez a salátatörvény végső soron is támogatható; a mi frakciónk ezt támogatni fogja a módosítók beadásával együtt. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Fidesz, a DK és a Párbeszéd soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk.

Most az elsőként jelentkezett független képviselő felszólalása következik. Megadom a szót Szabó Szabolcs képviselő úrnak, parancsoljon, képviselő úr!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Képviselőtársaim! Szerintem az első pozitívum, hogy az előterjesztő részéről az expozét az illetékes miniszter tartotta, mert például tegnap Hiller István egyik felsőoktatásra vonatkozó kérdésére egy teljesen másik minisztérium válaszolt, most legalább ennyivel beljebb vagyunk. Hogy kapunk-e érdemi válaszokat, az meg majd kiderül a végén; az előzőek tapasztalatai alapján persze azt gondolom, hogy nem, de majd meglátjuk.

Na, akkor nézzük végig ezt a javaslatot, amelynek egy része valóban technikai jellegű módosítás, egy másik része az nem, azok tartalmi jellegű kérdésekre vonatkoznak. Valóban, itt egy salátatörvény áll előttünk. Zárójelben megjegyzem: egy törvényjavaslat nem attól salátatörvény, hogy technikai jellegű módosításokat tartalmaz, hanem attól salátatörvény, hogy több különböző törvény módosítását csatolja össze egy előterjesztésbe. Ez csak egy apró definíciós pontosság, hogy ha valaki nézte a képviselő úrnak a korábbi felszólalását a közvetítésen keresztül, esetleg nehogy rosszul jegyezze meg ezt a definíciót. Na, de nézzük végig akkor, hogy milyen általam fontosnak tartott elemei vannak ennek a módosításnak, amiről úgy gondoltam, hogy a véleményemet érdemes elmondani.

Egyrészt ez a salátatörvény valóban a külföldi bizonyítványok és oklevelek elismeréseinek szabályait módosítja, ez egy alapvetően technikai jellegű módosításcsomag, európai uniós eljárásrend átültetéséről van szó, és a hétköznapi gyakorlatból azt lehet mondani, hogy ráadásul ennek a csiszolására, pontosítására mindig szükség van. Én magam is több ügyel találkoztam már, amikor ilyen oklevelek elismerése ügyében belefutottunk a szabályok pontatlanságába, és ez valószínűleg így lesz a jövőben mindig, hogy ezen a részen állandóan csiszolgatni, javítani kell. Ezt a részét én magam támogathatónak tartom.

(11.50)

Aztán persze a salátatörvény a nemzeti felsőoktatásról szóló törvény több pontját is módosítja, amivel már több problémám van. Az egyik egy aprónak tűnő módosítás, amit képviselőtársaim már szóba hoztak, hogy a kancellári pályázatok elbíráló bizottságba a rektor is bekerül innentől kezdve. Az első kérdés lehetne persze ezzel kapcsolatban, hogy egyébként miért nem tették bele eleve akkor már ezt a szabályt a törvénybe, amikor létrehozták a kancellári rendszert. Nem mintha nekem az jobban tetszett volna abban a formájában, de egyébként logikus lett volna. Emlékezhetünk rá ugyanis, hogy mennyire átláthatatlan volt annak idején a kancellárok megpályáztatása és kinevezése.

Mi például hosszasan próbáltunk hozzájutni anyagokhoz. Palkovics államtitkár úr itt ül, és látom, hogy érdeklődéssel figyeli, amit mondok. Mi próbáltunk hozzájutni anyagokhoz, hogy milyen pályázatokot nyújtottak be, annak mi a szövege, ki bírálja el. Nem nagyon jutottunk hozzá semmihez. Jórészt azokat láttuk, amiket az intézmények kiszivárogtattak és abban sokszor nagyon érdekes dolgokat olvastunk egyébként. Persze, ez önöket nem zavarta abban, hogy kinevezzenek alkalmatlan embereket kancellárnak, de ez egy másik kérdés. Igazából ez a módosítás nem fogja megoldani azt a problémát, amit több képviselőtársam is már emlegetett. A kancellári pályázatok rendszere önmagában átláthatatlan, és semmiféle minőségi biztosítási rendszerek ebben nincsenek, és egyébként magával a kancellári rendszerrel is komoly problémák vannak.

Annak idején ezt elmondtuk nagyon világosan többen, hogy a kancellári rendszert az egyetemi autonómia jelentős korlátozásának látjuk. Ebben volt egy vitánk, nem értettek velünk egyet. Szerintem a hétköznapi, napi gyakorlat a mi félelmeinket erősítette meg. Mondok egy konkrét példát. Itt van az Eötvös Loránd Tudományegyetem, az én egyetemem, mármint ahol oktató vagyok, az én egyik karom a természettudományi kar, de nem csak ez a kar érintett, mert másik két kar, tehát összesen három kar esetében komoly anyagi problémák vannak. A kancellár elég érdekes módon szállt bele ebbe a vitába. Konkrétan az oktatási és a tudományos munka alapvető feltételeit

érintő részletekbe szőtt bele például a TTK finanszírozásával kapcsolatban. Az gondolom, hogy ha arra utalgat a kancellár, hogy tessék kirúgni oktatókat, mert akkor majd lesz több pénz az ott maradóknak, meg lesz akkor pénz, mondjuk, laborgyakorlatra, azt nem tudom úgy értelmezni, hogy nem szól bele az oktatási és kutatási kérdésekbe; úgy egyébként, hogy nem is foglalkoztatója vagy munkáltatója legalábbis a törvény szerint az oktatóknak a kancellár.

Másrészt hozzá kell tenni őszintén: a kancellár általános tevékenysége is mindig arra fut ki, hogy beleszól olyan ügyekbe, ami a kutatási és az oktatási tevékenységet alapjaiban érinti. Nem lehet ugyanis szétszálazni az oktatási-kutatási tevékenységet az egyetemek általános gazdasági helyzetétől. Innentől kezdve teljesen nyilvánvaló, hogy a kancellár igenis az egyetemek autonómiáját jelentős mértékben korlátozza. Elég csak megnézni azokat az szmsz-eket, amelyeket elfogadtattak erős kormányzati hátszéllel az egyetemeken. Lehet látni, hogyan működnek. Innentől kezdve, megmondom őszintén, én semmifajta módosítását a kancellári rendszernek nem tudom támogatni azért, mert szerintem egy jó megoldás van: el kell törölni. Ez nem működik, ezt be kell látni.

Debreceni ügyekre inkább nem térnék ki, amit Pószán László előhozott, de egyébként például az is egy nagyon érdekes dolog volt, amikor pont a debreceni kancellár volt az egyik, aki beleszállt a CEU-ügy vitájába, miközben aztán az végképp egy tudományos jellegű kérdés. Szóval, ez is mutatja, hogy a kancellárok a legtöbb esetben nem értik, hogy mi a feladatuk, és azért nem értik, mert tudják jól, hogy ők nem azért lettek odaküldve, hogy ne szóljanak bele oktatási és kutatási kérdésekbe.

A következő módosítás, ami a törvényjavaslatban szerepel, a magasabb vezetői megbízású kollégák életkori korhatárára vagy foglalkoztathatóságának az életkori határára vonatkozik. Magyarul, amit többen emlegettek, hogy 60 éves korig lehet a jelenlegi szabályok szerint magasabb vezető beosztású ember egyetemen funkcióban. Ez nem csak a rektorokat érinti, de most ne menjünk bele a részletekbe. Általában a magasabb vezetői pozíciókra ez vonatkozik, dékán, tanszékvezető s a többi. Megmondom őszintén, ezzel a szabállyal alapvetően egyetértek, és ez a gyakorlatban szerintem jól működik.

Ez egy nagyon régi szabály, több szempontból is pozitív kimenetele, kicsengése van ennek a szabálynak. Egyrészt folyamatosan biztosítja azt, hogy az utánpótlás zökkenőmentes és zavartalan legyen olyan szempontból, hogy ha nevel egy egyetem, egy egyetemi közösség leendő tanszékvezetőket, dékánokat, rektorokat s a többi, akkor azok megfelelő életkorban, szellemi és fizikai teljesítőképességük, terhelhetőségük csúcán jussanak valójában olyan vezető pozícióba, ami nagyon nagy napi leterheltséget igényel. Lászuk be, hogy a magasabb vezetői pozíciók nagyon nagy napi leterheltséget jelentenek. Éppen ezért ez alapvetően egy jó dolog, ráadásul, mondom, a fiataloknak ez egy kifejezetten jó üzenet: ha előrehalad az

akadémiai pályán, akkor belátható időn belül belőle lehet egyetemi vezető. Másik oldalról a rektoroknak, dékánoknak és egyéb más, magas vezetői beosztású embereknek, foglalkoztatottaknak pedig lehetőséget biztosít arra, hogy 65 éves koruk után ne napi szervezési feladatokkal foglalkozzanak, hanem az általuk, az ő tudományterületükhöz legjobban kapcsolódó tárgyak oktatásával, neveljék azokat a fiatalokat, akik, mondjuk, a doktori képzésben benn vannak. Másrészt meg azokkal a tudományos kutatásokkal foglalkozzanak, amelyekre nem volt idejük az azt megelőző években, amikor egyébként a napi adminisztráció leterhelte őket.

Én nagyon sok kollégán láttam benn az egyetemen, hogy amikor ez alól a teher alól 65 évesen felszabadulnak, hirtelen a publikációik száma robbanásszerűen megnő, és mivel nekik az egyetlen érdemi, ilyen kvázi vezetői feladata a doktori programok és doktori iskolák vezetése marad, mert ezt 70 éves korig betölthetik, innentől kezdve a doktori iskoláknak, doktori programoknak a napi gyakorlatában, munkájában nagyon intenzíven részt tudnak venni. Ez, mint mondtam, az utánpótlásképzésben ez egy fontos dolog. Én a legtöbbet a főnökkel akkor tudtam beszélni, amikor betöltötte a 65. évét, és akkor lehetett vele folyamatosan, majd hogyan nem mindennap beszélni. Így lehet a legjobban tanulni, ezt, gondolom, mindenki aláírja.

Én nem látom be, mi értelme annak, hogy 65 éves kor után is vezető pozícióban legyenek kutatók. Nekik akkor már nem ezzel kell foglalkozni. Nekik akkor a tudománnyal kell foglalkozni és az utánpótlás-neveléssel. Semmiféle érdemi érvet én még nem hallottam, ami azt támasztaná alá, hogy van értelme meghosszabbítani, kitolni ezt a korhatárt.

Szóba került itt már a felvételi eljárás. Önmagában az, hogy a felvételi eljárásnál a fellebbezés vagy a bírósághoz fordulás határidejét most egy külön szabállyal megadják, az persze rendben van, mert valóban, ha a nyár közepén beadja valaki a bírósághoz a papírokat, akkor a jelenlegi eljárásrend szerint abból nem lesz döntés szeptember elejéig, amikor a beiratkozás van. De valóban, ahogy Arató Gergely mondta, egyébként ezt a rendszert önök alakították ki. Tehát eleve nem volt akkor már ez átgondolva, ezért kell most ezt megváltoztatni. De alapvetően ez rendben van, ha abból indulunk ki, hogy sajnos a közigazgatási eljárásrend így működik.

Azzal nem értek egyet, hogy a méltányosságot egyszerűen egy tollvonással kihúzzák. Én mindig máshogy közelítettem meg az ilyen ügyeket. Azt gondolom, hogy akkor azt kellene pontosan szabályozni, hogy milyen ügyekben, konkrétan milyen esetekben lehet méltányosságot kérni. Ugyanis lehetnek olyan speciális élethelyzetek, amikor igenis a méltányosságnak van helye még egy felvételi eljárásban is. Ezt nem zárnám ki teljesen.

Ami még érdekes, a doktori képzés: valóban, itt nagyjából 1300-ról 2000-re fog nőni a doktori ösztöndíjasok száma; ez teljesen rendben van, én mindig

is támogattam, legyen minél több doktorandusz és azon belül ösztöndíjas doktorandusz az országban, az ország jövője ezt megkívánja. Ha én jól értem, van itt egy olyan szabály egyébként a doktori képzéssel kapcsolatban, hogy eltörlik azt a szabályt, hogy az adott doktori iskola legalább az egyharmadát a tárgyagnak, a krediteknek maga biztosítsa, amit én nem nagyon értek, mert az elvárható lenne egy doktori iskolától, egy doktori programtól, hogy legalább az egyharmadát ott helyben biztosítsa ezeknek a tárgyagnak, ezeknek a krediteknek. Mindig egy olyan érzése van az embernek, hogy ez a biznissz-doktoriiskolák lehetőségeit tolja csak ki. Lehet, hogy félreértem; érdekelne az államtitkár úr észrevétele ezzel kapcsolatban.

(12.00)

Amit Mellár képviselő úr mondott, az egy jogos kifogás, hogy az ösztöndíjak persze még mindig problémások, meg nyilván ez az MNB-s ösztöndíj is, bár érdekes módon egyébként a Pécsi Tudományegyetem volt az egyik, amelyik ebbe... (*Dr. Mellár Tamás közbeszól.*) Igen, tudom, nem az ön kara, ezt persze tudom, csak eszembe jutott, hogy a Pécsi Tudományegyetem szállt ebbe be érdekes módon. Volt is abból nagy vita, igen, ön is, ha jól emlékszem, elmondta ezzel kapcsolatban a véleményét.

Én is kiemelném ezt a problémát, amit a MAB és az OH feladatkörének az átrendezése jelent. Nem nagyon értem én sem, hogy a MAB jogköreit miért kell szűkíteni, és miért kell az OH hatáskörébe tolni bizonyos feladatokat, például a felsőoktatási képzési központok működésének engedélyezését, valamint az ötévenkénti felülvizsgálatát. Nincs is értelme egyébként annak az indokolásnak, amit leírnak a szövegben, egyszerűen azért, mert amikor a MAB vizsgálja az adott képzési programokat és oktatási-kutatási intézményeket, akkor neki nemcsak önmagában a képzést kell nézni, hanem annak az infrastrukturális meg a humán feltételrendszerét is, és ezt nagyon jól csinálta a MAB; ez egy fontos minőségbiztosítási elem volt azért eddig a magyar felsőoktatásban.

Elhangzott az is, hogy furcsa ez a szabály, és az embernek nyilván nem jut más eszébe, csak a CEU, amikor az információkérési lehetőségét az OH-nak kiterjesztik. Ráadásul az az érdekes az egészben - én láttam azt a levelet például, amit Leslie E. Templeman, New York állam oktatási hivatalának az igazgatója küldött az OH-nak -, hogy szabálymódosítás nélkül is ezeket az információkat az OH eddig megkapta, éppen ezért összességében ezt se nagyon értem, és kíváncsi lennék az államtitkár úr válaszára, hogy egyébként miért olyan fontos a MAB jogköreinek csökkentése és az OH jogköreinek a bővítése. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most kettőperces felszólalások következnek. Megadom a szót Brenner Koloman képviselő úrnak, a Jobbik képviselőcsoportjából. Parancsoljon!

DR. BRENNER KOLOMAN (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! A vezérszónoki hozzászólásban egy pontot nem érintettem, csak ezért kértem most két percben itt szót, illetve egy kicsit reagálnék az eddig elhangzottakra, különös tekintettel a kancellári rendszerre vonatkozóan.

Azokat az aggályokat, amelyeket itt a képviselőtársaim az ellenzéki oldalról elmondtak, tökéletesen osztom, és a tapasztalatok valóban nem pozitívak. Közöttünk már csak annyi a vita, ahogy említettem a bevezetőben is, hogy ez azt jelenti, hogy maga a rendszer teljességgel rossz és ki kell venni a kancellárt a rendszerből, vagy pedig javítható. Én azt gondolom, hogy akár nyugat-európai példából is kiindulva, ahol is az állami egyetemeken, akár Németországban, mindenhol van egy olyasfajta vezetői testület, illetve egy olyasfajta elnök, aki az akadémiai szférát kiegészítve a gazdasági ügyekkel foglalkozik.

Én továbbra is azt gondolom, hogy itt nagyon komoly változásra van szükség az akadémiai szféra, az akadémiai vezetősztéfa megerősítése érdekében, hogy az előbb említett példák ne fordulhassanak elő, hogy például egy kancellár odáig eljut, hogy egy dékán felmentését kezdeményezze. Ugyanakkor magát a rendszert én nem tartom ördögtől valónak, ahogy már kifejtettem.

Egy utolsó olyan pontot szeretnék még mondani, ami egy kicsit a személyes érintettségemet is jelezné, mégpedig azt, hogy nagyon örülök, hogy a Győri Hit-tudományi Főiskola Brenner János mártírhalált halt katolikus pap nevét kapta meg, aki sajnos nem rokonom, de ezt nagy örömmel láttam.

Köszönöm szépen, elnök úr. (*Taps a Jobbik sorában.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kettőperces felszólalásra megadom a szót Pósan László képviselő úrnak, a Fidesz képviselőcsoportjából. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. PÓSAN LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Több felvetés elhangzott a kancellárokról vonatkozóan. Szabó Szabolcs úgy fogalmazott, hogy a kancellárok nem értik az egyetemet. Én egyetlen példát hadd mondjak: a Debreceni Egyetem kancellárja egyébként a Debreceni Egyetem professzora, és ha van valaki, aki érti az egyetem világát, akkor ő biztosan az.

A kancellárokkal kapcsolatban azért ne felejtjük el, tisztelt képviselőtársaim, hogy amióta van kancellári rendszer a felsőoktatásban, jelentősen visszaszorult a felsőoktatási intézmények adósságállománya, ami egyébként korábban igen nyomasztó és fullasztó terhet jelentett - én azt gondolom, hogy erről nem kellene elfeledkezni.

Amikor Hiller képviselő úr úgy fogalmazott, hogy a kancellárokkal évszázados egyetemi hagyomány sérül, akkor valószínűleg elfeledkezik arról, hogy az egyetem középkori intézmény, az egyetemi rektorokat a középkorban is a professzorok választották, a kancellárt

pedig a fenntartó egyházmegye vezetője, a püspök vagy az érsek kinevezte. Tehát ebben olyan borzasztó nagy, hagyománytól történő elfordulást én nem érzékelek, megmondom őszintén.

Ami a MAB-nak meg az Oktatási Hivatalnak a dolgait érinti, én csak szeretnék arra utalni, hogy az Oktatási Hivatal törvényességi feltételek teljesülését vizsgálja minden esetben, ez a dolga, a MAB pedig szakmai feltételek teljesülését vizsgálja; a kettő nem összekeverendő. És én úgy vettem észre, hogy itt szándékosan a kettőt össze akarták mosni; szerintem nem helyes, ha ebbe az irányba megy el a gondolkodás.

És még egy dolgot szeretnék felvetni: Hiller képviselő úr azt mondta, hogy a rektor megbízásának meghosszabbítását ő jónak is tartotta volna, ha én nem mondom egy debreceni példát. Ha én nem debreceni példát mondom, akkor ön valószínűleg idézni fogja az ellenzéki sajtót, ami meg lex Mocsairól, és nem tudom, miről beszél. Tehát egész egyszerűen jó, ha tisztán látjuk azt, hogy van Magyarországon ma öt vagy hat olyan egyetem, ahol a rektorok potenciálisan ebbe a jogkörbe vagy ebbe a módosításba beleesnek. Hogy élnek-e ezzel vagy sem, az egy más kérdés; hogy megválasztják-e őket vagy nem, az megint más kérdés; de azt elvitatni, hogy olyan természetű *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* hosszabb távú projektekről szó van, mint akár a debrecenit felvázoltam, az, azt gondolom, nem helyes. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok sorában.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kétférfes felszólalásra megadom a szót Arató Gergely képviselő úrnak, Demokratikus Koalíció. Parancsoljon!

ARATÓ GERGELY (DK): Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Nem kívántam volna hozzászólni a vitához, de Pósnán képviselő úr felszólalása egyetlen szempontból mégiscsak erre ingerelt engem. De hadd reagáljak először arra, amit a végén mondott.

Tisztelt Képviselőtársam! Itt többen azt kifogásoltuk, hogy önöknek ugyanez a szabály nem volt fontos akkor, amikor más egyetemokról, más rektorokról volt szó, amikor az elmúlt nyolc évben is elküldtek mindenkit nyugdíjba, akit lehetett és aki elérte a korhatárt, és arra lettünk volna kíváncsiak mindannyian, hogy miért pont most jutott eszükbe. Az ön által említett Mocsai úr miatt vagy a szintén ön által említett debreceni rektor úr miatt? Más rektorok, más egyetemek miért nem fontosak, csak ezek az egyetemek meg ezek a rektorok?

De van egy fontosabb ügy, ami szerintem alapvető filozófiai kérdés, és ez nagyon lényeges, mert a képviselő úr elfeledkezik arról, hogy mi az egyetemi autonómia kezdete. Az egyetemi autonómia éppen úgy kezdődött, hogy az egyetemek elkezdtek kiszabadulni - most ne menjünk bele, hogy milyen jogi módon, de elkezdtek kiszabadulni - az alól az egyházi fennhatóság alól, amit ön épp most állít, és amiről

most azt mondja, hogy ez a követendő példa. Mi nem ezt a modellt követjük, mi az egyházi autonómiát..., illetve nem az egyházi autonómiát - azt is szeretjük, de most nem erről beszélek -, hanem a felsőoktatási autonómiát kérjük számon önökön. Éppen azt kérjük számon, hogy ne menjünk vissza a felsőoktatási autonómia előtti középkori időkbe, és ne menjünk vissza persze a rendszerváltás előtti, a kormány közvetlen irányítását jelentő időkbe, mert önök ezt építik a felsőoktatásban is. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kérdezem, hogy további kétperces felszólalásra van-e igény a képviselőtársaim részéről. *(Jelzésre:)* Pósnán képviselő úrnak csak a következő körben tudok majd szót adni kétperces felszólalás keretében.

Tisztelt Országgyűlés! Most további képviselői felszólalásokra kerül sor. Megadom a szót Farkas Gergely képviselő úrnak, a Jobbik képviselőcsoportjából, aki írásban jelezte felszólalási szándékát. Parancsoljon!

(12.10)

FARKAS GERGELY (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! Ön is úgy kezdte az exozéját az előttünk fekvő törvény kapcsán, hogy az egyik, ha nem a legfontosabb része ennek a salátatörvénynek a hallgatói normatíva emelése, amivel egyet is értek, hiszen ez az, ami leginkább érinti a fiatalokat, az ő tanulmányi ösztöndíjuk lehet ezáltal magasabb, de pont azért, mert ez a legfontosabb és ennyire fontos a fiatalok szempontjából, érthetetlen az, hogy miért kellett erre 12 évet várni. 12 évvel ezelőtt, 2007-ben emelték ugyanis utoljára a hallgatói normatívát, amiből a tanulmányi ösztöndíj adható, és 12 év alatt bizony minden más költség, ami egy fiatal az egyetemi, főiskolai tanulmányai során érint, hatalmas mértékben emelkedett. Elég csak a lakhatási költségekre, a kollégiumi árakra, de leginkább az albérletárakra gondolni, amelyek horribilis összegeket érnek el manapság már, a mindennapi megélhetéssel, az utazással, a jegyzet- és tankönyvtámogatással kapcsolatos költségek mind-mind nagyon komoly emelkedéssel mentek keresztül, és önök ennek ellenére 12 évet vártak ezzel az emeléssel úgy, hogy ebből nyolc évet önök kormányoztak.

Engedjék meg azt, nem nagyképűségből, de mégis azért elmondva, hogy igenis ezt részben a saját sikerünknek is tekintjük, ugyanis parlamenten kívül a HÖÖK volt az, aki napirenden tartotta ezt a témát, a parlamenten belül pedig egyértelműen a Jobbik volt az, aki rendszeresen, különböző felszólalások, költségvetési módosítók, határozati javaslatok során folyamatosan számonkérte a kormányt. Nekem is volt szerencsém nemegyszer Rétvári államtitkár úr mellébeszéléseit hallgatni ennek a kérdésnek a kapcsán, amikor én mindig megkérdeztem, hogy miért is nem

emelik az ösztöndíjakat, és soha nem kaptam egyenes, egyértelmű választ.

Azért is fontos a tanulmányi ösztöndíjak emelése, mert a nevében is benne van, hogy tanulmányok után adható, ily módon motiváló tényezőt kellene hogy betöltsön ez a felsőoktatásban részt vevők számára, ugyanakkor az a néhány ezer forint, amit az elmúlt években kaptak a tanulók, a hallgatók akár jó eredményeik után, sok esetben sem érte el, mondjuk, a 10 ezer forintot. Ez mindennek nevezhető, csak nem motiválónak, így az egész rendszer veszítette el azt a lényegét, ami miatt részben kitalálták.

Azért is fontos ez az anyagi ösztönző és segítség a fiatalok szempontjából, mert azt is láthatjuk, hogy az elmúlt években vagy akár évtizedben milyen drasztikus visszaesés látható a felsőoktatási hallgatók létszámát tekintve. Pont a napokban jelent meg egy olyan fajta kimutatás, amely azt hasonlítja össze, hogy 2005-ben még a magyar társadalom 4,2 százaléka volt felsőoktatási hallgató, két évvel ezelőtt pedig, 2016-ban mindez a szám 2,9 százalékra csökkent; 4,2 százalékról 2,9 százalékra, drasztikus visszaesés. De ha nem 11 évet vizsgálunk, hanem mondjuk, csak az önkormányzatának hat évét, 2010 és 2016 között 25 százalékkal esett vissza a felsőoktatási hallgatók létszáma, és mind-mind ez a visszaesés összefüggésben van azokkal az anyagi tényezőkkel, amelyeket tapasztalhatunk a felsőoktatás kapcsán: egyre inkább az a tendencia, hogy azok tudnak egyetemre, főiskolára bejutni, akik olyan családi háttérrel rendelkeznek. *(Dr. Rétvári Bence: Nem igaz!)*

Pont ezért is fontos a tanulmányi ösztöndíj, és pont ezért is egyébként mi azt mondjuk, hogy ez az emelés, amit önkormányzat most ebben a salátatörvényben megfogalmaznak, egy előrelépés, de nem elégséges előrelépés, mi ennél nagyobb szeretnénk, nagyobb tudnánk elképzelni, főleg annak tükrében, hogy azért itt évek óta mi azt hallgatjuk, akár itt a parlamentben, akár a kormánypropaganda különböző termékein keresztül, hogy micsoda siker itt az ország gazdasága, micsoda gazdasági növekedés tapasztalható, mindenre van pénz; tapasztaljuk, persze a „minden” alatt azt kell érteni, ami önkormányzatnak fontos. Bízunk benne, hogy a fiatalok is önkormányzatnak fontosak lesznek, és nem állnak meg ennek az emelésnek a mértékénél, hanem ennél nagyobb mértékű emelés is várható a következő években.

Az ösztöndíjkérdés egyébként önmagában egy komplex kérdéskör, és mindösszesen egy része ennek az, hogy mekkora is az ösztöndíj mértéke, de magával az ösztöndíj rendszerével kapcsolatban is számos módosítási javaslatunk volt, és lenne is, ami nemcsak a mi javaslatunk, hanem mondjuk, a szakmai érdekviseletnek, a HÖÖK-nak is a javaslata. Egyet szeretnék azért idehozni, például az önköltséges hallgatók tanulmányi ösztöndíját, és kérem is majd államtitkár urat, hogy erre reagáljon válaszában, hogy van-e önkormányzat nyitottság arra, hogy az önköltséges hallgatók is tanulmányi ösztöndíjban részesülhessenek.

Miért is lenne ez fontos? Azért, mert önkormányzatnak köszönhetően jó néhány olyan szak van ma, több tucatnyi olyan szak van ma az egyetemeken, amely szinte kizárólag önköltséges formában érhető el, és ráadásul ezek olyan szakok, amelyek nagyon keresettek; gazdasági, jogi és számos más szakot lehetne még felsorolni. Bizony előfordul az, hogy valaki jó tanuló, ennek ellenére nem kerül be államilag finanszírozott képzésre, önköltséges hallgatóként kénytelen felsőoktatási intézménybe járni, ami nagyon komoly terhet ró rá, és nemcsak hogy fizetnie kell a tanulmányaiért, de ő még semmilyen szociális, tanulmányi és más egyéb juttatásban nem részesülhet. Ebből egyenesen következik az, hogy neki bizony munkát kell vállalnia annak érdekében, hogy egyetemen az oktatásban részt tudjon venni, ha pedig valakinek munkát kell vállalnia, az érthetően a tanulás rovására megy.

Engedjék meg, hogy egy idevonatkozó tanulmányból idézzek: „Minden harmadik egyetemista egész évben, a szorgalmi és a vizsgaidőszakban, a tanítási szünetek idején is dolgozik. A munkát vállaló hallgatók 60 százaléka azért vállal munkát, hogy fizetéséből fedezni tudja kiadásait, minden második egyetemista, főiskolás egyenesen azt mondta a kutatóknak, ha nem dolgozna, nem engedhetné meg magának, hogy felsőoktatásban tanuljon.” Kérdezem ezért az államtitkár urat, hogy az önköltséges hallgatók számára is tervezik-e megnyitni annak a lehetőségét, hogy tanulmányi ösztöndíjban és egyéb juttatásokban részesülhessenek.

De a tanulmányi ösztöndíjak egész rendszere egyéb átdolgozást igényel, a HÖÖK Jövőkép című tanulmánya is ezt fogalmazta meg. Itt az elmúlt években a felsőoktatásban olyan változások mentek végbe, amelyek miatt a régi rendszer elavultnak tekinthető, amelyek alapján kiszámolták ezeket a tanulmányi ösztöndíjakat. Ezért is lenne fontos, hogy egy központi iránymutatás alapján az egyetemek intézményenként újraszabályozzák a tanulmányi ösztöndíjak által kiosztható összegek nagyságát és ennek a módszertanát.

Egy másik témára áttérve, a doktori képzés kapcsán többen elmondták, és mi is csak üdvözölni tudjuk azt, hogy növelik az állami ösztöndíjjal képzésben részt vevő hallgatók számát, 1270-ről 2 ezer főre. Itt Mellár Tamás utalta arra, hogy ennek ellenére vagy önkormányzatnál az a tapasztalat, hogy csökkent az elmúlt években a doktoranduszhallgatók száma. Nem vitatkozva ezzel a kijelentéssel, de talán pont ezen is tud segíteni az, hogy most emelik az állami ösztöndíjasok létszámát. Nekem volt konkrétan olyan ismerősöm, aki azért nem ment doktoranduszképzésre, mert állami képzésre nem jutott be, arra pedig nem volt lehetősége, hogy saját zsebből fizessen ezért a képzésért. Tehát lehet, hogy akár ennek köszönhetően is ez egy picit jobb arányt fog mutatni a következő években.

De ha már a doktoranduszokról beszélünk, akkor engedjék meg, hogy két kérdést még idehozzak, ami

szintén ezt a réteget érinti, és egy régi kérésük a doktoranduszhallgatóknak. Az egyik az úgynevezett nyugdíjkérdés, ugyanis egy 1997. évi törvénynek köszönhetően nem számolják bele a szolgálati időbe a képzés idejét, tehát a doktoranduszok képzésben eltöltött ideje nem számít bele a szolgálati időbe, ez pedig értelemszerűen hátrányt okoz számukra, hiszen a doktoranduszképzés mellett azért nehéz munkát vállalni, ha valaki komolyan veszi a kutatást, a publicisztikák írását, a tanulmányok írását, az oktatást, akkor bizony ez neki nem nagyon fog beleférni. Ez tehát egy olyan kérdés, kérés, ami a doktoranduszkörökben rendszeresen megfogalmazódik, az államtitkár úr felé is azért teszem fel, bár látom, hogy a telefonnyomkodás érdekesebb az ön számára (*Dr. Rétvári Bence: Hahaha!*), de azért bízom benne, hogy a doktoranduszok kérdése is lesz az ön számára hasonlóan fontos.

A felsőoktatásban részt vevők kapcsán, szintén a doktoranduszokhoz kapcsolódóan meg kell azt állapítanunk, hogy továbbra is fennáll a bérezés, az ő finanszírozásuk érdekében és ennek kapcsán egy probléma: konkrétan egy olyan, munkaerőpiaci folyamatokra megfelelően reagáló életpályamodellre lenne szükség, amely jelenleg nincs meg, és ez bizony azt okozza, hogy rengeteg oktató, kutató hagyja el ezt a pályát, és mivel a piaci igények, a piaci folyamatok olyan irányba mutatnak, hogy ott jobban tudnak keresni, ezért ők is váltanak. Ezért lenne szükség az oktatóikiválóság-növelés érdekében egy, az oktatók valódi, teljesítményközpontú, transzparens előmeneteli rendszerére, ami méri az oktatói teljesítményt, és egyúttal mindezt, az ő bérezésüket versenyképessé kell tenni a piaci folyamatokkal, ugyanis, ha ez nem fog megtörténni, akkor itt nagyon komoly problémák lesznek a jelenlegiekén túlmutatóan is.

(12.20)

Mivel felsőoktatásról beszélünk, ezért engedjék meg, hogy egy olyan kérdést is idehozzak, ami szorosan nem kapcsolódik az előttnk fekvő törvényhez, de ha már láttuk, hogy a hallgatói ösztöndíjak kapcsán is sikerült eredményeket elérni, ezért szeretném ezt is rendszeresen itt a Ház előtt felvetni. Ugyanis nagyon komoly problémának látjuk azt, hogy a jelenlegi köznevelési rendszer nem biztosít kellő garanciákat arra, hogy a köznevelésben részt vevő diákok fel tudjanak készülni arra a középfokú nyelvvizsgára, ami 2020-tól feltétel lesz számukra az egyetemekre, főiskolákra való bejutáshoz. Ezt már többször beszéltük itt államtitkár úrral. Mi továbbra is nagyon nagy problémának tartjuk, de nemcsak mi, hanem minden szakember és tanuló azt mondja, hogy a jelenlegi köznevelési rendszerünk nyelvtanítása nagyon komoly reformra szorul, mert a jelenlegi, hiába van kellő óraszámú idegennyelv-óra a középiskolákban, mégsem képes arra, hogy felkészítsen egy középfokú nyelvvizsgára, vagy az ezzel egyenértékű emelt szintű érettségire. Márpedig, ha nem tud felkészíteni egy diákot a köznevelés

rendszerre, akkor az a lehetőségük marad, hogy különórákra vagy nyelvkurzusokra fognak járni. Tudjuk nagyon jól, hogy ezt pedig azok engedhetik meg maguknak, akiknél olyan a családi háttér.

Innentől kezdve pedig egy nagyon komoly diszkriminációs tényező lép be ebbe a rendszerbe, azok fognak tudni felsőoktatási intézménybe menni, akiknél a családi háttér lehetővé teszi ezen különórák és nyelvkurzusok igénybevétele, azok előtt pedig, akik szegényebb sorsú családokból származnak, bezárul az egyetem kapuja. Ez tehát egy nagyon komoly probléma, és a felszólalásom elején jelzett tendenciákat, miszerint egyre kevesebben jutnak be a felsőoktatási intézményekbe, csak erősíteni fogja. Ezért arra kérem ily módon is államtitkár urat és a kormány jelen lévő tagjait, hogy gondolják újra a 2020-as bevezetését ennek a rendszernek, halasszák el. Mi alapvetően egyetértünk azzal, hogy majd legyen egy ilyen feltétel, a nyelvtudás sok szempontból fontos, de nem 2020-ban bevezetendő ez a kérdés. Az egy korai időpont, és több tízezer fiatalt zárna ki az egyetemekből és a főiskolákból.

Összefoglalóan: elsősorban a hallgatói normatíva emelése, ezáltal a tanulmányi ösztöndíjak emelése miatt támogatjuk ezt a javaslatot. Kérem a kormányt, hogy az általam felvetett kérdésekre is majd reagáljon, és mind az ösztöndíjak, mind a doktori képzés, mind pedig a nyelvvizsga 2020-as kötelezővé tétele kapcsán tegyék meg azokat az intézkedéseket, ami a fiataloknak fontos lenne, ugyanis minden értelemben fontos, hogy a fiataloknak gesztusokat tegyünk, érzékeltsük velük, hogy fontosak az ország és a kormány számára, hisz tudjuk nagyon jól, hogy mindenáron itthon kell tartanunk a fiataljainkat, és ehhez szükségesek ezek a lépések. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. (*Taps a Jobbik soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kérdezem képviselőtársaimat, hogy kíván-e még valaki felszólalni az adott napirend keretében. (*Nincs jelentkező.*) Jelentkezőt nem látok. Az általános vitát lezárom.

Megkérdezem Rétvári Bence államtitkár urat, hogy kíván-e válaszolni az elhangzottakra. (*Dr. Rétvári Bence: Igen.*) Államtitkár úr, öné a szó.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Köszönöm szépen képviselőtársaim hozzászólásait. Többféle módot láthatunk a hozzászólásokra, volt, aki valóban a törvény módosítás szövegéből indult ki és ott próbálta megtenni azt, amit támogathatónak tart. Nyilván nem nehéz a hallgatói normatíva 40 százalékos emelését megtalálni benne, vagy a doktoranduszi létszám radikális emelését, és ezeket szerintem ellenzékéből is könnyű támogatni. Másoknál pedig azt láttam - Arató képviselő úrnak címezném leginkább -, hogy keresett mindenképpen valami olyasmit, amivel bele tud kötni a javaslatba, és valami más téma miatti, inkább azt

mondanám, hogy politikai ellenszenvét erre a törvényjavaslatra is rávetíti, és teljesen mindegy, hogy mi van beleírva, mivel versenyben van a DK, hogy ki a legnagyobb ellenálló a magyar ellenzéki pártok közül, és ők szeretnék mindenképpen elsők lenni, ezért próbálnak indokot találni arra, hogy miért ne támogassák az ösztöndíjak vagy a hallgatói normatíva emelését és a doktoranduszlétszám emelését. És vannak a billegők, mint Hiller képviselő úr, aki egy későbbi feltételtől tette függővé, hogy ezt megteszi vagy sem. Láthatólag egy rutinos politikus, aki igyekszik minden eshetőségre fölkészülni. Ennyit az általános hozzáállásról.

Pár konkrétumra is reagálnék, amit felvetettek képviselőtársaim: hallgatói létszámok, meg általában a fiatalok létszáma. Egyrészt azt örömtelen el tudom önöknek mondani, hogy az államilag finanszírozott képzésre felvettek száma a tavalyi évről az idei évre vonatkozóan érezhetően nőtt. 59 373 volt 2017-ben, az idén, 2018-ban pedig 62 034. Itt érezhető az előrelépés és az emelkedés. Sokféle számról lehet beszélni, de talán az a legbeszédesebb, hogy az állami képzésre felvettek aránya - de nézhetnének a többi jelentkezőnél is - hogyan viszonyul a felvettekhez, tehát a jelentkezők száma a felvettek számához. Itt ugyanazt a 77-78 százalékot találjuk szinte minden évben.

Tehát lehet sokféle számmal machinálni, búvészkedni. Nyilvánvalóan az egy adottság, hogyha csak megnézem pár éves távon 2015 óta, hogy akkor mennyi volt a fiatalok aránya, a 15-35 éves korosztály a teljes népességen belül. Ez 26 százalék volt 2015-ben, most 24,8 százalék, tehát jóval csökkent az érintett korosztály száma, a 15-35 éves korosztály mértéke a társadalmon belül. Nyilván ezzel arányosan csökken a felvételre jelentkezők száma, a felvettek száma és az állami ösztöndíjasok száma. Ez a 77-78 százalék viszont állandó, az állami ösztöndíjas képzésre felvettek száma körülbelül ugyanúgy alakul a felvételizőkön belül. Ami változást látnak ebben, az a sajnálatos demográfiai változás, de azt nyilván nem lehet egyik évről a másikra megváltoztatni.

Itt azért pozitív elmozdulás szintén látható, hiszen 200 szülőnek 2010-ben 115 gyereke született, most 200 szülőnek már közel 150 gyereke születik, tehát itt érezhető az előrelépés. De ennek az esetleges kevésbé negatív vagy pozitív változásai legkorábban csak 18 év múlva fognak megjelenni a felsőoktatás keretei között.

Tisztelt Arató Képviselő Úr! Önnek mondanám, hogy a rektoroknak korábban is volt lehetőségük a kancelláriameghallgatásokon részt venni, ott az egyetem érdekeiért fellépni. Eléggé lenézően beszélt ön a rektorokról, hogy nem tudják képviselni az egyetem érdekeit. Szerintem egy ambíciózus rektor ezt meg tudja tenni, eddig is meg tudta tenni, hiszen meghívottként részt vehetett ezeken a meghallgatásokon, most pedig már a törvény is biztosítja számára a részvétel lehetőségét.

Többen érintették a különböző eljárásokat, például a fellebbezési eljárást. Egyrészt az új rendszer

abban is segítségére volt a hallgatóknak vagy hallgatójelölteknek, hogy az Oktatási Hivatal már önmagában saját hatáskörben is a jogorvoslati kérelmek felét tudta kezelni.

Másrészt pedig szeretnék mindenkit megnyugtatni - az LMP-ből is érkezett erre kérdés és más frakció részéről is -, hogy az ítélezési szünetben, a törvénykezési szünetben - így hívjuk eredetileg, törvényhozás zajlik a parlamentben, törvénykezés a bíróságon -, tehát a törvénykezési szünetben is el kell bírálni ezeket a kéréseket. Itt nem lehet különösebben sokra számítani, de azokat mindenképpen el kell bírálni, hogy még a szeptemberi beiratkozások előtt ezekben döntés szülessen.

Szintén az Oktatási Hivatalt érintette több felszólalás annak kapcsán, hogy a közösségi felsőoktatási képzési központok vizsgálatánál miért nem kell a MAB-nak közreműködni. Megpróbálok ezt önöknek érthetően elmagyarázni. A közösségi felsőoktatási képzési központok nem új képzést hoznak létre, hanem már meglévő egyetemi székhelyeken működő, akkreditált, minden irányból megvizsgált képzéseket kihelyezett helyszínen valósítanak meg, és ott a közösségi felsőoktatási képzési központ csak a helyszínt biztosítja ehhez, az épületet és a szervezést, de a tudományos tartalmat, hogy ez valóban megfelel-e a tudományos igényesség elvárásainak, már korábban, amikor az anyaintézmény képzését vizsgálták, akkor megvizsgálták. Ezért ha a MAB ezt megvizsgálná újra, akkor igazából ugyanazt a tartalmat egy másik irányítószámon vizsgálná meg, de ugyanazokkal az oktatókkal, ugyanazokkal a tananyagokkal, ugyanazokkal a követelményekkel.

Éppen ezért, mivel csak az infrastruktúra állapotát kell megvizsgálni, nincs szükség egy tudományos testületnek, a MAB-nak a vizsgálatára, hanem az Oktatási Hivatalnak is ez a fajta formai vizsgálata megvalósulhat, hiszen ugyanaz a képzés valósul meg, csak egy másik helyszínen, pontosan azért, hogy közelebb kerüljön a fiatalokhoz a felsőoktatás, ne kelljen utaznia valakinek ahhoz, hogy diplomát tudjon szerezni. Másrészt pedig a piacképes és olyan képzések, amelyekre nagy igény van, minél közelebb legyenek a hallgatójelöltekhez, ez volt a célunk.

Ennél a pontnál reagálnék egy másik felvetésre is. Talán Mellár Tamás mondta, hogy mikor bírálta felül a MAB döntését a kormányzat. Azokban az esetekben, alapképzések esetében, amikor a gazdasági racionalitás, tehát a környékbeli munkáltatók igénye igényelte, hogy az a képzés megvalósuljon, szükség volt rá, hiszen azokra a képzett emberekre szükség volt a munkáltatóknál, cégeknél, intézményeknél azon a földrajzi területen. Később természetesen minden hiányosságot pótoltak ezek a képzések, de egy év is versenyképességi szempontból kiesést jelentett volna. Tartalmi alapról azért a korábbi időszakban, ha megnézi a számokat, 2010 előtt sokkal több módosítás volt. Mi azokra korlátoztuk ezt, amikor a munkáltatók igénye azt követelte meg, hogy bizonyos alapképzési szakokat indítsunk el.

(12.30)

Köszönöm szépen a Jobbik hozzászólásait. Sok mindent érintett főleg Farkas képviselő úr, ami nem tartozik talán ennek a törvényjavaslatnak a tárgyához. Ezt interpellációkban, kérdésekben kiveséztük, és attól tartok, még fogjuk is érinteni. Az viszont kérdés, hogy ön azt mondta, hogy a hallgatók jó része dolgozik is az egyetem mellett. Mi itt Palkovics miniszter úrral egymásra néztünk, hogy mi is dolgoztunk az egyetem mellett egyébként, én másodévtől folyamatosan. Lehet, hogy ön is. Nem tartom én ezt feltétlenül rossznak. Én az egyetemi tanulmányaimhoz is tudtam használni, a hozzáállásomat is megváltoztatta sok mindenhez, hatékonyabbá is tette az időbeosztásomat. Tehát bizonyos tekintetben segítség is volt.

Nyilván, akik nagyon rossz szociális körülmények között vannak, azoknak segítséget kell nyújtani. Ez egy ettől független kérdés, és alaptétel számunkra is. Ezért fontos, hogy a cigány származású egyetemisták száma a duplájára nőtt, ezért fontos, hogy a hátrányos helyzetű hallgatók száma nőtt, ezért fontos, hogy azok az édesanyák most már nagyobb léptékben tudnak bekapcsolódni a felsőoktatásba és szereznek diplomát, akiknek már gyerekeik van. Tehát azok száma, aránya nőtt a felsőoktatáson belül, akik nehézséggel küzdenek valamilyen élethelyzet miatt. Úgyhogy itt az esélyteremtő és méltányossági funkciója szerintem a mostani rendszernek jobban megvan, a szociális támogatások növekedésével a következő időszakban nyilván ez még inkább meglesz. De azt, hogy valaki dolgozik az egyetem mellett, ne tartsuk ördögtől való dolognak!

A diplomások aránya és száma. Az igazság kedvéért engedjék meg, hogy elmondjam önöknek, az elmúlt 8-10 évben folyamatosan nőtt, 17 százalékról 20,5 százalékra emelkedett Magyarországon a felsőfokú végzettségűek aránya. Az is fontos, hogy a felsőoktatásra jóval többet fordítunk. 2010 és 2019 között 46,1 százalékkal nőtt a költségvetésben a felsőoktatásra, a hallgatók képzésére fordított összeg. Ennek jó része arra a 27 százalékos béremelésre ment, amivel szintén a nagyobb anyagi megbecsülést is meg tudtuk erősíteni az egyetemeken.

Önök itt a kancellári rendszerre általában inkább negatívumot mondtak; voltak páran, akik méltányosabb véleményt alkottak. De azért a kancellári rendszernek is köszönhetjük azt, hogy nagyobb az egyetemek stabilitása. A 13,3 milliárdos kintlevőség, adósság, pontosabban tartozás és adósság helyett most már csak 3,3 milliárd ez az összeg. 13 milliárdos adósság helyett 3 milliárdos. A pénztartalék esetében pedig még nagyobb a pozitív változás, ott 64 milliárdos pénztartalék helyet már 289 milliárdos pénztartaléka van az egyetemnek.

Ezt nem érthették volna akkor el, ha nincsenek kancellárok. Önök is fontosnak tartják az egyetemek pénzügyi stabilitását, bízom benne. Semmilyen más mód nem volt, ami ezt elősegítette volna korábban.

A kancellárok ezt meg tudták tenni, és nekik számszerűsíthető az eredményük. Önök kicsit képzelt dolgokról beszélnek, meg adott esetben előforduló személyes konfliktusokról, amelyek nyilván egy gazdasági főigazgató és egy rektor között is máskor előfordulhatnak, de a kancellárrendszer bizonyított, pontosan ezekkel a számokkal.

Emlékezhettünk, hogy akkor, amikor egy korábbi időszak volt, vessék ezt önök is magukban össze a korábbi időszakokkal, azért szolgálta-e az egyetemek autonómiájának kiteljesedését, hogy PPP konstrukciókkal adósították el a felsőoktatási intézményeinket tengerszámra. Miután ezt ennek a kormánynak kellett kiváltani, 2016-ban 12 PPP projektet 29 milliárd forint értékben, ami további 14 milliárd forintos megtakarítást eredményezett, '17-ben 5 milliárd forint értékben, '18-ban további 2 milliárd forint értékben. Nem lehet, hogy inkább ez a fajta eladósodás és PPP konstrukciókkal való agyonnyomás az, ami az egyetemek szabadságát igazán korlátozta?

Azt pedig szeretném mindenképpen definitíve is rögzíteni itt a vita végén, hogy semmifajta korlátozásra nem kerül sor természetesen az akadémiai és tudományos szabadság tekintetében. Csak arra kerül sor, hogy nem biztos, hogy aki a legjobb tudós egy-egy tudományterületen, és kollégáival kapcsolatban a tudományszervező képessége szintén arra méltóvá tette, hogy tudományos vezetője legyen az egyetemnek, hogy feltétlenül őt kell megterhelni a mindennapi gazdasági, pénzügyi, munkajogi, felvételi és egyéb kérdések vitelével is.

Lehet, hogy jobb, sőt az elmúlt évek azt bizonyították, hogy jobb az, ha a nem tudományos és nem akadémiai kérdésekkel, hanem az üzemeltetési, gazdasági, pénzügyi, igazgatási kérdésekkel egy csúcsmenedzser foglalkozik az egyetemen, és így a tudósok a tudományos élettel és a hallgatók képzésével tudnak foglalkozni. Ez itt bizonyított, más országokban is hasonló modelleket találnak. Nyilvánvalóan, ha egy cégnél tapasztalnák ezt, önök nagyban tapsolnának, itt most nem ezt teszik. Márpedig a béremelésnek és a felsőoktatásra fordítható források emeléseinek, az egyetemek gazdasági stabilitásának ez azért alapja volt az elmúlt években. Bízom benne, hogy ezt önök is elismerik.

Sokan említették a Soros-egyetem kérdését. Ez teljes mértékben független ettől a javaslattól. A Soros-egyetem sorsa egyedül a Soros-egyetemen múlik Magyarországon. Ha be akarják tartani a jogszabályt, akkor be fogják tartani. Egyébként Hiller képviselő úrnak a thai nyelv részletes ismeretében való jártasságához gratulálunk, hogy ezt így el tudta itt mondani, de az ön által felsorolt egyetemek és más egyetemek is, amelyeket ne becslünk le, mert nyilvánvalóan a saját országukban jelentős teljesítményt hoztak létre, és magyar diákok akarják ott a diplomájukat megszerezni, ne írjuk fölül a magyar diákoknak ezt a döntését.

De ha mások be akarták tartani a törvényt, valódi képzsük van a honos országukban, valódi oktatók

valódi diplomát adnak ki, és erre erőfeszítéseket tettek, és így hozzák Magyarországra a képzésüket, ez a törvénynek való megfelelést jelenti. De a Soros-egyetem esetében, amikor kiderül, hogy igazából Amerikában egy darab frissen festett faházra rakták rá a „CEU” feliratot (*Szabó Szabolcs és Kunhalmi Ágnes közbeszól.*), amikor maga a tanulmányi osztály vezetője ismeri el, hogy ők igazából a CEU-val közös képzésben nem adnak ki diplomát, és itt igazából egyfajta kurzusról van szó, ami valamiféle oklevelet ad, de ez nem egy valós együttműködés (*Közbeszólás az MSZP és a DK soraiból.*), hanem egy pro forma együttműködés, és ezt nem én mondom, nem a magyar kormány bármely tagja mondja, nem az Oktatási Hivatal mondja, hanem a Soros-egyetem amerikai partner-egyeteme tanulmányi osztályának vezetője, hogy valós képzést nem folytat Amerikában a Soros-egyetem.

Nem mi mondjuk, ő maga mondja. A képek önmagukért beszélnek. Önök azt mondják, hogy a vezető magyarországi egyetem, a legfontosabb magyarországi egyetem, a legnagyobb tudományos értéket felmutató magyarországi egyetem - arról az egyetemről mondják ezt, amelyik egy faházban működik az eredetileg honos országában, és elvileg az abban a faházban létrehozott csúcsteljesítményt hozza el egyfajta másolatként Magyarországra. (*Kunhalmi Ágnes: Nincs rajta magyar zászló, az a baj.*)

Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! A Közép-európai Egyetem, a Soros-egyetem magyar identitása továbbra is működni fog és működni tud azon feltételek mellett, amelyek minden más magyarországi egyetemnek biztosítottak. De mellette a Soros-egyetem másik, nemzetközi identitása, amerikai identitása, a CEU viszont be kéne tartsa a magyarországi törvényeket. Látjuk, hogy ez jó üzleti modell, mivel a külföldi identitás, az amerikai egyetem nem kaphatna az Európai Uniótól támogatásokat.

Ezért kellett egy klónszervezet, egy Közép-európai Egyetem, amelyik fogadja az európai uniós támogatásokat, mellette a vonzerőt nyilván az amerikai diploma adja meg, hiszen így töredék áron lehet amerikai diplomát szerezni, nem kell kiutazni sem Németországba, sem Amerikába, hogy valaki ilyen diplomát szerezzen. (*Kunhalmi Ágnes folyamatosan közbeszól.*) Tehát látjuk, hogy ez egy jó üzleti modell. A vonzerőt adja az amerikai diploma, a közpénzlehívási lehetőséget adja a magyar identitás. A kettő elválaszthatatlan egymástól. Látjuk, hogy ez létezik, de ennek a helyzetnek semmi köze nincs ehhez a törvényjavaslatához.

Ne eszerint döntsék el, hogy ezt megszavazzák vagy sem! A Soros-egyetem sorsa egyedül a Soros-egyetemen múlik. Ha betartja a magyar jogszabályokat, akkor ugyanúgy, mint mások, továbbra is működhet, ha pedig nem, akkor nem. De továbbra is mondom, amit önöknek már sokszor elmondtam, mi úgy gondoljuk, hogy ha ezekbe az épületekbe önök bemennek, ahol most is működik a Soros-egyetem, ott egy-két-három év múlva is tanárokat és hallgatókat fognak találni, és ugyanúgy folyik tovább a képzés.

Abban viszont, ugyan fordított előjellel, de igazat adok Hiller képviselő úrnak, volt miniszter úrnak, hogy ez politikai kérdés. Csak ebből nem a kormány csinált politikai kérdést, hanem Soros György és a Soros-egyetem csinált politikai kérdést, mert úgy gondolta, hogy jobban szolgálja ennek a nemzetközi hálózatnak az érdekeit, ha ez egy politikai csata a magyar kormánnyal szemben, és ez egy alkalom a magyar kormány lejáratására, mintsem ha nem politikai, hanem igazgatási kérdésként kezelik, és esetleg nem egy faházban egy nem diplomát kiadó képzésről állapodnak meg egy másik amerikai egyetemmel, hanem valós képzést folytatnak. Az ő kezükben volt a döntés, de igaza van Hiller képviselő úrnak, csak más előjellel: a Soros-hálózat akart ebből igazából politikai kérdést csinálni.

Ettől függetlenül tehát azt kérem képviselőtársaimtól, hogy a törvényjavaslatról alkotott véleményüket a törvényjavaslat befolyásolja és ne az egyébkénti hírfolyam. Kérem, hogy támogassák ezt, mert akkor önök is részesei lehetnek annak, hogy megemeljük 40 százalékkal a hallgatói normatívát, és részesei lehetnek annak, hogy radikálisan megemeljük az állami ösztöndíjas doktoranduszhallgatók számát. Azt hiszem, ez egy szép cél, kérem ehhez a támogatásukat. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypárti padsorokban.*)

(12.40)

ELNÖK: Köszönöm szépen államtitkár úr válaszait. Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik az **egyes kutatás-fejlesztéssel, valamint szakképzéssel összefüggő törvények módosításáról** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A kormány-előterjesztés T/3296. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót Palkovics László úrnak, az innovációért és technológiáért felelős miniszternek, a napirendi pont előterjesztőjének. Miniszter úr, parancsoljon!

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ innovációért és technológiáért felelős miniszter, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Az egyes kutatás-fejlesztéssel, valamint szakképzéssel összefüggő törvények módosításáról szóló törvényjavaslat három fő részből áll.

Elsőként javaslatot tesz a Kossuth-díjról és a Széchenyi-díjról szóló törvény módosítására abból a célból, hogy a 65. életévüket betöltött Széchenyi-díjas tudósok is havi rendszeres juttatást kapjanak tudományos, alkotói munkásságuk és kiválóságuk megbecsüléséért.

Másrészt a szakképzésről szóló törvény módosításával a felsőoktatási intézményekben már működő kancellári modellt fogja bevezetni a szakképzési centrumokban.

Harmadrészt pedig a központi költségvetés által finanszírozott kutatóhelyeken - köztük az egyetemeken - létrehozott szellemi alkotások hasznosítását kívánja elősegíteni a tudományos kutatásról, fejlesztésről és az innovációról szóló törvény és a nemzeti felsőoktatásról szóló törvény célirányos módosításával.

Tisztelt Országgyűlés! Magyarország számára a lendületes fejlődés fenntartásának, a Nyugat-Európához történő felzárkózás folytatásának az egyik kulcsfontosságú tényezője a tudás és az innováció. Mindhárom javaslat e tényezők és értékek megerősítésére, érvényesülésük és elismerésük fokozására irányul.

Első javaslatunk célja a kiemelkedő szellemi tevékenységű alkotók iránti társadalmi megbecsülés kifejezésre juttatása a 65 év feletti Széchenyi-díjas tudósok járadékának bevezetésével. Azon túl, hogy a kiemelkedő szellemi teljesítményeket a kormány minden évben díjazza a Kossuth-díjjal és a Széchenyi-díjjal, mindenképpen szükséges olyan rendszeres juttatás biztosítása is, amely a teljesítmények nagybecsülését úgy juttatja kifejezésre, hogy rendszeresen és kiszámítható módon hozzájárul a díjazottak időskori anyagi biztonságához.

A Kossuth-díjasok számára elérhető művészjáradékhoz hasonló, élethosszig járó tudományos alkotói járadék bevezetésével válik teljessé ez a gondoskodás. A tudományos alkotói járadék fedezetét a Magyar Tudományos Akadémia költségvetésében kell biztosítani, ezért a kormány intézkedik a Magyar Tudományos Akadémia részére tudományos alkotói járadék kifizetése érdekében 186 millió forint, valamint a kapcsolódó adminisztratív feladatok ellátása érdekében további 5,5 millió forint forrás biztosításáról a 2019. évi költségvetés terhére.

A tudományos alkotói járadék is kifejezésre juttatja, mennyire fontos a kiválóságra és a minőségre összpontosító, eredeti megközelítéseket alkalmazó, egyedi újításokat kereső és kialakító mérnöki megoldások, természettudományos kutatási eredmények megbecsülése, az azokat létrehozó honfitársaink és életútjuk példaként való felmutatása.

Tisztelt Országgyűlés! A törvényjavaslat második pillérét a szakképzési rendszer szabályozására irányuló rendelkezések képezik. Napjaink folyamatos gazdasági és társadalmi változásai közepette egyre nagyobb jelentőségre tesz szert a rugalmasság képessége a piaci szereplők körében éppúgy, mint az állami rendszerekben. Az elmúlt években rengeteget tett a kormány azért, hogy ez a rugalmasság a szakképzésnek is a sajátjává váljon.

Az új kihívásokra való reagálást egyre hatékonyabbá és gyorsabbá tevő intézkedések közé tartozott a duális képzési forma bevezetése, a szakképzési ösztöndíjak rendszere, a szakképzési centrumok létrehozása, majd az ágazati képzőközpontok kereteinek kialakítása.

A gyorsan változó piaci környezet és a mindennapos innováció miatt azonban egy ilyen rendszert talán soha nem lehet késznek és lezártnak tekinteni. A szakképzési centrumok 2015. évi kialakításakor fő

elvárásként a szakképzési feladatok hatékonyabb rendszerben történő ellátása jelent meg, amelynek az eddigi tapasztalatok alapján az új intézményi struktúra kiválóan megfelel.

Annak érdekében, hogy a szakképzési centrumok főigazgatói a továbbiakban még jobban tudjanak koncentrálni elsődleges feladatukra, az általuk irányított intézmények szakmai tevékenységének, oktatási színvonalának felügyeletére, új elemként ezekben az intézményekben is érdemes bevezetni a kancellária-rendszert.

A javaslat értelmében a felsőoktatási intézményekben a jól működő intézmény veszi át a jövőben a felelős, átlátható, és professzionális gazdálkodás biztosításának a feladatát, az intézmény működtetésének menedzserszemléletű megvalósítását. A törvényjavaslat az állami szakképzési és felnőttképzési szervekkel, szakképzési centrumokkal kapcsolatos fenntartói jogosítványait magasabb szabályozási szinten biztosítja, amellyel egyértelművé teszi a szakképzésért és a felnőttképzésért felelős miniszter, valamint az állami szakképzési és felnőttképzési szerv fenntartásával összefüggő feladatait.

Jelen javaslat emellett arra is lehetőséget ad a szakképzési centrumoknak és a felsőoktatási intézményeknek, hogy a gyakorlati képzési feladatok teljes körű lefedettségének biztosítása érdekében be tudjanak kapcsolódni az ágazati képzőközpontok gyakorlati képzéseibe.

A szervezeti jellegű változások mellett a javaslat bevezeti a törvénybe a zárt rendszerű elektronikus távoktatás és a zárt rendszerű távoktatási képzésmenedzsment rendszerfogalmait, amely többek között a gyakorlati képzés és a „tanulói előrehaladás képzőhelytől független mérése” elnevezés révén lehetővé teszi a szakképzés színvonalának emelését.

Tisztelt Országgyűlés! A nemzetközi trendekhez igazodó kormányzati innovációpolitika kiindulópontja a fejlesztő állam intézményi képességeinek és kapacitásainak megerősítése. Ezt szolgálja a kormány által elfogadott új KFI, irányítási szervezeti és finanszírozási modell, amely a teljes rendszerében integrált KFI-s szakpolitika dinamikus, strukturális kereteit határozza meg.

Mindezek egyik sarokkövét képezi a most tárgyalt törvénymódosítás. A felsőoktatási intézményeinkre a következő időszakban fontos szerep hárul a kutatási, fejlesztési és innovációs rendszer működtetésében. Ezek az intézmények ugyanis amellyel, hogy a tudástermelés hagyományos erőforrásait, a kutatókat a kutatói utánpótlást, illetve a kutatói infrastruktúrát biztosítják, katalizátorai lehetnek több szervezet, így kutató, tudásközvetítő szervezetek és vállalkozások együttműködésének.

E folyamat egyik záloga az egyetemeken létrejövő kutatás-fejlesztési eredmények kereskedelmi célú hasznosítása, a tanulmányok innovációs menedzselését biztosító fejlett technológiai transzfer-tevékenység megerősítése, a szabadalmi aktivitás növelése, amely nemzetközi tapasztalatok szerint különösen élénk a

legkiválóbb egyetemek környezetében, jelentős hasznot biztosítva az e téren élen járó egyetemeknek a kutatás-fejlesztés eredményeiből és annak hasznáiból.

A törvénymódosítással olyan szabályozási környezet jön létre, amelyben a közfinanszírozású kutatóhelyeken létrehozott szellemi alkotások a kutatóhely tulajdonává válnak, aminek eredményeképpen e szereplők érdekeltté is válnak a szellemi alkotásaik iparjogvédelmi oltalmazásában és ennek az üzleti hasznosításában.

A szellemi tulajdonjogok egyetemek általi megszerzésétől tehát azok hatékonyabb hasznosítása várható, az ebből származó emelkedő bevételek pedig hozzájárulnak az egyetemek finanszírozásának javulásához. A tisztelt Ház előtt fekvő javaslat elősegíti, hogy növekedjen a hazai közfinanszírozású kutatóhelyeken létrehozott szellemi alkotásokra alapított szabadalmi bejelentések száma, az ezekre támaszkodó innovációs aktivitás nagysága, továbbá erősödjenek és hatékonyabbá váljanak az egyetemi és az ipari szféra közötti kutatási együttműködések. Ezen a bázison pedig a hazai piaci szereplők, a magyar vállalkozások is növelhetik a saját versenyképességüket. A jobb hasznosítási kilátások érdekében emellett a törvénymódosítás a hasznosító vállalkozás fogalmát is újraszabályozza, építve az intézményi társaság gazdálkodási biztosítékaira.

Összefoglalva: az új szabályozási keretek lehetővé teszik az innovációs ökoszisztéma támogató, elősegítő, katalizáló tényezőinek, de különösen az egyetemi bázisú innovációs ökoszisztéma építésének lehetőségét. Mindezekre tekintettel kérem a tisztelt Országgyűlést, hogy a fentiekben részletezett törvények módosítására vonatkozó javaslatokat támogatni szíveskedjenek. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Tisztelt Országgyűlés! most a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor. Megadom a szót Vinnai Győző képviselő úrnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon!

DR. VINNAI GYŐZŐ, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Ahogy az előterjesztőtől hallottuk, az egyes kutatás-fejlesztéssel, valamint szakképzéssel összefüggő törvények módosítása van előttünk T/3296. törvényjavaslati számon.

Három része van ennek a törvényjavaslatnak. Nem akarom elismételni, amit az előterjesztő elmondott. Az első a Kossuth-díjról és a Széchenyi-díjról szóló 1990. évi XII. törvény módosítása abból a célból, hogy a Széchenyi-díjas tudósok - amennyiben betöltötték 65. életévüket - is havi rendszeres juttatást kapjanak tudományos, alkotói munkásságuk és kiválóságuk megbecsüléseként. Ezt frakciónk támogatja, és remélem, hogy majd a tisztelt Házban is minél többen megszavazzák, hiszen véleményem szerint vagy frakciónk véleménye szerint időszerű és méltányos,

hogy ők is kapjanak ilyen életjáradékot a művészeti járadékhoz hasonlóan.

(12.50)

A törvényjavaslat második része a szakképzésről szóló 2011. évi CLXXXVII. törvény, röviden szakképzési törvény módosításait jelenti, amelynek gerincét a kancellária-rendszer szakképzési centrumokban történő bevezetése indokolja. Egyfelől a felsőoktatásban, ahogy hallottuk Rétvári Bence államtitkár úrtól is, sikeres a kancellária-rendszer; szükség van a szakképzési centrumokban is egy olyan gazdasági vezetőre, nem egy gazdasági igazgatóra, hanem inkább egy menedzser szemléletű vezetőre, aki az intézmények felelős, átlátható és professzionális gazdálkodását valósítja meg, de véleményem szerint nemcsak egy ezt megalósítja, hanem a gazdasági szereplőivel is tartja a kapcsolatot, a gazdasági környezetet is figyeli, és ahogy a szakképzés egy rugalmas rendszer - duális képzés van benne, ösztöndíj van benne -, a cégekkel való kapcsolatrendszer egyre inkább bővül, ágazati képzőközpontok jönnek létre, ezt tudja, mondjuk úgy, hogy menedzselni.

Emellett természetesen ebben a részben fontos módosítás az is, hogy szélesebb körben teszi lehetővé a felsőoktatási intézmények, egyetemek, főiskolák által fenntartott szakképző iskolák államilag támogatott iskolarendszerű szakképzésben való részvételét. Sőt, bevezeti a digitális kompetenciák zárt rendszerű elektronikus távoktatását is, megerősíti a Nemzeti Szakképzési és Felnőttképzési Hivatal szakképzési centrumokkal kapcsolatos fenntartói jogosítványait, és megszünteti a nem állami fenntartókat érintő, általuk szakképző iskolákban folytatott felnőttképzés létszámbeli korlátait. Hadd tegyek itt egy zárójelet ennél a mozzanatonál, hiszen a felnőttoktatásban itt a módosítás alapján látjuk, hogy újrapozicionálásáról, hatékonyabbá tételéről is szó van, és ennek a szabályozása megtörténik itt.

A harmadik rész, ahogy miniszter úrtól is hallottuk, a központi költségvetés által finanszírozott kutatóhelyeken, köztük az egyetemeken létrehozott szellemi alkotások hozzáférését elősegítő törvénymódosításokból áll, ami az innovációt elősegíti, a tulajdonba adást elősegíti, s egyáltalán az, hogy egy rugalmas rendszerben ezek érvényesülhessenek.

Tisztelt Ház! Röviden még szeretnék szólni erről a három részről, talán az első részben a javaslat elfogadásának szükségességéről, ahogy én látom és a szakmai alapok is. Miniszter úr szólt arról, hogy a Széchenyi-díjas tudósoknál a folyósításban az Akadémia vállal szerepet, és ennek a forráskerete is megvan, több mint 5 millió forint értékben, illetve megvan a juttatás fedezete is. Azt gondolom, hogy a kiemelkedő szellemi teljesítmények viszik előre és teszik a XXI. századi kihívásokra megfelelően reagálni képessé hazánkat, adnak lendületet a gazdaságnak, és kibontakoztatják az emberi élet szépségét adó művészeteket is. Tehát itt a kettőt együtt isszuk. Éppen

ezért kerülnek minden évben átadásra a Kossuth- és Széchenyi-díjak azoknak a személyeknek, akik kiemelkedőt tudtak alkotni művészeti vagy tudományos munkásságuk során. Azt gondolom, hogy ebben a vonatkozásban a javaslat előterjesztés szerinti feladatellátásával kapcsolatban a Magyar Tudományos Akadémia vezetésével előzetes egyeztetésre került sor, s ezt az egyeztetést tükrözi a javasolt szabályozási mód.

Hadd említsem még meg a második elemét. Itt elsősorban a kancellári rendszerről szeretnék néhány dolgot elmondani. Ahogy én a törvényjavaslatból látom, a szakképzési centrumoknak a kancellárok nem simán gazdasági vezetői lesznek, ahogy az előbb említettem, hanem olyan menedzserszemléletű felső vezetők, akik mellérendelő viszonyban vannak a főigazgatóknál, mert 2015-ben, ahogy a szakképzési centrumok megalakultak, 44 ilyen az országban, ott a főigazgatók alapvetően a centrum szakmai munkájáért voltak felelősek, és ezt jól is végezték, tehát ezzel nincs különösebb probléma, de az azóta eltelt változások azt mutatják, hogy szükség van egy olyan kancellárra, vagy mondjuk úgy, hogy a szakképzési centrumok élén a főigazgatói pozícióval megegyező szintű magasabb vezető beosztás létesítésére, amely az intézmény működtetéséért felelős felső vezetőt jelenti.

Azt gondolom, ezen lehet vitatkoznunk is, hogy mennyire előnyös egy kancellária-rendszer, de nem igazán érdemes, hiszen a felsőoktatásban egyértelműen számszerűsíthető és bizonyítható, hogy sokkal stabilabbá vált az intézmények működése és a felhalmozott vagyon is, ahogy hallottuk Rétvári Bence államtitkártól.

Természetesen a szabályozás, a törvényjavaslat azt is elmondja, hogy a kancellár a szakképzési centrum közalkalmazottja, a kinevezési és felmentési jog az ITM-minisztert illeti meg, és természetesen a kancellárok belépése után a források biztosítva lesznek. Ezáltal egy felelős, átlátható és professzionális gazdálkodás biztosítható a szakképzési centrumokban. Emellett, ahogy említettem, és szeretném aláhúzni, hogy természetesen, mivel a gazdasági környezet rugalmasan változik, a kancellároknak a cégekkel, vállalatokkal, a gazdasági környezettel, fejlesztéssel is foglalkozniuk kell.

A harmadik részt különösebben nem kell indokolni, hallottuk az előterjesztőtől ennek a szükségeségét, azt, hogy rugalmas - itt ezt a szót húznám alá, hogy „rugalmas” - legyen ez a rendszer, és az innovációs törvénynél, a szabadalmi törvénynél, a kincstári törvénynél, az állami vagyont szabályozó törvénynél minél nagyobb lehetőség legyen, hogy a szellemi tulajdon professzionális lehessen.

Tisztelt Ház! Összefoglalóan azt szeretném elmondani, hogy a törvényjavaslat mind a három részénél az életből indul ki, és azt gondolom, hogy csak támogatni lehet azt, hogy a Széchenyi-díjas professzoroknak 65. életévük után megadja havi rendszerességgel a juttatást. A második résznél üdvözljük, hogy

a kancellária-rendszert bevezetik a szakképzési centrumokban. Véleményünk szerint ez csak pozitívan hathat. A harmadik résznél pedig a hazai információ előmozdítása, a közfinanszírozású egyetemeken létrehozott kutatási eredmények hasznosítása, és azok piaci terméké, szolgáltatássá fejlesztésének hatékony szabályozása elősegítheti a magyarországi innovációt, gazdasági fejlődést.

A Fidesz-frakció maximálisan támogatja az előterjesztést, és arra kéri majd a szavazásnál az ellenzék is, hogy támogassák ezt a törvényjavaslat-módosítást. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok sorában.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Brenner Koloman képviselő úrnak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérnökének. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. BRENNER KOLOMAN, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Az előttünk lévő javaslat nagyon különböző elemeket tartalmaz, nagyon különböző minőségű javaslatokkal. Mivel mind miniszter úr, mind fideszes képviselőtársam nagyon részletesen beszélt az előterjesztés részleteiről, én ezért szeretnék pontról pontra haladva reagálni és a Jobbik-frakció véleményét elmondani.

Az első pont a Széchenyi- és Kossuth-díjakra vonatkozó része ennek az előterjesztésnek, amit miniszter úr is említett bevezetőjében, hogy 65 év felett is ezek a kiemelkedő teljesítményű kollégák javadalmazásban részesülhessenek, természetesen támogatandó cél. A díjazottak kiválasztásánál pedig nagyon fontos a megfelelő szakmaiság háttérének biztosítása.

(13.00)

Ami az egyetemek szellemi tulajdon-szerzését, illetve a tulajdonjognak a birtoklását illeti, ott egy értelmező kérdésem is volna tisztelt miniszter úrhoz, mégpedig az előterjesztés 15. §-ára vonatkozóan, hiszen ebben az van, hogy amennyiben, ha jól értelmezem ennek az előterjesztésnek ezt a részletét, akkor itt a felsőoktatási intézménnyel csak vagyonkezelői szerződést kell kötni az előterjesztés szerint.

Tehát én kimondottan támogatom azt, amit miniszter úr is jelzett az előterjesztésében, miszerint a szellemi tulajdonjog szálljon az egyetemekre, és itt az a kérdésem, hogy ez a része az előterjesztésnek ezt korlátozza-e, ha igen, akkor én tisztelettel javaslom, hogy ezt a korlátozást oldjuk fel.

Ami az előterjesztés szakképzésre vonatkozó részeit illeti, ott Ander Balázs képviselőtársam részletesen is kifejti a Jobbik-frakció véleményét. Én alapvetően a kancellári rendszer bevezetéséről csak azokat a tapasztalatokat említem meg, amit az előző napirendi pontban már elmondtam, hogy a Jobbik véleménye

szerint a kancellári rendszer alapvetően mint rendszer nem ördögtől való, az akadémiai szférának a vezetői azonban az eddigi tapasztalatok szerint túlságosan is visszazorultak a döntéshozatalba, és ezt mi orvoslásra méltónak tartjuk. Itt viszont azt, hogy komolyabb előtanulmányok nélkül a kancellária-rendszer a szakképzésben is bevezetésre kerüljön, aggályosnak tartjuk alapvetően.

Az előterjesztésnek a digitális oktatási stratégia megvalósítását támogató részeit azzal kezdeném, hogy a Jobbik választási programjában kimondottan és kiemelten szerepelt a digitalizáció eszközeinek és eredményeinek beépítése az oktatásba. Tehát ez egy alapvetően nagyon fontos cél. Ami itt, ebben az előterjesztésben szerepel, az egy elég speciális része a digitális eszközök és kompetenciák beépítésének a szakképzésbe, és itt azért komoly kétségeim vannak afelől - különösen, hogyha az országban lévő regionális különbségeket is felelgetném -, hogy mondjuk, ez az előterjesztés mennyiben szolgál egy olyan régióban valódi előrelépést az amúgy ezer sebből vérző szakképzésben, ahol tudjuk, hogy átlagosan a 15 évesek 25 százaléka funkcionális analfabéta.

Tehát én azt gondolom, hogy itt regionális különbségeket nagyon komolyan figyelembe kell venni ennek a részletnek a végrehajtásánál abból a szempontból, hogy hol van erre valós olyan háttere a szakképzésnek, és megfelelő olyan részletek kidolgozásával itt mindenképpen komolyan modernizálni kell a szakképzést és a felnőttképzést, ezzel a céllal természetesen messzemenőig egyetértünk.

Ha már ennél a pontnál vagyok, akkor azt azért ki szeretném emelni, hogy a szakképzés általános színvonalát és bizonyos műveltségi elemek visszamevelését a képzésbe viszont mindenképpen szükségesnek tartjuk.

*(Az elnöki széket Lezsák Sándor,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)*

Azt a pontját ennek az előterjesztésnek, amely megszünteti a nem állami fenntartók által fenntartott szakképző iskolában folyó felnőttoktatás létszámára vonatkozó korlátozást, ezt kimondottan támogatandó célnak tartjuk, pontosan amiatt, amit az előbb már kifejtettem, hogy a felnőttképzésben és a szakképzésben az oktatási rendszer egészét tekintve nagyon komoly változásoknak kell ahhoz bekövetkezni, hogy a magyar társadalomban lévő nagyon komoly kihívásoknak megfeleljünk.

A vezérszónoki megszólalásomat ezennel azzal fejezném be, hogy a továbbiakról Ander Balázs képviselőtársam ismerteti a Jobbik-frakció véleményét.

Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a Jobbik sorai-
ban.)*

ELNÖK: Köszönöm, Brenner képviselő úr. Megadom a szót Nacsa Lőrinc képviselő úrnak, Kereszténydemokrata Néppárt.

NACSA LŐRINC, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Országgyűlés! Elhangzott, hogy a most előttünk fekvő törvényjavaslat három tartalmi részre osztható, és a három részről én is szeretnék egy kicsit külön beszélni.

Az első: szerintem egy fontos adósságunkat is törlesztjük - lehet így is fogalmazni -, hogy a 65. életévüket is betöltött Széchenyi-díjas tudósok is havi rendszeres juttatást kapnának a törvényjavaslat értelmében, nyilvánvalóan a tudományos munkájuk megbecsüléseként. Ezt az MTA, a Tudományos Akadémia fogja végrehajtani, és az ezzel kapcsolatos forrás is rendelkezésre fog állni a Tudományos Akadémia költségvetésében.

A második: azt gondoljuk és az a mi véleményünk, hogy a jó szakképzési rendszer a versenyképesség alapvető feltétele, és erősítheti az adott ország tőkevonzó képességét, és ha körbenézünk, azt látjuk, hogy a világon egyre több országban ismerik fel, hogy a tudást az oktatás és a kutatás-fejlesztés révén kell bevinni a gazdaságba.

Nyilván egy fontos hátrányt kellett leküzdenünk a kommunizmustól, szocializmustól nem szenvedett országokkal szemben a szakképzés területén is, de azt látjuk, hogy a kelet-közép-európai országok közül Magyarország élen jár a szakképzés fontosságának felismerésében és a rendszer-átalakításban. Korábban már megtörtént a hazai jogszabályi környezet átalakítása, most a fokozatos bevezetésen van a hangsúly, és ez a magyar gazdaságnak is egy versenyelőnyt jelenthet a régiós versenytársakkal szemben. Most is ennek egy lépését láthatjuk az előttünk fekvő javaslatban.

Számunkra kiemelt cél, hogy a kutatás-fejlesztést és az innovációt összekössük valósan és a mindennapokban is a gazdasággal.

Itt jegyezném meg, hogy Brenner képviselőtársam azt mondta, hogy a kancellária-rendszer nem ördögtől való. Hát persze, hogy nem, mi vezettük be, úgyhogy hogy lenne ördögtől való a kancellária-rendszer. *(Derűltség. - Arató Gergely: Nem egy nagy különbség azért!)*

De engedjék meg, itt szeretnék gratulálni azoknak a magyar fiataloknak, akik az elmúlt pár évben sorozatosan és egyre többen vesznek részt és érnek el komoly eredményeket világszínvonalú szakmunkásversenyeken. Innen is gratulálunk azoknak a szép eredményt elérő magyar, szakképzésben is részt vevő fiataloknak, akik ezeket a nemes és szép eredményeket elérték.

A szakképzésről szóló 2011. évi CLXXXVII. törvény módosításának gerincét a kancellária-rendszer szakképzési centrumokban történő bevezetése alkotja a felsőoktatási intézményrendszerben már jól működő intézményrendszer formájában vagy mintájára.

Az intézmények felelős, átlátható és professzionális gazdálkodásának biztosítása és működtetése leginkább az erre a feladatra kiválasztott, felkészült és a szakképzési területért felelős miniszter által kinevezett

kancellárokon keresztül valósítható meg. A kancellária-rendszer véleményünk szerint garanciát biztosít a közpénzekkel való felelős, hatékony és elszámoltatható gazdálkodás megvalósítására.

Emellett a törvénymódosítás szélesebb körben is lehetővé teszi a felsőoktatási intézmény által fenntartott szakképző iskolák számára az államilag támogatott iskolai rendszerű szakképzésben való részvételt, és lehetőséget biztosít a szakképzési centrumnak, valamint a felsőoktatási intézményeknek a tervezett ágazati képzőközpontokkal történő együttműködés keretében az azokban való részesedésszerzésre. Bevezeti a tanulók digitális kompetenciáinak fejlesztését elősegítő zárt rendszerű elektronikus távoktatást, illetve zárt rendszerű távoktatási képzésmenedzsment-rendszer lehetőségét.

Azt gondoljuk, hogy a digitális írástudatlanság a mai világban már egyértelműen versenyhátrány, ezért nagy hangsúlyt kell fektetni a digitális kompetenciák folyamatos és fejlődő oktatására.

A harmadik módosítást egy nagyon fontos módosításnak tartjuk az elmúlt években is, és egy nagy eredménynek tartjuk azt, hogy miután sikerült stabilizálni az egyetemek helyzetét, rendbe tenni a finanszírozást, az adósságot lecsökkenteni, ez nyilvánvalóan a kancellárrendszernek köszönhető. Tehát miután sokkal jobb helyzetben vannak a felsőoktatási intézmények és kutatóhelyek, teljesen helyénvaló és jogos, hogy most már megerősödve, mostantól a központi költségvetési szervnek minősülő kutatóhelynél keletkező, továbbá az általa ellenérték fejében vagy ingyenesen megszerzett szellemi alkotásokhoz fűződő jogok, amelyek az államot illetik meg - ahogy eddig is volt -, de azzal, hogy most már az állam nevében és képviselőként a tulajdonosi jogokat vagyongazdálkodóként a költségvetési kutatóhely, illetve az egyetem gyakorolja.

A szellemi alkotáshoz fűződő jogok jellege alapvetően eltér más vagyonelemekétől, és prioritást kell hogy élvezzen a kutatóhelyeken, adott esetben akár vállalati együttműködő partnerekkel közösen létrehozott szellemi alkotások gazdasági hasznosítására. Azt gondoljuk, hogy a megfelelő hasznosítás nélkül nincs esély a kutatás-fejlesztési ráfordítások megtérülésére.

A KDNP-frakció nevében nagyon előremutatónak gondoljuk a javaslatot, köszönjük szépen ezt, és a törvényjavaslatot a frakció támogatja.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, Nacsa Lőrinc képviselő úr. Most megadom a szót Hiller István alelnök úrnak, képviselőtársamnak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának.

DR. HILLER ISTVÁN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Képviselő Asszonyok és Képviselő Urak! A törvényjavaslat, illetve törvénymódosítások szövege mellett a vitában érdekesen

gazdagodik ez az egész témakör, így aztán a törvénymódosítás szövege mellett néhány kérdésben egyetértve, másokkal vitatkozva szeretném elmondani a frakciónk vezérszónoki mondanivalóját.

(13.10)

Elsőként is vannak olyan dolgok, amelyeket érdemes gyorsan letudni és elintézni, mert maradéktalanul egyetértünk vele. Helyes dolog a tudományos alkotói járadék bevezetése az említett Széchenyi-díjas kiválóságok esetében, támogatjuk, javaslom, hogy ebből különösebb vitát ne csapjunk.

Érdekes kérdés, amiben már nyilván több vitánk lesz, a szakképzés ügye és a szakképzés ügyén belül a kancellári rendszer meghonosítása. Minthogy éppen egy másik, a felsőoktatással foglalkozó törvény esetében a felsőoktatási kancellárok ügyében már kifejtettem a véleményemet, olyan nagy titkot nem árulok el, hogy én nem vagyok híve a kancellári rendszernek, a szakképzésben való meghonosításának sem.

Itt fontos mondatokat mondott a Fidesz vezérszónoka, Vinnai képviselő úr, mert hogyha úgy lenne, ahogy mondja, akkor se szakmai, se politikai vitánk nem lenne, tudniillik amikor ön arról beszél, hogy a kancellár, illetve a gazdasági igazgató között az kell hogy legyen a különbség, hogy ez egy menedzserszemléletű vezetés, amiről kancellárszinten beszélünk, a gazdasági igazgató meg megpróbál gazdálkodni a pénzekkel. Szerintem nincs, és javaslom, hogy ezt vitassuk meg, én úgy látom, hogy nem ez a legfőbb különbség. Egy gazdasági igazgató lehet teljesen menedzserszemléletű, egyáltalán nincsen senkinek ellenére, és megvan a lehetősége is. A kancellár és a gazdasági igazgató között az a kérdés, hogy ki nevezi ki. Értsünk egyet abban, hogy a kancellár meghonosítása és a kancelláriai tisztség bevezetése a szakképzésben a kormány jelenlétét, direkt jelenlétét erősíti a szakképző intézményeken belül, és a gazdasági igazgató szerepét tulajdonképpen egészen leszűkíti. Tehát ne abban legyen a vita közöttünk, hogy ki a menedzserszemléletű, vagy ki nem, éppúgy lehet egy gazdasági igazgató menedzserszemléletű, mint ahogy egy kancellárról elképzelhető, hogy nem az, hanem az egyik rendszeren belül, a másik pedig a fenntartó állam direkt beleszólását jelenti az oktatásügy, ezen belül a közoktatás egyik fontos területén.

Megjegyzem, bár ez hosszú vitát eredményezhetne, én az egész oktatási rendszerünkön belül a legnagyobb bajban lévőnek a szakképzést látom, ott egészen katasztrofális tendenciák vannak, és továbbra sem tudok és tudunk egyetérteni semmilyen módon azzal, hogy egy korábbi törvény, illetve törvénymódosítás a szakképzés rendszerén belül a közművelődési tárgyakat, azoknak az arányát minimálisra csökkentette.

Itt kapcsolódik a felszólalásom Nacsa képviselő úr egy véleményéhez, amivel kapcsolatban próbálok úgy fogalmazni, hogy ne legyen félreérthető, és kérem, hogy ne értelmezzék félre. Ön azt mondta, hogy

a szakképzésnek, már a magyarországi szakképzésnek milyen nagy hátrányokat kellett behoznia a rendszer-váltás előtti időkből. Ezért most javaslom, hogy ne a Kádár-rendszer egészét próbáljuk meg elemezni, én nem ezt fogom tenni, arra viszont felhívom a figyelmét, hogy a '70-es években a magyar szakképzés Európa-hírű volt, olyan színvonalat valósított meg, és olyan innovációt a rendszeren belül, hogy nemcsak hogy az akkori politikai táboron belül, és nemcsak hogy Európából, hanem Kanadától Ausztráliáig jártak ide a szakképzést tanulmányozni.

Ehhez képest Nyugat-Európában egy teljesen más megoldást választottak, amit nekünk elemezni nem kell, de a folyamatot és a ténytet felidézni érdemes. Arról van szó, hogy először Németországban, majd német nyelvterületen, az ehhez képesti nyugatabbi területeken más módon, de ugyanaz a megoldás született egy, a '60-as évek végén, a '70-es évek elején lezajlott nagy németországi - hogy úgy mondjam - társadalmi vita keretében, amikor is azt mondták, hogy a hagyományos értelemben vett szakágakat, szakmákat nem kívánják úgy fejleszteni, ahogy eddig, hanem megnyitják a kapukat délkelet-európai és török vendégmunkások előtt.

Kérem, hogyha 1979-ben önök Düsseldorfban éltek, és a vízvezetékét meg kellett szerelni, kihívtak egy szerelőt, 90 százalékos eséllyel egy török ember jött, aki meg is szerelte a vízvezetékét; ellentétben az úgynevezett modern vagy innovatív szakmákkal, amelyekre ráállították a német ifjúságot, azon része, amelyik nem felsőoktatási intézményekben folytatta a tanulmányait, ezeken a szakmákon nevelkedett. Magyarul, egy igen jelentős társadalmi változást eredményezett a szakképzés akkori, először németországi, majd német nyelvterületi változása, ennek nagyon sokféle ága-boga és eredménye van, többek között, hogy jelenleg a Német Szövetségi Köztársaságban 2,9 millió török él. Ez legyen a németek kérdése, én például nem ezt az irányt választanám, de tény, hogy először törökök, majd az egykori Jugoszlávia munkavállalói előtt megnyitották a munkaerőpiacot, és azok kevésbé az értelmiségi pályákra, sokkal inkább a szakképzés területére jöttek be, mindazt a társadalmi és más területen is problémát okozó, más módon persze előnyökkel járó változást hozva, amit mi, ha jól értem, nem akarunk jární.

De abból a megoldásból a szakképzésben, amelyik egyébként az elméleti szintű tanulmányokat azzal a hivatkozással csökkenteni, hogy ezek az emberek a saját szakmájukban fölösleges hogy az előbb említett tárgyakat, tudományokat tanulják, ebből kérem szépen, csak az lesz, hogy egy technológiaváltozást, amit tíz év múlva megél az önök szakképzési rendszeréből kijövő szakmunkás, nem tud értelmezni, mert csak arra állítják rá, ami jelenleg aktuális, azt tudják megtanítani, ami most való, hogy ahhoz, hogy mi lesz ebből 12 év múlva, 7 év múlva vagy 20 év múlva, amikor a pályán lesz, nem tud alkalmazkodni, az holtbiztos.

Ezért kíváncsian fordulok az előterjesztőhöz, a miniszter úrhoz, amikor a törvényjavaslat egy másik

részében a szakképzés és a felsőoktatás ugyan más szintű, de mégiscsak közelítéséről van szó. Szeretném, hogyha kifejtene a törvényhez képest lehetőleg érthetőbben, hogyan akarják önök közelíteni a felsőoktatást és a szakképzést, amely irány egyébként önmagában nagyon is üdvözlendő lenne, főleg hogyha látnánk ennek a megvalósítását, merthogy a valóságban nem a közeledést, a közelítést, hanem a távolodást látjuk. Ezért kérem szépen, hogy ha majd a fel-szólalásokra reflektál, erre tessék szíves lenni kitérni.

Végezetül itt van az innovációval foglalkozó harmadik egység, amelyik a felsőoktatás kutatóhelyeit és azoknak a vállalati szférával, a piaccal való együttműködését támogatja. Milyen jó lett volna, hogyha 2010-ben nem verik szét azt, amit addig idáig tettünk!

Milyen jó lenne, hogyha egyébként olyan, kimondottan nem politikai ügyekben, hanem abszolút szakmai, például a felsőoktatási intézmények kutatóhelyei, egyáltalán a felsőoktatás és a vállalkozói szféra, a felsőoktatás és a piac kapcsolatát nem korlátozzák arra az egyébként jól nyomon követhető, bizottsági ülési jegyzőkönyvekből jól nyomon követhető felvetéssel, amit a szerencsétlen 2011. évi nemzeti felsőoktatási törvényben meg is valósítottak, tudniillik, hogy sokkal inkább távolították egymástól a piac világot és a felsőoktatást, a felsőoktatást, az állami felsőoktatást bezárva, ahelyett, hogy mindazt, amit korábban elkezdtek, elkezdünk, azt folytatták volna, aminek itt egyébként látom a felvetését és a lehetőségét.

De ha már itt tartunk, akkor tisztelettel kérdezem azt is a miniszter úrtól, hogy itt, ugye, kimondottan a felsőoktatási kutatóhelyek és az előbb említett szféra kapcsolatáról van szó, az akadémiai intézethálózatról nem.

(13.20)

Más területen és más időpontban ezt már jó néhányszor megvitattuk, és tartok tőle, hogy még fogunk róla beszélni, mármint az akadémiairól. Nem erre akarom terelni a szót, arra viszont igen, hogy akkor itt most kimondottan és kizárólag felsőoktatási kutatóhelyekről, vagy pedig valóságos kutatással foglalkozó intézmények, így a Magyar Tudományos Akadémia intézményhálózatáról is szó van-e.

Mindezekkel azt akartam mondani, hogy az MSZP nem fogja ezt a törvényt elvetni. Fontosnak tartom, hogy a Széchenyi-díjasok esetében megvalósuljon mindaz, amit a módosítás tartalmaz. A kancellári rendszert a szakképzésben sem tartom megfelelőnek. A felsőoktatás és a szakképzés, a felsőoktatás és a piac kapcsolatának erősítését pedig helyeslem és megfelelő iránynak tartom. Köszönöm. *(Taps az MSZP sorairól.)*

ELNÖK: Köszönöm, Hiller alelnök úr, képviselő úr. Most Arató Gergely képviselő urat, a DK képviselőcsoportja vezérszónokát illeti a szó.

ARATÓ GERGELY, a DK képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Amint ezt már képviselőtársaim is ismertették, itt egy szokásos vegyes felvágotról van szó, ahol három, egymástól lényegesen eltérő témájú, lényegesen eltérő tartalmú, kidolgozottságú és lényegesen eltérő célú javaslat van egymáshoz hozzáfűzve. Éppen ezért a törvényjavaslatról a Demokratikus Koalíció általános véleménye az, hogy „igen - nem - talán”, annak következtében, hogy a törvényjavaslat különböző részeihez más-más viszonyt kell kialakítanunk.

Az első rész, amelyik a Széchenyi-díjasok járadékáról rendelkezik, ez lényegét tekintve rendben van. Néhány kérdés merül fel ott a megfogalmazás, az Akadémia szerepe és különösen a források garantálása szempontjából. Ott nem egészen világosan látjuk azt - különös tekintettel a kormányra arra az áldásos tevékenységére, amelyik szűkíteni és ellenőrizni kívánja az Akadémia forrásait -, hogy az itteni garanciák kellő biztosítékot jelentenek arra, hogy a továbbiakban egy emelt, nyilván egy emelkedő, automatikusan indexált összegről van szó, és ez később is mindig rendelkezésre áll-e. Akár hihetnénk is a kormány becsületszavának, csak az nem sokat ér, így aztán itt némi kételyeink vannak. De a lényegét tekintve ezzel a szabályozással egyetértünk.

Hogy lefele haladjunk az egyetértésünk szintjének kifejezésével, jóval problémásabbnak látjuk, de még mindig nem elfogadhatatlannak a törvényjavaslat végét; azt a részét, amelyik a felsőoktatásitörvény-módosítással, innovációval kapcsolatos részeket tartalmazza. Speciálisan a digitális környezetek - bocsánat, nem így fogalmaz pontosan a törvényjavaslat -, digitális oktatási környezetek törvénybe emelése, ez nekem személyesen is nagy szakmai öröm, és van még számos egyéb rendelkezés benne. Egy picit úgy érezzük ugyanakkor, hogy ezek a szabályok nincsenek teljes koherenciában a felsőoktatási törvény egészével és szemléletével.

Egyszerre kívánják gúzsba kötni a kancellárokon keresztül és a finanszírozásra vonatkozó szabályokon keresztül a felsőoktatást, és közben azt mondani neki, hogy menj és szárnyalj. Ez egyes intézmények számára jelent valódi lehetőséget, különösen a műszaki felsőoktatásban, és mindenképpen üdvözlendő, ugyanakkor más intézmények számára mi elég problémásnak látjuk.

Nagyon egyszerűen megoldható lenne ez a kérdés: ha a kormány ezt egy jó iránynak tartja, akkor nem ilyen néhány, viszonylag rövid törvényjavaslatban kéne ezt rendezni, hanem a felsőoktatás működését, ahhoz a szabályokat egészében kellene áttekinteni, hogy annak érdekében egy olyan általános szabályozás jöjjön létre, amelyik nemcsak egyik-másik egyetemnek vagy intézménynek jó, hanem a felsőoktatás egésze számára tesz lehetővé egy olyan rugalmas működést - ahogy képviselő úr ezt egyébként mondta, sőt miniszter úr is, és ezzel mi egyetértünk -, olyan rugalmas működést, ahol minden intézmény számára

olyan szabályok vannak, amelyek egyébként az ő képzési területéhez, működéséhez, méretéhez is igazodnak. Még egyszer mondom, itt alapvető irányban nem látunk problémát, koherenciaproblémákat látunk elsősorban.

Végül a szakképzés területén látjuk a legnagyobb gondokat. Egyszerűen érthetetlen a kancellárok bevezetésére irányuló törekvés. Hiszen a felsőoktatásban legalább értjük, erről már beszéltem ma, például ki akartak nevezni egy olyan kormányzati felügyelőt, akinek elég hatásköre van ahhoz, hogy átgázoljon a tudományos egyetemi autonómián, pénzügyileg, szakmailag, esetleg politikailag is kézben tartsa az intézményeket. Na de mi a szándék a szakképzéssel? Azt mondják, odakerül egy menedzser típusú vezető. Drága képviselőtársaim, drága miniszter úr, hát akkor mi a főigazgató? Ugye, van egy szakképzési centrum, ott már nem végez pedagógiai vezetőmunkát a főigazgató, az ő dolga lenne az, hogy menedzselje az egész szakképzési centrumot. Egyébként meg vissza kéne adni a jogosítványokat az egyes szakképző intézmények vezetőinek, hogy szakmailag vezessék a saját intézményüket. De ugye, ez nem történik meg, ehelyett a főigazgató és a gazdasági igazgató mellé bekerül újabb elemként a kancellár, szokás szerint ő kap meg minden érdemi jogkört, és kialakul egy olyan vezetési szerkezet, ahol majd így hárman menedzselnek. Hát, ha valami nem működik, akkor az biztos nem működik, ha egy ilyen menedzser típusú feladatot osztott hatáskörben akarnak elláttatni az intézményekben.

Ennek, őszintén szólva, semmi értelme nincsen, hacsak nem élünk azzal a gyanúperrel, hogy az előző miniszter által kinevezett főigazgatók mellé az új miniszter is szeretne egy saját embert tenni, és ilyen módon a szakképzés irányításával személyes befolyást is szerezni. Hozzá kell tennem, hogy ebből csak baj lesz, őszintén mondom, ennek nincs semmi értelme. Szabályozzák újra a főigazgatók hatáskörét, írjanak ki új pályázatokat, ha nem bíznak a mostani főigazgatókban! Itt nem autonóm döntések vannak, önök neveztek ki a főigazgatót is. Most kineveznek mellé egy kancellárt is, hát tényleg, ennek semmi teteje nincsen.

De őszintén szólva, az egész rendszer rossz, ezt hozzá kell tennem, tehát nem irigylem a főigazgatókat sem, de nem azért, mert nincs még ott még egy ember, aki segít nekik a hátsó ülésről bekiabálva, vagy rángatja a kormányt a másik ülésről, hanem azért, mert az egész mostani szakképzésiközpont-koncepció egy alapvetően elhibázott, téves koncepció, ami nem veszi tudomásul azt, hogy ez alapvetően egy oktatási tevékenység.

És itt elértünk a lényeghez, tisztelt képviselőtársaim. Mert a törvényjavaslat konstrukciós hibáinak és problémáinak legalapvetőbb oka az, hogy nem lehet az oktatást félbevágva irányítani. Nem lehet úgy irányítani, hogy a felsőoktatási törvényre benyújt az egyik minisztérium is egy törvényjavaslatot, meg a másik minisztérium is egy törvényjavaslatot. Hát leg-

alább a kormányon belül beszéljessenek már egymással, ha velünk meg a szakmával nem állnak szóba! Hát ne csinálják már ezt! A szakképző intézményeknek ma is van egy sor közoktatás típusú feladata is. Ehhez képest most akkor innen a szakképzési centrumokat majd itt egy törvénnyel jól megváltoztatjuk. Nem nagyon tudja, nem is tudhatja ez a minisztérium egyébként, hogy milyen hatása van az intézményeknek a közoktatási törvényben szabályozott feladataira és működésére, ez a dolog meggyőződésem szerint koncepcionálisan hibás, koncepcionális tévedés.

Nem lehet szétszakítani egymástól a tudásmedzsmentnek az állami rendszerét, az oktatás állami rendszerét. Az óvodától az egyetemig, a szakképzéstől a gimnáziumig, az egy rendszer. Ezt a rendszert egységesen kell irányítani, egységes szemléletben. Hozzáteszem: volt a mi időnkben is megosztott felügyelet, de akkor elképesztő energiákat fordítottunk arra, hogy a minisztériumok, illetékes minisztériumok között egy erős egyeztetés legyen, és úgy jöjjenek be törvényjavaslatok, hogy mind a két szempontrendszer érvényesül, hogy ezekben egyetértés és egyforma szemlélet van. Most nem ez a helyzet. Kétfelé rángatják a szerencsétlen szakképzést, és kezelhetetlen ma már az a helyzet és azok a következmények, amivel a szakképzés szétverése jár.

Én nem vonom kétségbe, és a törvényjavaslatból is ezt látom, hogy miniszter úrnak komoly ambíciója van arra, hogy a szakképzés égető problémáit orvosolja. Ha ez így van, akkor arra kérem, hogy ne félmegoldásokat, ne ilyen látványos, „küldünk még egy embert oda, és akkor azok majd sokkal okosabbak lesznek, mint az eddigiek, és jobban fogják csinálni” típusú megoldásokat keressen, hanem álljanak neki, üljenek le a szakmával, nézzék meg a működő, jó nemzetközi gyakorlatokat, és kezdjék előlről ennek a szakképzési rendszernek a felépítését. Mert ha van olyan területe az oktatásnak, ahol az elmúlt 8 évben, amikor egyébként rendkívül sűrűn váltakozó felelős miniszterek, államtitkárok és főigazgatók csak kárt, káoszt és zűrzavart csináltak, az a szakképzés.

(13.30)

Ezt nem lehet tovább folytatni, tisztelt képviselőtársaim. Látják a munkaerőpiaci adatokat, lassan rámeleg a gazdaság és rámeleg az ország erre a típusú szakképzési politikára. Rakjuk ezt rendbe, csak ne ilyen látszatintézkedésekkel, hanem menjünk vissza az alapokig, mert egyébként önök is tudják, hogy ma már a munkaerőhiány, a szakképzett munkaerőhiány az, ami a legtöbb kárt okozza az egész gazdaságnak. De ezt nem lehet csak a szakképzésben elkezdni, államtitkár úr, már a közoktatásban is nagyon sok minden rendbe kéne rakni ahhoz, hogy ez működjön.

Azt kérem önöktől, hogy ezt a részét a törvényjavaslatnak hagyják, ezzel csak újabb kárt okoznak, újabb szervezeti zűrzavart, és kezdjünk el egy érdemi szakmai, szakpolitikai vitát arról, hogy hogy lehet

megmenteni a magyar szakképzést. Köszönöm szépen, elnök úr. (*Taps a DK soraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm, Arató Gergely képviselő úr. Most megadom a szót Hohn Krisztinának, az LMP képviselőcsoportja vezérszónokának.

HOHN KRISZTINA, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Ház! A szakképzésben is kancellárok irányítják majd az intézmény gazdálkodását e szerint a törvényjavaslat szerint. Az indoklásban olvasható, hogy a felsőoktatási intézményekben már jól működő intézmény mintájára gondolják bevezetni ezt a lépést. Vajon az egyetemek is úgy gondolják, hogy ez jól működik? Fontos kérdés, hogy mi indokolja az új szervezet kialakítását, a kancellária-rendszert. A szakképzésért és felnőttképzésért felelős miniszter által kinevezett főigazgatók és szakmai vezetők nem látták el megfelelően a feladataikat? A szakképzési centrumok főigazgatóinak jogköre olvasatunk szerint jelentős mértékben csorbul, csakúgy, mint a helyetteseké, utóbbiak elveszítik magasabb vezetői beosztásukat.

Az átalakítás, a kancellária-rendszer az egyetemekhez hasonlóan korlátozza a szakképzési centrumok autonómiáját, jogköröket von el a főigazgatóktól. A kancellár új szervezeti és működési szabályzatot készít. A szakképzési centrumok működéséért felelősek gyakorolják a szakképzési centrumot megillető tulajdonosi jogokat azon gazdasági társaságokban, ahol a szakképzési centrumok részesedéssel rendelkeznek. Felelnek a szakképzési centrum gazdasági, pénzügyi, kontrolling-, számviteli, munkaügyi, jogi, igazgatási, informatikai tevékenységéért, az intézmény vagyongazdálkodásáért, ideértve a műszakilétesítményhasznosítási, -üzemeltetési, logisztikai, szolgáttatási, beszerzési és közbeszerzési ügyeket is. Magyarán, lesz egy kancellár, aki fölött elsősorban a miniszter áll, és lesz egy első számú felelős vezetőnek kinevezett főigazgató, aki viszont szinte semmit sem tehet a kancellár nélkül.

Kik lehetnek a kancellárok? Kancellári kinevezést az kaphat, aki köznevelési intézményben, felsőoktatási intézményben, gazdasági társaságban, központi vagy területi közigazgatásban szerzett legalább hároméves vezetői gyakorlattal és felsőfokú végzettséggel rendelkezik. Óvodavezető, iskolaigazgató esetében szükséges az ötéves gyakorlat és a szakvizsga. Miért nincs szakirányú végzettséghez kötve a kancellárok kinevezése, és miért elegendő csupán három év vezetői gyakorlat? Felvetődik a kérdés, hogy történt-e egyeztetés a szakszervezetekkel, szakmai szervezetekkel a törvény módosítás előkészítése során. Tudomásunk szerint nem. Milyen szakmai, gazdasági eredményei lehetnek a 2019. január 1-jével történő átalakításnak? Miért olyan sürgős az intézkedés, hogy tanév közben már meg kell kezdeni az átszervezést?

A másik fő módosítás a kutatás-fejlesztés keretében az egyes kutatóhelyeken létrejött szellemi alkotá-

sok tulajdonjogával kapcsolatos. Itt lényegében visszaállítanák a 2014 előtti szabályozást, vagyis kivonják ezt a nemzeti vagyon köréből és a nemzeti vagyonról szóló törvény hatálya alól, és az egyes kutatóhelyek mint önálló központi költségvetési szervek tulajdonába adnák. Ezt önök azzal indokolják, hogy a jelenlegi rendszerben, főleg a nemzeti vagyonra vonatkozó szigorú szabályozás miatt, az egyes szellemi alkotások üzleti hasznosítása, piacra jutása szinte lehetetlen. Aggályosnak tartjuk a nem átlátható szervezetek beengedését a közfinanszírozású kutatóhelyeken létrehozott szellemi termékek hasznosításába. Köszönöm a szót. *(Taps az LMP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Végül megadom a szót Mellár Tamás képviselő úrnak, a Párbeszéd képviselőcsoportja vezérszónokának. Öné a szó, képviselő úr.

DR. MELLÁR TAMÁS, a Párbeszéd képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Miniszter Úr! A három rész közül az elsővel kapcsolatban semmi kifogásom nincsen, én magam is azt gondolom, hogy támogatható a tudományos alkotói járadék bevezetése.

A másodikkal kapcsolatosan pedig nem szeretnék ismétlésekbe bocsátkozni. Általánosságban én is azt gondolom, hogy ez a szakképzési kérdés bizony nagyon-nagyon problematikus, és a kancellári rendszer bevezetése ugyancsak komoly problémákat vet fel. Egyébként komoly problémákat vetett fel az egyetemekenél is, szóval nem nagyon tudom értelmezni azt, amit Nacsa képviselőtársam a korábbiakban mondott, hogy tulajdonképpen a kancellári rendszernek az a lényege és az a legfontosabb eredménye, hogy csökkent az egyetemek adóssága, és hogy nagyobb a költségvetési fegyelem, hiszen ezt egyébként meg lehetett volna oldani akár úgy is, hogy az egyetemi rektorokat sokkal inkább szankcionáljuk azzal, ha ők túlköltekezésbe esnek. Gondolom, erre minden lehetőség meg lett volna, és akkor nem lett volna az a faramuci helyzet, az a kettős hatalmi rendszer, amit mi mindennap érzünk a bőrünkön, hogy a kancellár, mivel neki egy magas kinevezési jogosítványa van, próbálja megmondani azt, hogy az adott költségvetési keretekbe milyen programok férjenek be, miközben egyébként vannak olyan egyetemek, ahol nem tudományos minősítéssel rendelkező kancellárok vannak. Tehát tudományos kérdésekben akar döntést hozni és próbál döntéseket hozni egy kancellár, akinek ez nincs is meg, merthogy nincs meg a megfelelő képzettsége.

A harmadik dolog pedig ez a fejlesztő állammal, a tudományos kutatások fejlesztésével kapcsolatos kérdés. Én elég sokat gondolkodtam, hogy az itt lévő módosításoknak tulajdonképpen mi az indoka, mi a létjogosultsága, ha a központi költségvetésből megvalósuló innovációk, amelyek az egyetemekenél megvalósulnak, azoknak a joga, tehát a szellemi alkotások tulajdonjoga most az egyetemé lesz, és nem az államé.

Na de hát az egyetem is állami egyetem, tehát azt gondoltam, hogy ennek olyan nagy jelentősége nincs. Aztán elkezdtem összerakni valamit a fejemben, és jó, hogy a miniszter úr itt van, és meg fog engem nyugtatni, hogy én biztos rémeket látok, mert bennem egy olyan kép merült fel, hogy mintha egy olyan mesterterv lenne, hogy a Magyar Tudományos Akadémiától a tudományos kutatói hálózatot a kormány elveszi, elviszi, berakja az egyetemekre, az egyetemekhez, majd az egyetemekenél végzik ezt a kutatómunkát, és akkor ennek a kutatómunkának az eredményei, a szellemi termékei azok az egyetemé lesznek tulajdonjogilag, majd ezeket az egyetemeket pedig alapítványi formában szépen ki fogják szervezni az állami körből, amiből következően egyébként az akadémiai hálózat, amely eddig állami tulajdonban volt, majd egy magántulajdonná fog átalakulni.

Nyugtasson meg, miniszter úr, hogy én csak rémeket látok, hogy ilyen mesterterv nincsen, mert egyébként én más indokát nem látom ennek az egész átalakításnak, hanem csak ezt. De ha ez így van, akkor ez bizony súlyos következményekkel fog járni, és nagyon súlyos következményei lesznek az egész kutatási tevékenységre, illetve azt gondolom, még ennél szélesebb körben az egész szellemi életünkre is. Ebből következően én nem tudom támogatni ezt a törvényjavaslatot. Köszönöm szépen a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm szépen, Mellár Tamás képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk.

Most kétperces felszólalások következnek, elsőként Nacsa Lőrinc KDNP-s képviselő urat illeti a szó, kettő percre.

NACSA LŐRINC (KDNP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Pár dologra reagálnék nagyon gyorsan. Hiller alelnök úr azt mondta, hogy a kormány csak szeretne beültetni a szakképzési rendszerbe egy embert. Jelenleg a főigazgatót és a gazdasági igazgatót is a miniszter nevezi ki, pályázat útján, utána ő nevezi ki. Tehát nyilvánvalóan most is, ha ön ettől fél, van egy ilyenfajta kinevezés.

(13.40)

De mi azt gondoljuk, hogy a kancellár nem egy megerősített gazdasági igazgató lesz. Nyilván a főigazgató ellátja az alaptevékenység felügyeletét és az irányítását, a kancellár pedig a szakmai, pénzügyi részt fogja, ugyanúgy, ahogy ez az egyetemekenél is van.

Én a rendszerváltás előtti szakképzési rendszerben arra gondoltam - és nyilván ebbe nem akarok mélyen belemenni -, hogy például a Ratkó-korszakban születettek gyermekei, akik a hetvenes évek elején megszülettek, és utána ugyanolyan arányban beírányították őket mind a középiskolai, mind pedig sokakat a szakmunkásképző rendszerbe, azok a

rendszerelváltás előtti és közvetlenül utáni években több százezren ott találták munkanélküliségük magukat. És a rendszer nem dolgozott ki erre semmiféle pluszmechanizmusokat vagy változásokat, illetve arra, hogy a tőkehiány miatt semmiféle innovációt nem sikerült megvalósítani. Ezt szerettem volna csak elmondani.

Hohn képviselő asszonynak, aki most kiment, azt akartam mondani, hogy ez egyrészt le van írva az anyagban is, illetve azt is hallhattuk már, hogy többféle egyeztetés is megtörtént, tehát amiket ő hiányolt, a szakszervezetekkel, a szakmai szervezetekkel megtörtént ez az egyeztetés. Tehát azt gondolom, hogy ezt nem érdemes kritizálni.

Érdemi kritika az egyetemi kancellárokkal kapcsolatban is elhangzott, hogy önök ezt kifogásolják. Mellár képviselő úr azt mondta, hogy ezt meg lehetett volna máshogy is oldani. De az eredmény magáért beszél. Tehát biztos van többféle út, de született egy megoldás, és született rá egy eredmény, és ha az az eredmény bevált, akkor érdemes kipróbálni máshol is. Nem azt mondtuk, hogy biztosan ez a világ legtükétebb rendszere, de lehet, hogy ez egy nagyon jó rendszer, hiszen láttuk azt, hogy ez máshol már jól működött. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Két percre Kunhalmi Ágnes MSZP-s képviselő asszonyt illeti a szó.

KUNHALMI ÁGNES (MSZP): Nagyon szépen köszönöm. A kancellária-rendszer: tényleg az eredmény magáért beszél, az egész magyar tudományosság veszített rajta és az egész egyetemi szféra, és nagyon súlyos árat fog az egész magyar gazdaság, ipar és a felsőoktatás világa elszenvedni.

De a szakképzéshez szeretnék hozzátenni három mondatot. Arató Gergely nagyon világosan egy koncepcionális hibára hívta fel a figyelmet, amit másfél percben én is meg szeretnék erősíteni. Az egyik az, ha a gyerek életét nem egyben nézi a politika, tehát óvodától egészen a felsőoktatásig vagy egy szakma megszerzéséig, vagy az érettségi megszerzéséig, és nem olyan struktúrát épít ki kormányzatilag, politikailag, amely ezt ösztönzi és segíti, az óriási probléma. Látjuk a lemorzsolódásban, hogy milyen súlyos következményei vannak.

A másik, hogy nagyon avított a szemlélet. Amikor önök az első szakképzési törvényt megcsinálták, első ciklusos képviselő voltam, és a szakképzési törvény vitájában az egyik fideszes képviselő azt mondta, hogy képviselő asszony, elég egy csavarhúzó meg egy kalapács az autószerelőnek. Miközben tudjuk, hogy nem Wartburgokat meg Trabantokat szerelünk, hanem Audikat meg Mercedeseket, csak hogy két olyan üzemágat mondjak, ami itt van hazánkban. Ha nincs meg a gyermeknek az alapvető nyelvismerete, az alapvető képessége és a készségfejlesztés...

És itt a harmadik koncepcionális probléma: a szakképzésben nem lehet csak menedzser- és piaci szemléletet követni, fontos pedagógiai módszereket is alkalmazni kell ahhoz, hogy egy szakképzésben végzett, felsőfokú szakmunkás végzettséggel rendelkező szakmunkás is egy életen át tudja a saját szakmájának a technológiai fejlődését is adott esetben közvetíteni.

Végezetül: ez az oktatási rendszer a Horthy-rendszer irányítja *(Nacsa Lórinca: Micsoda? Ez irányítja...)*, fölül szűk tízezer, alul meg semmi. Szétfeszítik a magyar társadalmat. Kérem, a gazdaságnak a prioritása is - minden fölmérés elmondja, a magyar vállalkozóknál is -, ha az oktatást a Fidesz nem teszi rendbe, bizony a gazdaság is kárát fogja látni. Köszönöm, elnök úr, a türelmét. *(Taps az ellenzéki pádsorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Kettő percre Vinnai Győző fideszes képviselő urat illeti a szó.

DR. VINNAI GYŐZŐ (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Hiller képviselőtársamra szeretnék reagálni, és Arató Gergely is ezt mondta, mert alapvetően másként látjuk. Azt mondja, hogy katasztrofális helyzetben van a szakképzés, vagy Arató Gergely ilyesmit mondott, ha valami nem működik, akkor nem működik. Szeretném önöket emlékeztetni, hogy a szakképzési törvény megalkotásával, majd folyamatos módosításával egy olyan rendszert hoztunk létre, amely a gyakorlati képzést lehetővé teszi, a modern hiányszakmákban, ha valaki rosszul választ, még egyszer nappali képzésben választhatja. Tehát abban az irányban megyünk, a digitális kompetenciák fejlesztésével...

Nem vallom ezt az elvet, tehát nem is tudom elfogadni, nem is tudom, miről beszélnek, amikor azt mondják, hogy egy csavarhúzó kell meg egy kalapács. *(Kunhalmi Ágnes: Ezt fideszes képviselő... Jegyzőkönyvben van!)* Ha fideszes képviselő mondta, akkor sem tudom elfogadni *(Kunhalmi Ágnes: Ez már más beszéd!)*, abból a szempontból, hogy tulajdonképpen a szakképzés... - nem tudom, hogy önök jártak-e szakképzési centrumban, szakképző intézményben, láttak-e duális képzőhelyet, vagy láttak-e olyan vállalkozás által fenntartott gyakorlati képzőhelyet, ahol szakképzési nyílt napot tartanak, ahol tódulnak a diákok. És még ösztöndíjat is létrehoztunk, mert a hátrányos helyzetű családok gyerekei is megjelennek itt, akinek a tanulmányi eredménye olyan, hogy nem tud egyetemre vagy főiskolára menni.

Mert én azt vallom - talán még van annyi időm, hogy befejezzem ezt a gondolatsort -, hogy aki jó tanuló, és szeretne egyetemre, főiskolára menni, nyitva kell tartani a kapukat. Azt hiszem, ebben egyetértünk. De aki egy jó szakmát megcéloz, és elsajátítja azt a szakmát, jó mesterember lesz, és megvan hozzá a tudásanyaga, az a közismereti, digitális tudásanyaga - mi ezt így gondoljuk, szerintem így gondoljuk -,

akkor abból egy sikeres felnőtt lehet, aki a szakképzésben megvalósíthatja felnőttként terveit.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Kettő percre megadom a szót Z. Kárpát Dániel jobbikos képviselő úrnak.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Én nagyon szeretném, ha ezen vita során a Vállalkozásfejlesztési bizottságban uralkodó légkör dívna, ahol azért alapvetően szakmai megközelítésekkel élünk, kevesebb politikai minősítéssel. Itt a munkaerőhiány kapcsán egy abszolút színvonalas jelentés került elénk.

Kormányparti képviselőtársam, az, hogy tódnak a diákok, ez nem egy parlamenti kategória. Tehát itt konkrét számokra, tényadatokra kellene választ találni. 150-200 ezer jól képzett dolgozó hiányzik jelen pillanatban úgy a magyar gazdaságból, hogy a magyar gazdaság őket meglétük esetén azonnal fel tudná szívni.

A munkaerőhiány okozta költségeket mindannyian megfizetjük, az alapvető élelmiszerektől kezdve az áfarendszeren keresztül sok egyéb formában, de azt látom, hogy önök nem keresik és nem találják meg a válaszokat arra, hogy adott esetben egy jó szakember kijön, tételezzük fel, hogy nagy arányban, szerintem nincs így, de tételezzük fel, hogy kijön ebből a rendszerből. Mi gátolja meg őt abban, hogy külföldre menjen? Ugye, semmi.

Jellemző módon önök még azt is tagadják, hogy ezek az emberek nagy számban, több száz ezres számban külföldön érvényesülnek. Azokról a motivátorokról kellene itt vitatkoznunk, amelyek itthon tartják az érintetteket, a szakképzés tekintetében pedig ilyen motivátorokat elvéve találni.

És azt is el kell mondjam önöknek, ha a kancellária-rendszer önök szerint egyetemi berkeken belül sikertörténet, akkor itt valami nagyon súlyos elefántcsonttorony-szindrómával állunk szemben, ugyanis belülről ezeknek az intézményeknek a tagjai, az ott élők egyáltalán nem így élik meg ezt. Tehát vélelmezni azt, hogy egy dolog sikertörténet, miközben nem az, és kiterjeszteni más szekciókra is, úgy gondolom, nemcsak kapitális hiba *(Nacsa Lőrinc: Számok.)*, de a magyar gazdaságra nézve elképesztően súlyos háttal bír.

Értem én, hogy képviselőtársam a számokra kíván utalni, de a tudományos életet nem lehet csak számokban és csak strigulákban mérni. *(Nacsa Lőrinc: Nem parlamenti kategória.)* Az a kérésem tehát, hogy mélyedjenek el ezen a területen sokkal inkább. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az ellenzéki padsorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Megadom kettő percre a szót Szabó Szabolcs független képviselő úrnak.

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Csak nagyon röviden annyit tenék ehhez a vitához hozzá, hogy azért azt lássuk be, hogy a szakképzésnek nem az a problémája meg a hiányossága, hogy ott nincs most kancellár, tehát másrétű problémák vannak. Itt a probléma a lemorzsolódással van.

Én tisztelem Vinnai képviselő urat, hogy a Híd-programon belül egy ilyen szakképzési lábat kidolgoztak, szerintem nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket egyébként, de önök se kancellárral próbálták ezt megoldani. Vagy ott volt meg ott van a szakmaszerkezeti döntéseknek a rendszere, amiről már sokszor bebizonyosodott, hogy rossz, mert rosszul nyúlnak hozzá. És nekem panaszoknak a vállalkozók például Csepelen, akik egyébként kamarai tagok, hogy a kamara javaslatai révén miért ilyen szakmaszerkezeti döntések jönnek létre.

Meg az a probléma a szakképzéssel, hogy például kapkodva hozták létre. Ugye, emlékszünk rá, a Kulturális bizottságban többször volt már erről szó, amikor Aáry úr többször elmondta, hogy rosszul vezették be, voltaképpen a jogszabályoknak nem megfelelő módon vezették be az ágazati szakmai érettségi rendszerét. Vagy ahogy a természettudományos képzést átvették: nekem panaszkodtak a centrumok igazgatói közül többen, hogy kapkodva volt kialakítva ez a rendszer, és a természettudományos tárgyak oktatói azt se tudták, hogy mit csináljanak, se tanterv, se tanmenet, semmi nem volt, és már így tanítani kellett. És azóta se sikerült ezt érdemben rendezni.

(13.50)

Az se a kancellárok hibájára vagy hiányosságára vezethető vissza, hogy amikor megtörténtek ezek az átszervezések, akkor egy csepeli szakképző intézményben kikapcsolták a gázt, mert az átadás-átvételnél egy anomália volt. Én azt állítom, hogy nem a kancellár hiányzik a szakképzésből, egészen máshol kellene ezt keresni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a további képviselői felszólalások következnek; elsőként Pósan László képviselő úr, Fidesz.

DR. PÓSAN LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Én a szóban forgó törvényjavaslaton belül csak a kutatás-fejlesztéssel és innovációval kívánok foglalkozni egy rövid hozzászólás erejéig.

A törvénymódosításnak ezek a megfogalmazásai vagy idevonatkozó részei nagymértékben támaszkodnak az Egyetemi Technológiai és Tudástranszfer Fórum 2018. május 27-i rendezvényén elhangzottakra. Azt gondolom, hogy ez egy fontos dolog.

A hazai felsőoktatási intézményeket érintő kutatáshasznosítási és technológiatranszfer-környezet

módosítására, fejlesztésére tett szabályozási javaslatok itt megszülettek, és alapvetően erre épít a törvény. Itt megfogalmazódott egy olyan sommás vélemény, amit aztán jogszabályba át kellett ültetni. Ez úgy szól, hogy a közfinanszírozási kutatóhelyek kapjanak korlátozásoktól mentes rendelkezési jogot a szellemi alkotásokhoz kapcsolódó vagyoni jogok tekintetében. Ugyanis az a helyzet, hogy a kutatás-fejlesztésről, innovációról szóló törvény a kutatóhelyeken keletkező szellemi alkotásokat állami vagyon körben tartja, ami önmagában persze nem baj, csak ez a jelen helyzetben, amikor felgyorsult ütemben zajlik a világban az innováció, okoz mégiscsak bizonyos korlátokat. A kutatóhelyeket ugyan tulajdonosi-jog-gyakorlóként nevesíti a jelenlegi törvény, tehát a szellemi alkotással a kutatóhely, az egyetem maga gazdálkodik, de mégis az állami vagyonnal kapcsolatos háttérszabályokat kell rá alkalmazni.

Az állami vagyonról szóló törvény szerint az állami vagyon hasznosítására kötött szerződések elsődleges célja az állami vagyon hatékony működtetése, állagának védelme, értékének megóvása, gyarapítása, illetőleg az állami és közfeladatok ellátásának elősegítése, ami természetesen rendben van. Ezek a célok alapvetően az állami vagyon megőrzését szolgálják, viszont a szellemi alkotások esetében ez nehezen értelmezhető. Itt a fő cél mégiscsak a mielőbbi hasznosítás, és a szellemi tulajdon egyik ismérve az, hogy időben korlátozott jellegű. A kutatóhelyeken létrejövő találmányokat alapvetően szabadalmi oltalommal lehet védeni, a szabadalmi oltalom pedig a hatályos törvényi szabályozás szerint a bejelentés napjától húsz évig tart, tehát ennek van egy időbeli korlátja. Akkor, ha a fenntartási díjat nem fizetik meg, vagy ha az oltalom megsemmisítése vagy az arról való lemondás bekövetkezik, akkor a szabadalmi oltalom nyilván hamarabb is megszűnhet.

A szabadalmi törvény kizárólagos hasznosítási jogot biztosít a szabadalom jogosultjának, de kizárólagos jogosultsághoz egy hasznosítási kötelezettség is társul. Amennyiben a szabadalmas meghatározott időn belül nem gondoskodik a találmány hasznosításáról, illetve másnak sem ad hasznosítási engedélyt, akkor - ilyenkor nyilván egyéb körülmények teljesülése is szükségeltetik - az ezt kérelmező számára a hasznosításra vonatkozó kényszerengedélyt ki kell adni. A közfinanszírozású kutatóhely a szellemi alkotások jellegéből és a kutatóhely elsődleges feladataiból következően ritkán hasznosítja a találmányokat saját keretein belül, azokat többnyire átruházza, vagy engedélyt ad azok hasznosítására.

A szellemi alkotáshoz fűződő jogok főszabályként a szellemi alkotást létrehozó személyt, a feltalálót illetik meg. A szellemi alkotásokhoz kapcsolódó jogok közül az átruházhatók a közfinanszírozású kutatóhelyekre szállnak át. A kutatóhelyeken a legtipikusabb eset a szolgálati találmány, amikor munkaköri kötelezettség alapján dolgoz ki valamit a feltaláló, Magyarán, egy kutatóhely alkalmazottja, és a szabadalom a feltaláló jogutódjaként a munkáltatót illeti meg.

Az állami vagyonra vonatkozó szabályok jelenleg, mint említettem, bizonyos korlátokat jelentenek a kutatási eredmények hasznosítása terén. Az iparjogvédelmi oltalom megszerzésének megindítását követően például nagyon rövid idő áll rendelkezésre a befektetéseket vállaló partner megtalálására, a hasznosítási konstrukció kidolgozására, és így sokszor lehetlenség eleget tenni a versenyeztetési és engedélyezési eljárások előírásainak.

Mindezeket figyelembe véve, ha komolyan gondoljuk az innováció szerepét a jövőt illetően, márpedig a magyar gazdaság szempontjából ez kulcskérdés, az látszik már most is jó néhány olyan egyetemi központnál, ahol nagyon komoly élő együttműködési kapcsolat van iparvállalatokkal - Győrben, Kecskeméten, Debrecenben, Pécsen, Szegeden és még sok helyen, ez lehet egészségipar, járműipar és így tovább, nagyon sok terület -, az látszik, hogy azokat az akadályokat, amelyek a korábban megfogalmazott törvények során, amelyek bármilyen jó szándékkal is születtek, de nyilván nem jövőbe látó senki, igazítsuk a való élethez, tegyük rugalmasabbá, tegyük hatékonyabbá annak érdekében, hogy a magyar találmányok, a szürkeállomány által kidolgozott eljárások minél hamarabb és minél nagyobb arányban a gazdaságban ténylegesen hasznosuljanak, és az abból befolyó jövedelmeket még nagyobb arányban lehessen visszaforgatni a kutatás-fejlesztés céljaira. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A következő hozzászóló Ander Balázs képviselő úr, Jobbik.

ANDER BALÁZS (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Nagyon sajnálom, hogy Nacsa képviselőtársam elhagyta az üléstermet. Előbb azt mondta, és felháborodottan kikérte magának, miért beszél az ellenzék itt olyasmiről, hogy nem történt meg a szakszervezetekkel való egyeztetés ennek a törvényjavaslatnak a kapcsán.

Azt javasolnám neki, hogy nagyon gyorsan menjen fel a Pedagógusok Szakszervezetének a honlapjára, és nézze meg azt a közleményt, amit ők kiadtak. Ugyanis pontosan arról panaszkodnak ott, hogy nem történt meg a társadalmi egyeztetés, ezért kérik azt, hogy ez ne kerüljön ide az Országgyűlés elé, vonják vissza, mert fenekestül felforgatná a szakképzés működését Magyarországon. Ennyit bevezetőnek.

Azzal kezdeném, amin talán jobban egyet tudunk érteni, ez pedig az előterjesztés 5. pontja a tudományos kutatásról, fejlesztésről és innovációról szóló 2014. évi LXXVI. törvény módosítása. Az általános indokolásban, miniszter úr, ott szerepel, hogy az innovációs ökoszisztéma javításának céljából kell ezt módosítani. Még egyet is tudunk ezekkel a célokkal érteni, viszont azért ilyenkor legalább azt engedjék meg, hogy ellenzékiből emlékeztessük önöket arra, hogy hogyan alakulnak Magyarország versenyképességi mutatói.

A Világgazdasági Fórum legfrissebb felmérése szerint, tehát egy majd 140 országot tartalmazó lista szerint Magyarország a 60. helyen szerepel. Ennek a 60. helynek, ha nekünk, mondjuk, belső-afrikai országokkal kellene versenyeznünk, lehet, hogy még örülnünk is kellene, csak az a helyzet, hogy a mi versenytársaink a V4-tagállamokhoz tartozó szomszédos Szlovákia, valamint Lengyelország és Csehország. Ausztriáig már ne is menjek, de nyugodtan elmehetnék, mert azért mégiscsak itt lenne a kutya elásva, hogy kutatásra, fejlesztésre Magyarországon mennyit áldoz a magyar állam GDP-arányosan.

*(A jegyzői székben Gelencsér Attilát
dr. Vinnai Győző váltja fel.)*

Nézzük ezeket a számokat! Magyarországon a K+F szektorra fordított összeg 1,2 százalék, szemben az osztrák 3 százalékos szinttel, ahol egyébként maga a GDP is jóval nagyobb. Tehát ez az összeg egy főre vetítve azt jelenti, hogy Magyarországon a siralmas 140 eurós szintről beszélhetünk, Ausztriában viszont ez a szám eléri az 1255 eurót évente, míg az Európai Unióban ez átlagosan az összes államra vetítve 600 euró körül mozog. Tehát irtózatosan, szörnyűséges módon le vagyunk maradva, tisztelt képviselőtársaim.

Aztán azt is hozzá kellene tenni, ha itt K+F szektorról van szó, hogy Magyarországon jellemző módon nem az emberi tudásba ruháznak be, hanem inkább betonba öntik sok esetben a pénzt. Meg is lett ennek az eredménye. Az, hogy az export-import tartalma a V4-ek közül Magyarországon a legmagasabb, sok mindent elárul, nevezetesen azt, hogy hiába tiltakoznak, Lengyelországhoz és Csehországhoz képest igenis összeszerelő üzem vagyunk. Ezen kellene változtatni annak érdekében, hogy legalább Lengyelországot meg tudjuk közelíteni, amelyik a WEF listáján a 39. helyen szerepel, Csehország pedig a 31. helyen.

*(A jegyzői székben dr. Varga Lászlót
Szávay István váltja fel.)*

Jöjjön akkor a számomra fejsúlyosabb és több vitás pontot tartalmazó rész. Ez nem más, mint a szakképzésről szóló 2011. évi CLXXXVII. törvény módosítása - az előttünk fekvő törvényjavaslatban ez a második helyen szereplő nagyobb tétel -, a kancellári rendszer bevezetése.

(14.00)

Önök arra hivatkoznak, hogy ez garanciát fog jelenteni a hatékony, felelős és elszámoltatható gazdálkodáshoz. Kérem szépen, akkor a mostani törvényeket, rendelkezéseket kellene ahhoz igazítani, illetve ezek is elegendőek lennének ahhoz, hogy ezek a célok teljesüljenek, nem pedig egy új helytartót beiktatni a rendszerbe! Mert ha ezeket a társadalmi egyeztetéseket lefolytatták volna, akkor bizony tudnák, a szakképzésben dolgozók jelentős része egyszerűen nem

érti, hogy mi szükség van egy ilyen poszt kreálására. Ők úgy vannak vele, hogy bizony az a Fidesznek lesz egy újabb kádertemetője, vagy pedig, ha még durvábban akarunk fogalmazni, akkor igenis arról szól majd a dolog, hogy a kontroll totálissá váljon, és ezeken a helytartókon keresztül tudják irányítani azt a rendszert, amibe éves szinten, ha a szakképzésről beszélünk, a szakképzési centrumokról, akkor 175 milliárd forintot tesznek bele. És akkor még egyéb pályázati pénzekről nem is beszélünk.

Nagyon fogós, nehéz kérdés, miniszter úr, hogy ezeket az új vezetőket hogyan, miként fogják kiválasztani. Nyílt lesz-e a pályázat? Ugyanis a törvényjavaslat erről egy szót nem szól. Arról van itt szó, hogy ha megkapja öntől, miniszter úr, a kinevezését ez az új kancellár, akkor 60 napon belül majd a főigazgatói posztra ki fogják írni a nyílt pályáztatást. Kérdezem azt, hogy miért nem lehet ilyen módon, ha már bevezetik ezt a rendszert, miért nem gondolkodnak egy ilyen metódusban. Egyáltalán ki lesz az, akinek majd meghallják a hangját? Kivel fogják ezeket az álláshe-lyeket feltölteni?

Nagyon fontos álláshelyeket, hiszen azt azért látni kell, hogy a kancellár gyakorolja majd a szakképzési centrumot megillető tulajdonosi jogokat azokban a gazdasági társaságokban, ahol a szakképzési centrum részesedéssel rendelkezik. Tehát komoly pénzekről is szó van. Nem mellesleg pedig, ha csak a rendszerben dolgozókat nézzük, akkor egy komoly politikai hatalomról is szól a dolog, hiszen élet-halál ura lesz az új kancellár. Csak egy példa erre, miniszter úr. Azt írja a javaslat, hogy a főigazgató a foglalkoztatottak illetményének megállapítására a kancellár egyetértésével lesz csak jogosult. Ez hogyan fog működni? Tehát ott tanít egy szakképzési centrum tagintézményében, tesztem azt, egy matematikatanár, és akkor órá ettől kezdve nem a közalkalmazotti besorolás vonatkozik? Hanem? Nem értjük. Nincs pontosítva, miniszter úr. Nagyon szépen kérjük egyébként, hogy itt tegyenek valamiféle rendet, mert senki nem lát ebben a kérdésben világosan. És nemcsak mi, buta ellenzékiek, hanem bizony a Pedagógusok Szakszervezete sem. Tehát nem véletlen volt az, amit az elején mondtam, hogy tisztelettel kérik ennek a törvényjavaslatnak az ilyen formában való visszavonatalát.

Nem látjuk annak értelmét, hogy miért kellene egy újabb szabályozási fokozatot beépíteni ebbe a rendszerbe. Még egyszer mondom, ha a már meglévő jogosítványokon módosítanának, azt vennék sokkal komolyabban, akkor véleményünk szerint ezek a szakképzési centrumok adott esetben akkor is működni tudnának, jobban tudnának működni.

Ráadásul a kancellár kinevezése, érvelnek szakszervezeti részről, akikkel ezek szerint tényleg nem történt meg az egyeztetés, azt mondják, hogy sem a nemzeti köznevelési törvénynek, sem pedig a szakképzési törvény előírásainak nem fog megfelelni az ő végzettségükkel kapcsolatos elvárás. Elegendő lesz egy felsőfokú végzettség, illetve az, hogy egy gazdasági társaságban 3 éven keresztül vezető pozíciót töltsön

be. De nekem ez a vesszőparipám. Miniszter úr, tudom jól, hogy ön egy olyan modernizációs sziget példájából szeret kiindulni, adott esetben joggal, mint mondjuk, Kecskemét.

Én viszont ilyenkor szoktam előhozni azokat a példákat, amelyek a leszakadó, perifériára szorított, gettósodó vidéki Magyarországról szólnak. Tetszik tudni, miniszter úr, azokból az iskolákból, ahol egyes nebulók háziállatai bizony-bizony pitbullok és rottweilerek, a családi példaképeik pedig adott esetben bűnözők és uzsorások. Rengeteg probléma terheli nevelési szempontból is ezeket az iskolákat. És az a helyzet, hogy ha önök abban gondolkodnak, hogy inkább odaragnak egy kancellárt, semmint azon morfondíroznak, hogy teszem azt, a szakképzési intézményekben miért nincsen szociálpedagógus, miért nincs iskolai szociális munkás, miért nincs horribile dictu, mondjuk, pszichológus, amire igen nagy szükség lenne, akkor önök rossz úton járnak. Mert teljesen másik oldalról közelítik meg ezt a problémát. És én nem akarom megkérdőjelezni az önök jó szándékát, csak az a helyzet, hogy azt a valóságot, amiről itt előbb Z. Kárpát Dániel képviselőtársam beszélt, önök sok esetben egyfajta elefántcsonttoronyból szemlélik, egyfajta rózsaszín üvegbúra alól, és ezekkel a mindennapi problémákkal egészen egyszerűen nem akarnak szembesülni. Amikor itt Vinnai képviselőtársam azt mondta, hogy tódulnak a bemutatókra, nyílt napokra a diákok, akkor azt is tegyük hozzá, hogy az 50 ezres kapacitást miért csak 18 ezer diákkal tudják föltölteni.

Egészen egyszerűen azért, mert a rendszer, a szakképzés Magyarországon nem vonzó. Azt kell mondjam, a szakképzés Magyarországon sok esetben zsákutcát jelent, sok esetben egyfajta pedagógiai elfekvőt jelent, ahonnan nincs továbblépés, ami bezárja az oda tévedt, oda kényszerült, oda kényszerített diákokat. Ezt összekombinálva azzal, miniszter úr, hogy Magyarországon egy olyan nagyon szomorú rendszer érvényesül, ami szerint ahová születél, tulajdonképpen ott is maradsz, tehát a társadalmi mobilitás csatornáit szinte végletesen bedugultak, ezeket a problémákat nem észrevenni szerintünk katasztrófához fog vezetni Magyarország olyan régiójában, mint például az északkeleti részek, ahol a lemorzsolódás is valami bizonyos képet mutat.

Az a helyzet, hogy ezt valakinek előbb-utóbb meg kell fizetni. A társadalmi költségekkel ha most nem vagyunk hajlandóak szembenézni, akkor majd 10-20, adott esetben 30 év múlva kell szembesülnünk, nagyon brutális formában. És ha ezekről a problémákról beszélünk, akkor nem azért van, mert mi egy l'art pour l'art jelleggel egész nap egy-egy ilyen ülésnap során a kormányt akarjuk bántani, hanem azért, mert tessék elhinni akkor, önök is legyenek ennyire jóindulattal felénk, hogy igenis van felelősségérzet bennünk ennek az országnak a jövőjével kapcsolatban, és ha ezeket a kérdéseket fölvetjük, akkor ezek a kérdések ezért vannak.

Az előbb mondtam, hogy csak 18 ezren választották a szakképzést ebben a tanévben összességében, a

szakközépiskolákat pontosabban, tehát a korábbi szakmunkásképzőt Magyarországon. Nem is csoda egyébként. Ugyanis az a forráskivonás, ami 2010-11-ben megtörtént a rendszerből, valami egészen elképesztő. Polónyi számításai szerint 46 százalékos volt. És ha itt miniszter úr majd elmondja, hogy most viszont micsoda forrásdömping árad a szakképzés felé Magyarországon, akkor azt is tegyük hozzá, hogy ez sok esetben a korábbi elvonások visszafordítását jelenti csupán.

Látni kell, még egyszer mondom, azt, hogy ezekbe az iskolákba olyan diákok érkeznek zömmel, akik alapvető tanulási és szociális kompetenciagondokkal küszködnek. Nekünk, pedagógusoknak erre is oda kellene figyelni. Ezért nem értjük, hogy ha önök rendbe akarják tenni, mondjuk, a szakképzés rendszert, és tényleg látják, hogy milyen problémák vannak, akkor miért kellett elutasítani azt a javaslatot, amelyik az iskolai szociálmunkás-hálózat kiterjesztéséről szólt? Higgye el, miniszter úr, ezekben az iskolákban óriási létjogosultsága lenne az ilyesféle új posztok létrehozásának is, nemcsak a kancellárok megjelenésének.

Ha mi azt látnánk, hogy van fogadókészség az önök részéről arra, hogy ezekre a problémákra kinyissák a füleiket, akkor lehet, hogy mi is az önök szempontjából talán egy kicsivel konstruktívabban tudnánk hozzáállni az ilyesféle kancellári ötletekhez, mert azt tudnánk mondani, hogy igen, akkor történt egy olyasféle elmozdulás, amire óriási szükség volt. Ez a lebutított képzés, ami azt jelenti, hogy sok esetben... Igen, lebutított képzés, meg kell nézni, mi történt a közismereti óraszámokkal. A könnyebb ellenállás felé mozdultak el, amikor 20 százalékkal csökkentették a közismereti órák számát, arányát Magyarországon a szakképzésben. Sokan azt mondták szakértők közül is, hogy ez bizony a könnyebb ellenállás, a problémák elől való megfutamodást jelenti az önök részéről, nem pedig a problémákkal való szembenézést.

Nos, van még egy súlyos kérdés, ez pedig a digitális kompetenciák fejlesztése, amivel teljes mértékben egyet tudunk érteni. Viszont, hogy ez a zárt rendszerű távoktatási képzésmenedzsment-rendszer egészen pontosan mit takar miniszter úr, azt kérem ön-től, hogy egy kicsit próbálja meg árnyalni, cizellálni.

(14.10)

Mert azért engedtessek meg, de hadd éljünk már a gyanúval, hogy ha mondjuk, milliárdos beruházások történnek ebben a tekintetben, könnyen járhatunk úgy, mint a krétarendszer kapcsán, ahol, miniszter úr, voltak hibák, és azt is lehet tudni, hogy az ön egykori barátja, illetve üzlettársa volt az, aki a magyar állam részéről egymilliárd forintot kapott. És nem itt kellene egyébként elkezdni ezt a problémát sem fölfejtteni, hanem mondjuk, azzal kellene törődni, hogy a szakközépiskolákban, tehát a korábbi szakmunkásképzőkben hogy lehet az, hogy a 9. éven mindösszesen egyetlen informatikaórája van a diákoknak.

Tehát ha valóban az lenne a cél, hogy a magyarországi digitális oktatási stratégiát elősegítsék és bővüljön az infokommunikációs rendszerek alkalmazása a magyarországi szakképzésben, akkor meg kellett volna változtatni ezeket a számokat, ezeket az órarendi számokat, és ha ez mind-mind komoly cél lenne az önök számára, miniszter úr, akkor az megengedhetetlen lenne egy XXI. századi és a versenyképességet hirdető Magyarországon, hogy hetente egyetlen informatikaórája legyen ezeknek a diákoknak. Ez talán elment egy kékgalléros szakmunkásképzésben (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeleteltét.*), a XX. században jó volt, de a XXI. század fehérgalléros szakképzéséhez ez édeskevés lesz. Köszönöm a figyelmét. (*Taps a Jobbik soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Két percre megadom a szót Kunhalmi Ágnes MSZP-s képviselő asszonynak.

KUNHALMI ÁGNES (MSZP): Nagyon köszönöm, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Vinnai Győzőre akartam reagálni, hogy alapvetően, amit elmondott, egyetértünk vele, csak az a baj, hogy az éremnek az egyik oldalát mondja el. Hogy nem kell mindenkinek diplomát szerezni egy országban, csak egy meghatározott rétegnek, igen; hogy egyébként duális képzésre van szükség, igen; hogy néha egyébként egy modern szakma tudása többet ér, vagy nagyobb tudásra van szükség, mint mondjuk, egy-egy diploma elvégzéséhez, az is igaz, hiszen megváltozott a világ. Nincs vitánk, de azt a fajta pedagógiai és elméleti képzést, amelyről jobbikos képviselőtársam is beszélt, nem lehet megpórolni.

Másfél évvel ezelőtt Bajorországban jártam, a szakképzés fellegrárában. Megkérdeztem tőlük, hogy önöknek mi a bajuk, mondjon már egy dolgot, amivel önök szenvednek. Azt mondják, az, hogy nem akar nálunk diplomás lenni senki, mindenki a szakképzésben akar elhelyezkedni, csakhogy... - Ágnes, és ez az Oktatási bizottság alelnöke volt, a szemünket az önök oktatási rendszerére irányítottuk, hiszen a német gazdaság kihelyezett hadállásai itt vannak Magyarországon, az autóipar.

Kérem, ha az önök szakképzése és közoktatási rendszere így folytatja, a gyárak gyártósoraira nem fogjuk tudni rátenni és önök se fogják rátenni a magyar munkavállalókat, mert olyan szinten alulképzettek. És mondhatja miniszter úr, hogy őhöz csak egy rész tartozik, és mondhatja a szakképzés világa azt is, hogy mi nem tudjuk már megoldani azt, amit a közoktatásban elmulasztottak... (*Németh Szilárd István közbeszól.*) Németh úr, igen, az alapozó képzés, az írás, olvasás, számolás nagyon fontos.

A Magyar Vállalkozók Országos Szövetségének konferenciáján, de Davosban is - ezzel fejezem be - mindig megkérdezik a vállalkozókat, hogy mire figyeljen a politika. Tanítsák meg írni, olvasni, számolni és idegen nyelven és egy élethosszig tanulni a magyar gyerekeket! - ez a politika fő feladata.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A következő hozzászóló Z. Kárpát Dániel jobbikos képviselő úr.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Gyorsan felcsíptettem a mikrofont, mert szerencsére annyiféle vélemény hangzik el ebben a vitában, és végre valódi vita kezd kialakulni, hogy fel kell kötnie azt a bizonyost az embernek, ha új érvekkel kíván hozzájárulni. Én épp ezért inkább azokra a területekre szorítkoznék, amelyeket eddig kevésbé érintettünk.

Említettem kétperces felszólalásban egy, a munkaerőhiány kezelését valamilyen úton-módon szolgáló szándékozó kormányparti javaslatcsomagnak az értékelését, és ezzel kapcsolatban el kell hogy mondjuk, a szakképzés érdemi átalakítása nélkül lényegében elképzelhetetlen az, hogy a demográfiai alapú munkaerőhiányból kialakuló problémákra reagálni tudjon az ország. Nem kell ehhez szakközgazdásznak lenni feltétlenül. Tehát az utóbbi egy évre visszagondolván - most csak itt a gondolataim között zongorázva - a Balaton partján szakács és pincér tekintetében nemcsak a több százezres, de akár a milliós bérek merültek fel. Az egészségügy munkaerőhiánya mindenki előtt ismeretes, most például az is, hogy a már kiemeltebbnek számító helyeken, mint ami a Honvédkórháznak a Podmaniczky utca felől elhelyezkedő sürgősségi intézménye, még ott is radiológushiányról számolnak be, és felmerült a hírekben az, hogy adott esetben a sürgősségi szolgáltatást nem tudja majd ellátni ez a központ, hiszen szeptembertől a hírek szerint nincsen megfelelő számú radiológusa.

Azt is el kell hogy mondjuk, ha valaki egy vízvezeték-szerelőt szeretne hívni, akkor szintén találkozik hasonló jelenségekkel, ahogy a BKK is minden kreatív eszközt megragad annak érdekében, hogy buszsofőrökre tegyen szert és kiképezze őket. Nyilvánvaló módon nem lehet a szakképzés feladata minden ilyen lyukat betömöködni és minden hiányterületet megoldani, de az egészen biztos, hogy mellbevágó, amikor szembesülünk azzal, hogy a pályakezdő fiatalok 60 százaléka esetén igaz, hogy magasabb szakképzettségre kívántak szert tenni, és tehetnének szert egy jobb rendszerben, és még a munkaerőpiac is nyitott lenne az ő felszívásukra.

Tehát még egyszer szeretném kormányparti képviselőtársaim figyelmébe ajánlani a 150-200 ezer közötti adatot, amit kormányparti szakemberek és ellenzéki szakemberek is vallanak, hogy ekkora munkaerőtömeget azonnal fel tudna szívni a magyar gazdaság és fel is akarna. Éppen ezért mondtuk, az, hogy bizonyos expókra, bemutatókra vagy kiállításokra önök szerint tudulnak a diákok, ez nem szakmai érv, ez nem szakmai kategória. Ez egy percepció, ez egy érzés, egy benyomás, ami természetesen lehet pozitív sok mindenki életében, de szakmai érveként ne adják már el.

Tehát azért is érdekes, ahogy önök a szakképzéshez állnak, mert a Videoton tekintetében Székesfehérváron az okozott feszültséget, hogy az ukrán

munkavállalók megjelenése adott esetben még a magyarok kárára is történhet meg, a Jobbik számtalan felszólalásban ecsetelte ezt a helyzetet, és nem ért a mezőgazdasághoz az az ember, aki azt állítja, hogy a magyar mezőgazdaságban ma nincsenek idegenből idehozott, úgynevezett vendégmunkások. Engem elképeszt az, hogy Indiából érkezett munkaerő dolgozik és egyébként tömegesen megjelenő mértékben a magyar mezőgazdaságban. Ez egy katasztrófa, hölgyeim és uraim!

Az én családom jó része szabolcsi származású, a nagymamám még egy Kisvárda melletti faluban született, és látom ott a falvakban azt a most éppen inaktív munkaerőt, amely a szakképzés rendszerébe bevívta, egy normális kollégiumi szisztéma mentén olyan szakképzettségre tehetne szert, hogy Kisvárdán vagy a környező kisvárosokban létező kompetenciák mentén valódi termelő, hozzáadott értéket biztosító munkahelyeken meg tudnák vetni a lábukat Magyarországon ezen az emberek. De az önök hibás hozzáállása miatt sokszor kimarad nagyon sok lépcsőfok, mert ezek az inaktív fiatalok nem mennek el, nem jutnak el a magyar szakképzésbe, nem jutnak el a kollégiumba, nem jutnak el a városba dolgozóként, adófizetőként, hanem sok lépcsőfokot megúszva, aki csak tehetséges - mondjuk úgy, megvan a két keze, két lába -, elindul külföldre valami alacsonyabb képzettséget igénylő munkát elvállalni, ami lehet, hogy ideig-óráig magasabb bevételhez juttatja őt, de biztos, hogy nem ahhoz az életstratégiához, amit fiatalabb korában elhatározott, és egész biztos, hogy egy demográfiai téll közepén nem a magyar nemzetstratégiai érdekeket szolgálja az, ha további tömegek vándorolnak külföldre.

Azt is szeretném elmondani, hogy nálunk szerencsésebb nemzetgazdaságok szakértői nem itt tartanak, mint ahol most mi, hogy hogyan kéne toldozgatni-foldozgatni, mondjuk, a szakképzés rendszerét, hanem ott, hogy a robotizációra való felkészülés jegyében Németországban már kijelölték azokat a területeket, ahol munkaerő-felesleg fog jelentkezni 10-15 éves távlatban, mert az elképesztő gyorsan fejlődő technológiáknak köszönhetően - itt a köszönhetően azért egy idézőjelben értendő a jegyzőkönyvben - tömegek fognak az utcára kerülni. Számukra értelmes tevékenységet, normális munkavégzési lehetőséget kell találni, s erre szerintem nem válasz az, amit liberális oldalról gyakran hallok, miszerint feltétel nélküli alapjövedelmet kell majd adni annak, aki a robotok és a gyártósorok miatt úgymond felszabadul, és nem tud értelmes tevékenységbe fogni. Nem lehet a társadalmi motiváció kinyírásával és egy alapjövedelemmel rendezni ezt a helyzetet, hanem pontosan a gazdasági szerkezet észszerű, előre-gondolkodás mentén történő átalakításával most lehetne kijelölni azokat a hozzáadott értéket biztosító területeket, ahol a magyar munkaerő tömegesen elhelyezhető. Ennek kéne alárendelni a felsőoktatás bizonyos szegmenseit, ennek kéne alárendelni a szakképzést, és nyoma sincsen ezekben a javaslatokban ilyen távlati gondolkodásnak.

Miközben azt látjuk, hogy a Jobbik programjának megfelelően a XXI. századi digitalizációs eszközök oktatásba való bevitele egy markáns program-pontként szerepel, a valóság talaján az jön szembe, hogy a szakképzéssel foglalkozó intézmények egy jó részében az elmúlt öt évben lényegében alig volt eszközbeszerzés, nem volt eszközbeszerzés, vagy elhanyagolható mértékben történt.

(14.20)

Mondjuk, a laboratóriumokra és a műhelyekre gondolok, miniszter úr. Ha nincs így, akkor kérem, hogy pontos statisztikával, pontos hivatkozással szálljon vitába ezen ellenzéki érvekkel, mert a valóság azt mutatja, hogy bizony minden eresztékén vérzik ez a rendszer.

És valóban, jogosan merült fel képviselőtársam részéről, hogy ha szakiskolák tekintetében előállhatott olyan helyzet, hogy mindössze heti hat tanóra maradt mindarra, ami nem testnevelés és nem a szűk értelemben vett szakmai tárgy, akkor hogyan tudunk hozzájárulni ahhoz, hogy az oktatási rendszerből kikerülő állampolgár - derék, nemzeti érzelmű magyar emberként - jellemző módon itt, ebben a hazában akarja megtalálni a számítását. És nyilván senkit nem lehet erőszakkal visszatartani azok közül, akik kimennek külföldre, a többség egyébként kényszerből teszi ezt meg, az önök hibás gazdaságpolitikájából kifolyólag, de törekedni lehet rá motivátorokkal és orientáló eszközökkel, hogy bizony adott esetben a szakképzésben részt vevők is olyan oktatási rendszerrel találkozzanak, ahol nem csak néhány óra, nem csak felületesen jut a nemzettudat megerősítésére, vagy mondjuk a pénzügyi és fogyasztóvédelmi alapismeretek elmélyítésére, hogy később ugyanezekkel az emberekkel ne találkozzunk, mondjuk, hitelkárosultakként.

Ezek rendszerben működő dolgok, és pontosan ezt a rendszerszintű gondolkodást hiányoljuk a kormányzat részéről, ami szimpla felelőtlenség lenne kedvező gazdasági helyzetben, viszont egy demográfiai cél és egy kivándorlási spirál közepén egyenesen bűnnel határos. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Kettő percre megadom a szót Nacsa Lőrinc képviselő úrnak, KDNP.

NACSA LŐRINC (KDNP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Én csak Z. Kárpát Dániel képviselő úr felszólalása miatt nyomtam gombot, hiszen már a második felszólalásában említi, hogy az nem parlamenti kategória, hogy az expóra tódulnak a fiatalok és hogy számokat vár. Képviselő úr, az sem parlamenti kategória, hogy ön azt mondja, hogy az egyetemi berkeken belül kedvezőtlenebb pár helyen a kancellária-rendszer megítélése. Ugyanúgy nem parlamenti kategória, az ön szavaival, ezért kiabáltam be akkor, hogy

a számok beszélnek, hiszen ön is számokat kért az ex-póra tóduló fiatalok kapcsán. A kancellária-rendszer is mutatja a számokban azt, hogy milyen eredményeket ért el.

És csak azt szeretném hozzátenni ahhoz, amit mondott, hogy meg kell nézni például a fiatalok munkanélküliségét, hogy milyen örökséget kaptunk a szocialista-Gyurcsány-kormányzás után egy 25 százalékos fölötti fiatalkori munkanélküliségben. Az európai uniós átlag még most is 17 százalékos fölött van, ezzel szemben Magyarországon 10 százalékos alá csökkent az ifjúsági munkanélküliség, 2,5 százalékosra vagyunk a német arányszámtól. Úgyhogy amíg, mondjuk, Olaszországban, Spanyolországban, Görögországban még mindig 25 százalékos fölött van ez az arány, azt gondolom, igen komoly teljesítmény, hogy 10 százalékos alá szorítottuk az alatt a nyolc év alatt, amikor egy közel 30 százalékos örökséget kaptunk.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormányzó pártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megkérdezem, hogy kíván-e még valaki élni a felszólalás lehetőségével. *(Nincs ilyen jelzés.)* Jelentkezőt nem látok.

Az általános vitát lezárom. Megadom a szót az előterjesztőnek, aki láthatóan válaszolni kíván az elhangzottakra. Megadom a szót Palkovics László miniszter úrnak.

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ innovációért és technológiáért felelős miniszter: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Hölgyeim és Uraim! A hozzászólások sorrendjében szeretnék válaszolni. Korábban elszoktunk attól, hogy délután beszélünk ilyen témákról, általában az éjszakára szokott ez korlátozódni, úgyhogy örülök annak, hogy délután 3 órakor oktatási kérdésekben tudunk a parlamentben vitát folytatni.

Brenner Koloman képviselő úr kérdésére: köszönöm egyrészt, hogy támogatta a Széchenyi-díjat. A díjazottak kiválasztásának van egy folyamata, én azt gondolom, azt itt nagyjából senki nem vonta kétségbe.

Az egyetemi szabadalmak birtoklása, a 15. §: itt két törvényről van szó. A felsőoktatási törvényt azért kell megváltoztatni, mert az állami egyetemeken az állami egyetemekenél valóban nemzeti vagyonná - a Magyar Nemzeti Vagyonkezelő által - váltak a szabadalmak, és az egyetemeken esetében ezt vissza kell változtatni, ez erre vonatkozik. Azt gondolom, hogy itt némi olvasási probléma volt, ugyanis kivételként szerepelnek ezek, tehát másra vagyonkezelési szerződést kell kötni, az épületre, egyéb másra, de nem kell kötni vagyonkezelési szerződést egyébként az egyetem tulajdonába került szabadalmakra, tehát ilyen értelemben egyértelmű, hogy a törvény csak olvasási problémát okozott.

A kancellária-rendszer bevezetéséről szerintem hosszasan beszélhetnénk, mert a számokat említettük,

hogy a kancellária-rendszer mit is jelentett a magyar felsőoktatásban. De most hagyjuk is a számokat, tehát mint elhangzott az államtitkár úr részéről, hogy 2014-ben valahol 13-14 milliárd hiánya volt, ki nem fizetett számlamennyisége volt a felsőoktatási intézményeknek, és akkor valahol 60 milliárd forint környéki számlaösszeggel rendelkeztek; ma 3 milliárd, nagyjából 300 milliárd forintos kincstári számlán kezelt összegekkel. Ez a pénz ott van, ez a felsőoktatási intézményeké, ezt nekik kell egyébként a különböző ügyeikre fordítani. Tehát én azt gondolom, az, hogy ez láthatóvá vált, ez egy fontos dolog.

Ami a kancellária-rendszernek egyébként, én azt gondolom, inkább a jelentősége, és egy sor dolgot ez tett lehetővé, hogy megértettük azt, hogyan működnek a felsőoktatási intézményeink, amit korábban nem értettünk. Egyszerűen megértettük azt, hogy mi mennyibe kerül, megértettük, hogy milyen folyamataik vannak. Ennek azért van jelentősége, mert egyébként Hiller képviselő úr szerintem jól ismeri a felsőoktatási stratégiának mind a 2014-es, mind a 2016-os változatát, abban pontosan az szerepel, hogy hogyan lehet ezt a felsőoktatási intézményrendszert továbbfejleszteni. Anélkül, hogy tudnánk azt egyébként, hogy ez hogyan működik, és ez a kancellároknak tulajdonítható, anélkül minden ilyen típusú dolog csak rizikót jelent. Én azt gondolom, hogy ma tudjuk ezt. Erre a későbbiekben bármit tudunk építeni. Tehát a kancellária-rendszerrel majd még sok minden történik, nem hasonlítanám össze egyébként azzal a kancellári funkcióval, amiről beszélünk, de erre majd visszatérek.

A digitális oktatás kérdése: itt csak annyi történt, hogy megteremtettük annak a törvényi lehetőségét, hogy a digitális oktatás egyébként egy normál oktatási formát jelentsen. Ma is használunk egyébként nagyon sokfajta digitális platformot, blended learning, az MOOC-megoldások, ezek a magyar felsőoktatás rendszerében is egyébként erőteljesen ismertek egyébként, csak ezeknek nem voltak meg a jogszabályi feltételei. Itt arról van szó, hogy megteremtjük annak a lehetőségét, hogy ilyen módon tudjunk tanítani felsőoktatási intézményben, köznevelési intézményben, illetve szakképzési intézményben is.

Az pedig, hogy a digitális oktatás feltételrendszere hogyan alakult, én azt gondolom, hogy a tisztelt képviselő hölgyek, urak ezt pontosan ismerhetik. A „Digitális jólét” program, ezen belül a digitális oktatási stratégia nagyon pontosan leírja azt, hogy mi történik ma a magyar oktatási rendszer minden elemében, illetve mennyi forrást fordítunk arra, hogy akár az iskolákban a számítástechnikai ellátottság, akár a tanárok képzettsége, akár az iskolában a hálózat sávsebessége, akár az iskolán belüli wifi létrehozása megtörténjen. Tehát én azt gondolom, abban egyetértünk, hogy ebben mindenképpen jó irányba haladunk.

Ami a szakképzési ügyet illeti, Hiller képviselő úr vetette fel, hogy miről is szól ez a dolog. Azt hiszem, öntől származik az a mondás, hogy úgy néz ki, mint egy liba, úgy gágog, mint egy liba, és úgy repül, mint

egy liba, az valószínűleg liba is, tehát itt erről van szó. Ez a kancellár egy olyan menedzszerszemléletű szakmai vezető, aki a szakképzési centrum főigazgatója mellett ellátja ezeket a funkciókat. Csak hogy értsük, hogy miről beszélünk, szeretném mindenkinek felhívni a figyelmét, hogy a szakképzési centrum maga az iskola. Itt van különbség a köznevelési intézményrendszer egyéb elemeitől, tehát a Klebelsberg-központoknál nem az iskola a központ, az egy középipirányító, fenntartói funkciókkal. A szakképzési centrum maga az iskola, ennek a vezetője egy ebben jártas ember kell legyen. Ilyen módon aztán, miután itt azért 20-25 milliárd forint költségvetéssel rendelkező szakképzési centrumokról beszélünk, ezért tartottuk azt szükségesnek, hogy mellette támogatásként megjelenjen egy második vezető, aki bizonyos ügyeket elvisz.

Én azt gondolom, hogy a vállalatoknál az teljesen tipikus, hogy egy intézményt a tulajdonos két vezető irányítása alá helyezi. Itt ennyi történt, tehát itt az intézmény autonómiájához semmi köze, hiszen a főigazgatót is a miniszter nevezi ki, a kancellárt is. Ez egy támogatás, egy hozzáértő szakember támogatása, akinek a kiválasztása egyébként a hatályos jogszabályok alapján történik, úgy, mint ez történt egyébként a kancellárok esetében is.

Nem is tudom, ki mondta, hogy a kancellárokról vonatkozó anyagokat annak idején kikérték. Mindenki megkapta azon kancellárok anyagait, akik egyébként utána kancellári megbízást kaptak. Akik meg nem kaptak, azokat nem tudtuk kiadni, mert az ő személyiségi jogukat ez erőteljesen sértette volna. *(Szabó Szabolcs jelzésére:)* Olyannyira megkapták ezt, akik kérték egyébként, hogy ez megjelent a sajtóban utána, úgyhogy képviselő úrnak felhívnam a figyelmét, hogy itt az emlékeink lehet, hogy nem teljesen azonosak. *(Szabó Szabolcs: Ma is emlékszem...)* Én is, tekintve, hogy tőlem kérte, és én adtam ki őket.

A szakképzési rend, a szakképzés rendszerének a problémái, ugyan itt az előterjesztésben erről nem beszéltünk, itt alapvetően technikai ügyekről van szó, de ha már a német szakképzési rendszer kialakulását vette itt a képviselő úr példaként, ezzel nekem is vannak élményeim. Nyilvánvalóan lehet, hogy ennek persze volt egy olyan indoka, hogy sok török és egyéb más munkavállaló jelent meg Németországban, emiatt kellett átalakítani a szakképzési rendszert, de azért a német közösség elég komoly hangsúlyt fektet arra, hogy ilyen mondasokat ne tegyünk, mert ez némileg megkülönböztet másokat.

Itt egyszerűen azért volt ez szükséges, mert nem volt jó a német szakképzési rendszer, nem a török meg nem a szerb, meg a jugoszláv bevándorlók miatt nem volt jó, önmagában nem volt jó. A hetvenes évek elején a német vállalatok azt mondták, hogy vagy a német oktatáspolitikát csinál valamit a német szakképzési rendszerekkel az egyetemeken, vagy pedig ők nem tudják Németországot tovább komolyan venni.

És itt jött az a megoldás, amiről képviselő úr nem beszélt ugyan, de én azt gondolom, hogy ez a német oktatási rendszernek az egyik nagyon komoly eredménye, és egyébként ez el is terjedt, ez a duális képzés, amikor is a vállalatok nemcsak azt mondták, hogy nem jó az, ami van, hanem ha nem jó, javítsuk meg, de javítsuk meg együtt. És a vállalatok beszálltak az oktatásba, akár egyetemi szinten, akár a szakképzés rendszerében, olyan módon, hogy azokat a diákokat a szakképzés rendszerében vagy az egyetemi hallgatókat, akik vállalták azt, hogy egyébként többet fognak majd tanulni, egyszerre tanították őket az iskolában is, megtanították őket a vállalatnál is, és amikor befejezték az adott iskolatípust, a szakképzést vagy az egyetemet, akkor rögtön hatékonyan dolgozni tudó szakemberekké váltak.

(14.30)

Na, ez volt egyébként az a fajta innováció a német intézményrendszerben, ami elvezetett egyébként ahhoz, hogy ma ezt a világon olyan sok helyen alkalmazzák. Magyarország, és azt gondolom, hogy itt erre büszkék lehetünk, kifejezetten jól alkalmazza a duális képzés rendszerét mind a szakképzésben, mind a felsőoktatásban. Miután mind a ketten egyetemen tanítunk, csak más témához értünk, azt gondolom, hogy jól alkalmazzuk. Ma egyébként egyharmada azoknak a szakképzésben részt vevő hallgatóknak, akik ma szakképzési intézményekben tanulnak, ez 110 ezer diákot jelent. Ők duális formában tanulnak. Ezért ők kapnak jövedelmet, kapnak egy vállalati környezetet, és egyébként mellette az iskolában egy sor dolgot megtanulnak, és kifejezetten jó kimenetelt produkálnak.

A felsőoktatásban pedig több mint 2 ezer azon hallgatók száma, akik duális formában tanulnak, 2014-ben írtuk le a törvényben, '15-től kezdődött meg ez az oktatási forma. Idáig jutottunk. 600 vállalat működik együtt egyébként felsőoktatási intézményekkel a duális képzésben, és ennek van egy másik hatása is. Nemcsak az, hogy egy ilyen bonyolult képzési formát választottunk, hanem automatikusan viszony képződik a felsőoktatási intézmények és a vállalatok között, ami pontosan azt jelenti, hogy hogyan tudjuk egyébként ezt a viszonyt a jövőben alakítani. Ez mind a két intézménytípusra egyébként igaz.

Hiller képviselő úr kiemelte, hogy itt távolítottuk a szakképzés rendszerét meg az egyetemeket a munkaerőpiactól. Szerintem a 2014-es felsőoktatási stratégia pont az ellenkezőjéről szól, pont a közelítésről szól, pont azt szeretnénk, azt szerettük volna - és ezt tulajdonképpen meg is valósítottuk -, hogy a munkaerőpiac igenis, mondja el az igényeit, aztán vegyen részt ebben a képzésben. Idetartozik a duális képzés, idetartozik az, hogy olyan szakembereket tudunk most már felsőoktatási intézményben alkalmazni és az akkreditáció szempontjából figyelembe venni, akinek nincs tudományos fokozata. Így van ez Németországban is egyébként.

Tehát szerintem pont jó irányba haladtunk ezzel a dologgal. Tehát a felsőoktatás és a vállalkozói szféra kapcsolatának a korlátozása pontosan nem jellemzi sem a mostani törvénymódosítást, sem az elmúlt négy évben akár a felsőoktatási stratégiában leírtakat, akár az ennek megfelelő törvénymódosításokat.

Ami azt a kérdést illeti, hogy költségvetési kutatóhelyekről van-e szó, alapvetően ez csak az egyetemeket érintette, a Magyar Tudományos Akadémia kutatóintézetei által előállított szabadalmak a Magyar Tudományos Akadémia tulajdonát képezik. Ott ez a kérdés nem merül fel. Ott a második része a törvénymódosításnak... - a magyar törvényekben nem illik olyan szavakat leírni, mint a spin-off vállalkozások szabályainak az egyértelműsítése. De itt erről van szó alapvetően, hogy hogyan lehet egyébként egy intézménynek saját magának is egy spin-off vállalkozásban - legyen ez egyetem, legyen ez egy kutatóintézet - részt venni. Az eddigi szabályok ezt nem tették lehetővé, viszont minden tapasztalat azt mutatta körülöttünk, az OECD-nek erre komoly tanulmányai vannak, hogy lehetővé kell tenni azt is, hogy a spin-off vállalkozásban ne csak a feltaláló jelenjen meg, mint azt a későbbiekben alkalmazza, hanem megjelenhessen az intézmény is. Tehát ez a módosítási rész pontosan erről szól, hogy legyen egyszerűbb ez az ügy. És ahogy mondtam, a Magyar Tudományos Akadémia pedig rendelkezik a saját tulajdonával, hiszen ez köztestület, amelynek a tulajdonát nagyon sok minden védi, például az Alaptörvény. Úgyhogy ezért nem vonatkozik ez a megállapítás rájuk.

Arató Gergely nagyon sok mindent felvetett: a kancellárok gúzsba kötik az intézményt, és egyébként a digitális oktatás lehetőségét ezzel gátoljuk. Én ezt bevallom férfiasan, nem értem, hogy mit jelent. Azért nem értem, mert a „Digitális jólét” program, ennek pedig a digitális oktatási stratégia része pontosan elírja, hogy mit teszünk Magyarországon, és az elmúlt négy évben ennek megfelelően haladtunk előre.

Javasolnám azt, hogy aki esetleg nem látta ezt, tényleg nézze meg, mert ez egy nagyon jó program. Ezt nemcsak mi mondjuk, hanem mondják olyanok is, akik kívülről néznek Magyarországra, egyébként pedig ennek megfelelően történnek azok az intézkedések, ami erre a stratégiára épül.

Az, hogy a szakmával nem ültünk le ebben az ügyben egyeztetni, illetve nem egyeztetünk általában a szakmával a szakképzés területén, nyilvánvalóan a képviselő hölgyeknek, uraknak nem dolga az, hogy ilyen szinten kövessék a szakképzésnek az ügyeit. Három hónappal ezelőtt létrehoztunk egy Szakképzési Innovációs Tanácsot, SZIT-nek hívjuk, ennek már négy ülése volt. Itt mindenki, beleértve a szakszervezeteket is, ebben a tanácsban megjelenik, és nincs olyan ügy, amit ez a Szakképzési Innovációs Tanács ne tárgyalna meg. Formális egyeztetés ebben az ügyben valóban nem volt.

Az egyébként, hogy rámegegy az ország a szakképzés problémáira, ezt - hogy úgy mondjam - azért nehéz hogy értelmezni, mert hogyha ez ténylegesen így

lenne, akkor mondjuk, olyan vállalatok, mint a BNV, két hónappal ezelőtt nem Magyarország mellett dönt. Tehát hogyha ennyire szörnyű lenne a szakképzésnek a színvonala, amit itt Kunhalmi képviselő asszony is mondott Bajorországgal összehasonlítva, akkor valószínűleg nem ez a döntés született volna.

Nekem volt szerencsém a tárgyalásokon részt venni, utána, amikor ez a döntés megszületett, akkor, amit egyébként kiemelt például a BMW, az a szakképzésnek a színvonala, az a technológiai környezet, ami Magyarországon van, és egyébként Magyarország mellett döntöttek. Tehát nem Szlovákiát, nem Kassát támogatták, nem Ukrainát, hanem Magyarország mellett döntöttek. Ugyanúgy, mint egyébként az elmúlt néhány hónapban az a sok más vállalat, aki Magyarországgal mellett döntött. Csak azért, mert az autókhoz mindenkinek van viszonya, a Jaguar egy héttel ezelőtt úgy döntött, hogy Magyarországon építi fel a járműfejlesztési központját. Itt már nem gyártásról beszélünk, itt járműfejlesztésről beszélünk. A Continental egy fél évvel ezelőtt döntött úgy, hogy Magyarországra hozza a mesterséges intelligencia kutatóközpontját, ez az első a világon.

Ezek a cégek nem azért hoznak ilyen döntéseket, mert éppen akkor úgy gondolják, hogy ez jó, hanem ezt eléggé megvizsgálják. Tehát ezek a kijelentések, hogy minek, milyen a színvonala, mindig azt gondolom, hogy ezt egy kicsit talán relativizálni kell.

Hohn Krisztina képviselő asszony: itt dupla vezetési tervről van szó, itt semmi másról nincs szó. Itt két vezető fogja irányítani az intézményt, az egyik a szakmai részéért felel, a másik pedig a gazdasági részéért. Egy szakképzési centrum nem egészen olyan, mint egy normál iskola, tehát egy szakképzési centrumban a vállalatokkal való viszony, a pályázatoknak az ügye, ez egészen máshogy néz ki, tehát sokkal bonyolultabb, sokkal összetettebb, mint mondjuk, egy gimnáziumot vagy középiskolát működtető intézmény esetén. Ezért van szükség erre a kancellári funkcióra, s megint csak az a helyzet, hogy mind a kettőt a miniszter nevezi ki, tehát itt vélelmezni az oktatási autonómiának az ügyét, ezt nem nagyon érdemes, és semmi más vélelmezés sem kell. Ahogy mondtam, ez az, aminek látszik, egy támogatás egy komoly intézmény élén, hogy a jövőben azokat a forrásokat meg egyre több forrást is jobban tudjunk felhasználni, mint eddig.

Mellár Tamás - egyetemi oktató kollégák lennénk, bár most valószínűleg egyikünk sem gyakorolja ezt a szakmát, bár képviselő úr lehet, hogy jobban, mint én - fölvetette a kérdést a kancelláriával kapcsolatban, hogy miért nem a rektorokat szankcionáltuk jobban, miért volt szükség erre a kancellárra. Profeszor úr, szerintem te pontosan tudod azt, hogy hogyan történik a rektor kiválasztása az egyetemen. Van egy szenátus, a szenátus javaslatot tesz, és utána a rektort kinevezi valaki. Ha ez a felelősség valóban nagyobb mértékben gyakorolt lett volna, akkor mondjuk, a PPP-konstrukciók jelentős része bűncselekményként köttetett meg. De a szenátus jóváhagyta, a rektor meg aláírta.

Sajnos, az a helyzet, hogy ez így van. (*Arató Gerely: Miért nem tettetek feljelentést?*) Tettünk, tettünk. Meg most kiváltjuk őket, azokat, amiket egyébként egy másik kormány megkötött. Itt azért a kormánynak a támogatása a rektoroknak az autonómiájára vonatkozóan, annak a kormánynak az aktuális minisztere erőteljes szerepet vállalt abban, hogy a rektorok ezeket a szerződéseket aláírják. De azt gondolom, hogy ezt mind a ketten pontosan tudjuk, hogy miért is volt fontos a kancellároknak.

Ez az összeesküvés-elmélet, hogy az MTA-kutatóintézeteket az egyetemekhez akarjuk tenni, azért, mert az ott tulajdonolt szellemi terméket majd az egyetem átveszi, és utána ezt egy alapítványba kimentjük, ez számomra egy kicsit nehezen értelmezhető dolog. (*Dr. Mellár Tamás: Meglátjuk!*) A logikája nem nagyon követhető. Ennek ugyanis így nem nagyon sok értelme van.

Itt egyszerűen arról van szó, hogy amennyiben egy egyetem rendelkezik egy szabadalommal, akármilyen formában, azt hiszem, itt Pósnán képviselő úr ebben nagyon világossá tette, hogy mit is jelent az egész történet, akkor arról van szó, hogy ha valaki ezt a szabadalommal, ennek a hasznosulását, valamilyen licenctet akar venni, akkor neki az egyetemmel viszonylag egyszerű egy szerződést kötni, míg a Magyar Nemzeti Vagyonkezelővel pedig nem egyszerű szerződést kötni. Nem beszélve arról, hogy a cégek jelentős része államokkal, állami szervezetekkel nem nagyon akar ilyenfajta viszonyba kerülni, mert ez bonyolult, egy egyetemmel igen. Az egyetem fontos, az állami viszony mindig zűrösebb. Ennyi indoka van ennek a dolognak, egyébként semmi más. Ez azért egy érdekes gondolatmenet, de én még nem találtam meg benne azt a lehetőséget, amit képviselő úr lát.

A kancellárokon nagy árat vesztett a felsőoktatás, Kunhalmi képviselő asszony mondta ezt. Én meg azt gondolom, hogy nem, de ebben azt hiszem, nem fogunk tudni zöld ágra vergődni. Most a számok inkább azt bizonyítják, hogy a magyar felsőoktatás a kancellária-rendszerrel, azzal, hogy megértettük a működését, alapvetően nyert.

Z. Kárpát Dániel képviselő úr elment, nagyon érdekes témákat hozott fel, egy kicsit eltértünk az előterjesztésnek a kérdéseitől. Alapvetően a munkaerőpiacnak a helyzete Magyarországon, hogy ki szeret Magyarországon dolgozni: javasolom megnézni itt is a számokat, mert azok azért eléggé makacs ügyek. Az ENSZ elvándorlási statisztikái azt mutatják, hogy az itt születetteknek nagyjából 6 százaléka ma nem él Magyarországon; nem biztos, hogy dolgozik, de nem él Magyarországon. Ha megnézzük, mondjuk, ugyan-ezt a számot Ausztriában, ami mondjuk, azt, hogy egy jobb helynek tűnik, mint Magyarország sokak szemében, ott ez 6,5 százalék, Németországban 5 százalék, Csehországban 8 százalékban, Lengyelországban, azt hiszem, 16 százalék, Bosznia-Hercegovinában pedig 40 százalék.

Az a helyzet, hogy ez az európai uniós történet erről szólna, hogy a munkaerő szabadon tud áramlani;

ezt megakadályozni, azt gondolom, nem akarjuk, de vannak ilyen következményei. Ezek között a számok között viszont, azt gondolom, a 6 százalék egy elég jó számnak tűnik.

(14.40)

Hogy mit tesz a kormány annak érdekében, hogy azt a fajta munkaerőpiaci igényt, amiben egyébként egyetértünk, ennek a nagyságrendje valóban ez a 150-200 ezres munkaerőigény, hogy milyen módon lehet ezt kompenzálni; nagyjából 500 ezer az a tétel, ami egyébként ebbe behúzható. Itt nagyon sok támadás érte a kormányt azért, mert a kormányzati működésünket optimalizálni akarjuk, és úgy gondoljuk, hogy ez leépítéshez is vezet. Ez az egyik ilyenfajta dolog. Aztán a közmunkaprogramból egyre többen kerülnek át a normál munkaerőpiaci oldalra, ami a programnak a sikerességét bizonyítja. És nagyjából látszanak most már azok a számok, célszerű ezeket is megnézni, hogy elindult egy hazavándorlás külföldről, azok, akik egyébként napi szinten mentek át Ausztriába dolgozni, a minimálbér növekedése miatt, a munkaerőpiaci vonzó feltételek miatt elkezdtek hazajönni. Tehát ezekből ezt a munkaerőpiaci igényt lehet biztosítani.

Hogy mennyire attraktív a szakképzési rendszer? Mondtam, 60 százaléka a korosztályos gyerekeknek, a kilencedikes gyerekeknek szakképzési intézménybe jár. Annak meg egyébként, hogy a szakközépiskola, illetve a szakgimnázium között van egy átsorolódás, az az indoka, hogy a szakgimnázium érettségét is ad olyan feltételekkel, amelyekkel aztán tovább lehet tanulni, ezért aztán többen úgy gondolták, akik eddig szakközépiskolába mentek volna, hogy szakgimnáziumba mennek. Ez nem egy szakutcsás képzés, itt gyakorlatilag az egyetemre kerülésnek a lehetősége ugyanolyan, mint egy gimnáziumból.

Szabó Szabolcs képviselő úr, a lemorzsolódás. Szóval, képviselő úr, az a helyzet, hogy a lemorzsolódás egy olyan téma, amit nem lehet a szakközépiskolában megoldani. Tehát hogyha bárki azt gondolja, hogy a szakközépiskola önmagában képes az odakerült gyerekek lemorzsolódását megoldani, az nem fog menni. De van jó hírem is: az, hogy a kormány bevezette a kötelező óvodába járást, tehát hogy hároméves kortól minden gyerekeknek óvodába kell járnia, na, ez már megoldást kínál. Megoldást kínál például az, hogy a kisfalusi iskolákat állami fenntartásba vettük, ami azt jelentette, hogy van tanár, van tanító, megkapja a fizetését, van eszköz az iskolában, és még fűtenek is, ezért el lehet menni az iskolába.

Az a gyerek, aki hatéves korában bekerül az iskolába, és nem rendelkezik az alapvető szociális, egyéb más készségekkel, az ott veszik el, az nem nyolcadik osztályos korában, az ott veszik el. A hároméves óvoda, óvodába járás, az ezt a problémát, úgy tűnik, elkezdte megoldani. Vannak már számok is, és én javasolom megnézni a PIRLS-mérésnek az eredményét, a háttérszámításokat, azok egyértelműen azt

mutatják, hogy azoknak a gyerekeknek, akik már 87 százalékban óvodába jártak - azt hiszem, ez volt akkor a szám, nem értük el még a 100-at -, egyébként pedig olyan iskolába jártak, ahol az állam biztosította a feltételeket, ezeknek a gyerekeknek - hívjuk őket hátrányos helyzetből indulóknak - a tanulási eredményessége itt már magasabb lett, mint a nemzetközi átlag, míg a két évvel korábbi TIMSS-mérés esetén, ami ugyanezt a módszertant követi, ott ez sokkal alacsonyabb volt. Tehát van ennek hatása; nyilván ezt akkor fogjuk látni majd, hogyha ezek a gyerekek részben elérik a negyedik osztályt, meg majd elérik a nyolcadik osztályt. A megoldást itt kell keresni az iskolarendszerben, és azt gondolom, hogy ezt a megoldást jelentős mértékben megtaláltuk.

A versenyképesség, Ander Balázs képviselő úr. Itt a 48. helyen vagyunk egyébként, nem a 60.-on, a két szám egy kicsit távol van egymástól. Ön említette a 2016-os GDP-arányos KFI-ráfordítást, 1,2 százalék volt, valóban igaz; 2015-ben ez 1,38 százalék volt, 2017-ben pedig 1,33 százalék volt - ez szintén nem magas, tehát ezt tegyük azért hozzá. Ebben is a jó hír az, hogy ez egy erőteljesen növekvő GDP mellett történt, és egyébként hogyha megnézzük, hogy 2002..., 2003 egész pontosan az a pillanat, amikor az Innovációs Alapot létrehoztuk, onnantól kezdődően 2017-ig milyen mértékben nőtt a KFI-ráfordításunk, akkor itt 2017-ben már 540 milliárd forint KFI-ráfordításról beszéltünk, ami 2002-ben 180 milliárd forint volt, tehát jelentősen növekedett. Ebben persze van olyan ügy, ami az összes olyan stratégiában szerepel, hogy az állami ráfordítást viszont nagyobb mértékben kell növelni, a vállalati ráfordításnak pedig lehetőséget kell adni, hogy még nagyobb mértékben nőjön. Annak, hogy nő a GDP, és arányosan egyébként valóban ez a szám így néz ki, annak pedig én azért alapvetően inkább örülök. Egy dolog biztos: hogy 2020-ra a kitűzött 1,8 százalékos célt a jelenlegi számításaink alapján el fogjuk tudni érni. Az Európai Unióban ez nagyjából 2,2 százalék lesz, és valóban vannak olyan országok az Európai Unióban - Németország, Hollandia, Ausztria -, ahol elérték a 3 százalékot, egy egészen más állapotban, de az Európai Unió átlaga az olyan 2-2,2 százalék környékén van.

Feltett egy kérdést, hogy a jövedelemviszonyok hogy alakulnak. A pedagóguséletpálya-modell határozza meg az ő jövedelmüket is, tehát itt a kancellárnak az egyéb funkciókra vonatkozó dolgáról volt szó. A kiválasztás a Kjt.-nek megfelelően történik, ahogy történt egyébként az egyetemi kancellárok esetében is, ez teljes mértékben szabályozott.

Ami pedig a személyemet érintő dolgot illeti, önnek is el szeretném mondani, itt is elmondtuk nagyon sokszor, egyik olyan döntésben sem, ami bármilyen, az említett úriemberre vonatkozik, nem voltam olyan helyzetben, hogy dönthettem volna, mert részben nem voltam itt - 2014 előtt, amikor a neptunos döntések megtörténtek -, 2016-ban pedig, bocsánat, 2015-ben, amikor megtörtént a másik döntés, akkor pedig a felsőoktatásért feleltem. Úgyhogy értem én a

vélelmezést, csak nem szükségszerűen tükrözi a valóságot.

Én azt gondolom, hogy nagyjából minden kérdésre válaszoltam, és most azon túl, hogy egy kicsit a témától eltértünk, szeretném megköszönni mindenkinek a támogatását. Én azt gondolom, hogy itt az ügyek pozitív ügyek, és ezek támogathatók, és kérek mindenkit, hogy támogassa ezt a törvényjavaslatot.

Köszönöm. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, miniszter úr. Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a **2019. év II. Rákóczi Ferenc-emlékévvé nyilvánításáról** szóló határozati javaslat általános vitája a lezárásig. A Semjén Zsolt, Vejkey Imre KDNP-s képviselők, Németh Szilárd István, Hörsik Richárd, valamint Koncz Ferenc képviselők által benyújtott előterjesztés H/3355. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót Németh Szilárd úrnak, a napirendi pont előterjesztőjének. Öné a szó, államtitkár úr.

NÉMETH SZILÁRD ISTVÁN (Fidesz), a napirendi pont előadója: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Kérem, hogy engedjék meg, hogy a határozati javaslatot a nagyfejedelem életútjának ismertetésével kezdjem, és néhány fontosabb mozzanatot megemlítek az életéből. Mindezt azért teszem, mert szeretném alátámasztani, és kérni önöket már most az elején, hogy ezt a javaslatot támogatni szíveskedjenek.

II. Rákóczi Ferenc a magyar történelem egyik legismertebb és legnépszerűbb alakja, nevét sok száz, ha nem ezer közterület és intézmény viseli, a néphagyomány számos famatuzsálemet és vízforrást kapcsol a személyéhez. Születésnapja, március 27-e pedig 2015 óta nemzeti emléknapunk is. A fejedelem rendkívüli népszerűségét jelzi, hogy a Mátyóki Ádám által festett híres portréja immár több mint egy évszázada a bankókról, a bankjegyekről is visszatekint ránk.

Napjainkat éppen 300 év választja el az ő korától, ezért méltán tehetjük fel a kérdést: miért él a kurruckor és a vezérlő fejedelem emléke oly elevenen nemzeti tudatunkban? Közismert, hogy a nyolc évig tartó Rákóczi-szabadságharc a Habsburg-ellenes rendi küzdelmek betetőzését jelentette, s leginkább a nemzeti függetlenség kivívásának és az önálló nemzeti hadsereg létrejöttének időszakát köszönhetjük neki. A legkülönbözőbb egyéni érdekek és törekvések mellett már a fejedelem korában is a legfőbb kérdés volt az, ami természetesen az új történelmi szituációkban és napjainkban is, illetve az egész XX. századot végigkísérte, az az elsőrendű problémakörünk, hogy Magyarország és Európa viszonyát hogyan tudjuk meghatározni, hogyan alakíthatjuk a kontinentst, és a kontinens hogyan alakít bennünket.

Magyarország a kontinens nyugati feléhez a Habsburg-birodalmon keresztül kapcsolódott. Abban, hogy nemzetünk a török kiűzését követően mindezt kedvezőbb körülmények között valósíthatta meg, nagy szerepet játszott a II. Rákóczi Ferenc nevével fémjelzett szabadságharcunk is. A régóta húzódo súlyos belviszály végül a szatmári békekötéssel, az uralkodóház és a magyar rendek kiegyezésével hosszú időre véget ért.

(14.50)

Az elveihez ragaszkodó fejedelem és leghűségesebb hívei az emigrációt választották, míg idehaza a volt kurucok és labancok együtt munkálkodtak az ország új berendezkedésén. Rákóczi neve fogalommmá vált, jelképpé magasztosult. A XXI. század embere számára Rákóczi személye az elvei mellett végsőkéig kitartó, szabadságszerető államférfit testesíti meg.

Ha életútjának állomásait vesszük sorra, akkor pedig nem csupán a Kárpát-medence, de szinte egész Európa térképére szükségünk van. A ma Szlovákiát alkotó Felvidék kicsi Bodrog menti falujában, Borsi kastélyában született, és a kassai dómban nyert végleges nyughelyet. Gyermekkorának helyszíneit: Munkács, Regéc várát Bécs, majd Csehország követte, itáliai tanulmányai végén pedig a kölni dómban kötött házasságot. Visszatérve birtokain, Szerencsen, Sárospatakon, Nagysároson, Kistapolcsányban élt, majd a bécsiújhelyi rabság következett. Innen megszökve testvéreinknél, Lengyelországban lelt menedéket.

Az 1703 és '11 között vívott szabadságharc csatateret, várharcai mellett mindenképpen meg kell említeni az államszervezés állomásait is, a szécsényi, az ónodi, körömi és sárospataki országos gyűléseket, valamint a gyulafehérvári fejedelemválasztás helyszínét is, hiszen a határozati javaslat évfordulója, a 315. évforduló pont ehhez kapcsolódik. Végezetül pedig az erdélyi trón marosvásárhelyi elfoglalásának pompás ceremóniája sem maradhat ki a fejedelem életállomásainak felsorolásából.

Rákóczi végül ismét Lengyelországba menekült, majd Franciaországba és Törökországba távozott. A Márvány-tenger partján, Rodostóban fejezte be hányatott életét. Szívét végakarátának megfelelően a franciaországi Grosbois-ban, testét pedig Konstantinápolyban temették el, hamvai csak 1906-ban kerültek Kassára, a kassai dómba.

Tisztelt Képviselőtársaim! Megítélésem szerint vitán felül álló, hogy az ismertett életút alapján II. Rákóczi Ferenc személye és tevékenysége emlékében való megemlékezésre és az általa képviselt elveknek a mai korban való képviselésére, megszólítására teljes mértékben alkalmas és méltó. A magyar nemzet gyökereiből eredő jellemvonásának, a szabadság szeretetének és a függetlenség iránti vágyának méltó képviselője és az emlékévé kapcsán megrendezendő eseményekkel modern formában való megjelenítője.

A határozati javaslattal az emlékévé egyben II. Rákóczi Ferenc erdélyi fejedelem ránk hagyott örökségének védelmét is jelenti. Bízunk abban, hogy az ilyen alkalmakkal hozzá tudunk járulni a fejedelem örökségének méltó ápolásához, ezen keresztül pedig egész nemzetünk megerősödéséhez, hiszen a határozat mind az anyaországban, mind a határon túl élő magyarság és a diaszpóra magyarsága körében is méltóképpen adózna a fejedelem emléke előtt. Az emlékévéhez kapcsolódnak, kapcsolódhatnak tudományos és ismeretterjesztő, kegyeleti és hagyományőrző, turisztikai és gasztronómiai programok, rendezvények, mindezzel a II. Rákóczi Ferencet körülövező hagyomány így is a nemzetépítés és a kapcsolatteremtés eszközüvé válhat.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az önök előtt fekvő határozati javaslatot, kérem, támogatni szíveskedjenek. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor. Köszönöm Hörcsik Richárd képviselő úrnak, hogy lehetővé teszi, hogy az ülést később vezető Hiller István képviselő úr előresorolódjon, és elmondja most a vezérszónoki felszólalását az MSZP képviselőcsoportja nevében.

DR. HILLER ISTVÁN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Képviselő Asszonyok és Képviselő Urak! Tisztelt Államtitkár Úr, illetve Előterjesztők! A mi képviselőcsoportunk ezt az előterjesztést helyesnek és hasznosnak tartja. Azt gondoljuk, hogy a magyarság, az egész nemzet identitását erősíti, ha II. Rákóczi Ferencről folyamatosan emlékezünk és emlékeztetünk, ha a fejedelem életútját, tevékenységét, politikai és egyéb hatását saját életében és korában, aztán a későbbi nemzedékek emlékeztetésében is úgy őrizzük, hogy azt nem egyszerűen csak fogadjuk, hanem megerősítve továbbadjuk.

Rákóczi Ferenc életútját a magyar történetírás évszázada vizsgálja, kutatja, és számos fontos és izgalmas, teljességre törekvő megállapítást tett. 1704. július 8-án lett Erdély fejedelme, merthogy megválasztotta az országgyűlés, az erdélyi országgyűlés Erdély fejedelmének. Ez a tett az akkori döntések egészében azt a pozíciót foglalta el, hogy egy szuverén állam, egy korábban a nemzetközi politika egészében aktívan részt vevő állam, az önálló Erdélyi Fejedelemség első embereként nemzetközi kapcsolatokat létesíthessen, hiszen az 1703-ban kitört szabadságharc nemzetközi megítélése kétséges volt. Ahhoz, hogy nemzetközi szövetségesekre a Habsburg-birodalom ellenkező oldalon, elsősorban Franciaország tekintetében szövetségre és szövetségesre tegyen szert, az erdélyi fejedelmi cím szükséges volt. Ezért felmenő ősei közül, akárhogy is nézem, ha csak Rákóczi Zsigmondot, I. Rákóczi Györgyöt, II. Rákóczi Györgyöt és édesapját,

I. Rákóczi Ferencet nézzük, akkor négy erdélyi fejedelem is volt, következőképpen nagyon is aktuális és indokolt volt mindez.

Ugyanakkor kérem szépen, hogy ne úgy lássuk, mint egy félistent. Egy komoly gondolkodó, néha saját érdekeivel szembehelyezkedni képes politikus volt. Államtitkár úr helyesen említette az önálló magyar haderő felállítását, és nem akármilyen évszázadok után a mi hazánk nemzetközi képviseletének megteremtésén fáradozott. Nagyszerű ember volt.

Holnap lesz az évfordulója annak, hogy 1711. november 14-én az erdélyi országgyűlés egyébként behódolt a Habsburg-birodalomnak. Akkor ő már Lengyelországban volt. A lengyelországi, majd a franciaországi, elsősorban a párizsi életéről az elmúlt század elején egy kitűnő és mindannyiunk által tisztelt történetíró, Szekfű Gyula írt A száműzött Rákóczi című könyvében. Az olyan hatást váltott ki, most nem a sajtóról beszélek, hanem a henteséről, akihez minden héten elment friss húst venni, aki azt mondta neki, hogy ilyen könyv megírása után ő magyar húst nem ad neki - kiadatlan levél a Magyar Tudományos Akadémia kéziratárában. Ezek után megírta Szekfű a Mit vétettem én? Ki gyalázta Rákóczit? című művét. Egy embert látunk benne. Egy olyan embert, aki életét adta ezért az országért, és utána száműzetésben, Lengyelországban, majd Franciaországban próbálta valóban kétséges eszközökkel biztosítani a személyes és a politikája túlélését. Ezek lehet, hogy szomorúbb részek, mint a rodostói. Hogy világos legyen: ott ágyúbakat faragott. Vissza akart térni a hazájába, de már semmilyen módon ezt nem tehetette.

Akkor, amikor az indítványozók, tisztelt államtitkár úr, nagyon helyesen megteszik ezt az indítványt, hogy Rákóczira emlékezzünk, akkor nagyon kérem, úgy emlékezzünk rá, mint ennek az országnak meghatározó politikusára, de nem egy felhők felett lebegő emberre. Esendő volt. Sokat tudott az országról, és kimondottan sokat tudott a társadalmi viszonyokról. Rajongtak érte. Úgy mentek mellette harc közben és úgy mentek mellette tárgyalásra, hogy valóban azt mondhatnám XX., tehát nem XXI. századi kifejezéssel, hogy a legszelesebb társadalmi rétegek tekintették ezen ország vezetőjének.

(15.00)

Voltak persze az életének olyan szakaszai, amelyeket szintén feltárt a történetírás, és amelyek éppúgy ennek az embernek, ennek az élő és halandó embernek az életútjához tartoznak, mint a legnagyobb pillanatok.

Azt hiszem, akkor vagyunk méltóak... - a mai Magyar Országgyűlés tagjai, ha Rákóczi Ferencet nemcsak megtartva a nemzet emlékezetében, hanem erősítve egy nagyszerű gondolkodóként, egy bátor politikusként és egy hús-vér emberként tudjuk őt a következő nemzedékek emlékeiben megőrizni. Őszintén remélem, hogy ebben egyek vagyunk, és egyek tudunk lenni majd végig a Rákóczi-emlékév során. Ezért az

előterjesztést támogatjuk. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. (Taps.)

ELNÖK: Köszönöm, Hiller István képviselő úr, alelnök úr. Megadom a szót Hörcsik Richárdnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának, és átadom az ülés vezetését Hiller István alelnök úrnak.

DR. HÖRCSIK RICHÁRD, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: „Recrudescunt inclytæ gentis Hungaræ vulnera”, azaz „megújulnak a dicsőséges magyar nemzetnek régi sebei”. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Ház! Ezekkel a sorokkal kezdődik II. Rákóczi Ferenc általunk is ismert Universitas orbis Christiani, azaz a világ keresztyéneihez szóló kiáltványa, amiben számot ad a magyar nemzetnek elszenvedett sérelmeiről és azokról az alkotmányellenes cselekedetéről, amelyeket a bécsi udvarnak köszönhetően szenvedtek el őseink a török uralom utolsó maradványainak a felszámolása óta. 1703 júniusában, de a rá következő évben sem vesztette el ez az időszerezését.

(Az elnöki széket dr. Hiller István, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Ugyanis továbbra sem lett elfogadhatóvá a magyarok számára, hogy a Habsburg-házból származó uralkodók nem a magyarok érdekeit képviselték, hanem feláldozták a partikuláris céljaik oltárán nemzetünket sokszor. Igen, idegen kézre adják, azt látjuk, hogy idegen kézre adják a földet, megszüntetik vagy éppen birodalmi szintre emelik a magyar állam legfontosabb intézményét, és tehetik ezt azért, mert az utolsó eszközt, az utolsó eszközt is elveszítették a magyar rendek az idegen hatalmakkal szemben, hogy érdekeiket tudják érvényesíteni. Mégis volt egy ember, akit neveltetése, képességei és adottságai úgymond predestináltak arra, hogy a magyar nép érdekeit érvényesítő bátrak élére állva mindent megtegyen azért, hogy ezen tudjon változtatni.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ahogy Hiller képviselőtársam mondta, valóban könyvtárakat lehetne megtölteni azzal, hogy ki volt és mit tett II. Rákóczi Ferenc. A marosvásárhelyi országgyűlés, vagyis erdélyi fejedelemmé választásának 315. évfordulója alkalmából szenteljünk nemzetünk nagyjának emlékét, és azt szeretném hozzátenni, hogy minderről pedig a tisztelt Ház a sárospataki országgyűlés 310. évfordulóján hozhatja meg a döntést.

Ez alapvetően kettős feladatot szab ebben a kivételes pillanatban a Magyarország érdekeit ma védeni hivatott választott képviselőkre: II. Rákóczi Ferenc öröksége és emlékezete. Rámutatni egyrészt mindazon értékek egyetemességére, amelyeket vallott, valamint egyértelművé tenni, hogy életének egésze maig ható tanulsággal bír. Erre tekintettel volna feladatunk rámutatni arra is, hogy miként célszerű megtölteni tartalommal ezt az emlékét, hogyan teremthetjük meg annak feltételeit, hogy a 2019-es esztendőben

méltoán emlékezhessünk II. Rákóczi Ferencre. Meggyőződésem, tisztelt képviselőtársaim, hogy ez utóbbi feladatot csak akkor teljesíthetjük, ha rámutatva vezérlő fejedelmünk életére és tetteire, tisztázzuk azt, hogy máig ható, ránk, törvényhozókra feltétlenül kötelező érvényű alapvetéseket kell érvényesíteni a saját tevékenységünk vagy éppen cselekedeteink megfontolása során.

Tisztelt Képviselőtársaim! II. Rákóczi Ferenc 1705-ben ezekkel a szavakkal fogalmazta meg a szabadságharc célját, idézem: „Azon fáradozunk, hogy hazánk szabadságának visszaszerzésével nemcsak a nemzetnek, de az egyetemes Európának és a keresztyén ügynek is szolgálhassunk.” Jól tudjuk azt, tisztelt képviselőtársaim, hogy a fejedelem olyan korban élt és akkor vállalta ezt a szolgálatot a hazájáért, amikor hazánk szabadsága semmivé foszlott, bár vagyona, körülményei megengedték volna, mégsem a kényelmes utat választotta, hanem egyszerűen azt is mondhatnánk, hogy az igazság oldalára állt, szemben a császári seregek fegyvereivel, a fej- és jószágvesztés büntetés lehetőségét is vállalva.

II. Rákóczi Ferenc felismerte, hogy az igazság nem a bécsi udvar, nem a Neoaquistica Commissio, azaz az Újszerzeményi Bizottság, nem a császár zsoldosainak oldalán áll, nem a labancokat, nem az örökös konformisták útját választotta, akik meggyőződés nélkül mindig mástól várták az utasítást. II. Rákóczi Ferenc a kurucok mellett nem Európa ellen, hanem Európáért, nem a keresztyén üggyel szemben, hanem éppen annak szolgálatával emelte fel a zászlót, amely alá a szabadságszerető magyarok és ruszinok, nemesek és nemtelenek, harcot tapasztalt és ifjonti erőtől duzzadó ezrek gyülekeztek. Ismerjük Rákóczi Ferenc zászlaját. Felirata: Cum Deo pro Patria et Libertate, azaz „Istennel a hazáért és a szabadságért”.

Önmagában véve ez is egy üzenet. Nem szívelheték azok, akik mind Istent, mind pedig a független magyar államot ellenségnek tekintették. Úgy hiszem, hogy Rákóczi értékválasztása egyértelmű és világosan mutatja azt az utat, amin nekünk a XXI. században is járni kell. Ezért is választhatjuk őt mintaképül, és emlékezhetünk meg róla, mint a magyar érdekek és a keresztyén hit képviselőjéről. Úgy hiszem, hogy II. Rákóczi Ferenc 315 év után is programjával érvényes, mindenható, máig ható, és ennek a bizonyítéka és úgymond következménye az a határozati javaslat, amit képviselőtársaimmal benyújtottunk.

Tisztelt Ház! Úgy hiszem, hogy II. Rákóczi Ferenc emlékezete arra is alkalmas lehet, hogy egységet teremtsen, egységet azokkal a népekkel, amelyek emlékezete igenis megőrizte őt. A szlovákok, a ruszinok vagy a lengyel testvéreink számára éppúgy közös nevező a vezérlő fejedelem emléke, amint II. Rákóczi Ferenc keleti szomszédaink, a románok tiszteletét is kívívta. Az egységteremtésnek ugyanakkor van egy másik dimenziója. Jóakarátú emberként nem szűnhetünk meg hinni abban, hogy azok, akik a pártokon felül álló közmegegyezés tárgyát képező ügyek körét újra és újra igyekeznek leszűkíteni, a konfliktusokat a

végletekig mélyíteni, hogy egyszer, egyszer legalább egy pillanatra el tudják fogadni, hogy közös múltunk fordulatai nem másról, mint a magyarság túlélési ösztöneiről és a szabadságküzdelmekről szól, amelyek ma is köteleznek bennünket. És II. Rákóczi Ferenc egységet teremthet azok között is, akiket valamilyen kisszerű civakodás, esetleg véleménykülönbség távolít el, akik azért nem tudnak megegyezni, mert nem értik a másikat, mert nem értik, hogy mi az igazán fontos.

Úgy hiszem, tisztelt képviselőtársaim, hogy a vezérlő fejedelem életpéldája, tettei mögötti mozgatórugók ismerete mind közelebb visz, vihet ahhoz, hogy megerősítsük a közös fundamentumot.

(15.10)

II. Rákóczi Ferenc életében számtalanszor megmutatkozik, hogy „nem a szívnek vére, hanem a szívnek verése” dönti el, hogy ki hova áll, hogy ki milyen ügyért harcol. A Fidesz-Magyar Polgári Szövetség ezért is támogatja ezt a határozati javaslatot, mert azokkal az értékekkel, amelyeket Rákóczi Ferenc közvetít, teljes mértékben azonosulni tudunk.

Tisztelt Ház! Az előttünk fekvő határozati javaslat előterjesztő képviselői - mondhatni régi szóval: a választóknak az Országgyűlésbe küldött követei - számára szimbolikus erejű az a tény, hogy a csatlakozó előterjesztők között a vezérlő fejedelem birtokai közé számlált egykori települések képviselői is ott lehetnek, Koncz Ferenc képviselőtársam Szerencsről és szerény személyem Sárospatakról. Úgy hiszem, a genius loci, a hely szelleme most sem hagyható figyelmen kívül: Zemplén vármegye, Sáros, Kárpátalja népe, Szabolcs alkotta II. Rákóczi Ferenc hárseregének múltját. A falvak népe, a legnehezebb sorsúak vonultak hadba, és ők tették kockára életüket, ők gondoskodtak a katonák ellátásáról, és ők tettek először kísérletet arra, hogy a magyar alkotmányt lábbal tipró idegen hatalmak képviselőivel szembe tudjanak fordulni, ahogy ez 1697 nyarán a sátoraljaújhelyi, régen úgy mondták, az újhelyi vásárban történt, és a hegyaljai felkelésként ismert eseményekben teljesedett ki.

Mindez tehát egyértelmű számunkra, tisztelt képviselőtársaim, hogy csakis olyan politikát folytathatunk, olyan programot érdemes alkotni, amely figyelemmel van a magyarság történelmének olyan helyszíneire, akár kulturális örökségeire, amelyek ma már nincsenek az országon belül, hanem az államhatárokon kívül esnek.

A polgári kormány már is eddig sokat tett azért, hogy II. Rákóczi Ferenchez kötődő épített örökségét megőrizze a jövő generációjának. Örömmel tudok beszámolni, hogy a vezérlő fejedelem születésének helyén, a borsi kastélyban jelenleg is folynak a munkálatok mintegy 1,6 milliárd forint értékben, és reméljük, 2020-ra készen is lesz ennek a kastélynak a méltó állapotba hozása, hiszen fontos számunkra, hogy nemcsak egy régi kastélyt újítunk fel, hanem jelentős szereppel bírhat ez az építmény II. Rákóczi Ferenc

emlékének ápolásában a magyar nép mellett a szlovákok és a ruszinok történetében is.

Tisztelt Képviselőtársaim! Emlékiratában II. Rákóczi Ferenc így fogalmazott, idézem: „Minden cselekedetem célja kizárólag a szabadság szeretete volt, és az a vágy, hogy hazámat az idegen járom alól felszabadítsam. Nem a bosszúvágy indított erre, nem koronát vagy fejedelemséget akartam szerezni, nem is a kormányzáshoz volt kedvem: kizárólag az vezérelt, hogy eleget tegyek kötelességemnek hazám iránt.”

Nem véletlen, tisztelt képviselőtársaim, hogy Magyarország polgárai nagyon hamar felismerték életének, szerepének kivételességét. Például a kiegyezést követő korszakban az ország valamennyi vármegyéje és valamennyi városa feliratban fordult a képviselőházhoz, amikor a hamvait hazahozták 1906-ban. Zemplén vármegye felirata szerint „a nemzet jövőjének záloga a múlt iránti kegyelet”, vagy Debrecen városa szerint pedig Rákóczi „a polgári jog védelméért küzdött, azért, hogy szabad hazában szabad és független polgárok éljenek, és azok szívében, lelkében, tetteiben, gondolataiban egyek legyenek”.

Tisztelt Képviselőtársaim! Végül, azt gondolom, Vörösmarty Mihály sorai jelölik ki számunkra a cselekvés kereteit: „Itt nyugszik fejedelme hazádnak, Számkivetett onnan, mert nem vala benne szabadság.” II. Rákóczi Ferenc törekvései, ahogy hallottuk képviselőtársaimtól is, ma is aktuálisak: hazánk szabadsága és függetlensége mindenek felett áll, hogy olyan államot építsünk, amely szolgálja és nem kiszolgáltatja a magyar nemzetet, olyan államot, amelyik érvényesíteni tudja érdekét, amely erősíti a Kárpát-medencei magyarság nemzeti összetartozását, egy olyan államot, amely védi Magyarországot és Európa keresztjén szellemi gyökereit és értékeit mint fennmaradásának alapját.

Erre való tekintettel a Fidesz-Magyar Polgári Szövetség kéri képviselőtársainkat, hogy támogassák ezt a javaslatot.

Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A Jobbik vezérszónoka, Farkas Gergely képviselő úr következik. Parancsoljon!

FARKAS GERGELY, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen. „Üzenem a jövőbeli gyermek nemzedéknek Magyarországon, hogy tiszteljék hazájukat és becsüljék, hogy ezen a földön élhetnek. Őrizzék meg értékeit és emlékeit! Beszéljete róla úgy, mintha kincs lenne!” II. Rákóczi Ferenc gondolatait idéztem, már csak azért is, mert személye és az általa vezetett szabadságharc eszménye, eseményei mind-mind olyan példák lehetnek számunkra, amelyek elősegíthetik azt, amit ő ebben az idézetben megfogalmazott; hogy a fiatal nemzedékben erősítse a haza iránti tiszteletet, azoknak a megbecsülését, értékeink és emlékeink őrzését, ápolását, ami mind-mind nagyon fontos a jövő generációja számára.

Nagy örömmel üdvözlöttük ezt a javaslatot itt, amikor megláttuk a benyújtást, már csak azért is, nem tudom, ki emlékszik, ki nem, mert 2011-ben ugyanezt célozta meg a Jobbiknak egy javaslata. 2011-ben Baráth Zsolt képviselőtársammal nyújtottuk be azt a javaslatot, amely Rákóczi-emlékévet szeretett volna kezdeményezni. A 2013. évet céloztuk mi meg akkor a szabadságharcának kitörése 310. évfordulójára. Sajnáljuk, hogy akkor még a Fidesznek valamiért ez nem volt fontos, mert többször leszavazták, de örülünk, ha jó néhány évvel később is, de idekerült a Ház elé, és jövő évben reményeink szerint megvalósulhat ez az emléké, és megvalósulhat akár egy emléknap is.

Azért azt a kérdést is fel kell vetni, hogy mindazok a dolgok, amelyek kapcsán egy emléké jogosan felmerült önökben és korábban bennünk is, nem feltétlenül csak egy adott évben fontosak a magyarság számára, hanem olyan értékek ezek, amelyekről évről évre érdemes lenne komolyabb szinten, magasabb szinten megemlékezni; úgy, ahogy például 1956 kapcsán is volt egy emléké nemrégiben, de emellett minden év október 23-án is megemlékezünk az '56-os eseményekről. Ebből a szempontból a Rákóczi-szabadságharc, Rákóczi Ferenc személye és a szabadságharc eseménye is olyan lehet, amiről nem biztos, hogy csak a jövő évben kell akár egy éven keresztül kitartóan megemlékezni, hanem évről évre meg kell emlékezni. Van ugyan Rákóczi-emléknap néhány éve, de valljuk be őszintén, önmagában egy emléknap kevés ahhoz, hogy azt a küldetést be tudja tölteni, ami egy ilyen esemény kapcsán fontos lenne.

Ezért gondolat kísérletként felvetem azt, hogy akár érdemes lenne egy nemzeti ünnepnapot is áldozni Rákóczi Ferenc személyére és a szabadságharcához kötődően, már csak azért is, mert személye számos szempontból példakép lehet számunkra. Tudjuk nagyon jól, hogy kezdetekben ő távol tartotta magát a politikától, de amikor úgymond a haza hívta, amikor olyan történelmi kihívások érték hazánkat, érzekelte a nemzet sérelmeit, akkor vállalta azt a küldetést, amit neki vállalni kellett, és ahogy el is hangzott már korábbi felszólalásokban, ha csak a saját érdekét nézte volna, akkor ezt nem vállalta volna, mert ő ezen személy szerint csak veszített; birtokait, később száműzetésbe szorulásával azt, hogy hazájától távol kellett élnie, és számos más dolgot is. Ennek ellenére ő vállalta azt a küldetést, ami abban a történelmi szituációban őt megszólította, és nem ellépett előle, nem másra hártotta a felelősséget, hanem élére állt ennek a küzdelemnek.

Személye a haza iránti szeretet és szabadság szempontjából is olyan kiemelkedő példa, ami mindannyiunk számára példaértékű lehet, a meg nem alkuvás megtestesítője, a végső kig kitarítás harcosa volt ő, egy olyan tiszta lelkű és becsületes vezető, ami sajnos azért nem túl gyakori a magyar történelemben. Van szerencsére néhány hasonló személyiség, de Rákóczi Ferenc személye ott van az elsők között.

A személye egy olyan egységet is képes volt megteremtteni a magyarságon belül, amely át tudott ívelni

akár vallási megosztottságon, akár azon is, hogy ki milyen társadalmi rétegből származott. S ez is egy nagyon fontos tanulság napjaink számára, amikor az egységet bizony nagyon sokszor hiányoljuk a magyar társadalomból. Sok-sok ilyen értéket lehet tehát felsorolni, ami miatt az ő személye példaértékű lehet.

(15.20)

Hörcsik Richárd képviselőtársam többször hangsúlyozta itt az egység kifejezést. Ennek kapcsán hadd éljek egy konkrét javaslattal, amivel, úgy gondolom, a Magyar Országgyűlés is a Rákóczi Ferenc személye előtti tiszteletből és a nemzet egységét megmutatva példát tudna állítani, mégpedig azt, hogy ennek a javaslathoz ne csak kormánypárti képviselők legyenek a betérjesztői, hanem az ellenzéki frakciók is képviseltesék magukat benyújtó személyként, csatlakozva az indítványhoz. Úgy gondolom, így válnának hitelessé a Hörcsik Richárd által elmondott szavak is, hogyha erre lehetőséget adnak az ellenzéki frakciók egy-egy képviselőjének, már csak azért is, mert ahogy mondtam, például mi magunk is évekkal ezelőtt ezt kezdeményeztük. Tehát arra kérem önöket, hogy ha a szavak szintjén egyetértünk, és mindannyiunknak az egység kifejezés eszébe jut Rákóczi Ferencről, akkor most egy konkrét cselekedet kapcsán is mutassuk meg, hogy ezt így is gondoljuk, és cselekedetekben is képesek vagyunk ezt alkalmazni.

Az emlékévkapcsán még szeretnék néhány gondolatot megosztani, már csak azért is, mert ha a fiatal nemzedéket célozzuk meg - de természetesen a teljes társadalmat meg kell célozni egy ilyen emlékévkével, de mégis számomra és sokunk számára szerintem a fiatalok mint a jövő generációja kiemelkedik ilyenkor -, akkor nagyon fontos lesz a megvalósítás okán annak a példája, ahogy hogyan is kell jól használni azokat a kommunikációs eszközöket, amelyeken keresztül a fiatalokat ma el lehet érni. Egy-egy megemlékezés vagy egyéb hagyományosabb jellegű dolog nem biztos, hogy el fog jutni ehhez a generációhoz. Fontos, hogy éljünk a közösségi média és egyéb olyan lehetőségekkel, ami sokkal inkább tud hozzájuk utat találni.

Fontos lehet az is, hogy Rákóczi Ferenc személyéhez és a szabadságharcához köthető helyszínekre minél többen elzarándokoljanak, ellátogassanak, nemcsak Kassára, Ónodra, Szécsénybe vagy számos más településre, hanem minél több ilyen településre lenne fontos. De az is fontos lenne, hogy ezeken a településeken legyen is olyan tartalom, program, ami megfogja a fiatalokat. Tudjuk jól, hogy néhány olyan helyszín esetén, amely kötődik Rákóczi Ferenc személyéhez, ez jelenleg nem áll rendelkezésre. Bízom benne, hogy az emlékévkapcsán ilyen téren is előrelépnek, hogy ha egy fiatal vagy kevésbé fiatal úgy gondolja, hogy ő elzarándokol egy ilyen helyszínre, akkor ott olyan tartalommal, programokkal tudják őket fogadni, ami a számára is közvetíteni tudja azokat az értékeket, amiről ez az emlékévk szól, és egy tartalmas programban lehet része.

Összességében tehát fontosnak tartjuk ezt az emlékévkét. Bízunk benne, hogy önök is nyitottak lesznek az itt elhangzó javaslatokra. Rákóczi Ferenc személyében pedig, úgy gondolom, az egyetértés, az egység megnyilatkozik itt minden frakció részéről, s az emlékévk és az annak keretében megrendezésre kerülő programok valóban akkor teljesítik be igazán a hozzájuk fűzött reményeket, ha sikerül minél több magyar ember szívébe vésní a szabadságharc zászlaján szereplő feliratot, amely jól summázza Rákóczi hivatását: Cum Deo Pro Patria et Libertate - Istennel a hazáért és a szabadságért. Ennek jegyében köszönöm meg a figyelmüket. *(Taps.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. A KDNP vezérszónoka, Nacsa Lőrinc képviselő úr következik. Parancsoljon!

NACSA LŐRINC, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! A fejedelem nagyságára való történelmi visszatekintést megköszönöm az előttem felszólalóknak, Németh Szilárdnak, Hiller alelnök úrnak és Hörcsik Richárdnak, hogy elmondták azokat a dolgokat, amelyekkel méltóan megemlékeztek II. Rákóczi Ferenc fejedelemtől, hogy odáig vezettek ezek az események, hogy most itt tárgyalhatjuk a jövő évi emlékévk nyilvánítás határozati javaslatát.

Én inkább arról szeretnék beszélni, hogy amikor három évvel ezelőtt elindultak a nemzetpolitikai, nemzetstratégiai jelentőségű emlékévek, és az Országgyűlés minden alkalommal valamilyen történelmi személyiségnek állított egyfajta emléket és tartalommal töltötte meg ezeket az éveket, akkor ezt nyilván azért tette, mert pontosan a magyar nyelv napján mondhatjuk azt, hogy a nemzeti identitásuk alapja az anyanyelvünk és a közös történelmünk, benne a szabadság iránti vágyunkkal, a keresztény kultúránkkal és azokkal a történelmi személyiségekkel, akik ezekért az értékekért rengeteget tettek. Így 2016-ban a Márton Áron-emlékévk, 2017-ben a Szent László-emlékévk, idén pedig a Mátyás király-emlékévk is ebbe a sorba tudható be.

Itt két embernek is szeretnék köszönetet mondani, akik ezeket kitalálták és tartalommal megtöltötték. Egyrészt Potápi Árpád államtitkár úrnak, aki vállalta azt, hogy a Nemzetpolitikai Államtitkárság vezetése és teljes csapata beáll ezek mögé az emlékévek mögé, és biztosítva a forrásokat, biztosítva a programokat és a humán erőforrást, ezeket végrehajtotta. Másrészt pedig Gaal Gergely korábbi KDNP-s képviselőtársunknak, aki mindig élére állt ezeknek a kezdeményezéseknek.

Azt látjuk, hogy tisztelettel adózunk a Rákóczi-szabadságharc emléke előtt és II. Rákóczi Ferenc fejedelemmé választása előtt. Erről szól az időpont is, 315 éve lesz jövőre, hogy erdélyi fejedelemmé választották II. Rákóczi Ferencet. A jelmondatot már említette Farkas képviselőtársam: Cum Deo Pro Patria et Libertate. A KDNP jelmondata a mai napig ugyanez;

elődeink, a KDNP megalapítói innen vették ezt a jelmondatot, és a mai napig is ez pártunknak a jelmondata.

Az is elhangzott már, hogy Magyarország egyik legjelentősebb szabadságharca volt a II. Rákóczi Ferenc által vezetett küzdelem, amely 1703-tól 1711-ig tartott. Ennek az eseménynek és szellemiségnek is akar az előterjesztő emléket állítani. Fontos, hogy ne csak az esemény, hanem a szellemiség is megjelenjen, hiszen a Rákóczi Ferenc-emlék nem pusztán egy hazája szabadságáért küzdő nemesnek állít emléket, hanem Rákóczi szimbóluma annak a szellemiségnek, amely képes egy magasabb célnak, egy magasabb ügynek alárendelni az életét, képes áldozatot hozni és képes összefogni. A nemesség és a jobbság összekovácsolásával pedig olyan társadalmi előrelépés alapjait rakta le, amely még száz évig példa nélkül volt Európában.

A forradalom ugyan elbukott, azonban Rákóczi harca nem volt hiábavaló, hiszen nem tudták teljesen beolvasztani hazánkat a Habsburg-birodalomba, elismerték a vallásszabadságot, és visszaállították az alkotmányt, a harcokban részt vevők pedig amnesztiát kaptak. II. Rákóczi Ferenc ugyan emigrációba kényszerült, de nemzeti hőssé vált, emlékét ma is az ország minden településén és az elszakított részeken is terek és utcanevek őrzik.

Farkas Gergely is elmondta, hogy Rákóczi-emléknap már van, március 27-én, az Országgyűlés 2015-ben hozta meg az ez irányú döntését. De én azt gondolom, hogy az emléknap és az emlékév is csak kijelöli a kereteket, nekünk kell megtölteni tartalommal, a hagyományörző egyesületeknek, a nemzetpolitikai tevékenységben a politikusoknak, az iskoláknak kell megtölteni tartalommal mind évenként az emléknapot, mind a most előttünk álló emlékévet.

Kitérnék még arra, hogy említette Farkas képviselőtársam, hogy fontos a fiatalok megszólítása, a modern eszközök és a közösségi média használata. Ez az elmúlt három emlékévben, de különösen a Szent László- és a Mátyás király-emlékévben is már előtérbe került és prioritást élvezett a szervezők részéről. De mivel ez egy nagyon fontos, és ahogy látom, mindenki által támogatott kezdeményezés, ezért az emlékév koordináló testülete nyilvánvalóan örömmel fogadja majd az önök javaslatait, bármilyen javaslatuk, program- vagy eszökmegvalósítási javaslat legyen.

Azt szeretném mondani, hogy azok az elmúlt emlékévek, amiket felsoroltam, és a most következő Rákóczi-emlékév is alkalmat ad arra, hogy az itthoni és a külföldi magyar közösségek valamiféle ívben, az évet végigélve és különböző eseményeken részt véve tudják megünnepelni, tudjanak emlékezni arra a történelmi személyiségre, akinek emléket kívánunk állítani. Nagyon fontos, hogy testvértelepülési kapcsolatok jönnek létre, vándorkiállítások, konferenciák. A Mátyás király-emlékév konferenciája éppen holnap lesz itt a Felsőházi teremben. Azt gondolom, hogy ami a nemzeti összetartozást jelenti, az a sok, rengeteg rendezvény, amikor Felvidékről Erdélybe mennek,

Kárpátaljáról Délvidékre mennek települések, közösségek, hagyományörző egyesületek, rendkívül fontos, nemzetstratégiaileg és nemzetpolitikaileg is fontos kapcsolatokat hoznak létre az elszakított területeken, és nyilvánvalóan az elszakított területek Magyarországgal való kapcsolatában is. Ezért is fontos fenntartanunk azt a kultuszt, azt az emlékezetet, amely II. Rákóczi Ferencet övezi. Például két éve adtak át a mai Szlovákia területén fekvő Zboróban egy Rákóczi Ferenc-szobrot, amit egy magyar szobrászművész készített és a magyar kormány finanszírozott. Azt gondolom, hogy az országhatárainkon kívülre is el kell juttatnunk azokat az üzeneteket és azt a szellemiséget, amelyet az éppen emlékül állítani kívánt történelmi személyiség képvisel.

A KDNP-frakció természetesen támogatja a javaslatot, és köszönjük szépen az előterjesztőknek. (Taps.)

ELNÖK: Köszönöm szépen. A vezérszónoki felszólalások végére értünk. Szeretném megkérdezni Potápi államtitkár urat, hogy a kormány képviselőjében kíván-e most szólni. (Potápi Árpád János jelzésére:) Parancsoljon, öné a szó.

(15.30)

POTÁPI ÁRPÁD JÁNOS, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Elnök Úr! A kormány nevében szeretném megköszönni az előterjesztőknek és a vezérszónokoknak az előterjesztést, illetve a felszólalását. Úgy gondolom, hogy a határozati javaslat a célját nagyjából már elérte, hiszen hallottuk itt az Ország-házban ma délután azokat a felszólalásokat, nyugodtan mondhatom talán fennköltten, hogy veretes beszédek, amelyek méltóak voltak Rákóczi Ferenc fejedelem emlékéhez. Talán megfontolhatnánk, hogy ne csak az emlékév kapcsán váltsunk hasonló hangnemben szót, hanem az év további napjaiban is, amikor más kérdésekről vitatkozunk.

Többen is sok mindent elmondtak Rákóczi Ferenc életéről, a szabadságharcról, a szabadságharcról, Rákóczi koráról. Úgy gondolom, az én beszédemnek szinte a 80 százalékát is kimerítették, én ugyanazokat elismételni nem akarom, de néhány dolgot hadd emeljek ki a kormány részéről.

A nagyságos fejedelem politikai hitvallásának, mint ahogy többen ezt megemlégették, három legfontosabb eleme, ami ma előttünk áll, és talán örök érvényű: a magyar szabadság, a magyar szabadság elérése, az erős Európa megteremtése és a keresztény hit, a keresztény kultúra védelme. Egy olyan korban élt Rákóczi Ferenc, amikor Magyarország léte és nemléte volt a kérdés, amikor Magyarország minden szempontból a tönk szélén állott, amikor kérdéses volt az, hogy az addigi 7-8 éves (sic!) kultúránkat egyáltalán tovább tudjuk-e vinni, egyáltalán a magyarságról mint népről, nemzetről a továbbiakban lehet-e beszélni.

Ehhez a léthez-nemléthez járult hozzá pozitív módon II. Rákóczi Ferenc, illetve az általa vezetett szabadságharc, amely, ahogy önök is említették, 1703 és 1711 között zajlott. Ennek a szabadságharcnak, szabadságharcnak is volt köszönhető az, hogy beszélhetünk magyar nemzetről, beszélhetünk ennek a népnek a további történelméről, beszélhetünk 1848-ról, beszélhetünk 1956-ról, és beszélhetünk 1989-90-ről, a rendszerváltásról; és nemcsak a magyar nép, Magyarország, a magyar nemzet függetlenné válásáról, hanem Közép-Európa függetlenné válásáról is.

Amikor II. Rákóczi Ferencről beszélünk, akkor nemcsak egy nemzeti fejedelemtől, a magyar nemzet egyik legkiemelkedőbb történelmi személyiségéről beszélhetünk, hanem ahogy Hiller István alelnök úr fogalmazott, képviselőtársam, az emberről is beszélni kell. Tehát nemcsak erről kell beszélni, hanem arról, hogy közép-európai léptékben is egy kiváló személyiség volt, egy olyan farsz, aki az akkori életével, munkásságával a többi nemzetnek reményt adott. Reményt adott arra, hogy eljön az a korszak, amikor ezek a nemzetek függetlenné válhatnak. És igen, megte-metheti a magyar nemzet egysége mellett a közép-európai vagy a Kárpát-medencei nemzetek, nemzeti-ségek egységét is, mert a magyarok mellett meg tudja szólítani a ruszinokat, meg tudja az akkori szóhaszná-lattal a tótokat, vagy mai szóhasználattal a szlováko-kat, édesanyja, Zrínyi Ilona révén, aki a Zrínyiek és Frangepánok leszármazottja, meg tudja szólítani a horvátokat, és meg tudja szólítani természetesen a románokat is.

Úgy gondolom, amikor a Kárpát-medencében élő magyarság és a diaszpóra magyarsága megszólíttatik az emlékévkapcsán, akkor itt a lehetőségünk, akár a történelmi lehetőségünk is arra, hogy a Kárpát-medence egyéb nemzeteit is szólítsuk meg az emlékévkapcsán, kapcsoljuk be ebbe az emlékévkapcsán, kapcsoljuk be ebbe az emlékévkapcsán, kapcsoljuk be a mai Szlovákiát, ha lehetséges, a mai Romániát és Horvátországot is, ne csak a magyarokat, hanem az ott élő többségi nemzetet is.

A tegnapi napon találkoztam Rigó Konrád kulturális államtitkár úrral Szlovákiából, akinek megemlítettem ezt az országgyűlési határozati javaslatot, akitől az informális találkozónk, megbeszélésünk alkalmával kértem, hogy ha lehetséges, Szlovákia vagy Szlovákia valamilyen kulturális intézménye szintén, ahogy tud, amilyen módjuk van erre, csatlakozzon. Nem táplállok hiú reményeket, ha Ukrajnát megszólítjuk állami szinten, nem valószínű, hogy csatlakoznak, de Kárpátalja megyével ezt szintén lehetséges lenne megbeszélni, mint ahogy, úgy gondolom, a horvátok-ban is bízhatunk.

A héten két nagy nemzetpolitikai fórum lesz, a Magyar Diaszpóra Tanács 8. ülésére kerül sor csütörtökön, illetve a nulladik nap már holnap elkezdődik, csütörtökön pedig miniszterelnök úr megnyitja a rendes ülést. Pénteken pedig a Magyar Állandó Értekezlet ülésére kerül sor, miniszterelnök úr jelenlétében. Ezek az ülések, fórumok voltak eddig hivatottak arra,

hogy a Miniszterelnökség nemzetpolitikai államtitkarságának az emlékéveit meghatározzák, illetve javaslatot tegyenek a kormánynak arra, hogy melyek legyenek ezek az emlékévek.

Való igaz, ahogy már Nacsa Lőrinc képviselőtársam említett, az elmúlt években nagyon sikeres ilyen emlékéveket sikerült lebonyolítani, kezdve a Márton Áron-emlékévtől 2016-ban, '17-ben folytattuk a Szent László-évvél, '18-ban pedig Mátyás király-emlékévet bonyolítunk le. Mint ahogy képviselő úr is elmondta, a holnapi napon egy nagyszabású konferenciára kerül sor itt, az Országgyűlés Felsőházi termében, de ezzel párhuzamosan Bécsben is egy kiállításra, illetve nemzetközi konferenciára kerül sor.

A magam részéről azon az ülésen veszek részt, utána pedig a nemzetpolitikai fórumokon képviselem ezt az országgyűlési határozati javaslatot. Illetve javasoljuk mind a Magyar Diaszpóra Tanácsnak, mind pedig a Magyar Állandó Értekezletnek, hogy javasolják a kormánynak, illetve most már az Országgyűlésnek is, hogy a következő év a II. Rákóczi Ferenc-emlékévkapcsán legyen. Azt tudom mondani, illetve a kormánytól is, miniszterelnök úrtól is kérni, hogy az emlékévkapcsán lebonyolítója a kormányon belül a Miniszterelnökség nemzetpolitikai államtitkarsága legyen, illetve annak intézménye, a Magyarság Háza, akik koordinálták a legutóbbi Mátyás-emlékéveket is.

Természetesen a célunk az, hogy mindazon szervezeteket, civil szervezeteket, egyházi szervezeteket, önkormányzatokat tudjuk támogatni és megszólítani, akik a fejedelem örökségét ápolják, azon munkálkodnak, hogy minél inkább a fejedelem örökségét, hitvallását el tudják juttatni azokhoz az emberekhez és főleg a gyerekekhez, fiatalokhoz, akikre nyilván mi is számítunk. Illetve a további generációknak ezeket az eszméket tovább tudják adni, annak érdekében, hogy a nagyságos fejedelem emléke ne csak az előző generációkban és a mi nemzedékünk tudatában éljen, hanem a következő magyar és közép-európai generációk tudatában is meglegyen.

Az elmúlt években, mint ahogy elhangzott, több ilyen fejlesztést támogattunk kormány szinten, remélem, hogy ezek a fejlesztések mind Borsiban, mind például Zágonyban, ahol a felújított református templomot éppen az elmúlt hét végén adta át miniszterelnök-helyettes úr, megvalósulnak. A továbbiakban még inkább keresünk olyan településeket, ahol szükség van a segítségünkre. De a legfontosabb az, hogy leginkább a magyar, magyarországi, Kárpát-medencei és a diaszpóra magyar gyermekeit, fiatalságát nyerjük meg ennek az emlékévkapcsán.

Mi a magunk részéről mindent megteszünk, és természetesen támogatjuk a határozati javaslatot. Köszönöm szépen még egyszer az előterjesztőknek, mindazoknak, akik felszólalásaikban is támogatták az előterjesztést, és természetesen a tisztelt Házat kérem arra, hogy a határozati javaslatot majd a szavazatával is támogassa. Köszönöm szépen, elnök úr, köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

(15.40)

ELNÖK: Köszönöm szépen. További felszólaló képviselők véleményét hallgathatjuk meg. Elsőként Gréczy Zsolt képviselő úr, DK, parancsoljon!

GRÉCZY ZSOLT (DK): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! „Nem kívánok birodalmat, nem kincset tületek, s nem egyebet: az igaz bátor magyar szívet, hogy az magaméval öszvekapcsolván, veletek éljek és haljak!” - mondta II. Rákóczi Ferenc 1704-ben Gyömrőn, a híres beszédében, amikor még úgy gondolta, hogy a küzdelem, ami elindult egy évvel korábban, sikerre vezethet.

Természetesen a siker, mint tudjuk, minden forradalom és minden levert szabadságharc esetén relatív, hiszen az elbukott szabadságharcok emlékezete is nagyon fontos, és az, hogy a magyar történelemben generációról generációra ezeket a hősi cselekedeteket, mindazokat, amelyek a magyar szabadságért, a magyar függetlenségért megvalósultak, mindenképpen továbbvigyük.

Fontos mindig, mai fejjel meg aztán különösen szoktunk így viszonyulni dolgokhoz, hogy mit mondanak a kortársak. Mikes Kelemen például azt mondta Rákócziúrról: az bizonyos, hogy Isten ebben a fejedelemben sok szép talentumot adott.

És hogy milyen fontos nemcsak az éppen aktuális kormány számára a magyar történelem vagy akár II. Rákóczi Ferenc emlékezete, hadd emlékeztessen mindenkit arra, hogy 2005-ben, a szécsényi országgyűlés 300. évfordulóján a Gyurcsány-kormány Szécsényben kihelyezett országgyűlést tartott, mert ugyancsak fontosnak tartotta a szabadságharc emlékezetét és II. Rákóczi Ferenc munkásságát.

Nagyon fontos volt Rákóczi gondolkodásában a szabadság eszménye, a magyar függetlenség eszménye, és számos olyan emlékirat-idézetet tudnánk sorolni, ahol ezeket a szavakat, ezeket a kifejezéseket, főleg a szabadság eszményét idézte. És hadd idézzek egy olyan mondatot is tőle, ami szinte rímel a mai korra: „Nincs veszedelmesebb egy szabad nép kormányzásában, mint a titkolózás, amely sok gyanúra és bizalmatlanságra ad lehetőséget.”

Lám, Rákóczi Ferenc, bár természetesen itt és most nincs helye feltétlenül az aktualizálásnak, nagyon fontos gondolatokat fogalmazott meg már a saját korában is, mert azt gondolom, hogy a politika alapvető szabályai, egy ország kormányzásának vagy vezetésének szabályai attól, hogy eltelt néhány évszázad vagy néhány évszázaddal visszamentünk a történelemben, mit sem változott.

S végül hadd idézzek egy verset, ami szintén alátámasztja, hogy Rákóczi emlékezete milyen fontos. 1848. április 21-én, alig a március 15-ei események után Petőfi Sándor írt verset Rákóczihoz, éppen azért, hogy erőt merítsen az 1848-as márciusi ifjakat megelőző szabadsághőstől. Ennek első versszakát idézném csak: „Hazánk szentje, szabadság vezére, / Sötét

éjben fényes csillagunk, / Oh Rákóczi, kinek emlékére / Lángolunk és sírva fakadunk!”

A Demokratikus Koalíció nyitott a Rákóczi-év programjaira, és azt gondolom, hogy a frakció ennek megfelelően fogja kialakítani az álláspontját. Köszönöm szépen. *(Taps az ellenzéki pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Varga László képviselő úr, MSZP, parancsoljon!

DR. VARGA LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Egy olyan települést szeretnék a vitában megemlíteni, amely jelentős szerepet töltött be a szabadságharcban, és II. Rákóczi Ferenc életében is, és egyébként méltatlanul kevés szó esik erről. Nem más ez a település, mint szülővárosom, Miskolc, hiszen a fejedelem többször tartózkodott Miskolcon a szabadságharc idején. Konkrétan a Dóry-család kúriájában szállásolták el, és nagyon sok minden kötődik az ő itt-tartózkodásának idejéhez. Egyébként ez az épület a mai napig áll, és egyébként a Miskolci Galéria található itt meg.

1704. január 18. és március 3. között tartózkodott először Miskolcon. Itt alakította ki főhadiszállását, innen szabályozta állama közigazgatási működési rendjét, tehát egy viszonylag hosszú időt, másfél hónapot ölelt fel az első itt-tartózkodása. A második itt-tartózkodása, Miskolcon tartózkodása pedig 1706. január 21-én kezdődött, és január végétől, január 30-ától február 16-áig itt ülésezett a 24 tagú szenátus, egész konkrétan a kúriában, tehát a ma Miskolci Galériának otthont adó épületben.

Ha már a Rákóczi-emlékévről tudunk itt beszélni, szót váltani a parlamentben, és ha jól érzem, akkor egyébként minden frakció részéről támogatást nyer ez az emléké, akkor arra hadd tegyek javaslatot önöknek, hogy kerüljön méltó helyre mind a kúria, mind pedig Miskolc városa ebben az emlékében. Támogassák azt, hogy minél több program kerülhessen ide is. Köszönöm, elnök úr. *(Taps az ellenzéki pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Megkérdezem, kíván-e még valaki élni a felszólalás lehetőségével. *(Nincs jelzés.)* Megállapítom, hogy nem.

Az általános vitát lezárom. Most pedig megkérdezem Németh Szilárd államtitkár urat, képviselői mivoltában előterjesztőt, hogy kíván-e reflektálni. Öné a szó, parancsoljon!

NÉMETH SZILÁRD ISTVÁN (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Üdítő volt ez a napirendi pont a mai napirendek meg szokottak között.

Úgy látom, hogy a nagy fejedelem fejedelemmé választásának 315. évfordulója kapcsán előterjesztett emléké határozati javaslata mindenkit megfogott. Minden frakció az egységet, az összefogást élte meg

ebben az előterjesztésben. Engem különösen boldoggá tett azoknak a szülőföldről felszólaló képviselőknek az álláspontja, akik már így szeretnének kapcsolódni konkrét ügyekkel.

Ahogy említette professzor úr is, alelnök úr a beszédében, hogy nem pátosszal, hanem konkrét cselekvéssel szeretnének kapcsolódni a nagy fejedelem életművéhez. Külön köszönöm neki, köszönöm azoknak, akik a határon túli magyarság bevonását szorgalmazták, és természetesen az országalkotó nemzetiségieknek, a történelmi Magyarország területén élt nemzetiségeknek, akik ma már saját hazával, saját országgal rendelkeznek, a bevonását is javasolták ebben az évben.

Külön élmény volt, hogy mindenki, szinte minden frakció megemlékezett arról, illetve javasolta, hogy egy dolgot nagyon fontos lenne ebben az emlékvében megtennünk, hogy az ifjúságnak át tudjuk adni akár példával, akár ennek a napirendi pontnak a példájával. Sajnálom, hogy a diákok elmentek, és pont ezt a napirendi vitát - idézőjelben - nem látták.

Ennek a napirendnek a példájával tudnánk a jövő magyarságát, a jövő ifjúságát felnevelni. Köszönöm szépen mindenkinek a támogatást. Remélem, ez a szavazatokban is meg fog jelenni. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Tájékoztatom önöket, hogy a módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Soron következik az **egyes családtámogatási és nyugdíjbiztosítási tárgyú törvények módosításáról** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A kormány-előterjesztés T/3127. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként, tisztelt Országgyűlés, megadom a szót Novák Katalin képviselő asszonynak, az Emberi Erőforrások Minisztériuma államtitkárának, a napirendi pont előterjesztőjének. Parancsoljon!

NOVÁK KATALIN, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársak! Tisztelettel köszöntöm önöket a törvényjavaslatunk vitája alkalmából. Ez egy családtámogatási és nyugdíjbiztosítási tárgyú törvények módosításáról szóló törvényjavaslat, T/3127. számú törvényjavaslat címen.

Engedjék meg, hogy mielőtt részleteiben elmondanám azt, hogy miről is szól ez a törvényjavaslatunk, néhány szóban, néhány mondatban kitérjek azokra az eredményekre, amelyeket 2010 óta a családtámogatások terén elértünk. 2010-ben, amikor a második Orbán-kormány került kormányzati pozícióba, akkor egy családközpontú kormányzást hirdettünk meg, és 2010 óta folyamatosan azon dolgozunk, hogy segítsük azokat, akik gyermekvállalás előtt állnak, illetve azokat, akik gyermeket nevelnek.

Tehát a gyermekvállalás előtt álló fiatalok és a gyermeket nevelő családok támogatása kiemelt célunk.

(15.50)

Nem titok az sem, hogy az 1981 óta tartó folyamatos népességfogyásnak is szeretnénk véget vetni, szeretnénk, ha ez a folyamat megfordulna, nemcsak lelassulna a népességfogyás, hanem ismét gyarapodó, fiatalodó nemzetté válhatna a magyar. Ezért bővítjük folyamatosan a családtámogatásokat, és ezért dolgozunk azon, hogy a vágyott, tervezett gyermekek megszülethessenek Magyarországon. A magyar fiatalok családközpontúak, családban képzelik el a jövőjüket, házasságban és gyermekekkel szeretnének élni, így van ez a legtöbb fiatal esetében. Ezt szeretnénk mi segíteni, ezt szeretnénk támogatni. Ezért emeljük folyamatosan a családtámogatásokat. 2010-ben erre a célra 960 milliárd forintot fordított az akkori kormány, most már meghaladjuk a 2000 milliárd forintot. Ha a gazdasági teljesítmény arányában nézzük ezt, akkor mondhatjuk azt is, hogy Európában az élen járunk GDP-arányosan a családtámogatásokra fordított összegek tekintetében.

Néhány elemet ki is emelnék ezek közül a családtámogatások közül. Ilyen a családi adókedvezmény, amelyet 2010-ben vezettünk be, és amelyet azóta is folyamatosan bővítünk. Így lesz ez a 2019-es évben is, hiszen akkor ismételen emeljük a kétgyermekesek családi adókedvezményét. Most már a 300 milliárd forintot közelíti az az összeg, amelyet erre a célra fordítunk évről évre, és a családok közel egésze részesülni tud a családi adókedvezményben.

Az otthoneremtési programunk is egy hasonló elem. 2015 júliusában, tehát három évvel ezelőtt vezettük be ezt a programot, és azóta már 90 ezer családnak tudtunk segíteni, és a 400 ezer főt közelíti tehát, akik az otthoneremtési programnak köszönhetően tudtak előbbre lépni, tudtak új otthonba költözni, akár gyermekvállalás előtt álló fiatalok, akár már gyermeket nevelő családok, vagy éppen gyermekeiket egyedül nevelő szülők.

Erre a célra közel 260 milliárd forintot fordítottunk az elmúlt években. De mondhatnám itt a bölcsődeépítési programokat vagy éppen a gyed extrát, vagy említhetném az ingyenes gyermekétkeztést, az ingyenes tankönyvellátást vagy az Erzsébet-táborokat, a teljesség igénye nélkül.

Még egy említést tennék a „Nők 40” programról, amelynek köszönhetően már több mint 230 ezer nagymamát adtunk vissza a családoknak, így is segítve azt, hogy az édesanyák helyt tudjanak állni a munkaerőpiacon és a családban egyaránt. Ha az eredményeket nézzük, akkor látjuk azt is, hogy a népességi, demográfiai mutatók mind pozitív irányba mozdultak el, húsz éve nem volt olyan magas a gyermekvállalási kedv, mint amilyen a tavalyi évben volt, húsz éve nem volt olyan magas a házasságkötések száma. Csökken a népesség fogyása is, csökken a csecsemőhalandóság vagy éppen a terhességmegszakítások száma. Tehát mondhatom azt, hogy a tendencia pozitív, de még nem dőlhetünk hátra, még nem mondhatjuk azt, hogy elértük azt a célt, amit szeretnénk, még

mindig nem születik meg minden vágyott, tervezett gyermek, tehát még mindig sok teendőnk van.

Tényszerűen a törvényjavaslat különböző pontjairól. A törvényjavaslat háromféle törvény módosítását tartalmazza. Az első a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1990. évi XXXI. törvény, a második a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény és egyéb hozzá kapcsolódó törvények, a harmadik pedig a családok támogatásáról szóló 1998. évi LXXXIV. törvény.

A gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény módosításának célja az adminisztratív terhek csökkentése és a felesleges adatgyűjtés elkerülése. Ebből a célból pontosítjuk, egyértelműsítjük a gyermekek napközbeni ellátása kapcsán vezetett nyilvántartásokat.

Szintén ez a javaslat tartalmazza azt, hogy van egy új előírásunk, egy előző törvényt módosításnak köszönhetően, a bölcsődei ellátást kötelezettségként előírtuk a települések számára nemcsak akkor, ha 10 ezer főnél többen élnek az adott településen, hanem már akkor is, ha legalább 40 három év alatti gyermek nevelkedik a településen, vagy akár csak 5 olyan gyermek van három év alatt, ahol dolgoznak a szülők, és ők igénylik ezt a napközbeni ellátást.

E kötelezettség teljesítéséhez az önkormányzatoknak felkészülési időre van szüksége, ezért ez a törvényjavaslat azt tartalmazza, hogy 2020. december 31-ig kelljen ennek a kötelezettségnek megfelelni, és a kötelezettség megvalósítását különböző pályázatokkal, folyamatos bölcsődeépítési, bölcsődefejlesztési lehetőségekkel segítjük.

A társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény módosítására vonatkozó javaslatok részben a jogosultsági szabályokat teszik egyértelműbbé, részben meggyorsítják az eljárást, és a biztosítottak adatbiztonságát fokozzák, valamint az Alkotmánybíróság határozatában foglaltak végrehajtását előíró szabályokat is tartalmaznak. A javaslatban előterjesztett módosítások az ügyfelek érdekeit szolgálják, számukra átlátható, pontosan körülírt feltételekre terjednek ki.

A fogalmi meghatározások kiegészítése a hozzátartozói ellátások tekintetében egyértelművé teszi, hogy kit kell tartásra köteles és képes hozzátartozónak tekinteni. Ez például a testvér, unoka, nagyszülő hozzátartozói ellátásához megállapításához eredményez mostantól egyértelmű szabályozást. Szintén a hozzátartozói ellátások körében lényeges az egyik jogosultsági feltétel pontos megfogalmazása a jogszabályban. A baleseti hozzátartozói ellátások igényelbírálását, az ellátás kezdő időpontjának megállapítását teszi egyértelművé az igénylő számára kedvező szabály.

A javaslat kiegészíti az árvaellátásra jogosult magántanulók körét, ennek köszönhetően a tartósan beteg és fogyatékos gyermekek mellett azok a fiatalok is jogosulttá válnak erre, akik várandósság, szülés vagy háromévesnél fiatalabb gyermek nevelése, gondozása miatt nem tudnak iskolai képzésben részt venni.

A nyugdíjasok biztonságát, a családok elleni védelmét szolgálja az a javaslat, amely szerint a nyugdíjasoknak a nyugellátást csak olyan bankszámlára lehet majd a jövőben utalni, amely felett a jogosultnak, illetve törvényes képviselőjének rendelkezési joga van. A javaslat több, a biztosítottak, illetve az igénylők adatainak kezelésére vonatkozó javaslatot tartalmaz, amelyek az adatbiztonságot növelik. A biztosítottak érdekét szolgálja a nyugdíjbiztosítási szempontból lényeges adataik foglalkoztatónál történő megőrzésére vonatkozó javaslat például, ennek a lényege az, hogy a volt dolgozó nyugdíjkorhatárának betöltését követő öt évig a munkáltatónak meg kell őriznie a nyugdíj megállapításához szükséges biztosítási adatokat.

A 12/2018-as alkotmánybírósági határozatban alkotmányellenesnek minősített nyugdíjtörvényi rendelkezést egészíti ki a javaslat, amely alapján a nyugalmazott bírák és ügyészek szolgálati jogviszonyuk helyreállítását követő nyugalmazásukra tekintettel öregségi nyugdíjuk ismételt megállapítható.

A korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény a korábban megállapított ellátás megszűnését követően a szolgálati járandóság és a korhatár előtti ellátás ismételt megállapításának tilalmát tartalmazza. A szolgálati nyugdíj és a korhatár előtti egyéb nyugdíjak jogosultsági feltételeiből adódóan a szolgálati járandóságban részesülők esetében felmerülhet ugyanis a járandóság korhatár előtti ellátásra váltása.

Az Európai Unió tisztviselőinek és más alkalmazottainak nyugdíjbiztosítási átutalásáról és visszautalásáról, valamint egyes nyugdíjbiztosítási tárgyú és más kapcsolódó törvények módosításáról szóló 2012. évi CXII. törvény módosítását is kezdeményeztük annak érdekében, hogy azon tisztviselők, alkalmazottak esetében, akiknek a nyugdíjbiztosítási átutalást követően a magyar nyugdíjrendszerben újabb járulékfizetéssel szerzett szolgálati ideje keletkezik, amely alapján a korhatár betöltésekor a magyar nyugdíjrendszerben nem szerezhettek önálló nyugellátásra jogosultságot, a transzferálást követően az Európai Közösségek tisztviselőinek személyzeti szabályzatáról és egyéb alkalmazottainak alkalmazási feltételeiről szóló 1968. február 29-i 259/68. számú EGK-, Euratom-, ESAC-, tanácsi rendelet szerinti nyugellátás igénybevétele alkalmával kérhessék az utóbbi időszak átutalását is az Európai Közösségek tisztviselőinek és egyéb alkalmazottainak nyugdíjrendszerébe.

A családok támogatásáról szóló 1998. évi LXXXIV. törvény módosítására irányuló javaslatok közül kiemelendő a saját háztartásban nevelt, gondozott gyermek fogalmának a kibővítése, amely a tartósan beteg vagy súlyosan fogyatékos gyermeket nevelő családokat érinti. A törvényjavaslat szerint a család-támogatási ellátások szempontjából saját háztartásban nevelt gyermeknek minősül a jövőben az, aki a bentlakásos szociális intézményben 30 napot meghaladóan van elhelyezve akkor, ha az elhelyezésre a tan-kötelezettség teljesítése érdekében van szükség, és az

intézményben folyó fejlesztő oktatáshoz, neveléshez való hozzáférés biztosítása érdekében történik ez a 30 napot meghaladó elhelyezés. Ilyenkor a gyermek csak átmeneti jelleggel kerül ki a szülő háztartásából. Ez az ellátási vagy elhelyezési forma hasonlatos ahhoz, mint amikor kollégiumba mennek a gyerekek a gyermek lakóhelyétől távol eső oktatási intézménybe vagy ahhoz közel.

(16.00)

A javaslat szerint a tartósan beteg vagy súlyosan fogyatékos gyermekek ezen kollégiumi elhelyezéshez hasonló szociális intézményi elhelyezése esetén az intézményvezető helyett mostantól a szülő lesz jogosult a családi pótlékra, ezen felül a szülő a tartósan beteg vagy súlyosan fogyatékos gyermeke után, annak 10 éves koráig gyesben is részesül, valamint a családi adókedvezményt is érvényesíteni tudja.

A családok támogatásáról szóló törvény módosítására irányuló további javaslatok a jogalkalmazást segítő pontosító, technikai jellegű módosítások.

Én bízom benne, hogy az elmondottakban, illetve az önök által olvasott törvényjavaslatban is látszik az, hogy ezek a módosítások az egyszerűsítést, az egyértelműsítést, a pontosítást és a terheknek a csökkentését szolgálják, további lehetőséget kínálnak a családoknak. Fontosnak tartom azt is, hogy amellet, hogy újabb és újabb lehetőségeket kínálunk, hogy újabb és újabb jogszabályokat hozunk, és olyan újabb támogatásokat vezetünk be, amelyek kifejezetten a gyermekvállalás előtt állókat és a gyermeket nevelőket támogatják, emellett folyamatosan dolgozunk azon, hogy a jelenleg hatályos jogszabályaink is egyre jobbra váljanak.

Ez a mostani előterjesztés is ezt szolgálja, ezért is kérem hozzá a támogatásukat. Köszönöm, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár asszony. Most a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor. Elsőként megadom a szót Pesti Imre képviselő úrnak, a Fidesz vezérszónokának. Parancsoljon!

DR. PESTI IMRE, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Asszony! Tisztelt Képviselőtársak! A törvényjavaslat konkrétan a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról, a társadalombiztosítási nyugellátásról, valamint a családok támogatásáról szóló törvény módosítását tartalmazza.

Az első tehát a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény módosítása konkrétan. A gyermekek napközbeni ellátásának korábbi években megvalósult átalakítása során az adminisztratív terhek csökkentése céljából sor került a bölcsődében vezetett nyilvántartások felülvizsgálata, aminek eredményeként több adatlap is kivezetésre került a végrehajtási rendeletekben. Ugyanakkor a törvény általánosságban fenntartotta a nyilván-

tartás vezetésének előírását, ami azon gyakorlati tapasztalat alapján jól látható, hogy a kormányhivatali ellenőrzések során számon is kérték, jöllehet számos adat kezelésére nem volt szükség a bölcsődei ellátás során. Erre való tekintettel indokolt tehát az érintett szakasz pontosítása és egyértelműsítése.

A törvényjavaslat szerinti módosítás az adminisztrációs terheket kívánja továbbcsökkenteni a gyermekek napközbeni ellátása esetében is. Az új törvény expressis verbis kimondja, hogy nincs szükség azon adatok külön nyilvántartásban történő összegyűjtésére és rögzítésére, amelyek az ellátás biztosítása kapcsán egyéb nyilvántartásokban, dokumentumokban rendelkezésre állnak. Eddig a gyermekek napközbeni ellátása keretében nyújtott szolgáltatások ellenőrzése során a kormányhivatalok olyan adatok nyilvántartását is kérték, amelyekre a bölcsődei ellátások során nem volt szükség.

A törvény a kisgyermekeket nevelők munkaerőpiaci visszatérésének támogatására a GINOP 5.3.11-18. kódjelű kiemelt projekt keretében térítésszám-támogatásban részesülő szülők és gyermekek személyes adatainak nyilvántartását írja elő az igénybevevői nyilvántartásban. A rendelkezés azokra a szolgáltatókra is kiterjed, akik nem részesülnek normatív állami támogatásban, azonban az általuk ellátott gyermekek szülei a fenti projekt keretében támogatásban részesülnek. A támogatás a Magyar Államkincstár közreműködésével kerül folyósításra, így a tényleges igénybevétel a lejelentett adatok alapján a Magyar Államkincstár a KENYSZI-ben rögzített adatok alapján ellenőrizni is tudja majd.

Számos fejlesztési forrás, közel 10 milliárd forint ez év nyarán, illetve őszen került pályázati formában meghirdetésre, amelyek tekintetében a megvalósulás a 2019. évben várható. Így a pályázattal érintett települési önkormányzatok nem tudnak eleget tenni feladatellátási kötelezettségüknek a bölcsődei ellátás biztosítása tekintetében jelenleg szereplő határidőig, azaz 2018. december 31. napjáig, ezért a rendelkezésre álló felkészülési időt további két évvel hosszabbítottuk meg, 2020. december 31-ig.

A második a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény és egyéb hozzákapcsolódó törvények módosítása. A tartásra köteles és képes hozzátartozó fogalmának meghatározására az árvaellátás kapcsán a polgári törvénykönyv szabályait kell tehát alkalmazni. A tartásra képesség ügyében a bíróság ítéletét kell figyelembe venni, ha született ilyen. Ha a bíróság elrendelte a tartás teljesítését, akkor a hozzátartozót tartásra képesnek kell tekinteni. Ha pedig a tartás teljesítésére irányuló keresetet elutasította, akkor nem tekinthető annak. Ha viszont nem született ítélet, akkor a jelenlegi gyakorlattal megegyezően azt kell tartásra képesnek tekinteni, akinek a családjában az egy főre jutó jövedelem meghaladja a nyugdíjminimum két és félszeresét.

Az árvaellátásra jogosult magántanulók körének bővítése javasolt a jövőben az állapotos, gyermeket

szülő vagy kisgyermekét gondozó tanulókkal. Jelenleg csak a betegség vagy a fogyatékoság miatti magántanulóakra terjed ki a jogosultság.

A javaslat a joggyakorlatot emeli törvényi szintre, hogy az esetleges visszaélések elkerülése érdekében a nyugdíjasnak rendelkezési joga legyen azon számla felett, amelyre a nyugdíját folyósítják.

A szervezetrendszer átalakításával a Nyugdíj folyósító Igazgatóság a Magyar Államkincstár igazgatási szerve lett, a központosított illetményszámfejtést pedig szintén a Magyar Államkincstár végzi. A tartozás jövedelemből történő levonása során gyorsabb és egyszerűbb azt az eljárást követni, hogy a Nyugdíj folyósító Igazgatóság közvetlenül jár el a levonás érdekében.

A 2018/12-es alkotmánybíróági határozat szerint alkotmányellenesnek minősített nyugdíjtörvényi rendelkezést egészíti ki a javaslat, amely alapján a nyugalmazott bírák és ügyészek szolgálati jogviszonyuk helyreállítását követő nyugalmazásukra tekintettel öregsegi nyugdíjuk ismételen megállapítható lesz.

A javaslat a GDPR rendelkezésének való megfelelés miatti módosításokat, továbbá a jogalkalmazás során felmerülő pontosító rendelkezéseket is tartalmazza.

A javaslat az ellátásban részesülők érdekében született, továbbá az alkotmánybíróági döntésnek, illetve a GDPR-rendeletnek történő megfelelést szolgálja.

A harmadik pedig a családok támogatásáról szóló 1998. évi LIV. törvényhez kapcsolódó módosítás. A családok támogatásáról szóló törvény jelenleg hatályos rendelkezése értelmében, ha a szülő tartósan beteg vagy súlyosan fogyatékos, és a gyermeket 30 napot meghaladóan szociális intézményben helyezi el, akkor a gyermek nem tekinthető a szülő saját háztartásában nevelt, gondozott gyermeknek. Emiatt a családi pótlékra nem a szülő, hanem a szociális intézmény vezetője jogosult. Ilyen esetben a szülő az intézményben elhelyezett gyermek után gyermekgondozást segítő ellátásban, gyesben sem részesülhet, továbbá a családi adó- és járulékkedvezményt sem tudja rá tekintettel érvényesíteni. A törvényjavaslat szerinti módosítással a családtámogatási ellátások szempontjából saját háztartásban nevelt gyermeknek minősül a bentlakásos szociális intézményben elhelyezett gyermek is, ha az elhelyezésre a tankötelezettség teljesítése érdekében, az intézményben folyó fejlesztő nevelés-oktatáshoz való hozzáférés biztosítása érdekében kerül sor, és a gyermek csak átmeneti jelleggel kerül ki a szülői háztartásból.

Az intézményi elhelyezés ezen formája hasonló ahhoz, mint például amikor a gyermek a lakóhelyétől távol fekvő oktatási intézményben folytat tanulmányokat és kollégiumi elhelyezésben részesül, amelynek esetében a szülő továbbra is jogosult a családi pótlékra. A módosítás szerint a tartósan beteg vagy súlyosan fogyatékos gyermekek ezen kollégiumi elhelyezéshez hasonló szociális intézményi elhelyezése esetén, amikor a gyermek szociális intézményben való

elhelyezése szorosan a tanulmányok folytatásához kötődik, és a hétvégeket, iskolai szüneteket a szülői háztartásban tölti, az intézményvezető helyett a szülő lesz jogosult a családi pótlékra.

(16.10)

Ezen túl a szülő a tartósan beteg vagy súlyosan fogyatékos gyermek tízéves koráig gyesben is részesül, továbbá érvényesítheti a családi adókedvezményt is. Ilyen speciális képzést és elhelyezést nyújtó intézmény például a gyöngyösi Autista Segítő Központ, amely az ország nyolc megyéjéből és Budapestről érkező közel ötven autista gyermeknek biztosít ellátást.

A törvény egyéb irányú módosításai pontosító, technikai jellegűek, ezek közül a következők a kiemelték: a jogalkalmazói visszajelzések és az EGT-tagállamokban általában érvényesülő, a jelenlegi magyar szabályozásnál sokkal hosszabb határidők okán, továbbá az időnként elhúzódó konfliktusok miatt célszerűnek mutatkozik öt évre emelni az igényérvényesítésre nyitva álló határidőket; a fizetési kedvezményekre vonatkozó ágazati gyakorlathoz igazodó szabályozást pontosító módosítás megteremti az összhangot a méltányosság és a fizetési kedvezményekre vonatkozó szabályozás terén a társadalombiztosítási és a családtámogatási szektorhoz tartozó ellátások esetében.

Mindezek figyelembevételével a Fidesz képviselőcsoportja támogatja a kormány által benyújtott törvényjavaslatot, erre kérem a tisztelt Házat, a képviselőket, hogy szintén támogassák a törvényjavaslatot. Köszönöm a megtisztelő figyelmet. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Stummer János képviselő úr, a Jobbik vezérszónoka következik. Parancsoljon!

STUMMER JÁNOS, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Nem vagyok könnyű helyzetben, és nincs könnyű helyzetben egy ellenzéki képviselő, amikor ezzel a törvényjavaslattal kapcsolatban kell értekeznie. Ellentmondásos érzések kavarnak bennem, mert számos módosító javaslatot jó szívvel tudunk mi magunk is támogatni, hiszen azok megfogalmazását a célszerűség motiválta, megint más részeit ennek a törvényjavaslatnak azonban bírálni vagyunk kénytelenek, ugyanis azt látjuk, hogy vagy az átgondolatlanság, vagy a korábban már megszokott és oly sokszor megjelenő kormányzati oppor-tunizmus szülte ezeket. Lássuk akkor tételesen és egyenként ezeket a kulcsterületeket!

Támogatjuk, hogy a törvényjavaslat kibővíti az árvaellátásra jogosult magántanulók körét, támogatjuk, mert jelenleg csak az kaphat közülük hozzátartozói nyugellátást, aki betegség vagy fogyatékoság miatt kényszerül tanulmányait magántanulóként végezni. A jövőben ez már a várandós, gyermeket szülő

vagy kisgyermekét gondozó tanulót is meg fogja illetni, és ez egy örvendetes változás. Logikus változásnak, változtatásnak tartjuk azt is, hogy a további visszaélések elkerülése érdekében a nyugdíjasoknak rendelkezési joga legyen azon számla felett, amelyre a nyugdíjukat folyósítják. Itt a törvényjavaslat tulajdonképpen nem tesz mást, mint hogy a jelenlegi joggyakorlatot emeli törvényi szintre. Támogatandónak tartjuk továbbá a saját háztartásban nevelt gondozott gyermek fogalmának kibővítését is. Elégedetten nyugtázzuk, hogy a jogszabályt végre hozzáigazítottuk a hétköznapi élet rutinjához számos egyéb részletkérdést illetően is.

És akkor most néhány szót engedjenek meg a bölcsődékkal kapcsolatban! Először is a munkahelyi bölcsődékkal kapcsolatban szeretnék néhány gondolatot elmondani. Itt lenne egy kiegészítésünk, amit egyébként korábbi ciklusban, korábbi ciklusokban már, amikor ilyen ügy szóba került, jobbkios képviselőtársaim hangsúlyoztak az ezt érintő vitákban. Meggyőződésünk szerint el kellene gondolkodni azon, hogy a munkáltatónál a bölcsőde üzemeltetésekor ne csak a hagyományos órákra lehessen kérni a normatívát, érzük el, hogy az intézményt fenntartó munkahely a munkarendhez és a szülők műszakjához igazíthassa a gyermek ellátását, így akár a délutáni, akár az éjszakai gyermekfelügyeletet is biztosíthassa támogatott formában. Ez különösen nagy segítség lehetne az egy műszakban dolgozó, illetve gyermeküket egyedül nevelő szülők számára is.

Nem mehetünk el szó nélkül amellet sem, hogy a vonatkozó törvény (5) bekezdésében a „2018.” szövegrész helyébe a „2020.” szövegrész lép, mert - mint emlékszünk -, 2017-ben módosították úgy a törvényt, hogy azokon a településeken, ahol legalább öt gyerek igényli, vagy a település három év alatti lakosainak száma meghaladja a 40 főt, kötelező biztosítani a bölcsődei ellátást, ezt a kötelezettséget módosítanák most 2018. december 31-éről 2020. december 31-ére.

Hova kapkodjunk, hölgyeim és uraim? Végül is, ugye, nem sürgős dologról van szó, van elég bölcsődei férőhely, nincs elég jelentkező, a magyar falvak életképesek, és onnan egy gyermekét, kiskorú gyermekét, apró gyermekét nevelő család minden munkaképes, dolgozni tudó és akaró tagja sipp-supp vidáman eljuthat a munkahelyére, nincsenek is olyan családok ebben az országban, ahol az édesanyának minél gyorsabban vissza kell mennie dolgoznia a megélhetés biztosítása végett, ugye? Úgy látszik, hogy önök így gondolják. Nekem az lenne a kérdésem, államtitkár asszony, hogy mégis mi indokolja ennek a határidőnek a kitolását. Ugye, véletlenül sem az, hogy egyesek nem tudtak felkészülni a jogszabály végrehajtására (*Nacsa Lőrinc: De!*), mert az európai uniós források valahova, adott esetben illetéktelen kezekbe vándoroltak volna, és bölcsődék, óvodák, iskolák helyett inkább stadionok épültek?

A 2018. évet a családok évének nyilvánította a kormány, a kormányzati kommunikáció arra biztatja az embereket, hogy vállaljanak minél több gyermeket.

Ez igazán örvendetes, de mégis miből, és mire gondol a kormány akkor; hogy szép szavakkal megváltoztatható a magyar nemzet demográfiai magatartása, azok a folyamatok, amelyek beárnyékolják most már hosszú idő óta a mindennapjainkat.

Mi nem tagadjuk el, hogy van a kormányzatnak néhány olyan intézkedése, amely pozitív irányba mutat a téren, akár a demográfiai helyzet megváltoztatásával kapcsolatban, akár a magyar falvak, kisebb települések élhetőbbé tételével kapcsolatban, de kérem, ismerjék be, hogy ez a javaslat vagy ennek a törvényjavaslatnak ez a pontja éppen az ellenkező irányba mutat. Hogyan várhatja el a kormány - tisztem fel a költői kérdést - a magyar anyáktól, hogy több gyermeket vállaljanak, ha nincsenek bölcsődék, ha nem tesz meg mindent annak érdekében a magyar kormány, hogy minél több embernek, minél több családnak biztosítsa ezeket a feltételeket?

Mit kezdjenek magukkal azok az édesanyák, akik a legnagyobb jó szándékuk ellenére sem maradhatnak otthon három évig a gyermekükkel, mert vissza kell menniük dolgozni, ők kire bízhatják a gyermekeiket, ha ezt a határidőt eltolják?

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. (*Taps a Jobbik és az MSZP soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen. A KDNP vezérszónoka, Nacsa Lőrinc képviselő úr következik. Parancsoljon, képviselő úr!

NACSA LŐRINC, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Államtitkár Asszony! Az államtitkár asszony az expozéjában, illetve fideszes képviselőtársam a vezérszónoki felszólalásában elmondta a törvényjavaslat, a javaslatcsomag lényegi és részletes részeit, hogy mi is szerepel a most előttünk fekvő törvényjavaslatban. Elhangzott, hogy három törvényt módosítana a javaslat. Mind a bürokráciacsökkentéssel, az adatok egyszerűsítésével, mind a jogosultságok kiterjesztésével, mind pedig az egyéb technikai, jogtechnikai módosításokkal a KDNP-frakció is egyetért, ezért a törvényjavaslatot támogatni fogja. De nézzük meg, hogy ez a törvény hogyan is érkezhetett most a Ház elé, és honnan indult az a családbarát fordulat, aminél már ott tudunk tartani, hogy ezekről a témákról tudunk itt beszélni, és ilyen eredményekről és számokról tudott beszámolni az államtitkár asszony is!

Ahhoz, hogy ezt megértsük, vissza kell mennünk 2002 és 2010 közé, amikor a szocialista-liberális kormányzat igencsak leépítette a családtámogatási rendszert, és megnehezítette a gyermeket nevelő családoknak a helyzetét. Itt az egy- és kétgyermekesek adókedvezményének az eltörlése, a háromgyermekesek adókedvezményének a csökkentése, az otthonteremtési programok felszámolása és ezáltal a devizahitelekbe hajszolás vagy a gyesek egy évének elvétele, három évről két évre történő csökkentése is idesorolható, de például megpróbálták megadóztatni a családi pótlékot is

(Bangóné Borbély Ildikó közbeszól.), ez is a szocialisták és a Gyurcsány-kormányzat nevéhez fűződik.

Emlékezzünk meg róla, a mai nap lenne 30 éves az SZDSZ, fontos itt a Házban erről megemlékezni.

(16.20)

Merthogy bár elvtársaik, korábbi barátaik és harcostársaik itt ülnek még velünk a parlamentben, de hogyha 2010-ben nem történt volna meg a kormányváltás, akkor ennek a remek pártnak köszönhetően, amely ma ünnepelné, ha létezne, a 30 éves születésnapját, a gender már jelen lenne az óvodáinkban, és a kislányok kezéből kivennék a kisautót és a kislányok kezéből a babát, hiszen ez kormányrendeleti szinten elő volt készítve. Ezt az önök szövetségesei készítették akkor elő, és a 2010-es kormányváltásnak köszönhetően a Fidesz-KDNP-kormány ezt megváltoztatta. Én értem, hogy Tordai Bencét zavarja ez, hiszen ők az egyik szellemi letéteményesei a korábbi pártnak, és azért is ülnek itt. Ez lett volna akkor és ez lenne most az óvodákban, és ez az örökség lenne Magyarországon, hogyha 2010-ben nem történik meg az a kormányváltás és az a családbarát fordulat, amely mára már elég komoly eredményeket is tud felmutatni. Hiszen bevezettük a családi adókedvezményt, a családi adókedvezményt kiterjesztettük a járulékokra is, bevezettük a gyed extrát, a főiskolásgyedet, jövőre a családi otthonteremtésre fordítandó összeg már eléri a 240 milliárd forintot, és mai hír, hogy már idén hatályba lép a családi otthonteremtési kedvezmény kamattámogatott hitelének a kiterjesztése.

Azt gondolom, hogy szót kell ejtenünk arról is, hogy éppen folyamatban van egy nemzeti konzultáció, amelyet ma reggel Bangóné Borbély Ildikó képviselő asszonynak sikerült összetépnie itt a Ház előtt. (Bangóné Borbély Ildikó: Nem csak én téptem össze.) Ezzel megsértette azokat az embereket, akik válaszolni kívánnak, és akik el akarják mondani a kormánynak a véleményüket a családtámogatásokról. Megsértette azokat az embereket, akik úgy gondolják, hogy több családtámogatást kell adni a többgyerekes családoknak, megsértette azokat, akik úgy gondolják, hogy a népességfogyást nem a bevándorlással kell pótolni. Megsértette azokat, akik úgy gondolják, hogy a fiatal családoknak, fiatal házaspároknak támogatást kell adni az önálló életkezdéshez. Megsértette azokat is, akik úgy gondolják, hogy a gyermeknek joga van egy apához és egy anyához. Megsértette azokat, akik úgy gondolják, hogy az államnak el kéne ismernie a valódi főállású anyaság intézményét, és sorolhatnám a feltett kérdésekre vonatkozó témákat. De MSZP-s képviselőtársam a gesztusával ezeket az embereket - teljesen mindegy, hogy 100 ezer ember, 3 millió vagy 10 millió fogja visszaküldeni ezt a kérdőívet -, ön mindenkit megsértett, akik szeretnének válaszolni, és akik el akarják mondani a véleményüket a kormány családpolitikájáról.

Én megértem, hogy önök itt most hangoskodnak, hiszen 2002-2010 között láthattuk az eredménylistát,

láthattuk, hogy milyen folyamatos elvonások és megszorítások vártak a családokra akkor. És azt is megértem, hogy azért is mérgesek, és azért is hangoskodnak most, hiszen a 2010 utáni családbarát fordulat intézkedéseikhez sem adták a nevüket. Nem támogatták az intézkedések jelentős részét, aminek köszönhetően, és nemcsak az anyagi támogatású intézkedésekről beszélünk, hanem egyfajta közgondolkodás-változás is történt az országban. Ezt mutatják azok a számok, hogy közel 40 százalékkal nőtt a házasságkötések száma, közel 20 százalékkal csökkent a válások száma, több mint 25 százalékkal csökkent a terhességmegszakítások száma, és nőtt a termékenységi ráta is 1,25-ről 1,5-re. Ezek az adatok egy társadalmi elmozdulást jelentenek, egy közgondolkodásbeli változást, amit összefoglalóan a családbarát ország szlogenrel lehetne jellemezni, hiszen számunkra a közösségek nagyon fontosak. A közösségek az elsők, és mi a legkisebb közösségnek, a társadalom alapjának tekintjük a családot.

Úgyhogy azt gondolom, hogy eddig is mindent megtettünk a családok védelméért és támogatásáért, és ezután is mindent meg fogunk tenni. A KDNP-frakció támogatja a javaslatot. Köszönöm szépen. (Taps a kormánypártok soraiból.)

ELNÖK: Köszönöm. Bangóné Borbély Ildikó képviselő asszony, az MSZP vezérszónoka következik. Parancsoljon!

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Asszony! Tisztelt Képviselőtársak! Napirend előttimben már elmondtam azokat az adatokat, amivel most is kezdem a felszólalásomat.

Nacsa Lőrinc képviselőtársamnak mondanám, hogy ha annyira fényes lenne a helyzet, akkor nem azokat az adatokat kellene felolvasnom, amit most fel fogok olvasni. Lehet, hogy a termékenységi ráta nőtt, de kevesebb gyermek születik. (Nacsa Lőrinc: Biztos, hogy nőtt.) Kevesebb gyermek születik. 2008-ban 99 149 gyermek született, de mondhatnám a 2005-ös évszámot is: 97 496 gyermek. 2010-ben 90 335, 2011-ben 88 049, 2014-ben 91 510, majd 2016-ban tudták a legjobb eredményt elérni, ami akkor is csak 93 063 gyermek, és 2017-ben 91 577. Most nem leszek álságos, képviselőtársam, de ön is tudja, és államtitkár asszony is tudja, és mi is tudjuk, hogy sajnos nem lehet megfordítani a tendenciát a következő időszakban, azért, mert a szülőképes korú nők száma rettenetes módon csökken Magyarországon. És bármennyire hangoztatják, hogy jobb a helyzet, nem lesz trendforduló. És önök arról nem beszélnek, hogy minden hatodik magyar gyermek külföldön születik meg, és minden tizedik szülőképes korú nő már külföldön van. Ezekről az apróságokról önök állandóan megfeledkeznek.

Külön megütötte a fületem államtitkár asszonynak az az egy mondata, Nacsa képviselő úr is mondta, hogy a házasságban született gyermekek száma. Önök

miért rugóznak folyamatosan ezen, hogy csak az az értékes család, aki házasságban nevel gyermeket? Élettársi viszonyban ma Magyarországon 42 százalék nevel gyereket. Miért beszélnek önök úgy ezekről a családokról, mintha azok nem lennének ugyanolyan értékes családok, mint akik házasságban nevelik a gyerekeket? Vagy miért nem beszélnek arról a több mint egymillió családról - és itt vannak élettársi viszonyban és házasságban élők is -, akiknek nincsen gyermekük? Egymillió családról!

Hadd kérdezzem már meg önöket, hogy miért nem beszélnek, mondjuk, arról az 50 ezer gyermekről, akik úgy hagyták el az iskolát, hogy nincsen végzettségük. Csak azért, és legtöbb esetben azért, mert szegénységi okok miatt kiemelik az iskolából a gyereket, csak azért, hogy a családi pótlék helyett, mondjuk, közmunkára tudja a szülő küldeni, mert így nem halnak éhen. Ezekről az apró problémákról önök nem tesznek említést.

Vagy amiről a törvénymódosítás is szól, bár jobbikos képviselőtársam finoman fogalmazott, hogy a minibölcődék létrehozatalát kitolják két évvel, meg bevezetnek egy támogatási rendszert, és közben, remélem, államtitkár asszony is olvasta ma a szoboravatás közepette, hogy megbukott a bölcösdeépítési programja a kormánynak. Ön jelentette be 2015-ben, hogy körülbelül 12 ezer férőhelyet hoznak létre a következő időszakban, ebben sikerült ezer férőhelyet létrehozni.

Bevezették a bölcösdei térítési díjat, majd most kitalálták, hogy támogatják azokat a családokat, akik bölcösdebe akarják a gyermekeiket járatni, 40 ezer forinttal. Csak, államtitkár asszony, szerintem el kellene törölni ezt a bölcösdei térítési díjat, jobban járnának, ráadásul a pályázati rendszert úgy írták ki, hogy most vitatkozunk erről a törvényről, és november 9-től november 30-ig kellene beadni ezeket a pályázatokat, hogy a támogatást meg tudják szerezni. Ugye, ezt nem gondolják komolyan? Még lényegében tudomást sem szereznek a családok róla, de pályázzanak!

A másik meg, hogy pont ott nem tudnak pályázni a családok, ahol a legégetőbb szükség lenne rá. Ez a közép-magyarországi régió, ez Budapest, Pest megye, Budapest és környéke, mert a legtöbb férőhelyhiány itt és a nagyvárosok környékén tapasztalható Magyarországon, és a közép-magyarországi régióban nem is pályázhatnak erre.

A másik, államtitkár asszony - mert tudom, hogy mikor nekem ma nemsokára el kell mennem, akkor azt fogják mondani, hogy bezzeg Bangóné nem ülte végig a vitát -, hogy ma el kellett volna jönni arra a tévévitára, amire meghívták önt is, államtitkár asszony, ahol vitatkozhattunk volna egy tévécsatornán az elmúlt évek családtámogatási rendszeréről. Mert nyilvános is kellene vállalni ezeket a vitákat, ahol ütköztetni tudjuk... *(Nacs Lőrinc közbeszól.)* Persze, a parlament! Hol nyilvános, képviselő úr? Hol nézhetik? Lekorlátozták teljes mértékben. Miért nem lehet már a Duna TV-n nézni reggeltől estig úgy, ahogy régen volt a rendszerben, és nem csak interneten, vagy

csak úgy, hogyha véletlenül valamelyik csatorna bevétele az internetes közvetítést? Úgyhogy már úgy sem tudják nyomon követni, mint ahogy 2010 előtt a parlamenti vitákat.

Ha ezt a törvénytervezetet megnézzük, akkor nagyon sok mindent vártunk volna a bejelentett családtámogatási rendszerekből, hogy miket fognak idehozni elénk, és közben ezek kimaradtak, akár a nyugdíjrendszert ha nézzük, akár a családtámogatási rendszert. *(Nacs Lőrinc a telefonját felemelve mutatja az internetes parlamenti közvetítést.)* Beszélünk itt a módosítással kapcsolatban, hogy bürokráciacsökkentés... Örülök neki, képviselőtársam, hogy nemcsak élőben néz, hanem interneten is.

(16.30)

Bürokráciacsökkentés: aki ma ismeri a rendszert, egy árvaellátás - már többször elhangzott a felszólalásban -, ma Magyarországon, ha egy árvaellátást, árvasági ellátást meg akarnak állapítani, államtitkár asszony, van olyan eset, hogy több mint fél évbe kerül, és úgy, hogy a legnagyobb szükség olyankor van, amikor elveszíti vagy az édesanyját, vagy az édesapát a család, akkor nagyon működni kellene a rendszernek, mert a legfontosabb, hogy anyagilag ne legyen kiszolgáltatott helyzetben. Van olyan eset, hogy több mint fél évig nem tudja akár a családi pótlékot megkapni az árván maradt gyermek, vagy akár magát az árvaellátást is. Önök most azt mondják, hogy bürokráciacsökkentés fog ezen a téren is megvalósulni. Hogyan fogják ezt megvalósítani, amikor most lesz a közszférában leépítés? Ha önök beszélgetnének, mondjuk, a Kincstárnál dolgozó emberekkel - direkt említtem a Kincstárat, mert ez a szervezet utal ki nagyon sok családtámogatási rendszert -, már most beledöglenek a túlmunkába, és még most az vár rájuk, hogy elbocsátások lesznek attól az állami szervtől is. Nem tudom, hogyan fog ez a bürokráciacsökkentés megvalósulni, államtitkár asszony.

Nagyon sok mindent mondtam, hogy vártunk ettől a törvénytől, hogy be fogják jelenteni. Mondjuk, jó lett volna, ha már azt látjuk, hogy bejelentik a családi pótlék emelését. Hivatkoznak itt folyamatosan arra, hogy a családi adókedvezménnyel hány száz milliárd forint maradt a magyar családoknál. A családi pótlékot annak idején azért vezették be, mert ez a gyermek juttatása volt. Önök különbséget tesznek gyermek és gyermek között. Önöknek nem egyforma ma minden gyermek, sőt most már önöknél hosszú évek óta, több mint 8 éve azt látjuk, hogy vannak kiemelt családok, vannak kiemelt gyerekek, és vannak azok, akik maradnak az oktatási rendszerben, a szociális ellátórendszerben és a családtámogatási rendszerben.

Délelőtt is elmondtam, hogy ha megnézzük az adóbevallásokat, akkor azt látjuk, ma a bevallott adójövedelmek alapján elmondhatjuk, hogy körülbelül 500 ezer ember annyi jövedelmet szerez meg Magyarországon csak a legálisan látott jövedelmekből, mint a maradék 2,8 millió ember. Én azt gondolom, hogy

minden jóérzésű ember azt mondhatja, hogy ez nagyon nincsen jól. Vagy ha megnézzük, hogy minimálbéren hány ember van ma foglalkoztatva, több mint 1,4 millió emberről beszélünk. Én azt gondolom, hogy ezekről a problémákról önök nem sok szót ejtenek a vitákban. Nem értjük folyamatosan, hogy amikor a törvényeket idehózzák elénk, akkor azt várná az ember, hogy azokat a családtámogatási formákat fogják most a parlament elé hozni, amiket már hónapok óta bejelentettek, és közben teljesen másról olvasunk majd a törvény kapcsán.

Nagyon szeretttük volna, ha azt látjuk, a másik ilyen támogatási rendszer a CSOK-program, amire hivatkoznak folyamatosan. Államtitkár asszony, 90 ezer családról beszélünk eddig, ez a gyermeket nevelő családok 3,2 százaléka, aki igénybe tudta venni, és ha hozzávesszük még a gyermektelen családokat is, akkor csak 2,4 százalékról beszélünk, akkor szerintem akkora nagy sikerekről nem kell itt beszélni a Ház falain belül, és néhány héttel ezelőtt önök megszüntették a lakás-takarékpénztári támogatási rendszert, amihez meg, azt mondhatjuk, több mint egymillió család tudott hozzájutni. Nézni kellene néha, államtitkár asszony, a számokat, hogy melyik támogatási rendszer... *(Novák Katalin, nevetve: Ez demagógia.)* Lehet ezen nevetni, államtitkár asszony... *(Novák Katalin: Csak van egy szint, ami fölött már nem lehet megállni.)* Demagógia, államtitkár asszony, demagógia? Akkor tükörbe kellene nézni a kormánypárti képviselőknél, a kormánytagoknál, hogy mi a demagógia, és arról kellene beszélni. Folyamatosan hallgatjuk a parlament falain belül, hogy mekkora sikereket értek el.

Államtitkár asszony, ha a családtámogatási rendszer működne, és a módosított családtörvényről meg nyugdíjtörvényről, amiről beszélünk, és arról még nem is beszéltünk, hogy majd ide fog kerülni a parlament elé, hogy hogyan fogják, mondjuk, a nyugdíjasokat kismizmizni egy törvénymódosítással, hogyan teszik lehetővé, hogy a végrehajtások és a behajtások könnyebbé válhassanak a nyugdíjasokkal szemben, és ma volt az a nap, amikor önök leszavazták a parlament falain belül, hogy a kilakoltatásokról itt vitatkozni tudjunk és beszélni tudjunk, hogy Magyarországon mi zajlik, hány ezer családot lakoltattak ki a moratórium megszűnése után és most is. Igaz, a moratórium elkezdődött, államtitkár asszony, de a probléma nem oldódott meg.

Lehet azt mondani, hogy mi demagógok vagyunk. Nem vagyunk demagógok, csak ha sikeres lenne a családtámogatási rendszerük, államtitkár asszony, megint egy olyan törvényt hoztak be, olyan törvénymódosítást, amiben - csatlakozni tudok jobbikos képviselőtársamhoz - vannak pontok, amiket lehet támogatni, és vannak pontok, amiket megint úgy készítettek elő, amit nem lehet megszavazni. Vannak jó dolgok a törvénymódosításban, néhány ellátás kiterjesztése, még a bürokráciacsökkentéssel is egyetértenénk, államtitkár asszony, csak nem fogják tudni megvalósítani, de a bölcsődei férőhelyeknél csak azzal, hogy van egy határidő-

módosítás, most azt gondolják, hogy ezzel meg van oldva, ez nem fog továbbra sem működni.

Visszatérve a gondolatomra, a sikert az jelentené, ha ma Magyarországon több gyermek születne. Nem születik több gyermek, államtitkár asszony, és így nem is fog, ha nem javítanak a szociális ellátórendszeren. Mai hír, hogy hogyan hiányoznak az ellátórendszerből a pszichológusok, hogyan nincsenek szakemberek a gyerekek ellátásában, hogyan nincsenek pedagógusok, és már nemcsak az iskolákban, hanem az óvodákban, hogyan ürül ki a magyar vidék, hogy most már, ha arról beszélünk, hogy az elvándorlás most már nemcsak a külföldet érinti, hanem ha a belső migrációt megnézzük, a magyar vidék hogy ürül ki. Ezekről a problémákról önök egyszerűen nem hajlandók vitatkozni a Házon belül.

Úgyhogy ezt a törvénymódosítást mi sem tudjuk támogatni, pontosan azok miatt a problémák miatt, amiket elmondott ellenzéki képviselőtársam is, hogy a legfontosabb, a legégetőbb problémákra nem kapunk választ, nem azok a módosítások jöttek be, amit önök kommunikáltak heteken keresztül, hanem egészen másról beszélünk. Köszönöm szépen, elnök úr. Köszönöm, államtitkár asszony. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Vezérszónoki kört nem szoktunk megszakítani. Ebben az esetben Novák államtitkár asszony jelentkezett; tartok tőle, hogy nem összegző véleményt akar mondani, ha jól értem, hanem esetleg reflektálni. Ez így van? *(Novák Katalin: Igen, csak azért, mert képviselő asszony jelezte, hogy el fog menni.)* Akkor én viszont elnöki hatáskörben úgy döntök, hogy ezt most megszegjük. Államtitkár asszony szót kap, képviselő asszonyt meg arra kérem, hogy ne legyen olyan sürgős, várja meg az államtitkár asszony választát. *(Bangóné Borbély Ildikó: Köszönöm.)* Parancsoljon!

NOVÁK KATALIN, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Valóban csak azért jelentkeztem szólásra, mert képviselő asszony jelezte, nem tudja megvárni a vitának a végét, és amikor arról beszélünk, hogy szeretnénk egymással vitatkozni, azt a tiszteletet legalább megadom a másik félnek, hogy jelen vagyok akkor, amikor vitatkozunk. Szerintem ez nem egy hátrány ahhoz, hogy tudjunk egymással beszélni. Tehát ezt akkor sikerült most megoldanunk azzal, hogy elnök úr segítségével eltértünk a szokástól, és tudok önnek reflektálni a szavaira.

Teszem ezt azért, mert mégiscsak egy jogszabály vitája zajlik most itt az Országgyűlés falain belül, és szerintem méltó lenne arra, hogy beszéljünk az érdemi részéről is, és bármi kiderüljön akár arról, és én ezt vártam volna képviselő asszonytól, hogy akkor legyenek javaslatok, mondjanak valamit, hogy ehhez képest önök mit javasolnak, milyen módosító indítványok vannak, éppen mit gondolnak. Erről sajnos semmit nem tudtunk meg, és én ezért tekintem

demagógnak az ön szavait, képviselő asszony, mert egy szó sem hangzott el erről egyáltalán, és olyan számokkal meg olyan állításokkal dobálózik, amelyek a valóság állapotát nagyon sok esetben nélkülözik. (Bangóné Borbély Ildikó: KSH.) Én mindig naivan azt gondolom, hogy hátha majd most nem így lesz, de ez nem történik meg, öntől erre lehet számítani, most már tudom, hogy mindig a demagógia az, amihez vissza- és visszatér, de nem baj, erre is igyekszem majd reagálni.

Egyrészt talán nem bonyolult összefüggés azt mondani, hogy valóban, ha egyre kevesebb fiatal van, akkor nem várható az, hogy a születésszámokban egyik percről a másikra nagy emelkedés lesz. Soha nem is mondtuk, és tartunk tőle, hogy nem is fog következni ez az emelkedés. De ez alapján azt kijelenteni, hogy a népesedési mutatók nem pozitív irányba módosultak, ez vagy tájékoztatatlanság, vagy rosszindulat, ez a két dolog lehet. Ha kicsit utánaolvas a szakirodalomnak vagy valahol tájékozódik, képviselő asszony, akkor bizonyára találkozik azzal, hogy van egy olyan mutató, amit a nemzetközi szakirodalomban és mindenhol arra használnak, hogy a népesedési folyamatok leírására szolgáljon, ez pedig a teljes termékenységi arányszám. Ez az, amit mi gyermekvállalási kedvnek szoktunk hétköznapi néven nevezni, teljes termékenységi arányszámnak nevezik ezt a mutatót.

(16.40)

1,24 volt ez a mutató 2011-ben, akkor volt a mélyponton ez a mutató. Ez mutatja meg a legjobban azt, hogy arányaiban mennyi gyermek születik egy családban, átlagosan mennyi gyermek születik. Ez a mutató 20 százalékkal emelkedett az elmúlt években, minden évben egyre magasabb volt 2011 óta, 2012-ben is, 2013-ban is, és így volt ez 2017-ben is. Tehát ha ezt a mutatót látja, ismeri - és én azt gondolom, hogy egyébként ismeri -, akkor bizonyára nem mondja azt, hogy a népesedési folyamatok negatív irányba alakulnak, hiszen ez a mutató éppen ennek az ellenkezőjét mutatja.

És igen, én azt gondolom, örömteli az, ha bátrabban kötnek házasságot a fiatalok. Az, hogy ma másfélszer többen kötnek házasságot, mint 2010-ben, azt hiszem, ez egy pozitív dolog. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy ne becsülném meg ugyanúgy azokat, akik nem a házasságot választják életformaként. Én ezt is demagógiának és csúsztatásnak tartom, ugyanis ugyanúgy jogosultak a családtámogatásokra azok is, akik nem házasságban élnek. Tehát azt kijelenteni, hogy a házasságban élők kiharadnak a családtámogatásokból, ez megint vagy jóindulatú tudatlanság vagy rosszindulatú demagógia, ez a két lehetőség van. Szerintem egyik sem szerencsés, de akkor legalább itt az alkalom, hogy tisztázzuk, hogy aki nem házasságban él, hanem élettársi kapcsolatban nevelnek gyermekeket, ugyanúgy jogosultak a családtámogatásokra.

És akkor még egy pontra térnék ki, a bölcsőde-építésekre. A bölcsődéknél azt mondta, hogy férőhelybővülésre nem volt egyáltalán példa - ezerral bővült a férőhelyek száma. Szívesen adok én is önnek statisztikákat, ha ezekhez nem tud hozzájutni. Mondom önnek a konkrét adatokat: 2010-ben 32 ezer bölcsődei férőhely volt, ma, 2018-ban 48 ezer bölcsődei férőhely van. Az első perctől azt mondtuk, hogy 2020-ra szeretnénk elérni a 60 ezret a bölcsődei férőhelyeknél. Ezt mondtuk három évvel ezelőtt is, négy évvel ezelőtt is, ezt mondjuk most is. A bölcsődei férőhelyek folyamatosan jönnek létre. Én azt hiszem, hogy a 32 ezerről a 48 ezerre történő ugrás nem ezer, hanem éppen 16 ezer, ennyivel bővült az elmúlt években a bölcsődei férőhelyek száma. És igen, én azt gondolom, hogy kell adni időt az önkormányzatoknak arra, hogy ennek az új feladatnak meg tudjanak felelni. Amikor önként voltak kormányon, akkor nem volt ilyen kötelezettsége az önkormányzatoknak, nem kellett bölcsődét üzemeltetniük, csak akkor, ha 10 ezer fő feletti népessége volt egy adott településnek. Nem írták elő azt, hogy akár már 40, három év alatti gyermekkel rendelkező kistélepülésnek, vagy egy olyan településnek, ahol csak öt gyermek szülei igénylik a bölcsődei elhelyezést, teljesíteni kelljen ezt a kötelezettséget.

Ezt a jogszabályt mi módosítottuk, éppen azért, hogy mindenhol, ahol akadálya lenne a munkába állásnak vagy éppen a gyermekvállalásnak az, hogy nincsen bölcsődei férőhely, ott ezt meg tudják adni az önkormányzatok. 2,5-szeresére emeltük a bölcsődék finanszírozását, tehát a költségvetésben 2,5-szer annyi áll rendelkezésre a működés finanszírozására, mint korábban. Régen ráfizetéses volt bölcsődét üzemeltetni, ma nem az.

Átálltunk az ideitől a feladatalapú finanszírozásra. És az az igazság, hogy akkor lenne hiteles az, amit ön kritikaként megfogalmaz, amit én egy fair dolognak tartok, hogy nyilván ellenzéki képviselőként kritikát megfogalmaznak, ez szerintem teljesen helyénvaló, ha legalább valamit elismernének abból, ami nyilvánvalóan tényszerűen jobb, mint amilyen korábban volt. Én azt gondolom, hogy a bölcsődei el látás is például egy ilyen eset.

És én azokat se nézném le, vagy nem nézném semmibe, akik a CSOK-on keresztül tudtak új otthonba költözni. 90 ezer családról van szó. Ezt nyugodtan be lehet sorozni 4-gyel, ez az átlagos létszáma ezeknek a családoknak, közel 400 ezer emberről beszélünk. 400 ezer ember előrejutását, előrelépését egy komoly eredménynek tartom. Én ezeket az embereket is tartom annyira, hogy örülünk annak, hogy 400 ezer ember tudott jobb körülmények közé költözni, ahhoz képest, mint amikor 2010 előtt egyáltalán nem volt semmilyen otthonteremtési program. (Bangóné Borbély Ildikó: Ez nem igaz! Ez demagóg!)

Köszönöm a lehetőséget arra, elnök úr, hogy reagálhattam képviselő asszonyra. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. (Taps a kormányzó pártok pad-soraiból. - Bangóné Borbély Ildikó: Én vagyok a demagóg!)

ELNÖK: Na most akkor, tisztelt Országgyűlés, visszatérünk a vezérszónoki felszólalásokhoz. Gréczy Zsolt képviselő úr, a DK vezérszónoka, parancsoljon!

GRÉCZY ZSOLT, a DK képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Arról volt szó, hogy 2018 a családok éve lesz. Ehhez képest néhány kivételezett családnak valóban az éve lett - Orbán család, Mészáros Lőrinc családja, Matolcsy György családja, néhány fideszes képviselő családja, Lázár János kastélya, Kósa Lajos mamájának a sertés-hizlaldája. Tehát voltak itt családok, amelyek kifejezetten jól jártak és milliárdokat kaszáltak az elmúlt évben, a családok évében, de összességében azt kell mondjam, hogy mindenki mást vagy az emberek jelentős részét átvették, és nem családok éve, hanem családok éve lett ebből. Az önök családrdságának lettek áldozatai a magyar állampolgárok. Fogok rá mindjárt példákat is hozni.

Nagyon meglepődtem azon, hogy az államtitkár asszony az előbb azt mondta, az ellenzék miért nem nyújt be javaslatokat, mondjuk, a családtámogatásra vagy a szociális ügyekre. Egyet mondjon már nekem, hogy 2010 óta bármilyen ellenzéki javaslatot önök befogadtak-e, egyetlenegy! Ha azt mondtuk volna, hogy Orbán Viktor a jóisten és Szent István örököse, még azt se fogadták volna el, pedig ha mondjuk, Semjén Zsolt javasolja, akkor nyilván megszavazzák.

Tehát azt kell mondjam, hogy ez egy elég cinikus álláspont, hogy az ellenzék miért nem nyújt be javaslatokat, amikor önök, bármilyen javaslatot tett az ellenzék eddig, bármilyen törvénymódosítást nyújtott be, mindezeket még tárgysorozatba se vették. Ott ülök a Kulturális bizottságban. Enyhén szólva bohózat, ami történik. Az embert már egy második hozzászólástól is megfosztják, hogy minél hamarabb haza lehessen menni, és gyorsan egy szavazással le lehessen zárni egy éppen aktuális vitát.

Azért furcsállom egyébként azt is, amit a bölcsődékről mondott az államtitkár asszony, hiszen ez egy friss adat, amit Bangóné Borbély Ildikó képviselőtársam mondott. Önök három évvel ezelőtt 12 ezer bölcsődei helyet ígértek - 2015-ben volt egy ígélet -, ebből ezer valósult meg, a 12 ezerből ezer valósult meg. 2017-ben konkrétan 70 ezer gyermek maradt bölcsődei hely nélkül.

A családpolitika egy bonyolult szerkezet, és mondom, nem elég csak a kivételezett családokon segíteni. A történet onnan kezdődik, hogy a születendő gyermekről érdemes gondoskodni. A Gyurcsány-kormány erre vezette be a babakötvényt, amelyet szerencsére önök - valami csoda folytán - nem töröltek el. Én magam is csodálkozom azon, hogy ez hogy történhetett meg, de persze azt sose szokták elmondani, hogy ez egy pozitív öröksége volt annak a 2002-2010 közötti időszaknak.

Tehát a dolog folytatódik onnan, hogy megszületik egy gyermek, és mondjuk, az anyuka, aki otthon marad a gyermekkel, elkezd aggódni, hogy amikor lejár a gyes időszaka, akkor hova fog menni vissza

dolgozni, merthogy ilyen ügyben éppen nincsen biztonságban a magyar családanyák döntő többsége, nem tudják, hova fognak tudni visszamenni. Amikor gyermeket vállalnak, akkor lehet támogatni a főállású anyaságot, ez akár lehet pozitív is, de azt gondolom, hogy nagyon sokan szeretnék, ha a karrier és az anyaság egyszerre tudna megvalósulni a család életében, főleg azért, mert a kettő nemcsak személyes ambíció kérdése, hanem a család megélhetésének is a biztosítója. Azt gondolom, hogy a polgári körülményeket, amikről gondolom, nagyon sokan álmodnak ebben az országban, ilyen körülmények között lehetne megvalósítani.

Aztán nagyon furcsállom azt is, hogy mostanában az ön államtitkártársa, Rétvári Bence időnként Ferge Zsuzsát szokta idézni, aki valóban a gazdasági világválság idején nagyon elszontyolodott azon - hozzászöveg: teljes joggal, mint szociálisan érzékeny, nem politikai, de mondjuk, szociológus -, hogy azokat a családtámogatási programokat nem lehetett tovább folytatni a gazdasági válság szorításában. És még mielőtt az mondja, hogy Gyurcsány a hibás, a Lehman Brothers bedöntése nem a Gyurcsány-kormány hatáskörébe tartozott (*Nacsa Lőrinc közbeszól.*), tehát Ferge Zsuzsa akkor valóban elkeseredett azon, hogy nem lehet azokat a programokat tovább csinálni.

Rétvári Bence ilyenkor mindig elfelejti idézni az egy hónappal ezelőtti Ferge Zsuzsa-nyilatkozatot, aki a következőket mondja az önök családpolitikájáról: „A progresszív adózást, amely legalább nagy vonalakban a jövedelemhez igazította a befizetendő adó mértékét, a Fidesz szüntette meg. Idáig a Bokros-csomag megszorításai sem mentek el a kilencvenes évek közepén.” Idézet folytatása: „A szociális feszültségek robbanásig fokozódnak, nyomorban élők és lecsúszó középosztály tömegei radikális megoldások híveivé szegődnek.” Idézet folytatása: „Azt szokták mondani, hogy a tudás hatalom. Én teszem hozzá: a nem tudás viszont kiszolgáltatottság. Ezért van napirenden a Magyar Tudományos Akadémia szétverése.”

További idézet: „Teljesen unikális módon létrejött a szegénységen bosszút álló állam. Ebben a formában kiszolgáltatottságot, feudális függést teremtett, kéregetőket hozott létre szabad munkavállalók helyett. Amikor Orbán Viktor kijelentette, hogy Magyarország nem lesz a segélyek országa, még nem tudtuk pontosan, mire gondol. Kiderült, ezt nem úgy kell érteni, hogy senki sem szorul majd segélyre, hanem úgy, hogy nem lesz segély.”

És végül: Magyarországon közel 4 millió ember él szegénységben - mondom, 2018-ban, az önök kilencedik éve tartó kormányzásában -, ezen belül 1,3 millió mélyszegénységben.

(16.50)

Azt gondolom, hogy az önök családpolitikája sajnos megbukott. Ez nem egy sikeres családpolitika! Az a családpolitika, aminek az a következménye, hogy

magyar fiatalok tízezrei hagyják el az országot, és Skype-nagymamákat csináltak magyar nagyszülőkből, akik elvesztették a gyermekeiket és az unokáikat, és számítógépen keresztül kell megnézegetniük, hogy a gyerek integessen, és egyáltalán még érti-e a nagymama nyelvét, mert lehet, hogy már csak hollandul, angolul vagy németül beszél - önök ezt csinálták a magyar családokkal! Önök itt vállrándítva mondják el minden egyes felszólalásban, hogy mi azzal a baj, hogy a magyarok elmennek ebből az országból, és kint dolgoznak. Hát, ez „csak” azt jelenti, hogy ha mondjuk, a papa elmegy Németországba, és itt hagyja az anyát a két gyermekkel, az a család bizony széthullhat. Önök nem védik a magyar családokat. Hát hogy álljon helyt az a kedves mama a két gyermekével, amikor a papa ezer kilométerre lakik a családtól? És akkor ebbe még nem számítok bele olyanokat, hogy ha ez egy mintacs család, hogy ott is találhat magának a másik egy társat, meg itt is találhat magának a másik egy társat, elválhatnak - mi lesz ezekkel a gyerekekkel? Önök gyakorlatilag széttűzzák a magyar családokat. Papáról, mamáról, gyerekekről beszélnek, keresztény családmódelről, ehhez képest mindent elkövettek azért az utóbbi években, hogy ez még csak meg se tudjon valósulni.

De tudom azzal folytatni, hogy egy családbarát kormány nem zárja be az egyetemeket, egy családbarát kormány nem teszi meg, hogy - egy átlagos egyetemet mondok - az ELTE jogi karán egy szemeszter 260 ezer forintba kerül. Önök rendszeresen elmondják itt a parlamentben, és csodálom, hogy nem repednek meg a falak, hogy nincs tandíj. Hát akkor ez mi? Egy szemeszter 260 ezer forint, egy év 520 ezer forint egy átlagos diáknak. Ez mi? Ez nem tandíj? Hát akkor mire fizetjük? És ez csak egy egyetem. S képzelje el, hogy hány olyan magyar család van, ahol ezt a terhet nem tudják kifizetni. Mondjuk, valahol Borsodban, egy kis faluban egy tehetséges gyerek, akinek esélye nincs arra, hogy bejusson egy egyetemre, mit fog csinálni?

Nem tudja kifutni azt a sorsot, amire a képességei alapján lehetősége lenne. Ez lenne a felelős nemzeti kormányzás, hogy magyar fiatalok, magyar gyerekek ezrei fognak belesorvadni a reménytelenségbe és a kilátástalanságba? Rosszabb esetben elkallódnak, jobb esetben pedig fogják magukat, és valamilyen módon elhúznak innen külföldre. Volt olyan gimnázium, ahol megkérdezték az érettségi előtt álló fiatalokat: 50 százalékuk, minden második úgy tervezi, hogy nem fog Magyarországon élni. Ez az a boldog, szabad, prosperáló ország, amiről önök beszélnek? Hát elmennek a fiatalok!

Úgy kell könyörögni nekik, zokogó családfők próbálják meggyőzni a gyerekeiket arról, hogy próbáljanak meg inkább Magyarországon boldogulni. A másik fele pedig már rálegyint, és azt mondja, hogy inkább menjél, fiam, mert itt esélyed nincs. Ez ma egy ilyen ország, miközben önök egy ilyen színes paravánt húznak, és úgy tesznek, mintha itt mindenki boldog és elégedett lenne.

Muszáj arra is emlékeztetnem mindenkit, hogy nem lehet úgy csinálni, mintha 2010 előtt Magyarország egy romhalmaz lett volna, és senki nem csinált volna semmit ebben az országban, és nem kormányoztak volna, és nem segítettek volna a magyar állampolgárokat. *(Közbeszólások.)* És nem segítettek volna a magyar állampolgárokat! Így van! Orbán Viktor azt mondta - hadd idézzem Nacsa képviselő úrnak - pár évvel ezelőtt, hogy több millió bevándorlót kell fogadnia Magyarországnak ahhoz, hogy Magyarországon lehessen pótolni a kieső munkaerőt. Az ön főnöke, Nacsa úr, azt kérte, hogy több millió bevándorlót fogadjunk be! Önök itt simicskáznak meg soroznak, miközben mind a kettő a maguk embere volt. *(Nacsa Lőrinc: Ki mondta azt, hogy el lehet menni ebből az országból?)* Hát most mondom, Orbán Viktor-idézetekkel ki tudom magának tacepaózni az egész parlamentet, a Liberális Internacionálé volt a főnökével, aki egyébként a múlt héten szavazta meg a Néppárt csúcsjelöltjének azt a Weber urat, aki megszavazta a Sargentini-jelentést. Hadd gratuláljak önöknek ezúttal is! *(Tordai Bence: Lúzerek!)* Így hívják a lúzerkormányt.

Muszáj arra is emlékeztetni önöket, mert fontos néhány adatot idézni, hogy mi zajlott itt 2010 előtt. Tudom, akkor önök ezt nem szerették, de azért néhány adatot mégiscsak megosztok önökkel, mert azt gondolom, hogy ezek fontosak.

A családi pótlékot utoljára a Gyurcsány-kormány emelte, ezt azért rögzítsük. Önök tíz éve nem emelték. Ma már megtudtuk Rétvári Bencétől azt is, hogy a nyugdíjminimumot sem kell emelni, mert úgy látszik, a legszegényebb nyugdíjasok is nagyszerűen élnek ebben az országban. Itt jegyzem meg megint, hogy utoljára a nyugdíjminimumot a Gyurcsány-kormány emelte. Nem önök, a Gyurcsány-kormány. Tudom, Nacsa úr, hogy ez fájdalmasan érinti önt, de engem ez különösebben nem zavar. 2002 és 2008 között 31 ezerről 53 ezerre nőtt azok száma, akik - s máris mondom pontosan - ápolási díjban részesülnek. 175 ezerrel 326 ezerre emelkedett a pénzbeli vagy természetbeni lakásfenntartási támogatásban részesülők száma. Ez is annak a nyolc évnek az eredménye. Célzott szociális támogatássá vált a korábban alanyi jogon járó gázártámogatás, 2007-től a család egy főre jutó jövedelmétől függött a gáz- és távhőtámogatás, míg korábban mindenkinek járt az elfogyasztott energia mennyisége alapján. 2009 májusában 1,6 millió háztartás részesült szociális alapon gáz- vagy távhőtámogatásban, és további 350 ezer távfűtéses lakásban lakó család kapott havi 1150 forint támogatást. Kis lépekben 2008-tól mérsékeltek a magasabb jövedelműek támogatását. Abban a nyolc évben, szeretném jelezni, hogy a legszegényebbek és leggazdagabbak közötti olló bizony zárult.

És végezetül, a 2002-2006-os kormányzati ciklus kiugróan gyors nyugdíjnövekedését követően a kiigazítás után is, ami a világválságra esett, a következő adatok születtek: 2010-ben a nyugdíjak vásárlóértéke több mint 32 százalékkal volt magasabb a 2001-es évnél,

amikor önök kormányoztak. Lehet, hogy most is emelkedtek bizonyos számok, én ezt nem vitatom, de ne felejtsük el, hogy önök előtt is léteztek kormányok, szociálisan érzékeny kormányok, nagyon sok szegény emberen segítettek, felújítottak több mint háromszáz általános iskolát. A Gyurcsány-kormány nem stadionokat épített, hanem hat új egyetemi központot. A Corvint is, amiből önök most magánegyetemet csináltak, a Gyurcsány-kormány építette, és még hosszasan sorolhatnám a SOTE-től a szegedi egyetemig.

Ilyen volt az a világ, és azt kell mondjam, hogy több megbecsülést érdemelne még önöktől is. Tudom, hogy ez ugyan hiú ábránd, de ez nagyon fontos lenne, hogy lássák önök is és lássa a közvélemény, hogy nem önöktől indult el a spanyolviasz, hanem már korábban is létezett családtámogatás, létezett szociálpolitika. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP és a Párbeszéd soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Az LMP vezérszónoka a következő és a vezérszónoki körben egyben utolsó felszólaló Schmuck Erzsébet képviselő asszony. Parancsoljon!

SCHMUCK ERZSÉBET, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Itt előttünk egy salátatörvény fekszik, amelyben vannak nyilván olyan elemek, amelyeket lehetne is vagy lehet támogatni, és vannak olyanok, amelyeket nem. A kormány előterjesztése szerint tulajdonképpen olyan intézkedések jogi kodifikációs átvezetéséről van szó, amelyek jogalkalmazási szempontból pontosítják, egyszerűsítik az eljárásrendet. Viszont nagyon úgy tűnik, hogy a kormány salátatörvényyszerűen próbálja a társadalomra, az emberekre ráterhelni a saját kapkodásából, felületességéből és egyéb működési hibákból adódó problémákat. Én két kérdéskörrel szeretnék most kiemelten foglalkozni, az egyik a tartási kötelezettség folyamatos kiszélesítése, a másik pedig a nyugdíjából levonható adósság kérdése.

Mi úgy látjuk, hogy a tartási kötelezettségnek ezzel a folyamatos kiszélesítésével a kormány gyakorlatilag átesik a ló túloldalára, és túlterheli az érintetteket, ugyanis egyre nagyobb anyagi nehézséget okozhat a gyermekeknek, unokáknak, hogy a velük szemben érvényesíthető összes tartási igény elérheti akár a jövedelmük felét is. Számolnia kellene a kormánynak azzal, hogy nagyon sok családban - egy-, két- és háromgyermekes családban - a szülőknek sok esetben még annyi jövedelmük sincs, hogy a saját gyermekeikről, tehát lefelé a korfában, tisztességesen gondoskodni tudjanak, és egyszerűen nem teszi lehetővé a jövedelmi helyzetük, hogy az idős szüleikre is áldozzanak. Ráadásul azzal is szembe kell nézni, hogy az ápolás, gondozás sok esetben egy behatárolhatatlan dolog abból a szempontból, hogy az idős, ápolásra szoruló rokont nem csupán gondozni szükséges, hanem orvosi vizsgálatokra, kezelésekre, adott esetben például gyógytornára kell elvinni, ami akár 250 kilométeres távolságban is lehet, például Szombathelyről a

Kékgolyó utcába kell valakit elvinni, és akkor a gyógyszeres horribilis áráról még nem is beszéltünk.

(17.00)

Azt is látjuk a gyakorlatban, hogy emberek sokszor emberfeletti küzdelemmel ápolják szüleiket, gondoskodnak a családtagjaikról, és ha valaki ezt nem teszi bármilyen oknál fogva, akkor negatív bélyeg kerül rá. De, képviselőtársaim, végül is azért fizetjük a közterheket, a szociális hozzájárulást, hogy gondoskodjunk időseinkről, duplán kifizetni ezt nem igazságos. Nem szeretnénk a jövőben, ha az idősek, arra rászoruló gondozását teljesen a családokra, hozzátartozókra terhelni a kormány. Ugyanis a magyar társadalombiztosítás pontosan erre és ilyen esetekre hivatott létrejönni, azért, hogy az időseket, az arra rászorulókat támogassa, az aktív dolgozókat pedig tehermentesítse.

Bár a családok sokszor szívből, belülről jövő kötelességből gondozzák, ápolják, támogatják saját időseiket, de számos esetben ezek a családok, mint ahogyan mondtam, maguk is támogatásra szorulnak. Látnunk kell azt is, hogy családi kapcsolatok, karrier, emberek egészsége megy rá sok esetben az idősek vagy az arra rászoruló gondozása miatt. Igen, legyünk felelősek a társadalmunkért, ne nyomorítsuk meg azonban sem a fiatal családokat, sem az időseket. Ez az intézkedés a szociális állam valóságát kérdőjelezi meg, ezért javasoljuk mindenképpen felülbírálatra a szülőtartás kérdését. Egyébként korábban az LMP egyáltalán nem támogatta a szülőtartást azon okoknál fogva, amit már érzékeltettem.

A másik sarkalatos probléma, ami a törvénymódosítási csomagban felmerült, az a nyugdíjasok kérdése, pontosabban: a nyugdíjából levonható adósság kérdése. Abból, ahogy a kormány már most is folyamatosan a nyugdíjkérdéshez hozzááll, látszik, hogy mennyire nincs tisztában a nyugdíjasok helyzetével, mennyire nincs felelősséggel, tisztelettel az idősek iránt. Pedig aki végigdolgozott tisztességesen 40 évet vagy a munkájából adódóan a megfelelő időt, fizette a járulékokat, annak igenis becsülje meg a kormány a becsületes munkáját, és ne alamizsnát, hanem tisztességes nyugdíjat kapjanak. Mint ahogyan a napokban érkező nyugdíjprémium is pontosan ilyen alamizsna a számukra ahelyett, hogy a stabil, a munkabérekhez, de legalább a napi megélhetéshez igazodó, kiszámítható ellátást kapnának.

Azt gondolom, hogy itt mindenképpen szólni kell a nagyon alacsony nyugdíjakról. Tudjuk azt, hogy ma Magyarországon közel 600-650 ezer embernek 10 ezer forint alatt van a nyugdíja, a minimálnyugdíj 28 500 forint. Azt is tudjuk, hogy nagyon sok nyugdíjasnak azért halmozódik fel a tartozása, mert nem tudja fizetni a közművekkel kapcsolatos díjakat, vagy akár valamilyen hirtelen felújításból adódó kiadása keletkezik. Tehát itt tulajdonképpen a nagyon alacsony és az alacsony nyugdíjakat kellene először is a

kormányának rendeznie, mielőtt esetleg olyan kötelezettségeket és olyan levonási lehetőséget biztosít, aminek az eredménye az, hogy nem marad annyi nyugdíj a nyugdíjasnak, hogy utána abból normálisan például étkezni tudjon.

És még mindig az alacsony nyugdíjakhoz: önök azt mondják, hogy most fantasztikus dolog a nyugdíjprémium. Igen, tudjuk, hogy önmagában a kisnyugdíjasok örülnek neki, de azért ezzel még számos más probléma van. Egy: a nyugdíjprémium nem épül be a nyugdíjba, ez egy egyszeri dolog, lehet, hogy a következő évben nem lesz 3,5 százalék feletti gazdasági növekedés, akkor a nyugdíjasoknak ebből semmi nincs.

Tehát ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy a nyugdíjasok csak majdhogynem véletlenszerűen részesülhetnek a gazdasági növekedés hasznából, és biztos, hogy felül kellene vizsgálni a nyugdíjrendszert abból a szempontból, hogy ne csak inflációkövető legyen, hanem a gazdasági növekedés hasznából is részesüljenek ők. Ráadásul azt látjuk, hogy nagyon szakad le a nyugdíjas-társadalom az aktív dolgozók mögött, persze annak örülünk, hogy az átlagbérek növekszenek, viszont az alacsonynyugdíjasoknak jobban kellene segíteni.

(Az elnöki széket Sneider Tamás, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Tehát fontosnak tartjuk azt, hogy a kormány tegye meg először azokat a lépéseket, hogy az alacsonyabb nyugdíjak magasabbak legyenek. Fontos lenne a nyugdíjasok mellé állás.

Tudjuk azt is, hogy több esetben olyan dolog miatt tartoznak a nyugdíjasok, mert jó szándéktól vezérelve hitelt vettek fel, hogy támogassák a gyermekeiket, unokáikat, és olyan adósságba keverednek, amit nehezen vagy nem tudnak kifizetni. Persze, mi is azt gondoljuk, természetes, hogy teljesíteni kell a törlesztést, csak nem mindegy, hogy hogyan és miből.

Az önök indoklása szerint arról szól a módosítás, hogy egyszerűbb eljárásban gyorsabban tudják majd törleszteni az adósságukat, de szerintünk sokkal inkább arról szól, hogy egyre kilátástalanabb, egyre nehezebb helyzetbe kerülnek az amúgy is megélhetési nehézségekkel küzdő kisnyugdíjasok. A kormány, a társadalom feladata lenne őket megvédeni, támogatni, a ledolgozott éveik miatt megbecsülni és nem megnyomorítani őket.

Szükséges lenne a nyugdíjasok védelmében olyan intézkedéseket foganatosítani, hogy minél kevesebben kerüljenek kilátástalan helyzetbe adósság miatt. Nem veszélyeztetheti a megélhetést egy adott esetben önhibán kívüli adósság törlesztése. Nem könyöradoomány jár a tisztességesen megdolgozott éveikért, hanem emberi méltóságon alapuló, rendes megélhetés.

Kérjük a kormányt, gondolja át, hogy hogyan tehetné könnyebbé a nyugdíjas éveket, hogyan lehetne szabályozni az adósságrendezést úgy a nyugdíjasok számára, hogy a mindennapi megélhetésüket ne veszélyeztesse.

Egyébként, ha a kormány nyitott rá, akkor az LMP készen áll arra, hogy erre és a másik elemre is törvényjavaslatot nyújtson be, amennyiben önök nyitottak erre, de sajnos mi is azt tapasztaltuk az elmúlt években, hogy bármilyen területen bármilyen jó és bármennyi törvényjavaslattal éltünk, soha semmit nem fogadtak be. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az ellenzéki pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő asszony. Én is köszöntöm képviselőtársaimat. Most véget értek a vezérszónoki felszólalások, kétperces hozzászólásra van lehetőség. Megadom a szót Nacsa Lőrinc képviselő úrnak.

NACSA LŐRINC (KDNP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Azért mégiscsak felháborító az, amit a Gyurcsány-párt és az MSZP-koalíció a gombot nem nyomó, de bekiabáló anarchista frakcióval közösen *(Közbeszólások a DK és az MSZP sorából. - Tordai Bence: Nyomtam gombot.)* előad itt a parlamentben a családtámogatásokkal kapcsolatban. Az ön főnöke, az önök főnöke mondta azt, hogy el lehet innen menni. Mondta ezt a rózsadombi, kommunista einstand által szerzett villájából, hogy el lehet innen menni. *(Gréczy Zsolt: Mi van?)* Ezt mondta, illetve azt, hogy nem csináltak semmit a kormányzásuk alatt, illetve azt mondta, hogy végighazudták az elmúlt másfél-két évet. Mondta ezt 2006-ban, aztán ugyanez történt 2006 és 2010 között, ahol szintén végighazudták, meghamisították a költségvetési adatokat *(Zaj, közbeszólások a DK és az MSZP oldaláról.)*, és végighazudták a 2010-ig tartó ciklusuk teljes egészét.

Őn említette itt az ellenzéki javaslatok befogadását; 2002 és 2010 között kevesebb ellenzéki javaslat került befogadásra, mint 2010 és 2018 között, jelezném önnek *(Zaj, közbeszólások, köztük Gréczy Zsolt: Honnan veszed?)*, illetve több olyan javaslat is került befogadásra ebben a nyolc évben, amit kormánypárti és ellenzéki képviselők közösen jegyeztek, ebben is jobban áll a 2010 és 2018. *(Közbeszólások az ellenzéki oldalról, köztük: Számot mondjál!)* Nyolc darab ellenzéki képviselői indítványt fogadott be a Gyurcsány-Bajnai névvel fémjelzett kormányzat 2002 és 2010 között, és 11-nél tart a Fidesz-KDNP-kormányzat. *(Derűlttség az ellenzéki padsorokban. - Közbeszólások ugyanonnan, köztük: Ó, az igen! - Farkas Gergely: Büszke lehetsz rá!)* Ez több, mint amit önök csináltak.

Szeretném még jelezni, hogy lehet mondani, ez olyan, amikor ön azt mondja, hogy önök jobban csinálták a családtámogatási rendszert, mint amikor Molnár Zsolt képviselőtársunk azt mondta, hogy önök sokkal jobban teljesítettek nemzetpolitikában, és sokkal többet törődtek a határon túli magyarokkal - ugyanannyira nem igaz. 2010-ben 1000 milliárd forint alatt volt a családokra költött összeg, jövőre ez már 2000 milliárd forint fölött lesz, ez több mint duplázás.

(17.10)

Azt gondolom, hogy ez tényleg elismerést érdemelne. Utolsó mondatként csak azt akarom mondani, Bangóné képviselő asszonynak mondanám, csak már elment, hogy a mi célunk az, hogy olyan környezetet teremtsünk, ahol mindenki meg tudja hozni a gyermekvállalást illetően a saját döntését, és ahol a kívánt gyermekek minden esetben megszülehetnek. Senki nem beszél trendfordulóról, arról beszéltünk, hogy ezt szeretnénk biztosítani, és efelé jó úton haladunk. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Akkor most normál időkeretben megadom a szót Tordai Bence képviselő úrnak.

TORDAI BENCE (Párbeszéd): Köszönöm a szót, elnök úr. Nemcsak azért jelentkeztem szólásra, mert kormánypárti képviselőtársaim hiányolták a hozzászólásomat, hanem azért is, mert szeretném megosztani a Párbeszéd álláspontját.

Nagy örömmel láttuk, hogy a családtámogatásról és a nyugdíjbiztosításról nyújtottak be egy salátatörvényt, mert pontosan ez az a két terület, ahol a Fidesz-kormányának elképesztő adósságai vannak a társadalom nagy rétegei felé. Az, amit a családtámogatások címén elővezettek, illetve amit az idősekkel szemben megengedtek maguknak, az minden lózung, propaganda és álhír ellenére több mint elégtelen. Nézzük meg például, ebben a törvényben is mi szerepel: néhány technikai módosítás, pontosítás. Sokkal fontosabb azonban, ami nem szerepel benne. Nem emelik továbbra sem a családi pótlékot, a gyestet, az öregségi nyugdíjminimumot, a százezer forintnál alacsonyabb nyugdíjakat. Nem kodifikálják azokat az ígéreteket, amelyekkel megpróbálták leszerelni a társadalmi elégedetlenséget, így például az ápolási díj emelését sem látjuk viszont ebben a javaslatban, nem látjuk az örökbefogadói díj bevezetését. Úgyhogy ezekkel a területekkel kapcsolatban néhány gondolatot engedjenek meg, hogy mi az, amit elvárna a Fidesz-kormánytól a magyar társadalom, illetve az érintett társadalmi csoportok.

Ha a nyugdíjasok két legfontosabb problémáját kellene kiemelni és most elsősorban magukkal a nyugdíjakkal és azok értékével kapcsolatban, akkor tényleg ott kezdődik, hogy maguk azt ígérték, hogy megvédik a nyugdíjakat, ami azt jelenti praktikusán, hogy nem emelik őket, hanem szinten tartják. Tehát miközben sikerült nagy nehezen kikeveredni a gazdasági válságból és végre a bérek az elmúlt években elkezdtek emelkedni, a nyugdíjak nem követik ezt az emelkedést, teljesen elszakad az aktív és a nyugdíjas-háztartások jövedelme egymástól. Egyre szélesebbre nyílik az olló.

Ráadásul a nyugdíjas-infláció száguld minden ellenkező kimutatás dacára. Most idén, amikor tényleg meglódlult, most már közel 4 százalék az infláció, és

ehhez képest a 3 százalék alatti nyugdíjemeléssel nem lesznek boldogok, hiába próbálják őket Erzsébet-utalvánnyal vagy bármilyen nyugdíjprémiumnak álcázott és hosszú távon semmilyen tartós hatással nem bíró intézkedéssel elvakítani.

Vagy nézzük meg, hogy állunk a családtámogatással, hogy állunk a gyermekvállalás támogatásával! Az a helyzet továbbra is, hogy a gyermekvállalás Magyarországon ma nagy eséllyel a szegénység vállalását is jelenti. A gyermekes családokban a szegénységi kockázat sokkal magasabb. A teljes társadalomban 30, a gyermekes családokban 42 százalék él a létminimum alatt. Ha pedig az egyszülős családokat nézzük, a legkiszolgáltatottabb családokat, ott gyakorlatilag kétharmados a szegénységben élők aránya.

Tehát ha annyira büszkék akarnak lenni valamire, és tényleg ez lenne a kormányzásuk legalább ideai kiemelt célja, akkor talán oldják meg azt, hogy a gyermekszegénység visszaszoruljon, hogy ne éljen 750 ezer magyar gyerek a létminimum alatt, hogy ne éljenek Magyarországon két és fél millióan olyan lakásban, amely nem alkalmas igazából az egészséges emberi lakhatás igényeinek a kielégítésére, hogy ne legyen 50 ezer éhező gyerek, ne legyen 200 ezer alultáplált gyerek. Tehát ha, mondjuk, emelnék a családi pótlékot, ami minden gyermekes családhoz eljut, mert ez valóban a gyermekek után járó támogatás és nem egy munkabérral összefüggő kedvezmény lenne, akkor talán ebben a küzdelemben is eredményesebbek lennének; vagy ha támogatnák a Párbeszéd azon kezdeményezéseit, az ingyenes gyermekétkeztetés kiterjesztését az alapjövedelem bevezetéséig, amelyek valóban felszámolnák a szegénység szélsőséges formáit, akkor előbbre jutnának.

Az a helyzet azonban, hogy az önök családpolitikájának egész megközelítésével probléma van, hiszen önök csak azokat a családokat szeretnék támogatni, akik úgymond érdemesek, vagy az önök meggyőződése, ideológiája szerint méltók arra, hogy az állam is támogassa őket. Ezek pedig a középosztálybeli, de inkább felső középosztálybeli és felsőosztálybeli családok. Hozzájuk megy a szociális támogatásoknak, az otthonteremtési támogatásoknak és egyébként a nem pénzbeni, hanem a közszolgáltatásként igénybe vehető ellátásoknak, támogatásoknak is túlnyomó része. Egy perverz újraelosztás van, éppen azokat nem támogatja a fideszes állam, akiket a leginkább rászorulónak gondol mindenki egyébként ebben a társadalomban. Hogy tényleg ne ismétljem hosszan, hogy mely családokat támogatnak kiemelten: Orbán, Mézszáros, Garancsi és ehhez hasonló családneveket lehet itt elmondani.

A másik embertelen vonása az önök családpolitikájának, hogy munkához kötik ezeket a támogatásokat. Tehát ha egy gyermek szülei elveszítik a munkahelyüket, akkor önök szerint az a gyermek elveszíti a jogát arra, hogy családtámogatásokat kapjanak utána. Ez elképesztő! Ilyen még a világon nem volt, szerintem ez Európa szégyene, úgyhogy ha azt gondolják, hogy maguk egy családbarát kormányzást valósítanak

meg, akkor talán üljenek le, gondolják át, és onnan folytathatjuk ezt a társalgást.

De nem meglepő, hogy a szemléletük végtelenül elavult, hiszen azt valami ókonzervatív eszmerendszerből próbálják levezetni és nem azoknak az országoknak a családpolitikájából, amelyek sikeresek ezen a téren. Tehát ha valóban magasabb gyermekszámot szeretnének, akkor a skandináv modellt követnék és nem valamiféle sosemvolt középkori keresztény politikát, és nem a gendert tennék meg fő ellenségnek, amely mindösszesen annyit mond, hogy vannak a társadalomban nemek, és ezeknek a nemeknek különböző tapasztalatai vannak, különböző szerepei és feladatai az élet során. Nem tudják, hogy mi az a gender; az nem egy ideológia, az egy tudomány. De Nacsa képviselőtársam úgyszincs itt, úgyhogy most nem tartok neki továbbképzést. Azért azt elmondanám, hogy egy olyan tanulmány, egy olyan előterjesztés sem született, amely azt mondta volna, hogy az óvodás gyerekek kezéből ilyen vagy olyan típusú játékokat ki kellene venni. Hadd mondjam el neki, hátha majd elmesélik, hogy vannak fiaim is, lányaim is, és játszottak a fiúk is babával és a lányok is kisautóval, és semmit nem vettünk ki senkinek a kezéből fordított esetben sem. Mégis nagyon egészséges lelkületű gyermekek nevelkedtek belőlük. Úgyhogy megnyugtathatom őt, hogy a babával és a kisautóval játszás nem valami olyan dolog, ami megnyomorítaná a gyermekek lelkét és a társadalmat.

Amikor megint csak Nacsa Lőrinc éjsötét hozzájárulására kell visszaalnom, mert arról beszél, vagy általában a KDNP-sek arról beszélnek, hogy minden gyermeknek joga van egy anyához és egy apához, akkor az a baj, hogy maguk azt értik alatta, hogy azonos nemű párok ne vállalhassanak gyereket. Ezzel két nagyon komoly probléma van. Az egyik, hogy vállalnak, tehát jó lenne, ha beköszönnének néha a valóságnak, amely ott jön szembe. Másrészt pedig valóban minden gyermeknek joga lenne két szülőhöz, de ez azt is jelenti, hogy nem az a családmodell kell hogy érvényesüljön, amit maguk erőltetnek, hogy apa talicskázza haza a pénzt, anyuka pedig otthon marad akkor is, ha egyébként nem ez a célja és nem ez volt a terve az életben. Egy méltányosabb munkamegosztás, a magánélet és a munka összeegyeztethetősége és egy XXI. századi egyensúlyának kialakítása lenne az, vagy legalábbis az erre való lehetőség megteremtése, ami előbbre vinne a családpolitikában, előbbre vinne a népesedéspolitikában. Ha például beszélnének kicsit arról, hogy az apáknak is van szerepe a gyermekvállalásban és az anyáknak, a kisgyerekes anyáknak is van szerepük a munkaerőpiacon, vagy legalábbis meg kell hogy kapják a lehetőséget erre, akkor az azért eléggé előremutató lenne. Sőt elmondom: a termékenység arányszámot is ez növelné és nem ez az ezoterikus keresztény bullshit, amit időnként levágnak.

Tegnap vagy tegnapelőtt, azt hiszem, maga Harach Péter bírta elmondani, hogy akinek négy gyereke van és nőből van, az már úgysem megy dolgozni és ne is menjen. Szeretném jelezni, hogy az én páromnak

például négy gyereke van, közös négy gyerekünk van és megy dolgozni, de csak azért, mert annyira jó fej a cége, hogy lehetővé teszi azt, hogy négy órában vállaljon munkát. A magyar kormánynak semmilyen olyan támogatási rendszere, ösztönző rendszere nincs, ami a részmunkaidőt, az atipikus foglalkoztatást, a kisgyermekes anyák munkavállalásának, ismételt munkába állásának a megkönnyítését támogatná. Ez lenne például egy olyan irány, amely valóban a gyermekvállalás támogatásának irányába hatna és nem az a kizáró, kirekesztő, fundamentális keresztény, néha szélsőjobboldaliba átcsapó családpolitikai támogatási rendszer, amit most önök erőltetnek.

Tehát ha valódi népesedéspolitikai fordulatot akarnak, akkor javasolom, hogy nézzék meg a szociáldemokrata északi modellt, a skandináv modellt, hogy az hogyan működik, és javasolom ennek a követését. A Párbeszéd mindenestre továbbra is ilyen értelmű javaslatokat fog benyújtani az Országgyűlésnek. Köszönöm szépen. *(Dr. Varga László tapsol.)*

ELNÖK: Köszönjük képviselő úr. Kérdezem, kíván-e valaki hozzászólni még a vitához. *(Senki sem jelentkezik.)* Nem látok jelentkezőt, így az általános vitát lezárom.

Megadom a szót Novák Katalin államtitkár aszszonyának, hogy előterjesztőként válaszoljon az elhangzottakra.

NOVÁK KATALIN, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Nem fogok minden egyes elhangzott elemre reagálni, igyekszem tartani magamat a vita eredeti témájához, illetve ennek a törvényjavaslatnak, illetve törvénysalátának a vitájához és a tartalmi elemeihez. Egy-egy gondolattal reflektálnék csak az elhangzottakra röviden.

(17.20)

Stummer képviselő úr felvetéseire, azt hiszem, részben már reagáltam, amikor az imént hozzászóltam. Itt elhangzott az is, hogy a bölcsődei férőhelyek hogyan alakultak, elmondtam, hogyan alakult az elmúlt időszakban a bölcsődei férőhelyek száma. Arra talán érdemes azért emlékeztetni, hogy 16 ezerrel nőtt a bölcsődei férőhelyek száma, és további 12 ezres emelésre számítunk az elkövetkező években. Ezek a bölcsődei férőhelyek folyamatosan jönnek létre, és magam is fontosnak tartom azt, hogy a lehető legnagyobb rugalmasságot adjuk meg a településeknek is, illetve a bölcsődék üzemeltetőinek is, ezért vezettünk be négy különböző típusú bölcsődét: a hagyományos mellett most már minibölcsődéket, családi bölcsődéket és munkahelyi bölcsődéket is lehet üzemeltetni. Amikor az európai uniós forrásokról beszélünk, akkor azért azt is hozzáténném, hogy összesen erre a célra százmilliárd forintnál is többet költünk, kifejezetten bölcsődei és óvodai férőhelyek létrehozására. Magam is fontosnak tartom a bölcsődei rendszer fejlesztését.

Azoknak, akik támogatják a törvényjavaslatunkat, megköszönöm a támogatásukat.

Még a felvetésekre sorban reagálnék. Gréczy képviselő úrral nem szállnék abban vitába, hogy most összehasonlítsuk a Gyurcsány-kormány és az Orbán-kormány családpolitikáját, ez egy hosszú vita lehetne. Azt hiszem, erről a választók elmondhatták már több ízben a véleményüket, határozottan el is mondták, döntöttek. Azt hiszem, ezt elég egyértelműen láthatjuk abból, hogy önök hány képviselővel rendelkeznek, és hogy a Fidesz-KDNP-frakció hány képviselővel rendelkezik. *(Gréczy Zsolt: Szabadítsátok fel a médiát, és akkor én is el tudom mondani!)* Azt hiszem, ez sokat elárul arról, hogy hogyan érzékelték a magyar emberek a 2002 és 2010 közötti időszakot, és hogyan értékelték a 2010 óta zajló időszakot.

Ha már felvetett konkrét dolgokat, való igaz az, hogy a babakötvényt, a Start-számlát jó kezdeményezésnek tartjuk, nem véletlen folytattuk tovább; ez is jelzi azt, hogy a kevés jó kezdeményezésből megőriztük, amit csak lehetett, és újabb jó kezdeményezésekkel éltünk. De azért, ha már a képviselő úr ezt felvette, csak elmondanám önnek, hogy egyébként hogyan alakult az igénybevétele. 2006-ban vezették be ezt a lehetőséget, és például 2010-ben Start-számlája 1136 embernek volt, ehhez képest 2017-ben 25 ezernek, tehát látszik az, hogy mennyivel többen tudnak takarékoskodni, mennyivel többen tartották fontosnak ezt a célt, mondjuk, 2017-ben, mint 2010-ben; az volt egyébként az akkori csúcspont. Tehát igen, lehetnek jó kezdeményezések, meg kell adni hozzá közben a mozgásteret is és az anyagi lehetőséget.

Schmuck képviselő asszonynak annyit válaszolnék, megértve az ön felvetéseit és észrevételeit, azt szeretném jelezni, hogy ezen pontok, amelyekről ön most itt beszélt, konkrétumként beszélt, és a törvényjavaslat negatívumai között sorolta ezeket fel, egyike sem szerepel a jelenlegi törvényjavaslatban. Tehát javaslom azt, hogy nézzük meg akkor vagy nézzék meg azt, hogy milyen pontokra gondolnak. Ezek, amelyekre ön utalt, például szülőtartás és a többi, nem szerepelnek a jelenlegi törvényjavaslatban. Tehát az ön által a törvényjavaslatnak felrótt dolgok nem szerepelnek a jelenlegi javaslatban, úgyhogy kérem, ebben tájékozódjon, vagy segítünk ebben, ha szükség van rá, mert látom azt, hogy van olyan képviselő, és itt nem önre gondolok, aki nem vette a fáradságot, hogy elolvassa a törvényjavaslatot, és úgy folytatott vitát teljesen általános dolgokról, de végül is ez sem lep meg különösebben.

Tordai képviselő úr szavaira reagálva: a stílust most én nem is minősíteném, nekem nagyon furcsa, hogy valaki a Parlament falai között ilyen stílust enged meg magának, ilyen szavakat, kifejezéseket használ. *(Tordai Bence: Mint például?)* Szerintem ennél jobban illene tisztelnünk egymást.

De a tartalmi részekre is reagálnék. Mindenekelőtt gratulálok a négy gyermekükhöz, szerintem az egy fantasztikus dolog, hogy nagycsaládban élnek, és négy gyermeket nevelnek, csak gratulálni tudok

hozzá, elismerésem önnek is és a kedves párjának is. Azt hiszem, ön is talán akkor gyakorló nagycsaládos édesapaként érzékelheti azt, hogy mondjuk, adókedvezményből mennyit tud igénybe venni *(Tordai Bence: Ez az, hogy én igen!)*, milyen anyagi mozgásteret jelent az ma egy nagycsalád számára. Minden olyan nagycsaládosnak, aki dolgozik, hozzáteszem, azoknak is, akik nemcsak a személyi jövedelemadójukból, hanem a járulékaikból tudják érvényesíteni ezt a családi adókedvezményt, azt hiszem, ez jó eszköz arra, hogy az anyagi mozgásterét növeljük, és ezzel párhuzamosan gyermeket nevelnek.

Egyetértek önnel abban is, hogy segítenünk kell azt, hogy a nők, az édesanyák tudjanak gyermeket is nevelni, és ezzel párhuzamosan a munkaerőpiacon is jelen lehessenek, ezért vezettük be például a gyed extrát. A gyed extrát megelőzően, ha egy nő visszament dolgozni egy kisgyerek mellett, akkor elvesztette a jogosultságát a gyedre, a gyesre, tehát ezt a jogosultságát teljes egészében elvesztette. Ezt a gyed extrával teremtetjük meg, azóta lehet úgy visszamenni egy kicsi gyerek mellett, hogy nem éri ilyen értelemben kár azt az édesanyát, aki visszamegy.

Éppen most nyitunk olyan család- és karrierpontokat - erre csak a szíves figyelmét hívnám fel, látom, hogy érdeklődik a téma iránt, úgyhogy lehet, hogy az érdeklődését kivívják ezek a család- és karrierpontok is. 71 különböző ilyen pont nyílik az ország minden területén, minden megyében, aminek egyetlen célja van: a kisgyermekes édesanyák helyben való atipikus foglalkoztatását segítsük. Magam is úgy gondolom, hogy a munkaerőpiac rugalmasabbá tétele területén van még teendőnk. Nem gondolom azt, hogy elég rugalmas lenne már most a munkaerőpiac, és szerintem a legtöbb segítséget az nyújtaná a kisgyermekes édesanyáknak a munka és a családi egyensúlyának kialakításában, ha ugyanúgy rugalmas lenne a munkaerőpiac, ahogy rugalmas egyébként a családi teendők sora is. Erről szerintem nemcsak hogy beszélünk, hanem tettünk is már ennek érdekében, és nem mondom, hangsúlyozom azt, hogy bár ne lenne több teendőnk.

Igen, egyetértek azzal is, hogy vannak olyan elemek akár a skandináv családpolitikában, amelyekből érdemes átvenni, meg van a többi családpolitikai gyakorlatban is olyan elem, amelyből érdemes átvennünk, ezért követjük mindig figyelemmel a külföldi országok gyakorlatát is, és igyekszünk ezeken keresztül is a lehető legjobbakat átvenni Magyarországra. Megteszünk mindent annak érdekében, hogy egyszerűbb és könnyebb legyen Magyarországon családot alapítani és gyermeket nevelni.

Azt is mondhatom, ahogy ezt hangsúlyoztam a törvényjavaslat expozéjában is, hogy itt most pontosításokról, egyszerűsítésekről van szó. Ígérhetem azt önöknek, hogy nem ez lesz az utolsó olyan javaslat, amelyet ezen a területen megteszünk, tehát számíthatnak arra, hogy amikor a nemzeti konzultációnak meglesznek az eredményei, akkor fogunk további javaslatokkal, olyan intézkedésekkel előállni, amelyek a

magyar családok javát szolgálják, és jobb boldoguláshoz járulnak hozzá.

Köszönöm szépen a figyelmet, elnök úr, és köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, államtitkár asszony. A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Most soron következik a **sportról szóló 2004. évi I. törvény módosításáról** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A kormány-előterjesztés T/3371. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót Szabó Tünde asszonynak, az Emberi Erőforrások Minisztériuma államtitkáranak, a napirendi pont előadójának.

DR. SZABÓ TÜNDE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A kormány 2010-ben kiemelt stratégiai ágazattá nyilvánította a sportot, mert felismerte annak jelentőségét az ország hosszú távú fejlesztése szempontjából, hiszen tudjuk jól, a sport szinte valamennyi ágazatra pozitív hatást gyakorol.

Éppen ezért a sport nemzetstratégiai ágazattá való kiemelése a magyar nemzet érdekeit és jövőjét szolgálja, erősíti a különböző területeket, így az egészségügyet, az oktatást, a család és ifjúság területét, a kultúrát, és kihat a gazdaság élénkítésére is. Emellett meg kell említenem azt a tényt is, hogy a sport rendkívül dinamikusan fejlődik, ennek megfelelően a sport területe már üzletággá vált, és felértékelődött a mai információs társadalmunkban.

A kormány reagált ezekre a kihívásokra, és versenyelőnyt szerzett azzal Magyarországnak, hiszen nem véletlen, hogy kiváló sporteredményeink mellett most már nemzetközi versenyek rendezőjeként is elismerést szereztünk az országnak világszerte. Míg 2010-ben 34 nemzetközi sporteseményt rendezhetett hazánk, 2017-ben már ez a szám meghaladta a 130-at. Ehhez elengedhetetlen volt a lepusztult és nemritkán balesetveszélyes hazai sportinfrastruktúra jelentős fejlesztése és a sportfinanszírozási rendszer átalakítása, valamint a támogatások mértékének korrekciója.

A kormány felvállalta 2010-ben ezt a feladatot, és az eredmények önmagukért beszélnek: megszereztük hazánk első téli olimpiai aranyérmét, és számos sportágban, mind az élsportban, mind pedig az utánpótlás-nevelés területén óriási sikereket értek el sportolónk, vizes világbajnokságot rendezhettünk, és hazánk első olimpiai eseményének, az EIOF-nak is házigazdái lehettünk. Talán nem túlzás azt állítani, hogy mindezek elismeréseként jövőre Budapest lesz Európa sportfővárosa, és ezzel újabb lépést teszünk afelé, hogy Budapest a sportrendezvények világvárosa legyen, ami további fővárosi infrastruktúra-fejlesztést

jelent, és hozzájárul a turizmus növekedéséhez, hiszen tudjuk, Budapest fejlesztéséből minden magyar ember, így az ország profitál.

(17.30)

A sport azonban nem csak számszerűsíthető hasznot jelent; a szabadidősportot nézve javítja a nép-egészségügyi mutatókat, és közvetve fokozza a munkaerőpiaci versenyképességet is. Az élsport egyfelől az ország nemzetközi megítélésének befolyásolására pozitívan hat, másfelől egyedülálló összetartó és közösségépítő erővel rendelkezik.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A kormány mindezekre alapozva tekint stratégiai ágazatként a sportra, és elkötelezett továbbra is a sport támogatása mellett, amely az elmúlt években bevezetett támogatási rendszerek és szakmai ösztönzők hatására valamennyi érintett területen, a szabadidősporttól az élsportig, az utánpótlás-nevelést tekintve is egyre hatékonyabban működik.

Az elmúlt időszakban szervezeti igazgatási intézkedésekkel és átalakításokkal segítettük a sporttal kapcsolatos folyamatokat a változó nemzetközi követelményekhez, amelyek a hazai gyakorlatokon alapulnak; ezeket is annak tekintetében, hogy minél sikeresebbek legyenek a sportszervezeteink, a sportolónk és a sportszakembereink.

A szakmai működés és a gyakorlati alkalmazás tapasztalatai alapján azonban egyértelművé vált, hogy a folyamatosan megjelenő új kihívásoknak a sporttörvény egyes pontjainak módosításával és annak pontosításával tudunk megfelelni.

Az a törvényjavaslat, amelyet most önök elé terjesztünk, jelentős újításokat tesz lehetővé a magyar sport életében. Alapvető célja többek között elősegíteni a sportcélú állami támogatások minél szélesebb körű felhasználását, kiegészíteni a sport szervezeteire vonatkozó szabályozásokat, valamint pontosítani a sporteseményekre vonatkozó biztonsági követelményeket is. Mindezt az egészséges és mozgástudatos életmód igényeinek megfelelően és annak hangsúlyozásával, hiszen elemi érdekünk, hogy felismerjük a XXI. század kihívásainak történő megfelelést, hiszen tudjuk, hogy a fizikailag és lelkileg is egészséges emberek sokkal könnyebben tudnak megfelelni az élet bármely területén.

A sporttörvény javasolt módosításai számos kiemelten fontos területet érintenek, így például a sportolói jogállások körének kiegészítését a regisztrált szabadidő-sportolói státusz bevezetésével; tartalmazza a hivatásos sportoló foglalkoztatási lehetőségének bővítését; az országos sportági szakszövetségek jogállásfeltételeinek és bírósági bejegyzése szabályainak pontosítását; a látvány-csapatsportok támogatásával összefüggő feladat- és hatáskörök módosítását; a sportrendezvények biztonságára vonatkozó intézkedéseket, az olimpiai járadékra vonatkozó szabályokat, a kiemelt hazai rendezésű sporteseményekkel kapcsola-

tos kormányzati szereplők megjelenítését; a személyes adatok kezelésének rendjét, ideértve az adatvédelmi rendeletre és az NSR-re vonatkozó feladatok elvégzését is; valamint tartalmazza az olimpiai és paralimpiai események és a sportakadémiák fogalmának tisztázását.

Rendkívül fontos része a javaslatnak a sportversenyek tiltott befolyásolása elleni, nemzeti és nemzetközi együttműködéssel és nemzeti platformmal kapcsolatos feladatok meghatározása is, amelyek az egyezmény kihirdetését követően váltak szükségessé. A törvényjavaslatban szereplő módosítások összességében az elmúlt időszakban az jogalkalmazás során a kormányzat, a köztisztviselők, valamint az országos sportági szövetségek részéről felmerült kérdéseket kezelik, és a jogalkalmazás és a támogatások felhasználása ellenőrzésének megkönnyítése érdekében van rá szükség.

Ennek megfelelően az adatvédelem napjaink egyik leghangúlyosabb kérdése, hiszen a nemzeti jogszabályoknak és a nemzetközi elvárásoknak egyaránt megfelelő biztonságos adatkezelés iránti igény jogos elvárás a lakosság részéről az élet minden területén. A sportban az adatkezelés biztonságossága kiemelten fontos feladatunk többek között a dopping elleni küzdelem terén is. Ahhoz ugyanis, hogy a dopping-mintavételi és -kezelési eljárásokat végző magyar Nemzeti Doppingellenes Szervezet, a HUNADO megőrizhesse a teljes megfelelési státuszát, az eljárásnak teljes mértékben illeszkednie kell a Nemzetközi Doppingellenes Szervezet, a WADA szabályaihoz.

A doppingellenes feladatok végrehajtásához ugyanakkor mindenképpen szükséges a sportolók személyes, esetenként egészségügyi, genetikai és biometrikus adatainak kezelése, amelyet szükség esetén a doppingellenes küzdelemben részt vevő egyéb szervezeteknek is meg kell ismerniük feladataik teljesítése érdekében.

A doppingellenes küzdelem területén végzett adatkezelést és adattovábbítást az általános adatvédelmi rendelet is a közérdekekkel összefüggésben nevesíti, amelynek célja a doppingszerek sportban való használatának visszaszorítása és megszüntetése. Mindezekre ugyanakkor csak úgy kerülhet sor, ha az új szabályok összhangban állnak a hazai adatvédelmi jogszabályokkal és a nemzetközi szabályozással.

Az érintettek jogainak és érdekeinek biztosítása érdekében a Nemzeti Doppingellenes Szervezet a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő intézkedések és garanciák kidolgozására köteles a magyarországi törvényalkalmazás során is.

A nemzeti sportinformációs rendszer, az NSR a magyar sport minden területére és résztvevőjére vonatkozó adatok nyilvántartását szolgáló elektronikus és folyamatkezelő rendszer. Az adatvédelmi szabályok változására tekintettel a sporttörvény NSR-rel kapcsolatos szabályait módosítani szükséges, részleteiben meghatározva a kötelező és kezelendő adatokat, az adatkezelésre jogosultak körét. Mindemellett a

törvénymódosítás kiterjed a szabadidősportra is, hiszen a szabadidő eltöltésének jelentős hagyományai és szervezeti előzményei vannak Magyarországon; gondoljunk csak például a Magyar Szabadidősport Szövetségre, a Magyar Természetjáró Szövetségre vagy a Magyar Egyetemi-Főiskolai Sportszövetségre.

Ennek ellenére a hazai szabadidő-eltöltési kultúrában az aktív sporttevékenység még mindig háttérbe szorul az egyéb szabadidős tevékenységekkel. *(Sic!)* Éppen ezért nagyon fontos a társadalomnak a sport iránti érzékenyítése, amely folyamatosan és jó irányba halad. Elég, ha a mindennapos testnevelés bevezetésére vagy a települési szabadidősport-programokra gondolunk, nem elég azonban, hogy a szemléletváltást sürgessük, ezért tenni is kell. Azzal egyidejűleg a szabadidősport tömegbázisát növelő direkt és indirekt anyagi ösztönző rendszert is ki kell építeni és alakítani annak érdekében, hogy a magyar népesség minél nagyobb hányada válassza az aktív életmódot, és a rendszeres sporttal tegyen egészsége védelméért.

A társadalomban érzékelhető sportolási hajlandóság kiváló tendenciájának - gondoljunk csak az egyre népszerűbb futóprogramokra - további erősítése szükséges, ennek érdekében az állami támogatásoknak a szabadidősport területére történő kiterjesztése már megkezdődött, az eredmények pedig azt mutatják, hogy ez az irány, és ezt kell követnünk.

A törvényjavaslat ezért bevezeti a regisztrált szabadidő-sportoló státuszát, amely az ösztönző rendszer jogosultsági alapját adja meg. A szabadidő-sportoló ezúton különféle, az állam által biztosított kedvezmények igénybevitelére válik jogosulttá. Az önkéntes regisztrációs folyamat, valamint a kedvezmények biztosítása részletszabályait külön jogszabály határozza meg.

A törvénymódosítás, a hazai sportfinanszírozási rendszer által biztosított lehetőségeket figyelembe véve a javasolt módosítás megeremti a jogszabályi alapot ahhoz is, hogy a sportegyesületek hivatásos sportolókat tudjanak foglalkoztatni, ezt is tartalmazza. Ezzel a hivatásos sportolók foglalkoztatására irányuló jogviszonyok lehetőségeinek bővítését valószínűsíthetjük meg.

Figyelemmel a különböző nemzetközi olimpiai szervezetek által rendezett, olimpiai jelzővel bíró eseményekre és azok bővülő körére, szükséges ennek a változásnak a sporttörvényben történő követése is, mivel a MOB kizárólagos feladatkörét ezen események tekintetében is biztosítani szükséges, és feladatát el kell hogy lássa.

(17.40)

Az egyre bővülő ifjúsági és juniorversenyek száma is azt bizonyítja, hogy a sport területén kiemelten fontos szerepet tölt be az utánpótlás-nevelés, hiszen ez támogatja az egyes sportágak esetén a megfelelő kiválasztást és a felkészülést, a versenysport területén ez az élsportolóvá válás első lépcsőfoka, ennek

az eredményessége a nemzeti válogatottak körében egyre népszerűbb, és ez a záloga a munkának.

A kiválasztás és az utánpótlás-nevelés több szinten zajlik, azonban az utánpótlás-nevelés alapvető színhelye a sportegyesületi foglalkozás. Tekintettel az utánpótláskorú sportolók életkorára, szükséges, hogy a sporttevékenység támogatása mellett a tankötelezettség teljesítése is nagy hangsúlyt kaphasson, és így a sportolók, a szakmai képzésükért felelős sportegyesületek és a köznevelési intézmények összehangolt feladatellátása mentén hatékony utánpótlás-nevelést tudnak biztosítani.

Ezt a célt szolgálja a sportakadémia, amelynek fogalmát a módosítás eredményeként egyértelműen meghatározza a sporttörvény. Eszerint a sportakadémia olyan sportszervezet, amely olimpiai sportágban működik, és teljeskörűen a sporttudományra, a sportegészségügyre, képzési programokra és infrastrukturális körülményekre kiterjedően kiemelkedő színvonalú háttérrel biztosít, gondoskodik a sportág utánpótlás-nevelési feladatainak ellátásáról, valamint a sportolók sporttevékenységét és tanulását segítő feltételek megteremtéséről.

Jelenleg a látvány-csapatsportágak országos sportági szakszövetségei ellenőrzik az úgynevezett taotámogatások felhasználását, az ellenőrzés eredményéről pedig tájékoztatják a sportpolitikáért felelős minisztert. Az ellenőrzési eljárás egységesítése érdekében a javaslat egyszerűsítést tartalmaz, amelynek eredményeként az ellenőrzés sokkal gyorsabb lesz és hatékonyabban fog működni. A mostani működésben az elszámolások ellenőrzése és a lezáró értesítés kiküldése egyes támogatott szervezetek vonatkozásában két külön szervezetben valósul meg. A törvényjavaslat ezért egyszerűsíti a látvány-csapatsportágak támogatásával összefüggő feladatokat és hatásköröket.

Az amatőr sportszervezetek által készített, 300 millió forint alatti elszámolások ellenőrzési adatai teljeskörűen az országos sportági szakszövetségek hatáskörében valósulnak meg, és az ellenőrzések lezárását is ide kell érteni. A hivatásos sportszervezetek elszámolásainak és minden 300 millió forintot elérő projekt elszámolásának ellenőrzése pedig a sportpolitikáért felelős miniszterhez fog tartozni. Az új rendszer erősíti a feladatok hatékony elvégzését és az eljárás felgyorsítását, az ellenőrzés során feltárt esetleges visszaélésekből adódó szankciók pedig ezáltal rövidebb időn belül érvényesíthetőek lesznek.

Mindemellett a kormány kiemelt figyelmet szentel a sportszerű szurkolás feltételeinek biztosítására és a nézőtéri erőszak elleni küzdelemre is, hiszen ezek alapfeltételei annak, hogy a szurkolás, egy-egy sportesemény megtekintése ismét akár rendszeres családi programmá tudjon válni. Azt szeretnénk mindannyian elérni, hogy megteljenek a sportcsarnokok és a futballstadionok. Az egyes sportszerűtlen magatartásokhoz kapcsolódó jogkövetkezmények hatékony alkalmazása ezért is elengedhetetlen. Célunk, hogy a rendbontó, jogellenes magatartást tanúsító nézőkkel,

szurkolókkal szembeni hatékonyabb fellépéssel javuljanak a kulturált mérkőzészátogatás feltételei, és tovább emelkedjenek a sportesemények nézőszámai.

A sportrendezvények biztonsága terén ezért többletfeladat és szabályozási kötelezettség hárul majd a sportszövetségekre. Pontosításra, kiegészítésre kerülnek a rendbontó magatartást tanúsító vagy más kifogásolható módon szurkoló személyekkel szembeni fellépést szolgáló rendelkezések is. Alapvetően olyan módosításokra kell gondolni, hogyha a törvénymódosítást megszavazza a parlament, amelyek összességében azonos szintű biztonság megteremtését és annak garantálását várják el a sportrendezvények szervezésében és lebonyolításában érintett felektől, állami szervektől.

A hatályos szabályozás az Európa Tanács szakmai munkacsoportjának ajánlásait követve került kialakításra, és az eddig már bevezetett szabályoknak köszönhetően látványos eredményeket értünk el a nézőtéri erőszak visszaszorítása terén is, azonban a sportrendezvények még biztonságosabb megrendezése érdekében fontos, hogy a vendégcsapat szurkolói sportszerű magatartásának biztosítása érdekében az utazó sportszervezet is felléphessen. A nemzetközi gyakorlatra figyelemmel mindenképpen szükséges és előremutató a közreműködőkre mint új szereplőkre vonatkozó alapvető rendelkezések megjelenítése. Az UEFA-követelmények alapján ugyanis már a 2020-as Eb-hez biztosítanunk kell a rendezői tevékenység mellett a közreműködők rendszerének szabályozását, emellett alapvetően indokolt, hogy még szorosabb legyen a szervező, a rendező és a rendőrség közötti együttműködési kötelezettség is.

Ki kell térni az idegenbeli találkozókra a vendégcsapat szurkolójaként elkövetett nem megfelelő nézői magatartás tanúsításának következményeire is, nevezetesen hogy a vendég sportszervezet is felléphessen a szurkolóival szemben akár kizárást alkalmazva, akár a kamerás megfigyelés lehetőségével, természetesen a szükséges adatkezelési rendelkezések betartásával. Kiterjesztjük továbbá a kamerás megfigyelés opcióját is, arra ezentúl a sportrendezvények biztonságáról szóló kormányrendelet hatálya alá nem tartozó sportrendezvények esetén is lehetőség lesz. Valamint foglalkoznunk kell a nemzetközi vonatkozású sportrendezvények biztonsága érdekében szükséges intézkedések megteremtésével is. Meg kell teremteni, hogy akiket a külföldi sportszervezet, hatóság, bíróság döntése alapján a mérkőzések látogatásától eltiltottak, azok a magyar mérkőzéseken nézőként se vehessenek részt. Ennek érdekében bővítésre kerül a sportrendészeti nyilvántartási adatkör is.

A törvényjavaslatnak a jelenlegi szabályok életesebbé tétele mellett a másik nagy szabályozási köre a sportversenyek tiltott befolyásolása elleni nemzeti és nemzetközi együttműködéssel és nemzeti platformmal kapcsolatos feladatok meghatározása. Az Európa Tanács versenyek tiltott befolyásolásáról szóló egyezménye 2014. szeptember 18-a óta aláírásra nyitott minden állam felé.

Magyarország ezt 2016 novemberében aláírta, amelyet követően megkezdődött az abban foglalt feladatok megvalósítási lehetőségeinek vizsgálata, valamint a nemzeti platform létrehozásának előkészítése. Ennek keretében hazánk részt vesz olyan nemzetközi együttműködési kezdeményezésekben, amelyek a nemzeti platform létrehozásának szakmai alapjait biztosítják.

Az Európa Tanács keretei között jelentős szakmai munka és együttműködés zajlik a témában, amelynek egyik legfontosabb fóruma a Koppenhágacsoport, amelynek jelenleg 22 tagja van. Munkájában 2017 decembere óta Magyarország is részt vesz. A nemzeti platform létrehozásáról, összetételéről és működésének alapvető szabályairól a kormány határoz, de a tervezett rendszer működőképességének biztosításához és az ezzel kapcsolatos nemzetközi együttműködésben való részvétel erősítéséhez a platform irányításával összefüggő feladatokat a sporttörvényben kell meghatározni.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Az elhangzottakra figyelemmel kérem, hogy támogassák az előterjesztést, hiszen az a magyar sport érdekeit szem előtt tartva a jogalkalmazás megkönnyítésére és a nemzetközi normáknak való megfelelésre irányul. Ezek a célok együttesen szolgálják a felnövekvő generációk egészségtudatos szemléletének kialakítását, sportnemzetünk mellett az egészséges sportoló nemzet identitásának fejlődését. És vitathatatlán tény, hogy az egészségesebb, nagyobb mozgáskultúrával rendelkező, aktív nemzedékek kineveléséből egész Magyarország, így az egész magyar nemzet profitál. 2010 óta dolgozunk ezért, és ezt segíti a jelen törvényjavaslat is, amely a hazai sportélet minden szereplőjének bevonásával, szakmai tapasztalataira alapozva készült el. Mindezekre figyelemmel kérem, a törvényjavaslatot támogatni szíveskedjenek. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok sorából.)*

(17.50)

ELNÖK: Köszönjük, államtitkár asszony. Most a vezérszónoki felszólalások következnek. Elsőként megadom a szót Simon Róbertnek, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának.

SIMON RÓBERT BALÁZS, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Államtitkár Asszony! Tisztelt Képviselőtársaim! Az Emberi Erőforrások Minisztériuma által benyújtott törvényjavaslat célja a sport területén az elmúlt időszakban a jogalkalmazás során a sportpolitikáért felelős kormányzati szerv részéről, valamint a sport ágazati civil szervezetei részéről felmerülő és jogalkotást igénylő kérdések tisztázása, rendezése a jogalkalmazás könnyítése, segítése érdekében.

A javaslat kiegészíti a sportolói jogállások körét a regisztrált szabadidő-sportolóval, valamint rögzíti,

hogy ezek a sportolók a későbbiekben kialakításra kerülő állami kedvezményrendszer igénybevételére válnak jogosulttá.

Módosul az amatőr sportolói szerződés leg hosszabb időtartama: kiskorú esetén egy év, nagykorú esetén pedig három év lesz. A tervezet szerint a hivatásos sportoló foglalkoztatási lehetősége kibővül azzal, hogy a hivatásos sportoló a válogatott kerettség tekintetében a szövetséggel megbízási szerződést köthet.

A most benyújtott törvényjavaslat egyik célja a sportról szóló 2004. évi I. törvény doppingellenes szabályozásának módosítása. A doppingellenes tevékenység célja, hogy a sportolók a fair play szellemében, egyenlő feltételek mellett versenyezzenek egymással, valamint a sportolók egészségének a védelme. A nemzetközi doppingellenes tevékenység első sorban az Európai Tanácshoz, az UNESCO-hoz, a Nemzetközi Doppingellenes Ügynökséghez - ismeretebb nevén WADA -, valamint a Nemzetközi Olimpiai Bizottsághoz köthető. A doppingellenes tevékenység alapdokumentuma a WADA nemzetközi doppingellenes szabályzata, amelynek legutolsó módosítása 2018. április 1-jén lépett életbe. A szabályzat célja, hogy átfogja és harmonizálja a doppingellenes tevékenységet. Első része azokat a speciális szabályokat és alapelveket állapítja meg, amelyeket minden doppingellenes szabályok alkalmazásáért, végrehajtásáért és a végrehajtásért felelős szervezetnek, például a Nemzetközi Olimpiai Bizottságnak, a nemzeti olimpiai bizottságoknak, a nemzetközi szövetségeknek, a sportesemények szervezőinek és a nemzeti doppingellenes szervezeteknek kötelező követnie. A szabályzat valamennyi rendelkezése lényegét tekintve kötelező minden doppingellenes szervezetre, sportolóra vagy más személyre nézve.

A magyar jogrendszer, illetve sportszervezetek integrálták az imént felsorolt nemzetközi szabályzatokat, sztenderdeket és egyezményeket. A sportról szóló 2004. évi I. törvény szerint a versenyző köteles tartózkodni a doppingvizsgálatokról, és köteles alávetni magát a doppingvizsgálatoknak. A Magyar Antidopping Csoport 2007-ben alakult meg, amely attól az évtől kezdve ellátja a nemzeti doppingellenes szervezet feladatait. 2017-ben a MACS, azaz a Magyar Antidopping Csoport összesen 4843 doppingellenőrzést végzett, ebből tíz esetben olimpiai sportágban, kilenc esetben pedig nem olimpiai sportágban végződött pozitív eredménnyel a vizsgálat.

Tisztelt Képviselőtársaim! A látvány-csapatsportok esetében a támogatással összefüggő feladat- és hatáskörök módosításra kerülnek a feladatellátás hatékonyabbá tétele érdekében. Így az amatőr sportszervezetek által készített 300 millió forint alatti elszámolások ellenőrzési feladatai teljeskörűen az országos sportági szakszövetségek hatáskörében valósulnak meg, az ellenőrzések lezárását is ideértve, a hivatásos sportszervezetek elszámolásainak és minden 300 millió forintot elérő projekt elszámolásának ellenőrzéséért pedig a sportpolitikáért felelős miniszter lesz a felelős.

Az előterjesztés a sportrendezvények biztonságára vonatkozóan pontosításokat, kiegészítéseket fogalmaz meg, többek között a rendbontó magatartást tanúsító, vagy más, nem megfelelő módon szurkoló személyekkel való hatékonyabb fellépés érdekében. A javaslat kimondja, hogy a sporttörvényben meghatározott egyes sportszerűtlen magatartások tanúsítása esetén ne léphessen be a szurkoló a sportrendezvény helyszínére, valamint a sportrendezvények biztonságára vonatkozó rendelkezések megszegése esetén, amikor a néző, szurkoló jogszabályban meghatározott valamely okból, akár korábbi tiltó döntésre figyelemmel nem léptethető be a sportrendezvény helyszínére, a szervező, illetve rendező és a rendőrség közötti szorosabb együttműködési kötelezettség a rendőrség hatékonyabb intézkedési lehetőségeinek a megteremtése.

A tervezet a kamerás megfigyelés lehetőségét a sportrendezvények biztonságáról szóló kormányrendelet hatálya alá nem tartozó sportrendezvényekre is kiterjeszti. A klubkártyán szereplő adatok kiegészítésre kerülnek a klubkártya tulajdonosának a képmásával.

Tisztelt Képviselőtársaim! A javaslat a sportrendezvények biztonsága tekintetében olyan módosításokra tesz javaslatot, amelyek összességében azonos szintű biztonság megteremtését és garantálását várják el a sportrendezvények szervezésében, rendezésében érintett felektől és az állami szervektől egyaránt. Továbbá a kormány által benyújtott előterjesztés pontosításokat tartalmaz az olimpiai járadék szabályainak esetében, a Nemzeti Sportinformációs Rendszer funkcióinak és az azokhoz kapcsolódó adatkezelés szabályaiban, valamint a kiemelt hazai rendezésű sporteseményekkel kapcsolatos garanciavállalás eljárási szabályaiban.

Tisztázásra kerülnek a Magyar Olimpiai Bizottságnak és a Magyar Paralimpiai Bizottságnak az olimpiai, paralimpiai eseményekkel kapcsolatos vagyoni értékű jogokra vonatkozó jogkörei. A tervezetben meghatározásra kerül a sportakadémia fogalma, és ennek keretében alapvető feltételei, illetve követelményei.

Végül pedig a javaslat meghatározza a sportversenyek tiltott befolyásolása elleni nemzeti és nemzetközi együttműködés elősegítését, valamint az Európa Tanács sportversenyek tiltott befolyásolásáról szóló egyezményében foglaltak végrehajtása érdekében létrehozza a sportversenyek tiltott befolyásolása elleni nemzeti platformot mint javaslattevő, véleményező, tanácsadói tevékenységet végző szakmai testületet, amely a sportpolitikáért felelős miniszter feladatai közé kerül.

Tisztelt Képviselőtársaim! A Fidesz vezérszónokaként jelzem, hogy frakciónk támogatni fogja a kormány által benyújtott törvényjavaslatot. Arra kérem a többi párt képviselőjét, hogy önök is támogassák ezt a javaslatot.

Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Megadom a szót Szilágyi Györgynek, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának.

SZILÁGYI GYÖRGY, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Simon képviselő úr, a Fidesz vezérszónoka, visszatérve a tegnapi napra, amikor képviselő úr felolvasott egy szöveget, aztán utána az érdemi válasz már nem érdekelt, elment; remélem, hogy ma ezzel a törvénnyel kapcsolatban nem így lesz, és ön, mint aki most a sportot viszi a Fideszben, remélem, hogy a Jobbik kérdéseire és felvetéseire érdemben fog válaszolni egy vita során, és nem esetleg ezzel letudta a mai felszólalását.

Államtitkár asszony felszólalásában volt egy érdekes rész, amire szeretnék rákérdezni, mielőtt rátérnék a törvényre. Említette, hogy a jövő évben Európa sportfővárosa lesz Budapest, és az a kérdésem, hogy várható-e még ebben az évben valamilyen sporttörvény-módosítás, esetleg ehhez is kapcsolódóan, tehát például tervezi-e a kormány esetleg, hogy ezeket a rendezvényeket egy központosított rendezvényszervező céggel fogja esetleg elvégeztetni vagy bármi egyebet. És ellentétesen a mostani sporttörvény benyújtásával, ha terveznek esetleg ilyen, akkor esetleg kikérk-e előtte az ellenzéki pártok véleményét is, tehát lesz-e esetleg egy ötpárti egyeztetés. Ez csak kérdés, hogy várható-e még majd az idén.

És akkor térjünk rá igazából most erre a törvényjavaslatra, ami előttünk fekszik. A sporttörvény olyan alapvető jogalkotási vívmánya a magyar jogrendszernek, ami szinte valamennyi magyar állampolgár életét érinti, befolyásolja a felnövekvő generációk egészséges testi fejlődését, valamint befolyásolja a társadalom egészségi állapotát. A sporttörvény preambuluma pontosan és szépen fogalmazza meg, hogy Magyarország sportnemzet, és a törvény célja, hogy Magyarország sportoló nemzeté is váljon. Ezen célok szem előtt tartásával szükséges tehát vizsgálnunk az előttünk fekvő törvényjavaslatot.

A módosító javaslat 1. §-a új kategóriát vezet be a sportolók tekintetében, ez a kategória a regisztrált szabadidő-sportoló, amiről államtitkár asszony is már hosszasan beszélt. Az új kategóriába tartozó szabadidő-sportolót csak az különbözteti meg a jelenleg hatályos szabályozásban már megfogalmazott szabadidő-sportolótól, hogy önkéntesen regisztrál a Nemzeti Sportinformációs Rendszerben, azaz az NSR-ben.

(18.00)

Az új kategória bevezetésének indoklásaként az előterjesztő azzal érvel, hogy az aktív sporttevékenységgel szemben a lakosság jelentős része a szabadidő eltöltése terén előnyben részesíti az egyéb tevékenységeket, mint például a televíziózást és egyéb számítógépes tevékenységeket. Az indoklás egyetlen mondatlallal kitér arra, hogy a társadalmi szintű alacsony

sportolási hajlandóság egyik fő indoka a szabadidő hiánya. Az indoklás szerint a szabadidős sportolási hajlandóságot indirekt anyagi eszközökkel kell ösztönözni, bár ezen eszközök mibenlétéről és hogyanjáról egyetlen szóval sem tesz említést.

És akkor beszéljünk a regisztrált szabadidő-sportoló új fogalom bevezetéséről. Félő, ilyen esetekben mindig félő, hogy nem az-e az egyetlen célja ennek a törvénymódosításnak, hogy van valami a háttérben, valami más cél, mint amiről szól az indoklás, vagy amiről önök beszélnek. És itt is félő, hogy esetleg nem az-e a módja, és főleg azért, mert Szabó Tünde külön is megemlítette a felszólalásában, hogy a Garancsi István elnökölte Magyar Természetjáró Szövetséget hozza kedvezőbb helyzetbe másokkal szemben vagy pedig kedvezőbb helyzetbe, mint ahogy az elmúlt időszakban volt.

Hiszen az igaz, hogy a munkaadók nem ismerték még fel, hogy a sportolás és az egészségmegőrzés közös érdek, ennek elősegítésére viszont egyáltalán nem alkalmas a regisztrált szabadidő-sportolói státusz bevezetése, hiszen az átlagos szabadidő-sportoló nincsen kapcsolatban sem a sportági szakszövetséggel, sem olyan szervvel, amely regisztrálni tudná. Ez alól csak nagyon kevés sportszövetség kivétel, ilyen például a Magyar Természetjáró Szövetség is. Biztos vagyok benne, hogy a szabadidőben sportolók, noha nem fognak regisztrálni az NSR-ben, ez csak abban az esetben fog előfordulni, ha valamelyik szövetség pénzt akar felvenni utánuk, ettől azonban még nem fog növekedni a sportolni vágyók létszáma. Ehhez inkább munkahelyi támogatásokra lenne szükség, például utalványalapú támogatásokra, de ezt a piacot épp a Fidesz-kormány tette tönkre.

A szabadidő-sportolás szervezeti keretei a jelenleg hatályos szabályozás alapján is adottak. A sporttörvény ismeri a szabadidősport-egyesületek és a szabadidősport-szövetségek fogalmát. Ezen szabadidősport szervezésével foglalkozó sportszervezetek ugyanolyan jogállással rendelkeznek, mint az egyéb sportegyesületek és sportszövetségek. A nem szabadidősport-szervezetek sportolói abban az esetben kerülnek regisztrálásra az NSR-ben, ha versenyezni szeretnének, egyébként ezen sportolókat a tagsági jogviszonyuk, tanulói jogviszonyuk vagy sportszerződésük alapján a sportszervezetük tartja nyilván.

Felmerül a kérdés: ha a nem versenyző, nem szabadidő-sportolók esetében nem szükséges az NSR-ben történő regisztráció, akkor a szabadidő-sportolók esetében miért szükséges ezt a lehetőséget megteremteni? Ha a szabadidő-sportolók önkéntes regisztrációjához a jövőben valamiféle kedvezmények társulnak majd, akkor miért nem teremti meg a törvény ugyanezt a lehetőséget a nem szabadidő-sportolók számára, akik nem versenyeznek?

Az újabb regisztráció bevezetése, az újabb adatbázis építése csak növeli a bürokráciát, feleslegesen újabb teret enged az állam számára az emberek magánéletébe történő behatolásával. Ez biztosan nem fogja növelni az emberek sportolási hajlandóságát.

Ezzel nem teszi vonzóbbá az alternatív szabadidő-eltöltési formákhoz képest a sportolást és az aktív életet.

A módosító javaslattal bevezetni kívánt új státusz háttere véleményem szerint tisztázatlan. A jelenlegi szervezeti keretek adottak ahhoz, hogy az állam akár közvetlenül, akár közvetetten támogassa a szabadidő-sportolókat, hiszen az egyesületi és szövetségi intézményrendszer hálózata kiépült, jelentős hagyományokkal rendelkezik.

Az egyes szabadidő-sportoló egyének elérése a központi rendszeren keresztül súlyos hatékonysági problémákat vet fel, illetve adatkezelés szempontjából is aggályos. Mi a célja az államnak azzal, hogy regisztrálja a polgárai szabadidős tevékenységét? Ez egy lényeges kérdés, tisztelt képviselőtársaim. Utoljára a létező szocializmus sötét évtizedeiben láttunk ilyesmit, amikor az atyáskodó állam meg kívánta határozni a polgárai számára a szabadidő eltöltésének módját. A jelenlegi kormányzat szintén ezt akarja? Vagy pusztán annyiról van szó, hogy egy újabb méregdrága, értelmetlen és felesleges informatikai fejlesztést lehessen megvalósítani, amin a haverok, az Orbán család és csatlolt részei jól kereshetnek.

Sajnos, az elmúlt évek tapasztalatai alapján kénytelen vagyok azt gondolni, hogy ez a két ok a mozgató erő, ami életre hívta a módosító javaslat ezen részét. A módosítás céljának ismerete nélkül, megfelelő alátámasztottság hiányában egyetlen jóérezésű képviselő által sem fogadható el ez a módosítás.

A törvényjavaslat 2. §-a súlyos nyelvtani és jogalkotási hibát tartalmaz. A jelenleg hatályos törvényszöveg értelmében a versenyengedélyek kiadására a sportszövetség jogosult. Ezzel szemben a módosításból a versenyengedély kiállítására vonatkozó szó kimaradt, a szövegkörnyezet és a szokásjog alapján természetesen kikövetkeztethető, hogy a versenyengedélyek kiadására a sportszövetségek jogosultak, de ezen felhatalmazásokat a módosítás gyakorlatilag így megszünteti. Ezen változtatni kellene, ez véleményem szerint jogilag nonszensz, be is nyújtottam rá egy módosító javaslatot. Kérem államtitkár asszonyt, hogy nézzék meg.

További súlyos problémát jelent, hogy a versenyengedélyek tartalmával és formájával kapcsolatos jelenlegi szabályozás egyértelműen fogalmaz. A versenyengedélyek tartalma és formája egységes, azt a Magyar Olimpiai Bizottság határozza meg, figyelemmel a vonatkozó miniszteri rendeletre. A módosítás szövegéből kimarad a versenyengedélyek egységes tartalmára és formájára vonatkozó rendelkezés. Ez nemhogy könnyítené a jogalkalmazást, sokkal inkább bonyolítja azt. Fontos kiemelni, hogy a módosítás indoklásában az előterjesztő azzal érvel, idézem: „a versenyengedélyek nyilvántartása is NSR-ben történik majd, egységes felületet biztosít erre a célra, a kérdésben végrehajtási jogszabály megalkotása nem lesz szükséges”. A versenyengedélyek formájának és tartalmának meghatározását a jövőben nem jogszabály fogja előírni? Akkor micsoda? Mi lesz az, ami előírja?

Az NSR rendszergazdája, mondjuk, majd meghatározza? Véleményem szerint ez teljesen átgondolatlan.

Tisztelt Képviselőtársaim! Lássuk be, ez a megoldás se nem jogszerű, se nem észszerű, de legkevésbé nem praktikus. A módosítás pontatlansága miatt nem elfogadható, nem támogatható.

Néhány szót hadd szóljak még erről az NSR-ről, a nemzeti információs rendszerről. Az NSR egy elavult, használhatatlan informatikai rendszer. Ajánlom minden képviselőnek, hogy nyissa meg az oldalt, és nézze meg, hogy milyen színvonalon működtetné a magyar kormány a sport egyik legfontosabb informatikai rendszerét. Titkosítatlan, színvonalatlan, a Windows 95 hozzá képest okostelefon-szintű felhasználói környezetet nyújt. Nézzék meg, képviselőtársaim! A 13/77/2016. kormányhatározat rendelkezett az NSR fejlesztéséről, amely mind a mai napig nem valósult meg. A rendszer fejlesztése elengedhetetlen, és a törvénymódosításban meghatározott feladatokat jelen állapotában nem is képes ellátni.

Emlékezzünk vissza, Deutsch Tamás 2016-ban, Szabó Tünde 2017-ben jelentette be a kibővített NSR-ügye, 2017-ben egységes digitális sportadatrendszer - elkészültét. Jelenleg sem működik. Örömteli, hogy évek múltával ismét napirendre kerül a kérdés, és a jogszabályi feltételei is kialakításra kerülnek, de a múlt sajnos azt mutatja, hogy ez jelen pillanatban nem megfelelő, és mégis erre hivatkoznak folyamatosan.

A módosító javaslat 2. § (2) bekezdése érdekes kiegészítést tartalmaz a jelenlegi szabályozáshoz képest. A sportszövetség jogosulttá válna a sportoló nevének és képmásának felhasználására, többek között a sportág népszerűsítése céljából. A sportoló képmása olyan személyes adat, ami fokozott jogi védelem alatt áll. A jelenleg hatályos Ptk. 248. §-a szerint a képmás felhasználásához az érintett személy hozzájárulása szükséges. A módosító javaslat ellentétes a jelenleg hatályos Ptk.-szabályozással, ezért az nem elfogadható.

A rendelkezéssel kapcsolatban több probléma is felvetődik: mit jelent a sportág népszerűsítése mint cél, például? Ha a sportszövetség a sportág népszerűsítésének célzatával olyan reklámkampányt folytat, mondjuk, aminek eredményeként bevételre tesz szert, vajon ezen bevételből megilleti-e valamekkora rész a kampány arcát adó sportolót? Vagy ha a sportszövetség a sportolónak nem tetsző kampányt végez, akkor mindenféle engedély nélkül ráraghatja erre a sportolónak a képét és a nevét? Tehát mondjuk, hogyha úgy gondolja valamelyik sportszövetség, hogy kiírja azt, hogy mondjuk, „állítsuk meg Sorost a sporttal, segíts te is Orbán Viktornak, segítsd te is Orbán Viktor harcát, legyél focista!”, és arra kirakja bárkinek a nevét és a képét, akkor ő ez ellen nem tehet semmit?

(18.10)

Tudom, hogy ez egy szélsőséges példa, de itt a törvényben akár ilyen dolgok is előfordulhatnak. Nem

kérdezik meg az adott illetőtől azt, hogy neki tetszik-e egyáltalán ez a kampány vagy ezzel a kampánnyal egyetért-e. A képmás felhasználásának kérdése mind a személyiségi jogok védelme, mind a személyhez fűződő vagyoni értékű jogok érvényesítése miatt olyan kérdés, amit nem lehet egy bújtatott félmondattal becsempészni egy olyan jogszabályi helyre, amely egészen más kérdések, a versenyengedélyek kiadása és nyilvántartása rendezésére hivatott.

A módosítási javaslat szövege jelen formájában elfogadhatatlan, silány fércmunka, ami nemhogy segítené, de inkább nehezíti véleményem szerint a jogalkalmazást. A hatályos sporttörvény értelmében hivatásos sportoló csak sportvállalkozással köthet sportszerződést.

Mivel még nagyon sok van hátra, ami kérdéseket fel szeretnék vetni, és látom, hogy lassan lejár az időm, így most be is fejezném, és majd folytatom egy újabb normál felszólalásban. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most megadom a szót Földi Lászlónak, a KDNP képviselőcsoportja vezérszónokának.

FÖLDI LÁSZLÓ, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Asszony! Kedves Képviselőtársaim! Nem kívánom felsorolni azokat a pontokat vagy paragrafusokat, amelyekben a sporttörvény módosul ezen előterjesztés alapján, csak arra szeretnék rávilágítani, hogy azok a fejlesztések, amelyek az elmúlt években megtörténtek, illetve azok a fejlesztések, amelyek a jövőben is megtörténnek annak érdekében, hogy még több európai szintű vagy világversenyt tudjunk Magyarországon rendezni, mit jelent ez, mondjuk, egy Cegléd és környéke vidéken, arról szeretnék egy pár gondolatot mondani.

Azt jelenti, hogy ugrásszerűen megnő, több százal, sőt adott esetben ezres számot is mondhatok, a sportoló fiatalok, a gyerekek száma nemcsak a csapat-sportágakban, nemcsak azokban a sportágakban, amelyek kiemelt kategóriát jelentenek a támogatás szempontjából, hanem más sportágakban is, akár a dzsúdót nézem, akár a birkózást nézem, akár a megépített uszodában az úszást nézem. Nagyon sok gyerek tanult meg úszni, nagyon sok gyerek jár ki a sportpályákra, és azt hiszem, az a kormánycél, ami azt mondja, hogy Magyarország sportnemzetből sportoló nemzetté váljon, ez egyre inkább célt fog érni. Nyilván évek kellenek hozzá, hogy ez megvalósuljon, de az út szerintem, meggyőződésem szerint jó.

Az, hogy a kormány sikerágazatként tekint a sportra, ez kulcskérdés, hiszen nemcsak arról van szó, hogy az élsport világszintű, akár ha megnézzük a legutóbb megrendezett birkózó-világbajnokságot itt Budapesten, hanem a diáksportban, a hátrányos helyzetűek, a fogyatékosok sportjában, és abban is, hogy ha ezek a fiatalok, ezek a gyerekek egyre többet sportolnak, egyre többet használják azokat a létesítményeket,

amelyek megépülnek és meg fognak épülni, sokkal egészségesebbek lesznek, s ez hosszú távon természetesen befolyásolja a gazdaságot s befolyásolja, hogy kevesebb egészségügyi ellátásra fordított pénzre lesz majd szükség. Nyilván már nem valószínű, hogy ez minket érinteni fog, de a gyerekeinket, unokáinkat mindenféleképpen.

Én azt gondolom, hogy a benyújtott törvényjavaslat jó irányt vesz, jó irányba mozdítja el a mostani meglévő sporttörvényt, és a KDNP-frakció támogatja ezen törvény elfogadását.

Köszönöm, elnök úr. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most megadom a szót Varga Lászlónak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának.

DR. VARGA LÁSZLÓ, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Asszony! Tisztelt Képviselőtársaim! Majdnem pontosan két éve fogadta el a sporttörvény átfogó módosítását az Országgyűlés, úgyhogy ennek fényében a módosítás terjedelme és irányai meglepőek. Ekkor meghallgathattuk azt, hogy milyen jó, hogy egyetlen csatornán, az EMMI sportállamtitkárságán keresztül történhet tulajdonképpen a sport állami finanszírozása, s persze, hét évvel ezelőtt meg meghallgattuk, hogy milyen jó, hogy egy csatornán keresztül történhet a sport állami finanszírozása, a MOB-on keresztül. Ezzel csak arra utaltam, hogy sporttörvényt nagyon sokat módosított az elmúlt nyolc és fél évben az Országgyűlés. Minden volt itt már, meg annak az ellenkezője is, hiszen a két évvel ezelőtti nagy, átfogó módosítás mégiscsak lefejezte a MOB-ot és gyökeresen más irányokat vett azóta a hazai sportélet.

Nagyon sok kérdés merülhet föl az előterjesztés kapcsán, és nyilvánvalóan, mivel egy általános felvezetőt hallhattunk az államtitkári felvezető tekintetében, és a kormányparti felszólalások, a Fidesz és a KDNP vezérszónokai is olyan megnyilatkozásokat tettek, amiket mondhattak volna nyolc éve is, vagy mondtak is, lehet, ha visszanezzük majd a jegyzőkönyveket: legyünk a sportnemzetből sportoló nemzet, tehát hogy az állampolgárok minél inkább sportoljanak, ehhez szükségesek a létesítmények, amelyeket étellel kell megtölteni, stratégiai ágazat, komoly finanszírozás, ezek mind-mind elhangzottak a korábbi években.

Egy-egy ilyen javaslat, amely végül is gyakorlatilag a sport irányításának és a sport struktúrájának minden területére kiterjed, azt gondolom, alkalmas arra, hogy egy picit értékeljünk. Egyrészt azt gondolom, hogy a sport stratégiaiágazat-jellege, az, hogy önök vitathatatlanul nagyon nagy költségvetési forrásokat fordítanak a sport területére, ez nem egyfajta kegy az állampolgárok irányában, hanem hatalmas felelősség az önök részéről, hogy részben a létesítményfejlesztésekben olyan fejlesztéseket tegyenek, amikre valóban igény van, másrészt mindenki

számára elérhetővé tegyék azt, hogy éljenek a sportolás lehetőségével, elérhetővé tegyék számukra ezeket a létesítményeket. Több tornateremre van tehát szükség és kevesebb, étellel meg nem töltött, adott esetben üresen kongó luxus-sportberuházásra.

De menjünk csak szépen végig a javaslaton, vagy legalábbis azokon a főbb pontjain, amelyek már részben itt Szilágyi Györgytől és ellenzéki képviselőtársamtól elhangzottak. A javaslat kitér itt a regisztrált szabadidő-sportoló kérdésére. Szilágyi képviselőtársam elég komoly székszisének adott hangot a konkrét javaslat kapcsán. Nekem is eszembe jutott, hogy vajon Garancsinak ehhez a konkrét passzushoz van-e köze, de legyünk egy picit megengedőek, én azt szeretném mondani, hogy meglátjuk, mi sül ki ebből, nem világos, hogy milyen szükség van erre. Azt mondanám, hogy egy normálisan működő országban, amelynek nyilván a sport tekintetében is olyan jogszabályai vannak, és olyan javaslatok kerülnek az Országgyűlés asztalára, amik tényleg segítenek, ott lehet, hogy ennek kapcsán kedvezmények adhatók a regisztrált szabadidő-sportolónak, vagy akár például a munkáltatók szempontjából különböző kafeetériaelemek kapcsolhatók egy-egy ilyen intézményhez, mint a regisztrált szabadidő-sportolók kérdésköre. Azonban most verték szét, a mai napon a kafeetéria-rendszert konkrétan.

Ma az összegző módosítója az adójogszabályoknak vagy 107 oldal, újra kísérletet tettünk arra, hogy a korábbi széles kafeetéria-rendszer megmaradjon. Adtunk be módosítót, amelyet leszavazott a Törvényalkotási bizottság. Én nem látom azt a törekvést az önök irányából, hogy ebben szélesebb kapukat nyissanak akár a szabadidő-sportolók tekintetében. Az önök államtitkára a Pénzügyminisztériumból nagyon határozottan mondta el például, hogy ez egy túl bonyolult rendszer, nincs rá szükség, a kafeetériaelemek egyszerűsítése az ő tervük, szétverték a kafeetéria-rendszert, de legyünk megengedőek, reméljük, hogy lesz ebből valami.

Mindenesetre ahhoz képest meglep ez a lehetőség, hogy korábban minden olyan javaslatunkat visszautasították, ami például arról szólt, hogy a szabadidős sportegyesületek is élhessenek a tao, a társaságiadó-kedvezmény lehetőségével, és különösen a '10-es évek elején az egyes költségvetésekben bántóan alacsony forrásokat szántak a szabadidősportra. Itt megtudtuk azt is jegyezni, hogy egyébként bár valóban nőttek az egész sport területére fordított források, a szabadidősport tekintetében még csökkentek is kormányzásuk első éveiben a források, amit kifejezetten károsnak tartottunk, és ez változatlan.

(18.20)

Mi érdekeltek vagyunk abban, hogy a szabadidősportra nagyobb források legyenek, és hogy megnyissák a nagyobb néptömegek előtt a felépülő sportlétesítményeket.

A látvány-csapatsportágak támogatásával összefüggésben több pontosítást, annak hatékonyabbá tételével kapcsolatos rendelkezéseket tartalmaz - legalábbis az önök szóhasználatával élve - a javaslat. Itt újra elmondanám, hogy öt látvány-csapatsportág volt eredetileg, most már van a röplabda is; nyilván fontos, hogy idekerült. Fölveti a kérdést, hogy egyébként milyen fideszes összefüggések okán, de reméljük, hogy ott is tudnak jól élni ezzel a lehetőséggel. De az a tapasztalat és az a gyakorlat, hogy nagyon sok olimpiai sportág is élne a társaságiadó-kedvezmények lehetőségével, ha erre lehetősége lenne. Sőt, továbbmegyek: nem olimpiai sportágak is. Itt hadd említsem meg a karatét akár, amely nem olimpiai sportágként az egyik legszeleesebb tömegeket megmozgató hazai sport. Szerintem az öelöttük való kinyitása a társadalmi-adó-kedvezmények rendszerének is fontos lenne.

Meg az ellenőrizhetővé tétel. Azt látom, hogy ezt kerülik folyamatosan. Szerintem fognak még erről itt ellenzéki képviselőtársaim beszélni; titkolóznak, közérdekű adatok, nyilvános adatok nem érhetők el bizonyos labdarúgó-akadémiák kapcsán és nagyon komoly, milliárdos támogatások kapcsán. Ez felháborítja a közvéleményt. S ismételten az asztalra tenném, hogy azért háborít fel engem is mélyen, mert sportszerető ember vagyok, sportszerető emberek vagyunk itt jó néhányan ellenzéki képviselőtársaimmal is. Tehát szeretnénk, ha jól működne a rendszer, de azt látjuk, hogy a sport területébe vetett hitüket rendíti meg sokszor az állampolgároknak az, hogy bizony itt sündám-bundám helyzetekről lehet hallani.

Van feladat tehát a társadalmi-adó-kedvezmények rendszerének transzparenssé tételével kapcsolatban. Nyitottá, átláthatóvá kell tenni ezeket a forrásokat, és az odaítélésük kapcsán, mondjuk, az eredményességre, esetleg a nézőszámra is tekintettel kéne lenni. Például hogy olyan labdarúgó-egyesület kapja-e meg ezeket a támogatásokat, amelynek a meccseire egyáltalán bárki kíváncsi, vagy csak fizetett statiszták szerepelnek egy-egy mérkőzésen.

A létesítményfenntartás lehetősége, amit kinyitott ma az adójogszabályok módosítása, vagy a létesítményfenntartásból fakadó veszteségek részleges pótlásának lehetősége is bemutatja azt, hogy az önök által felépített létesítmények egy jelentős részére valódi társadalmi igény nem volt. Van olyan hely, ahol valódi társadalmi igényt szolgált ki egy-egy ilyen létesítmény létrehozatala.

Hadd nyúljon egy kicsit hazafelé a kezem, a diósgyőri stadionberuházás egy indokolt beruházás, amely étellel is megtelik, no pláne, ha jobbak lesznek a csapat eredményei, amit őszintén hiszek, de nagyon sok egyéb területén az országnak bizony nem telnek meg ezek a létesítmények. S mindemelllett önök éppen szétverték a kultúrtao intézményét, az előadóművészetek területén már nem lehet élni a jövő évtől ezzel a lehetőséggel, ami bizony egy másik szférának hatalmas érvágás. Ezek után a minimum, hogy transzparenssebbé teszik a látvány-csapatsportágak területén a rendszert.

A sportrendezvények biztonságára vonatkozó javaslatokat szerintem tizenöt-ször tárgyalta az Országgyűlés az elmúlt nyolc-nyolc és fél évben. A legtöbb helyen sikerült ezeket a biztonsági problémákat megoldani, mert nem nagyon járnak már mérkőzésekre az emberek, így nincsenek biztonsági problémák sem. Egy-egy NB I-es mérkőzésre pedig hatalmas tortúra sok esetben bejutni, és rendkívüli adminisztrációs terhek is érintik ennek kapcsán az embereket, amit persze igyekeznek fokozatosan csökkenteni, mert talán belátták, hogy az először elfogadott jogszabályok kapcsán kicsit túltolták a biciklit. Azonban szerintem ez még mindig nem áll arányban alkalmasint azzal a szenvedéssel, amit egy-egy ilyen sportrendezvény végignézése jelent a szurkolók számára. Tehát azt szeretném mondani, hogy a felhasználóbarát jelleggel azért meg kell őrizni a sportrendezvények biztonsága tekintetében is. Első a szurkoló, különös tekintettel a magyar labdarúgásra; ezt szeretném hangsúlyozni.

Helyes minden olyan javaslat, amely a sportversenyek tiltott befolyásolása kapcsán, hazai vagy nemzetközi együttműködés kapcsán idekerül. Ilyeneket fogunk támogatni, és természetesen az olimpiai járadék szabályainak pontosítását is.

A nemzeti sportinformációs rendszer anomáliái kapcsán Szilágyi György már helyesen beszélt.

En még pár szót szólnék a kiemelt hazai rendezésű sporteseményekkel kapcsolatos pontosításokról, mert azt gondolom, hogy ezek is olyan kérdések, a kiemelt hazai sportrendezvények, amelyek okkal váltják ki sokszor a társadalom rajongását, meg néha az ellenszenvét is. Ennek oka sokszor az a túlzó jelleg, ami a mennyiségben is már megvan, ami engem sportszerető emberként nem zavar, de mondjuk, egy-egy esemény indokoltságát azért meg lehet vizsgálni. Különös tekintettel mondanám ezt az ökölvívó-szövetség kapcsán felvetett és a sajtóban látható problémákra az ifjúsági világbajnokság megrendezése kapcsán. Ott is szerencsésebb lett volna, hogy ha már megrendezésre kerül, egyéb eseménnyel összekötni, csomagban, hogy esetleg egy nézettebb vagy komolyabb érdeklődésre számot tartó eseményt hozzanak tető alá, vagy adott esetben egy picit szigorúbbnak lenni a rendezés szükségességét érintően, hiszen nagyon komoly drágulás volt megfigyelhető a rendezés költségei kapcsán.

De idehozhatnám akár a teniszszövetség kapcsán hallható kérdéseket is, a mobil lelátókat, az iszonyatos milliárdokat, amik bizony nem megfelelő és transzparens gazdálkodásra utalnak. De ha már vidéken teniszközpontot kívánnak létrehozni - ezt hallani Kisvárdáról -, szerintem egy ilyennek több értelme lenne akár egy nagyobb megyeszékhelyen, például Miskolcon is.

A javaslat terjedelme, széttagoltsága azt mondatja velünk, hogy bár nagyon sok előremutató elem is van benne, azért az elmúlt évek alapján szkeptikus vagyunk, szkeptikus a frakciónk abban a tekintetben, hogy biztos-e, hogy emelkedett célokat és egyéb elveket szolgál ez az előterjesztés, vagy nagyon is

konkrét gazdasági célokat szolgálnak egyes elemei. Meg fogjuk nézni a módosító javaslatokat. Hozzá vagyunk szokva, hogy a Törvényalkotási bizottság az utolsó pillanatokban is érdemi, tartalmi módosításokat eszközöl az ilyen típusú előterjesztéseken, és ennek fényében fogjuk kialakítani a frakciónk álláspontját. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most megadom a szót Gréczy Zsoltnak, a DK képviselőcsoportja vezérszónokának.

GRÉCZY ZSOLT, a DK képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Asszony! Mindenekelőtt szeretném mondani, hogy nagy barátja vagyok a magyar sportnak és nagy szurkolója, és minden egyes magyar győzelemnek, nemzetközi sikernek őszintén örülök. Nem osztom azok véleményét, akik azt mondják, hogy csak azért, mert gyűlölik az Orbán-kormányt - hozzáteszem, hogy rossz véleményem van róla -, a sporteredményekkel is össze kell ezt kötni, és minden egyes sporteredmény kvázi már egy kormányzati sikernek minősíthető lenne, amivel én messzemenően nem értek egyet, de nagyon sokak fejében összekötődik ilyen szinten is már a sport és a politika. Én azt gondolom, hogy a magyar sport sikereinek őszintén kell örülni, és én ebben szívesen részt is veszek, már csak azért is, mert a sajnálatosan rövid időt élt Magyar Olimpiai Akadémiát én magam is elvégeztem.

Ugyanakkor azt is jelezni kell, hogy azért nagyon sok probléma is van a magyar sport körül, még akkor is, ha vannak szép eredmények. Csak néhány problémát mondok, és ezek alapvetően mindig a pénz körül forognak. Mert ugye az ember sportszerető énje örül annak, amikor Bácsi Péter megnyeri a világbajnokságot a budapesti birkózó-világbajnokságon, de a szociálisan érzékeny lelkiülete pedig igen nehezen viseli, amikor azt olvassa, hogy 3 ezer embert ingyen fölbuszoztatnak egy világeseményre. Ilyenkor nagyon nehezen tudja az ember egyensúlyban tartani magában azt a helyzetet, hogy egyrészt boldog attól, hogy egy magyar birkózó a teljesen vert helyzetből, iszonyatos lelkierejével megfordított egy világbajnoki döntőt és meg tudta nyerni, eközben meg azt látja az ember, hogy olyan sok mindentől hiányzik a pénz Magyarországon, hogy időnként meg a pazarlást érzékeli. S amit Varga László képviselőtársam is mondott, az máshol is érzékelhető.

(18.30)

Ez éppen azért van, mert hirtelen nagyon sok pénz áramlott be a sportba, és nem mindenhol gondolják úgy, hogy ezt feltétlenül a sportra is kell költeni. Emlékszünk a teniszszövetség körüli botrányokra, és nem akárhik, Babos Tímea és Fucsovics Márton mondták azt, hogy az nem működik, ami itt zajlik. De akár mondhatnám ugyanilyen szempontból

valóban az ökölvívó-szövetséget, ahol már sikkasztásért feljelentést is tettek, mert ott több száz millió forint tűnt el konkrétan.

Ugyancsak idevonatkozó hír, és ebben nagyon szeretném, ha államtitkár asszony megnyugtatna, hogy ugye, nem építenek 20 ezres kézilabdacsarnokot? Van kézilabdacsarnok Magyarországon, bajnokok ligája döntőjét is lehetett már rendezni a Budapest Arénában, meg is nyerte a Győr, hála istennek, de ettől függetlenül azt gondolom, hogy ez olyan elképesztő pazarlás egy olyan országban, ahol kórházi fertőzésben több százan halnak meg egy évben, és nem akarok ennél több példát fölhozni szociális problémákról, hogy azt gondolom, az örület határa egy 20 ezres kézilabdacsarnokot építeni, teljesen fölösleges és hasztalan beruházás.

Nagyon fontosnak tartjuk az élsport mellett valóban a tömegsport támogatását. Azt gondolom, hogy erre több pénzt kellene fordítani. Valóban nagyon sok az úgynevezett luxusberuházás, a látványberuházás. Nem csak azért van rossz véleményem a stadionberuházásokról, mert szerintem ezek az egyenstadionok, amiket építettek, mert mindegyik ugyanúgy néz ki, mert ugyanazok építik, csak az egyik piros szék van, a másikon zöld, a harmadikon meg kék. Tehát az eredeti stadionok el is veszítették azt a hangulatukat, amit az adott építészeti struktúra adott. Bizony ezekkel a beruházásokkal, pontosan azért, mert drágábbak lettek a belépőjegyek, és nagyon nehezen jut be a közönség is ezekbe a stadionokba mindenféle regisztráció miatt, elvesztek a nézők. Sokkal kevesebben vannak ma egy futballmeccsen, mint mondjuk, tíz, pláne húsz évvel ezelőtt. Ezt a tendenciát mindenképpen érdemes lenne megfordítani. Éppen olvastam egy olyan statisztikát, hogy 300 fővel emelkedett az NB1-es mérkőzések látogatottsága tavalyhoz képest, csak azt nem tették hozzá, hogy ezt gyakorlatilag a Ferencváros 10 ezres átlagnézőszáma biztosítja a labdarúgó NB1 számára.

Nagyon fontos lenne a taopénzek átláthatósága. Itt muszáj elmondanom, hogy a Demokratikus Koalíció Földi Judit elnökségi taggal és Varju László képviselőtársammal együtt a múlt héten éppen az EMMI-nél tett egy látogatást. Ugyanis jogerősen megnyertük azt a pert, hogy a felcsúti utánpótlás-akadémia szerződéseit, számláit ki kell adni. Erről több mint egy éve jogerős bírósági döntés van, és azzal fogadott minket az ajtóban egy úr, hogy most éppen munkaanyag ez a sok számla. Nem tudom, mi tud lenni munkaanyag egy minisztériumban kész számlákról. Remélem, nem arról van szó, hogy a tizedes vesszőket teszik át egyik helyről a másikra. Azt mondta ott nekünk az az úr, hogy menjünk át a sportállamtitkársághoz a Hold utcába, és érdeklődjünk ott, hogy mi van ezekkel a számlákkal. Azt ígérte nekünk ez az úr, hogy nagyjából decemberben végeznek a feldolgozással. Úgyhogy szeretném jelezni államtitkár asszonynak, hogy december első felében, kellő távolságban a szentestétől, de közel a mikuláshoz, mert az ajándékozásnak mégiscsak ott lesz az ideje, valamikor tiszteletünket fogjuk

tenni önkönnél, és szeretnénk megnézni ezeket a szám-lákat.

A másik problémám az, hogy még több gyereket kellene bevonni a sportolásba. Azt kell látnom, össze kellene hangolni az önk minisztériumának a munká-ját, hiszen az oktatási részleg például délután négyig benn tartja a gyerekeket az iskolában. Napi nyolc órát benn ülnek az általános iskolában brutális leterhel-séggel. Ma is hallottam egy fantasztikus statisztikát, hogy mindennap van testnevelésóra, csak kint állnak utcai ruhában az iskola folyosóján és csinálnak kar-körzést és ilyesmit. Nagyon sok helyen egyébként ez zajlik az iskolákban. Tehát azt gondoljuk, hogy érde-mes lenne ezekre több pénzt fordítani.

A másik, hogy nagyon sok embert zavar az is, hogy a taotámogatást mostantól lehetséges lesz sport-létesítmények fenntartására felhasználni. Értjük azt, hogy például ezeket a stadionokat egyszerűen nincs cég, amelyik fenntartsa. Olyannyira veszteségesek, és nyilván Kósa Lajos, aki itt ül a teremben, pontosan tudja, hogy Debrecenben is iszonyatos veszteségeket okoz a stadion fenntartása, mert amióta a stadion fel-épült, azóta a régi nagyerdei stadion 6-8 ezres közön-ségből lett 2 ezer ember, amit őszintén sajnálok, hi-szen nagyszerű, fantasztikus hangulatú meccsek vol-tak a régi nagyerdei stadionban. Nincs elég néző ezek-ben a stadionokban nemcsak ahhoz, hogy hangulatot csináljon, hanem hogy bevételt csináljon és el lehes-sen tartani. Szombathelyen is hasonló helyzetekről le-hetett híreket olvasni, hogy ott sincs olyan cég, ame-lyik egyszerűen azt a stadiont, amit ott felépítettek, fenn tudná tartani. Szerintünk ez sincsen rendjén.

Nagyon fontos, hogy ha regisztrálják a tömeg-sportban részt vevőket, egyrészt ezeknek az emberek-nek, akik nem a Fidesz hívei, rögtön beugranak min-denféle hírek az utóbbi napokból. Az egyikben azt ol-vastuk, hogy a Facebook-kommenteket regisztrálják és olvassák. Egy két nappal ezelőtti hír arról szólt, hogy a szállodában vendégeskedő magyar állampol-gárokat is majd leregisztrálják, hogy kivel ment és hova és hány napra.

Nagyon-nagyon nem szeretném, ha ez megint egy olyan lista lenne, ahol hogy úgy mondjam, bizal-mas adatokat próbálnának megszerezni békésen sportoló magyar állampolgárokról. Ha valóban az lenne a cél, hogy ezeket az embereket, akik hajlan-dóak regisztrálni is magukat, hogy részt vesznek vala-milyen tömegsport- vagy szabadidő-egyesület mun-kájában, akkor ezeket valóban sportfelszerelésekkel lehetne támogatni, vagy sportprogramokra jegyeket biztosítani nekik, vagy valóban kafetériaszolgáltatást nyújtani a számukra. Ennek valóban lenne értelme és lehetne esetleg mozgósító hatása.

Végezetül azt szeretném mondani, hogy a magyar sport valóban nagyon fontos, nemcsak azért, mert a nemzeti összetartozásnak is egy részét képezi, hanem azért is, mert egyszerűen az emberek lelkéhez plusszal járul hozzá. Éppen ezért azt szeretném mondani, hogy mindenekelőtt a labdarúgás környékét kell rendbe tenni. Egész egyszerűen maga a struktúra nem jó.

Az NB1-ben fele budapesti, gyakorlatilag egy fél Bu-dapest-bajnokság és néhány nagyon kicsi város. Magyarország igazi nagyvárosai gyakorlatilag kiestek, főleg adminisztrációs döntések következtében a ma-gyar labdarúgás körforgásából. Bizony, az az igazság, hogy a magyar labdarúgó-válogatott teljesítménye pedig a világranglistán, hogy úgy mondjam, nem túl előkelő helyen áll. De erre nem az a megoldás, hogy tovább szórjuk bele a pénzt számolatlanul.

És mondom még egyszer: azt kérem az államtit-kár asszonytól, hogy a minisztérium próbálja meg összehangolni azt a munkát, hogy azok a gyerekek, akik iszonyatosan le vannak terhelve az iskolában, ne kelljen már 4-ig benn lenni, legyenek benn 2-ig, addig is meg lehet tanulni, amit meg lehet tanulni, és utána lehet zenét tanulni, sportolni, mozogni, pihenni, bár-mi csinálni. Ez sokkal közelebb áll szerintem egy pol-gári család eszményéhez, mint az a rabszolgaság, amelyik jelenleg most jut nekik osztályrészüil. Köszö-nöm szépen. *(Taps az ellenzéki pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük szépen. Ezzel a vezérszónoki felszólalások végére értünk. Most kétperces hozzászó-lásra van lehetőség. Így megadom a szót Kósa Lajos képviselő úrnak.

KÓSA LAJOS (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársak! Szeretném mindenki figyel-mét felhívni, hogy Gréczy képviselőtársam súlyosan téved, a debreceni stadion nyereséges. Nem olyan ré-gen tárgyalta a debreceni közgyűlés a cég beszámoló-ját, ami adózás utáni pozitív eredményt mutatott ki. De más labdarúgó-stadion is ismert, amelyik nyeresé-gesen működik, például a Ferencvárosi Groupama Stadion szintén eredményesen gazdálkodik.

Ez jelentős mértékben attól függ, hogy egy sta-dion kizárólag labdarúgó-események megrendezé-sére alkalmas, vagy pedig olyan többfunkciós stadion, mint a debreceni stadion, ahol egyébként az elmúlt időszakban több, teljesen teltházas eseményt rendez-tek, igaz, nem labdarúgó-események voltak.

(18.40)

De miután a debreceni stadiont úgy építettük meg, hogy teljes mértékben többfunkciós legyen, így például minden évben ott van a Debreceni Egyetem azon eseménye, ahol mintegy 22 ezer ember ül végig egy többórás műsort, ez a yoUDay; vagy ott van a vi-rágkarneváli záróesemény, ahol több alkalommal is teltház van; illetve a debreceni Nagyerdei Stadionban és a közvetlen környezetében van minden évben a Campus Fesztivál, amely látogatóinak a száma most már százezer fölött van. Tehát egy sor olyan esemény van, amely szintén bevételt termel a stadionnak. Ezért - még egyszer mondom: rosszul tudja - a debre-ceni stadion nyereséges. De van más labdarúgó-sta-dion is, amely nyereséges.

Illetve a másik, amit hadd mondjak el, hogy en-gedje meg, hogy én Debrecen valódi nagyvárosnak

lássam, és a Loki, a város csapata az NB I. résztvevője. Ön azt mondta, hogy a valódi nagyvárosok nincsenek benn az NB I.-ben. Debrecen mindenképpen valódi nagyvárosnak látom, Székesfehérvárt is, amely most éppen bajnokcsapatot ad, és vannak kisvárosok is, de vannak valódi nagyvárosok. Sőt, engedjék meg, hogy én Miskolcot is valódi nagyvárosnak lássam, és a DVTK képviseli a labdarúgócsapatával a sportot.

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most normál időkeretben megadom a szót Szilágyi György képviselő úrnak.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Örülök Kósa Lajos felszólalásának, hiszen példaértékű lehet akkor ezek szerint Debrecen városa majd az elkövetkezendő időszakban, ahol majd nem kell a taóból stadionfenntartásra pénzeket igényelniük. Ezzel is spóroltunk a költségvetésnek. Bár több ilyen város lenne!

Ha már Gréczy Zsolt szavaira válaszolt, és Gréczy Zsolt - ehhez is csak egy megjegyzés - a nézőszámokat emlegette a labdarúgó-mérkőzéseknél, erre biztos az lenne a fideszes válasz, kedves képviselőtársam, hogy nemcsak a mennyiség számít ám, hanem a minőség is. Gondoljunk bele, hogy hosszú napokon-heteken keresztül az egész magyar futballtársadalom abban a lázban égett, hogy a NER két csúcscsapatának a rangadóján, a Felcsút-Kisvárdai mérkőzésen 61 vagy 62 néző volt. Ezen óriási viták voltak egyébként. De nem mindig csak a mennyiség, hanem a minőség is, hiszen a 61 néző között azért milyen személyiségek is lehetnek... De ezt csak zárójelben tettem hozzá.

Térjünk vissza akkor ehhez a szerteágazó törvényjavaslathoz, ezért szeretném folytatni a vezérszónoki felszólalásom után most mással. Térjünk rá a sportszerződésekre, valamint az amatőr és a profi sport szétválasztására, ami, meglátjuk, mennyire érvényesül ezzel a módosítással kapcsolatban.

A hatályos sporttörvény értelmében a hivatásos sportoló csak sportvállalkozással köthet sportszerződést. Ezen szabályozás koncepciója az volt, hogy egyértelműen szétválasztásra kerülhessen a professzionális sport és az amatőr sport. Ezt a koncepciót kuszálja össze a jelenlegi módosító javaslat, amely a 6. §-ban foglalt változtatással lehetővé teszi, hogy hivatásos sportolók, azaz olyan személyek, akik foglalkozásszerűen, jövedelemszerző céllal versenyeznek, sportegyesületekkel is köthessenek sportszerződést. Álláspontom szerint a módosítás nem szolgálja a sportfinanszírozást és az azzal történő elszámolás rendszerének tisztulását, illetve átláthatóságát.

Az amatőr sport és a profi vagy hivatásos sport szétválasztása alapkövetelmény, hiszen más a két terület feladata, társadalmi szerepe és gazdasági jelentősége. E két területet összekeverni véleményem szerint súlyos szakmai hiba. A módosítás indoklása arra hivatkozik, hogy a változásra azért van szükség, mert a különféle állami támogatások miatt ma már a sportegyesületek is képesek arra, hogy profi versenyzőket

szerződtesse. Ez ugyan tény, de vajon kívánatos-e a sport és a társadalom kapcsolatának szempontjából? A sportegyesületeket éppen az különbözteti meg a sportvállalkozásoktól, hogy nem törekszenek nyereségre. Az utánpótlás-nevelést, a közösségépítést és a társadalmi szemléletformálást az amatőr sport megvalósítása és kereteinek biztosítása által végzik. Ezzel szemben a sportvállalkozások kimondott célja a profi versenysport megvalósítása és kereteinek biztosítása az anyagi haszonszerzés céljával. Véleményem szerint, ha az amatőr sportnak otthont adó egyesületek számára lehetővé tesszük a profi versenyzőkkel való sportszerződések megkötését, akkor ezzel csak annyit érünk el, hogy ezen egyesületek forrásainak egy részét az amatőr sporttól a profi versenyzés felé tereljük, ami alapvetően ellentétes a hatályos sporttörvény koncepciójával, a magyar sport érdekével, illetve a józan észszel.

A módosító javaslat a 8. §-ban a sporttörvénybe bevezetni tervezi a sportakadémia fogalmát, mint külön nevesített sportszervezettípust. Erről már mások is beszéltek. A sportakadémia szervezettípus feladatai között a módosító javaslat kiemeli a sportág-specifikusságot, a kiemelkedően magas színvonalú utánpótlás-nevelést, sporttudományos, sportegészségügyi, infrastrukturális és sportmenedzsment-szolgáltatásokat és a versenyzők magas szintű sportszakmai felkészítést. Ezeket a feladatokat a jelenlegi szervezeti kategóriákba tartozó szervezetek, például a sportiskolák vagy az utánpótlás-nevelés fejlesztését végző alapítványok látják el. Természetesen a profi versenyzők versenyekre történő felkészítése nem ezen intézmények, hanem a sportvállalkozások feladata a hatályos szabályozás szerint. A bevezetni tervezett sportakadémia tehát egy olyan szervezet, amelyben keveredik ismét az amatőr és a profi sport, keveredik az üzlet és az állami szerepvállalás.

A sportfinanszírozás elmúlt években tapasztalt átláthatatlansága, illetve ellenőrizhetetlensége csak tovább fokozódik az új szervezeti kategória bevezetésével. Az új kategória révén egyértelműen arra nyílik majd lehetőség, hogy a kormányzat a számára kedves intézményeknek, sportágaknak, illetve személyeknek ellenőrizhetetlen módon juttasson forrásokat. Ez nem szolgálja a magyar sport fejlődését, ez nem szolgálja az egészséges aktív életmód terjedését, a módosító javaslatban foglalt sportakadémia mint intézményi forma nem hoz újat a meglévő intézményi kategóriákhoz képest, ezért a törvénybe foglalása ellentétes mind a jogalkotási törvénnyel, mind a józan ésszel. A jelenleg is létező intézményi kategóriák bővítése csak jogbizonytalanságot és az átláthatatlanságot növeli, ami az élet semmilyen területén nemkívánatos jelenség, különösen nem a sportban.

Beszéljünk kicsit a taóról és az akadémiákról! A gombamód szaporodó és üzemeltethetetlen labdarúgó-stadionok minden magyar választópolgárt emlékeztetnek kedves vezetőnk hobbijára. Önmagában ez a jelenség is komoly társadalmi és pénzügyi problémák forrása lesz a későbbiekben, mint amit láttunk

jelenleg is a benyújtott törvénymódosító kapcsán. Azonban ha ez az örültség más sportágakra is hatással van, az hirtelen sokkal több embert érint. A tao megjelenése a sportban rengeteg olyan hatással járt, amelyre a Jobbik évekkal ezelőtt felhívta a figyelmet, és a fideszes képviselőtársak csak nevetgéltek a szakmai felvetéseinken. Azóta az idő minket igazolt, és egypár dologban belátták hibájukat, természetesen nem önkritikával élve.

A tao módosításán kívül a másik probléma, ami ugyancsak a teljes magyar sportot érinteni fogja, az a teljesen értelmetlen akadémia-rendszer kiépítése. Kedves vezetőnket bizonyára meggyőzték, hogy a kiválóan működő magyar futballakadémiákhoz hasonlóan be kell vezetni a látvány-csapatsportágakban és a 16 kiemelt sportágban az akadémia-rendszert. Képviselőtársaim, egy dologban biztosak lehetnek. Ha bevezetésre kerül a magyar sportéletben ez a fajta sportszervezet, akkor most még sikeres sportágaink is a magyar futball szintjére fognak süllyedni.

A törvénymódosítóban az akadémiákra meghatározott feltételek egyike sem olyan, amit egy jól működő sportegyesülettől nem várna el az ember. Miért van szükség mégis arra, hogy szakmailag nem indokolt intézményeket hozzunk létre? A cél itt is az, hogy értelmetlen és a sportszakmai munkában nem hasznosuló beruházások révén a fideszes haveri körök, cégek gazdagodjanak.

A sportági szakszövetségek viszont sarokba lesznek szorítva. Szakmailag tudják, hogy teljesen értelmetlen az ilyen jellegű akadémiák létrehozása, a magyar sport erejét a már működő sportági műhelyek adják, amelyek általában jól működő sportegyesütekhez kapcsolódnak, létrehozni központilag és ezzel pénzügyi és infrastrukturális előnybe hozni edzőket, versenyzőket másokkal szemben, a sportágak halálát fogja jelenteni.

A kormány szándékával éppen ellentétes lépésre lenne szükség. Diverzifikálni kellene a támogatásokat, centralizálás helyett decentralizálni a támogatásokat, nem egy-egy értelmetlen presztízsberuházásra költeni, hanem a sportágfejlesztési támogatásokat kellene növelni, ezzel például a vidéki klubokat támogatni, a szülők terheit csökkenteni.

Az előttünk fekvő javaslat nemcsak a csapat-sportágakra lesz negatív hatással, gondoljunk itt például a Mocsai-féle Kézilabda Akadémiára, hanem elsősorban az egyéni sportágakat fogja érinteni, ahol edző-versenyző kapcsolatok mehetnek tönkre egy-egy akadémia létrejöttével; illetve nem támogatott műhelyek szűnhetnek meg. A sportági szakszövetségek Magyarországon kiszolgáltatott helyzetben vannak, szakmai véleményükre senki sem kíváncsi, sok szövetségnek az egyetlen lehetősége, hogy pluszforráshoz jusson, az, ha belép az akadémia-rendszerbe, annak ellenére is, hogy szakmailag semmilyen egyeztetés nem folyt erről a szövetségekben.

A törvénymódosítás felhatalmazza a kormányt arra, hogy rendeletben állapítsa meg a sportakadé-

miai minősítés megszerzésének feltételeit és eljárásrendjét. A 2019. évi elfogadott költségvetésben is szerepelnek elkülönített források akadémiákra, az országos sportági szakszövetségek akadémiai rendszerének kialakítása címen több mint 7 milliárd forint öszszeggel.

(18.50)

Ez az összeg nem hirtelen lett kitalálva, több országos sportági szakszövetség már az EMMI sportálmunkatárságának segítségével a kormány elé nyújtott be konkrét akadémiai előterjesztéseket. Amennyiben nem létezik még az a kormányhatározat, amely a feltételeket meghatározta volna, vajon mi alapján készültek ezek az anyagok, illetve mi alapján került be a több mint 7 milliárdos tétel a jövő évi költségvetésbe, amelyre az adott sportági szakszövetségek már 2017-ben beadtak pályázatokat? Ez egy nagyon lényeges kérdés, államtitkár asszony, hiszen ez egy elég érdekes állapot.

Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Ha látni akarjuk, hogy milyen a magyar kormány elképzelése egy-egy akadémiáról, akkor engedjék meg, hogy egyet bemutassak. Vessünk egy pillantást a magyar csodára, a kisvárdai teniszakadémia terveire. Elsőnek már felmerül az átlag választópolgárban az a kérdés, hogy pont Kisvárdán van kereslet egy teniszakadémiára? Tehát miért nem Nyíregyházán, mondjuk, ahol Fucsovics Márton ismerkedett meg a sportág alapjaival?

Bizonyára fideszes körökben a kisvárdai tenisz méltán híres, az akadémia egy gyönyörű helyen, egy halastó partján épült, bruttó 3 milliárd forintból. Sportszakmai szempontok nem hátráltatták a tervezést természetesen, így valósulhatott meg, hogy tornateremmel nem rendelkezik majd a létesítmény. Helyette van egy betonburkolatú sportfolyosó, helyette viszont lesz 10 milliós luxusjakuzzi, bár, klubhelyiség, kültéri úszómedence, VIP-részleg. Természetesen a wellness-részleget csak a VIP-vendégek használhatják majd. A VIP-vendégek bizonyára nem akarják megerőltetni magukat, ezért konditermet felesleges is volt tervezni az akadémiára, és önökkel ellentétben nem szeretek elvileg populista szólamokat hangoztatni, de 3 milliárd forintból a teljes magyar vidéki teniszéletet fel lehetett volna virágoztatni.

Kérdezzék csak meg a teniszegyesületeket, mit jelentett volna ez a pénz a sportágnak. A szomorú az, hogy önök ezt a törvénymódosítást meg fogják szavazni, és ezt a szemléletet fogják elterjeszteni a többi sportágban is.

Szeretnék még beszélni majd két dologról, az első - és nem tudom, hogy bele fogok-e fézni megint az időbe, akkor majd lehet, hogy ismételtlen kérem képviselőtársaim türelmét -, az egyik, ami nincs benne ebben a törvénymódosító javaslatban, hiszen mi vártuk képviselőtársaimmal, hogy bele fog kerülni, hiszen a választások során Orbán Viktor tett egy olyan

ígéretet, amiről úgy gondoltuk, hogy be is lehetne tartani.

Történt ugyanis, hogy Orbán Viktor - mert beszéltek a biztonságról meg a szurkolókról, meg hasonlókról - Diósgyőrbe látogatott, és ott találkozott a diósgyőri szurkolókkal, akiknek azt az ígéretet tette a választások előtt, hogy ő bizony egyetért velük abban, hogy pirotechnikai eszközöket lehetne használni a stadionokban, mert ugye, nincs hangulat. Tehát ők sem tudják feltűzteni azt a 61 nézőt, aki kiment a Felsút-Kisvárdra meccsre, mennyivel jobb lenne a hangulat, hogyha lehetne pirotechnikai eszközöket használni, és ő megígérte, hogy a választások után (*Magyar Zoltán: Így van!*) lehet majd pirotechnikai eszközöket használni. Most vártunk, vártunk, eltelt több hónap, nem lehetett, beadtunk mi egy módosító javaslatot, hogy segítsük Orbán Viktort és mégis legyenek esetleg pirotechnikai eszközök. Erre lehetne egyébként normális és biztonságos megoldást találni. Valahogy, hogy, hogy nem, a fideszes képviselők a Kulturális bizottság ülésén szembementek bölcs vezetőnk iránymutatásával, és leszavazták ezt a módosító javaslatot. Tehát vártuk, hogy esetleg majd most bejön, hogy ne egy jobbikos képviselő által beadott módosítás legyen a sporttörvényen, de hiába vártuk, nem, nem és nem érkezett meg ide ez a javaslat.

Mondom még egyszer: elnézést kérek önöktől, megígérem, hogy a következő részben már rövid lesznek, hiszen egyetlenegy olyan felesleges dolog van még ebben a törvényben, amit én nem is értek, hogy egyáltalán hogy került bele, miért került bele, nem változtat semmin. Ez a közreműködő fogalmát határozza meg. Az én véleményem szerint ez semmin nem változtat, és majd még egy-két mondatot néhány paragrafusról mondanék az elkövetkezendő időszakban. De kérem államtitkár asszonyt, hogy a hátralévő időszakban, amíg esetleg majd a módosításokkal lehet foglalkozni, fontolják meg bölcs vezetőnk iránymutatását, és esetleg nézzük meg, hogyan lehetne pirotechnikai eszközöket használni a stadionokban. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. (*Taps a Jobbik soraiban.*)

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most megadom a szót normál időkeretben Kósa Lajos képviselő úrnak.

KÓSA LAJOS (Fidesz): Köszönöm szépen. Elnök Úr! Tisztelt Ház! Nagy élvezettel hallgattam Szilágyi képviselőtársam fejtegetését. (*Derűltég. - Magyar Zoltán tapsol.*) Gondolom, a pirotechnikai eszközök használatával kapcsolatban kizárólag személyes tapasztalatokra támaszkodott, mint a valamikori hírkedett Fradi B-közép oszlopos tagja, Hypós Ferenc őszinte híve. De a helyzet az, hogy lám-lám, csak nem lehet... (*Szilágyi György: Én a barátja voltam, nem a híve!*) Híve és barátja, őszinte híve. Gratulálok hozzá! (*Szilágyi György: Köszönöm szépen.*)

Mindenesetre a helyzet az, hogy nem tudunk jót tenni, bár pont a Jobbikkal kapcsolatban, azt hiszem,

nincsen ilyen kormányzati vagy frakció-célkitűzés, csak arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy lám-lám, lehet persze ezt ironikusan is előadni, de van, amiben egyetértünk a miniszterelnök úrral, van, amiben pedig nem. (*Dr. Varga-Damm Andrea: Van olyan? Hoppá!*) Természetesen például a pirotechnikai eszközök használata a stadionokban az ilyen kérdés, én magam például, megvallom őszintén, ellenzem pirotechnikai eszközök használatát a stadionokban, kifejezetten veszélyesnek tartom, és azt gondolom, hogy egy labdarúgó-eseményt nagyszerű akciókkal fel lehet dobni, de ezek között a pirotechnikai eszközök alkalmazására inkább csak később gondolnék. Jobban örülnék annak, hogyha mondjuk, kulturáltan buzdítanak a szurkolók a csapatokat.

De ezzel csak azt akartam mondani, hogy lám-lám, nem kell mindenáron törni magukat, mert egész egyszerűen mi is úgy működünk, mint minden normális politikai erő: van, amiben egyetértünk, van, amiben vitatkozunk.

Amiben inkább hozzá szeretnék szólni, az az, amit az akadémiai rendszerről és az akadémiairól mondott képviselőtársam, mert abból, amit elmondott, világosan kitűnt, hogy a képviselőtársam az akadémiai rendszert nem nagyon érti. Legalábbis olyanoikat mondott, amelyek erősen alátámasztják ezt a vélekedést.

Ugyanis a helyzet az, hogy az akadémiai rendszer nagyon jelentősen különbözik az átlag sportegyesülettől. Ráadásul sportágspecifikus is, mert ahány sportág, annyiféle jól működő akadémiai rendszert lehet elképzelni. De az nagyon fontos, hogy míg az alapszabály az, hogy a sportegyesületeknél természetesen sportoló gyerekeket juttatunk infrastruktúrához, lehetőséghez, edzőhöz, az akadémiai rendszer attól jelentősen más, hogy egyébként ott biztosítani kell a gyermekeknek az ottlakását. Tehát sokkal inkább emlékeztet egy sportkollégiumra, mint egy átlag egyesületre, azt talán még Szilágyi képviselőtársam is tudja, hogy az átlag sportegyesületek bentlakást nem biztosítanak a sportolóknak, sem a gyerekeknek, sem a felnőtteknek. (*Szilágyi György: A sportiskolák sem!*) Magyarországon pedig, képzelje el, Szilágyi képviselőtársam, egy sor olyan sportág van, amely csak akkor tud eredményes lenni, hogyha egyébként akadémiai rendszerben próbálja, tehát ilyen sportkollégiumi rendszerben próbálja a versenyzőit felkészíteni, egészen egyszerűen azért, mert a magyar adottságok ezt teszik lehetővé.

Csak egy példát szeretnék mondani önnek: a magyar sortrek ma a világ vezetői között van. Nemrégén voltak a világkupaversenyek, nyugodtan mondhatom, hogy a nemzetek versenyében a negyedik helyet érték el, és rommá vertük a világot, fiúk, lányok egyaránt.

Magyarországon igazolt sortrekversenyző - ez a rövidpályás gyorskorcsolya - 105 van. 105! Dél-Koreában 300 ezer, Kínában milliós. Vagy a lehetőségeket tekintve: Kanada szintén erős ebben a sportágban, Kanadában a sortrekversenyzésre alkalmas pályák

száma 3 ezer, Magyarországon 22. És mégis megvertük Kanadát, megvertük Kínát, megvertük Dél-Koreát.

(19.00)

Ez kizárólag úgy lehetséges, hogy a sportág rendelkezésre álló erőforrásait koncentráljuk, és egyfajta akadémiai rendszerben próbáljuk ezt megcsinálni, mert egyébként nem tudunk lépést tartani azokkal az országokkal, akik mind a lélekszám méretében, mind a gazdasági erőforrásokban sokkal nagyobbak, mint mi.

Az akadémiai rendszert jelen esetben úgy kell elképzelni, ami tényleg nem hasonlít egy egyesülethez, hogy az oda behívott gyerekeknek teljes ellátást, kollégiumot, oktatást és napi felkészülést csinálunk, úgy egyébként, hogy a felkészülésükhöz igazodik az oktatási program is. Ez nagyon különbözik attól, amit egy átlagegyesület tud. Persze lehet valakinek az az álláspontja, hogy minek ez, mert egyébként Magyarország a sportsikerei nélkül is pont olyan ország, mint azzal, és itt jelentős különbség van közöttünk. Mi azt gondoljuk, hogy a magyar nemzeti identitás, a magyar közösségi érzés, a magyar habitus számára egyfajta közös gondolkodást, közös élményt, közös pontot jelentenek azok a sportsikerek, amelyeket egyébként a magyarok elérnek szerte a világon, és nyugodtan mondhatjuk, hogy Magyarország az olimpiai eredményesség tekintetében a világ tíz első nemzete között van. A tízben mi vagyunk a legkisebbek, mi vagyunk a legalacsonyabb GDP-vel rendelkezők, és mi vagyunk általában a leggyengébb erőforrásokkal rendelkezők a sportadottságokat tekintve.

Persze ki lehet emelni egy-egy akadémiai fejlesztésből látszólag irreálisnak látszó dolgokat - jakuzzi -, én viszont annak a híve vagyok, Szilágyi úr (*Szilágyi György a helyén ülve telefonál.*), hogy ha már akadémiát építünk, akkor azt csináljuk meg úgy, hogy a multifunkcionalitás is benne legyen. Önnek persze nem kell tudni, de például a Santa Monica Club a minta. Annak az a lényege, hogy olyan sportegyesületet működtetnek Santa Monicában, ahol az olimpiai bajnokokkal az egyébként pénzes polgárok együtt edzenek, mert nekik ez a presztízs, ahhoz viszont építenek jakuzzit is, de ebből tartják el magukat egyébként.

Tehát lehet azt kifogásolni, hogy az akadémiai rendszerben működtetni szándékozott kisvárdai komplexumban van bár, de ha egyébként a kisvárdai polgárok egy része, akinek van pénze, ettől gondolja azt, hogy akkor őneki ez egy klubélet, egy társadalmi, közösségi élet, és a versenyzőkkel együtt van, akkor azt gondolom, ezt meg kell tenni, mert ha az akadémiai rendszert nem úgy építjük meg, hogy beleépítjük azokat a lehetőségeket, amelyek adott esetben jövedelmet termelnek, akkor biztos, hogy a fenntartása sokkal többbe kerül.

Ezért én az akadémiai rendszert messzemenőig támogatom, és azért is tartom hasznosnak a törvényi szabályozást, mert ma tulajdonképpen az akadémiát

az különbözteti meg a nem akadémiától, hogy akadémiának hívják. Tehát ezzel az erővel az Akadémia utcában lévő edzőterem is akadémiai sportközpont, mert nincs semmifajta szabályrendszere annak, hogy finanszírozásban, működésben, akkreditációban mit lehet akadémiának nevezni és mit nem. Ebben az értelemben ez kifejezetten zavaró, mert vannak nagyon jól működő akadémiák, vannak nagyon jól működő műhelyek, amelyek sosem voltak akadémiák, de kiemelkedően teljesítettek, lásd a legendás szombathelyi dobóiskola, és természetesen vannak nagyon nagy egyesületek nagyon nagy finanszírozással, és semmi közük az akadémiához. Tehát hogy ebben valamelyest rendet teszünk, az szerintem kifejezetten támogató.

Még valamit szeretnék mondani, mert ez állandóan előkerül minden sporttal kapcsolatos vitában, ez az úgynevezett sportlétesítmények fejlesztésének, üzemeltetésének mikéntje. Ezt persze van, aki csak lefordítja egyszerű stadionkérdéssé, de egyébként ezt bonyolultabban is meg szokták fogalmazni.

Az alapnézőpontunk különböző. Mi azt gondoljuk, hogy a sport a kultúra szerves része, attól elválaszthatatlan (*Közbeszólás a Fidesz soraiból: Úgy van!*), ami azt jelenti, hogy a kulturális infrastruktúra fejlesztésének a részeként gondoljuk el a sportlétesítmények fejlesztését is. És nem kérdezzük meg, hogy mi az ördögnek építünk magyar Természettudományi Múzeumot, ha csak 140 ezer látogató van egy évben, a debreceni állatkertben 500 ezer egy rosszabb évben; akkor az egészet dobjuk ki, adjuk el a csontokat, a dinókat, nem tudom, micsodákat, mert ez aztán nem hozza a pénzt, helyette csináljunk kilóruhavásárt, az hozza a pénzt.

Csak azt gondoljuk, hogy a kultúrát nem így kell mérni, azt gondoljuk, hogy a Magyar Nemzeti Galériát akkor is üzemeltetni kell, ha a benne összegyűjtött csodálatos anyagnak a 80 százalékát sose állították ki. Ez tény, mint ahogy a múzeumokban összegyűjtött anyagok döntő többségét nem szokták kiállítani, mert olyan mennyiségű anyag keletkezik régészeti, vásárlásban, amire nincs elég kapacitás, de ettől nem gondolnám azt, hogy akkor amit nem állítunk ki soha, az minek, adjuk el, abból is befolyik a pénz.

Mint ahogy azt gondolom, Operát is kell működtetni, sose lesz nyereséges, és mindig majd számon lehet kérni, hogy a színpadra állítás több száz millió, adott esetben milliárdos költségeihez képest néhány száz látogató van, és annak a fele külföldi vagy a nagyobb fele külföldi, aki betéved az Operába - minek ez? Minek ez? Adjuk el, biztos tud valaki egy jó szállodai befektetőt hozni.

Na most, a helyzet az, hogy nem így gondolkodunk. Képzeljék el, ha az a nézőpontunk - egyébként ezt nem mi találtuk fel, talán önök is értesültek róla, hogy volt egy antikvitás és abban egy görög felfogás, ami egyébként a testkultúrát a kultúra részeként fogta fel, sőt azt mondta, ha nem tudsz úszni, akkor műveletlen vagy. Tehát mi azt gondoljuk, hogy igenis, a

sportlétesítmények fejlesztése a kulturális létesítmények körébe tartozik. Az egy másik történet egyébként, hogy adott esetben kulturális létesítményben lehet jövedelemtermelő eseményt is rendezni. Miért ne? A debreceni Modemben, az egy kiállítótér, például ki szoktuk adni magát a kiállítási teret a kiállításal együtt - mindig megkérdezzük, hogy engedélyt adnak-e hozzá - például vállalati fogadásokra. Az nem kulturális esemény, de hozza a pénzt, egyébként a vállalatoknak meg presztízs, szeretik.

Na most, a helyzet az, hogy ez ne tévessze meg önöket a tekintetben, hogy a világon mindenütt, egyébként még talán az Egyesült Államokban is, viszont az már aztán tényleg nem sport, hanem szórakoztatóipar, a nagy bajnokságok infrastruktúráját leszámítva, a sportinfrastruktúra-fejlesztés nem nyereséges, még a Bernabéu Stadion építése sem hozta be a pénzt, a Wembley-ről nem is beszélve. Ezzel együtt nem tanácsolnám azt a katalánoknak, hogy bontsák el, mi a fenének, ezen csak buknak (*Derültség.*), mert egész jó, amit csinálnak, és egyébként az a katalán öntudatnak szintén szerves része.

Tehát az alapvető vita a tisztelt képviselőtársaim között az, hogy mi azt gondoljuk, és következetesen ezt a magatartást visszük végig a létesítményfejlesztésben meg a hozzáállásban - ezért értelmes egyébként a taót kinyitni a fenntartás számára, mint ahogy szerintem értelmes a kulturális létesítmények szempontjából is az állami finanszírozást mindig újragondolni és támogatni, a forint-fillér támogatást a színházak fenntartásában, és a többi, és a többi -, tehát hogy a kultúra egy olyan dolog, amit nem piacositva, piaci alapon képzelünk el.

Na most, mindenki, aki a stadion feleslegessége mellett érvel, implicite, mert szégyelli bevallani, igazából azt gondolja, hogy a sport nem a kultúra része, ezért különállóként kell kezelni, mint az Operát. Azt mondani, hogy zárjuk be az Operát, mert drága és minek, és nem hozza a pénzt, az ciki, viszont az a helyzet, hogy akkor következetesnek kell lenni. Ez egy érvényes álláspont, vitatkozzunk róla. Önök nyilvánvalóan azon az alapálláson vannak elvi alapon, és ebből vezetik le ezt az egész stadion- meg sportinfrastruktúra-kérdést, hogy valamiért a sport és a testművelés nem az emberi kultúra része, hanem valami más. Lehet így is megélni a világot, de mi azt gondoljuk, még egyszer mondom, hogy a sport és ezért a sportingatlan-fejlesztés is a kultúra része. Nem véletlen, hogy a sport nem sportbizniszalapon van valamilyen gazdasági minisztériumban vagy önállóan, hanem az Emberi Erőforrások Minisztériumában, tehát még ez a nyilvánvaló szervezeti megoldás is ezt kifejezi.

Mindezt azért szerettem volna elmondani, mert ha néha ezt nem mondjuk el, akkor mindig összekeveredik a végén az az érvelés, amit önök mondanak, hogy minek az a sok sportlétesítmény, hiszen ritkák benne az események, meg egyébként is kevés benne a néző, de azt nem teszik hozzá, hogy ezzel egyébként azt az alapállást képviselik, hogy a sport nem az emberi kultúra része. Mi azt gondoljuk, hogy az emberi

kultúra része, ezért egyébként a stadion megítélése ilyen értelemben, elvi alapon az Operaház, illetőleg a Nemzeti Galéria, vagy még mondhatnék jó néhány dolgot, alapján ítélni meg.

(19.10)

Ha önök ezt feleslegesnek gondolják, ez is egy érvényes álláspont, és egyébként biztos van ország, ahol nincs operaház, viszont van helyette kilós ruhabálás vásár, de úgy is lehet élni. Mi mégis azt gondoljuk, hogy a mi alapállásunk szerint szeretnénk a sportlétesítmények fejlesztéséhez hozzáállni. Köszönöm szépen a figyelmet. (*Taps a kormánypartok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most megadom a szót Szilágyi György képviselő úrnak.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Megpróbáltam tényleg nagyon figyelni Kósa Lajosra, mégiscsak a Fidesz egyik vezető politikusról beszélünk (*Kósa Lajos: Köszönöm szépen.*), az egyik sportági szakszövetség vezetőjéről, próbáltam követni, de nem nagyon tudtam, tehát nem értettem, képviselő úr, hogy ön a sportról beszél folyamatosan... (*Közbeszólások a Fidesz soraiból.*) - a sportról beszél folyamatosan, és azt mondja, hogy a Bernabéu Stadiont nehogy lebontsák a katalánok. Képviselő úr, az a Camp Nou, az a Barcelona, a Bernabéu, az a Real Madrid (*Kósa Lajos: Igaza van!*) - egyszer. Aztán megtudhattuk öntől azt is, hogy Santa Monica az új Kisvárd. Hát, ennek abszolút örülök, hogy ilyen fejlődés ment végbe Kisvárdán, hogy most már ön a kisvárdai teniszakadémiát Santa Monica-i beruházásokkal hozza kapcsolatba. (*Közbeszólás a Jobbik soraiból.*)

Az a baj, képviselő úr, hogy amikor önök elkezdtek építeni (*Kósa Lajos: Santa Monica kisváros egyébként!*) ezeket a stadionokat és ezeket a létesítményeket, és itt a parlamentben vitatkoztunk ezekről a látványberuházásokról, és a Jobbik frakciója felhívta az önök figyelmét arra, hogy talán körültekintőbben kellene ennyi beruházást csinálni, mert egyébként - ha már külföldre hivatkozik -, tudja, külföldön úgy terveznek egy új sportlétesítményt, hogy a 30 százalék nagyjából az építési és a tervezési költség, és a 70 százalék utána az üzemeltetés, csak maguk nem foglalkoztak az üzemeltetés kérdésével. Akkor még önök azt mondták, hogy nem lesz itt semmi probléma, tele lesznek a stadionok, és lesznek bevételek meg kiegészítő rendezvények és minden egyéb, csak aztán azzal kellett szembesülniük, hogy Magyarországon ehhez - mert ez egy szakma, a sportlétesítmények üzemeltetése - nem nagyon ért senki, és mivel nem nagyon ért hozzá senki, ezért fordulhattak elő olyan felettébb problémás esetek, mint hogy felhúztak egy stadiont Szombathelyre, amit utána majdnem hogy a sportolók nem tudtak birtokba venni, mert nem volt üzemeltető, hosszú időn keresztül keresték azt a pénzt, amivel ezt a stadiont üzemeltetni tudják.

Aztán ne hogy azt mondja nekem, képviselő úr, hogy a sportlétesítmények építésébe, mondjuk, belefér egy sportcsarnok 25 milliárd forintért, tudja, amit Orbán Viktor letagadott, mert azt mondta, hogy á, de hogy, hát még a kormány nem döntött róla. Persze, én gondolom, hogy a székesfehérvári önkormányzat annyira buta, hogy nem egyeztet a kormánnyal, a kormány tudta nélkül kiír egy közbeszerzési pályázatot egy 25 milliárd forintos, 25 000 millió forintos sportcsarnoképítésre, amit ráadásul meg is nyer Garancsi István cége, és a kormány erről nem tud, majd biztos nem fogják engedélyezni! Tudja, mit jelent egy sportcsarnoképítésnél 25 milliárd forint? 3-3,5 milliárdból fel lehetne építeni nagyjából egy sportcsarnokot, végünk egy szuper sportcsarnokot, akkor is kétszeres-háromszoros az ára. 25 milliárd forint? 22-be került az Üllői úti stadion, a komplett Üllői úti stadion 22, ez meg 25 milliárd? Ezt, ezt a létesítményt fenn lehet majd tartani? Ennek az üzemeltetése megfelelő lesz?

Hát, itt jönnek a problémák, hogy amikor mi erre felhívtuk az önök figyelmét, akkor önök azt mondták, hogy ne, üljenek le, majd mi tudjuk. Aztán nem tudták. Aztán ott tartunk, hogy most a taóból kell majd ezeket pótolni, a taóból, ami közpénz, tehát ne felejtjük el, mert hajlamosak ezt elfelejteni, hogy a tao mindannyiunk és valamennyiünk pénze, amit nem fizetnek be különböző cégek.

Aztán, ugye, azt mondta még, hogy az akadémiai rendszer mennyiben különbözik, merthogy Magyarországon ilyenek nem voltak. Hát, énszerintem ön is emlékszik még a bentlakásos sportiskolákra (*Dr. Varga-Damm Andrea: Bizony ám!*), az ugyanaz volt. (*Dr. Varga-Damm Andrea: A KSI is!*) Bentlakásos sportiskola, semmiben nem különbözött. Megvoltak azok az intézményi keretek, csak önök megpróbálják ezeket most akadémiai rendszernek hívni.

A másik, hogy az akadémiai rendszer mennyire sikeres: mondjon már nekem egy példát arra (*Kósa Lajos dr. Szabó Tündével egyeztetet.*) - biztos tud, ha majd figyel -, hogy melyik volt az az akadémia Magyarországon, amelyik a legtöbb taotámogatást tudta elvinni az elmúlt évek során! Segítek önnek: a felcsúti akadémia volt. És vajon mondja már nekem, hogy erről a felcsúti akadémiáról most hány fiatal játszik a felnőttcsapatban, hány fiatal tudott ez az akadémia ezzel a nagyon fontos nevelési módszerrel kinevelni? (*Dr. Lukács László György: Nullát!*) Nullát, így van, nullát. Igazolnak helyette játékosokat és hasonlókat. Akkor biztos, hogy ez az akadémiai rendszer nagyon jól működik és megfelelő.

Aztán... - nem is akarok végül is belemenni még itt mélyebben ezekbe a kérdésekbe, mert, mondom még egyszer, én úgy érzem, hogy ön most itt mondott nagyon nagy dolgokat meg nagyon jó dolgokat, aztán kevert mindenféle olyat, amit nem kellett volna, de egyetlenegy lényeges dolgot viszont mondott. Ha már önöknek ennyire fontos a sport, és mi ezt támogattuk volna, ha ennyi pénzt költenek a sportra, ennyi pénzt költenek sportlétesítményekre, akadémiaikra meg mindenre, akkor árulják már el nekem, hogy miért is

csak egy államtitkársági szinten működtetik a sportot! Miért nem adják meg a sportnak azt a rangot, hogy minisztériumi szinten lehessen a sporttal foglalkozni? Miért kell berakni az EMMI alá, államtitkársági szinten működtetni egy ilyen nagy volumenű és ennyire fontos témát önöknek? Mi támogatnánk, hogy önálló sportminisztérium legyen, ne „államtitkár asszony”-t kelljen mondanom, hanem „miniszter asszony”-t, mondjuk (*Németh Szilárd István: Naaa!*), és ne legyen meghatározva egy csomó dolog az EMMI részéről. (*Németh Szilárd Istvánnak:*) Miért, ez önnek nem tetszik, képviselő úr? (*Derűtség az ellenzéki pártok soraiban.*) Nem, csak kérdezem, mert annyira morgott, de ön mégiscsak egy másik szövetségnek, szakági sportszövetségnek az elnöke, a Birkózó Szövetség elnökéről beszélünk, én nem is értem az ilyen reakciókat. Én támogatnám, hogy miniszter asszony legyen (*Közbeszólások az ellenzék soraiból.*), ön nem ezek szerint, de ez mindegy, maradjunk ennyiben!

Na most, beszéljünk arról akkor, amit szerettem volna elmondani, hogy van egy olyan teljesen felesleges rész ebben a javaslatban, amit nem is értek, hogy egyáltalán miért kellett beírni. Ez a módosító javaslat be kívánja emelni a törvénybe a közreműködő fogalmát. A közreműködő, ugye, egy olyan személy, aki ma is létezik, a feladata az, hogy segítse a sportrendezvény szervezőjét, a módosító javaslat leírja, hogy ezt a személyt a rendezvény szervezője különféle jogviszony keretében foglalkoztathatja, akár önkéntesen, akár fizetésért, de nem szól arról, hogy ezen személynek bármiféle speciális képzettségi vagy kompetenciafeltételeknek meg kéne felelnie. Arról sem szól a módosító javaslat, hogy ennek a bizonyos közreműködő személynek valamiféle különleges felelőssége volna a sportrendezvény lebonyolításával kapcsolatban.

Felmerül a kérdés, hogy ha a közreműködő személye már ma is létezik, őt a rendezvény szervezője ma is valamilyen jogviszony keretében vagy akár önkéntes segítőként vonja be, illetve ma sincs ezen személyekkel szemben semmiféle különös alkalmassági vagy felelősségi követelmény, akkor miért kell ezt beemlíteni a sporttörvénybe.

Ezen módosító javaslat egy ismételt felesleges jogalkotási aktus, ami sajnos jellemző a jelenlegi gyakorlatra, ami szinte kényszeresen igyekszik hizlalni a bürokráciát és a szabályok számát. A módosító javaslat nem tartalmaz új információt, nem hordoz új elemet, illetve nem határoz meg új, jelenleg még nem létező szabályt, tehát véleményem szerint teljesen felesleges, éppen ezért nem is értem, hogy miért került ide bele.

Még két lényeges dologról szeretnék beszélni, és szeretnék megkérdezni. A 32. §-nál, amikor azt mondják, hogy a rendezőkkel kapcsolatban milyen kritériumokat kívánnak felállítani, és azt mondják, hogy: „...lebonyolításával kapcsolatos előírásokat tartalmazó szabályzatában meghatározott gyakorisággal, de legalább ötévente egy alkalommal a sportrendezvények biztosítására szakirányú továbbképzés keretében felkészített

rendezőt kell megbízni”, itt én aggályosnak tartom, hogy a szakirányú továbbképzést az egy évről, eddig egy év volt, egy évről öt évre módosítja, idáig évente kellett részt venniük továbbképzésen, most ez elég öt-évente. Annyi mindent engednek nekik, hogy ezt nem lehet véleményem szerint enyhíteni, főleg nem úgy, hogy tudják, hogy benne van a sporttörvényben, ha a sportrendezvényen a rendőrség nincs jelen, a szervező a visszatartásról önállóan dönthet, tehát komoly jogkörökkel rendelkező szervezetekről beszélünk, amelyek most majd ötévente kell hogy bármilyen módon bármit tegyenek.

Aztán van még egy lényeges része, a 42. §, itt a különböző olimpiai eseményekkel kapcsolatosan sorolják fel, hogy mely eseményekről van szó, és nem értem, a Strand Világjátékok miért van külön kiemelve. Várható, hogy a különféle multisportjátékok száma növekedni fog a jövőben, ilyen mondjuk, a Witch Games is, nem mellesleg, ha ide bekerült a Witch Games, akkor az Urban Gamesnek is illet volna véleményem szerint bekerülnie, aminek a megrendezésére Fürjes Balázs és Budapest már be is jelentkezett. Tehát mi erre is beadtunk egy módosító javaslatot, kérem majd az államtitkár asszonyt, hogy esetleg ezt is fontolják meg.

(19.20)

Összefoglalva tehát megállapítható, hogy az előtünk fekvő törvényjavaslat a technikai jellegű, illetve a nemzetközi kötelezettségek harmonizálásával kapcsolatos módosításokon túl koncepciótlan, kusza, és néhány helyen felesleges. A jelenleg hatályos törvény alapján kialakult gyakorlat problémáira nem ad választ, azokat nem oldja meg a sportot negatívan befolyásoló jelenségekre, mint például az átláthatatlan finanszírozásra, a társadalmi érdeklődés csökkenésére, a gyermekek és a fiatalok sporttól való elfordulására nem ad választ, nem kíván lehetséges megoldásokat, sőt ezeket teljesen figyelmen kívül hagyja.

Az előtünk fekvő törvényjavaslat ismételtén jó példája annak, hogy a jelenlegi kormányzat figyelmen kívül hagyja a valós társadalmi és közösségi igényeket, csak és kizárólag a saját önös céljait szolgálja. Ehhez a törvényalkotást eszközként igyekszik használni, eszközként használják sajnos.

Úgy gondolom, a sportot nemcsak anyagiakban kellene támogatni, hanem ennél sokkal több figyelmet, sokkal több szakmaiságot kellene hogy kapjon. És itt most félreértés ne essék, nem államtitkár asszonyra gondoltam, hanem arra a környezetre, ami mondjuk, államtitkár asszonyt körbeveszi, és amelyben kérdés, hogy mennyire tudja érvényesíteni a saját akaratát.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most megadom a szót Gréczy Zsoltnak, a DK képviselőjének.

GRÉCZY ZSOLT (DK): Köszönöm a szót, elnök úr. Csak két-három egész rövid megjegyzés. Ha már Kósa Lajos úgy gondolja, hogy csak a Fidesz tudja, hogy a sport és a kultúra szervesen összetartozik, azért szeretnék néhány dolgot jelezni, hogy milyen költségek mennek el itt. Az új Bernabéu Stadion, ha székekre lebontjuk, akkor kevesebbe fog kerülni, mint az új Puskás Stadion. De nyilván a spanyolok nem értenek a tervezéshez, vagy nem Garancsi Istvánnal és környezetével terveztetik a stadionokat.

Szeretném jelezni, hogy a magyar stadionépítés látszólag lehet a kultúra része, lehet a sport része, valójában ez fideszes üzleti körök meggazdagodását szolgálja, semmilyen más célt nem szolgál. Amikor ezeket a stadionokat megtervezték, akkor pontosan tudták önök is, hogy ezekben nem lesz ennyi néző, mint amennyit terveztek, mint amennyi széket oda beletettek. Az az igazság, hogy itt bizonyos körök nagyon-nagyon sok pénzt és nagyon sok milliárdot kasszáltak ezen.

A kultúrához azért sincsen köze ennek, és azért nem értettem Kósa képviselőtársam szavait, mert operaházra valóban szükség van, de ép ésszel azt senki nem gondolhatja, hogy csak azért, mert az éppen aktuális miniszterelnök egy 1800 fős faluból származik, oda föl kell húzni egy 3500-as stadiont. Az elmebeteg dolog, ezt állapítsuk meg! Ez nem normális. Utoljára egy román diktátor, aki '89-ben halálozott el nem természetes körülmények között, ő épített a falujában egy harmincezres stadiont, és azt most benőtte már a gaz meg minden, mert az idő eldöntötte az ő sorsát is.

A másik pedig - és államtitkár asszonyt szeretném egy dologra kérni -, hogy van egy ilyen javaslat, hogy a sportolók arcképét lehessen használni bizonyos népszerűsítéshez. Én ez ügyben Szilágyi Áron esete után különösen óvatos lennék. Mégiscsak egy kétszeres olimpiai bajnok kardozóról beszélünk, akit méltatlan módon Orbán Viktor kedvenc gázszerelőjének ruházati boltjához varrtak oda, és ettől ő nem volt nagyon boldog, mert a személyes szponzorai ettől megsértődtek teljes joggal. Úgyhogy ez ügyben azt gondolom, hogy különös körülmétekintés javallott lesz. Köszönöm. *(Taps az ellenzéki pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Kérdezem, hogy kíván-e még valaki hozzászólni a vitához. *(Senki sem jelentkezik.)* Nem látok jelentkezőt, így az általános vitát lezárom. Megkérdezem Szabó Tünde államtitkár asszonyt, hogy kíván-e válaszolni az elhangzottakra. *(Jelzésre:)* Jelzi, hogy igen. Öné a szó.

DR. SZABÓ TÜNDE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A hozzászólások is azt igazolják, hogy egy mindenkit nagyon-nagyon érdeklő és érdeklődésre méltó témakörnél vagyunk, a sport területén. Azt hiszem, hogy méltóképpen nevezte és kezeli a sportot stratégiai ágazatként a kormány.

Az is kiváltotta ezt a nagy érdeklődést, hogy igen, a kormány nagyon nagy fokban támogatja a sportot nem véletlenül, és elég, ha a közelmúlt sporteseményeire gondolunk, a magyar sikerekre. Mindenkit összekovácsol egy ilyen siker, akármelyik sportágra gondolunk, és a győzelem pedig, azt lehet mondani, hogy közös nevezőre hoz, és mondhatnánk, hogy nemzeti egységet teremt. Mi más lehetne a feladatunk tehát, mint ezt az erőforrást kihasználni és még inkább a társadalom építésébe és annak szolgálatába állítani.

Az ellenzéki képviselőtársaim által megfogalmazottakra pedig javasolom, hogy ne csak a sportsikereinknél legyünk úgymond közösen ott, hanem tényleg az időlegesen fáradságos munkában is és az odáig vezető úton is dolgozzunk együtt, és próbáljunk együtt és egymás mellett haladni. Hiszen aki felismeri, hogy a sportban mennyi lehetőség van, az bizony lépéselőnyben van mindenkivel szemben, és azt hangsúlyozom, hogy a magyar kormány ezt felismerte, és a megkezdett munkát kívánjuk folytatni.

Engedjék meg, hogy a családok évében rámutassak arra a tényre is, hogy a sporttámogatásokkal is erősíteni kívánjuk a nemzet jövőjében biztosított úgymond családokat és a sportolási lehetőségeiket. *(Sic!)* Hisszük és vállaljuk, hogy minden egyes forint, amit a sportra költünk és fektetünk, a nemzet jövőjének építését, gyermekeink jövőjét, egészségét, testi-lelki fejlődését szolgálja. Fontosnak tartom kiemelni azt is, hogy a kiemelkedő eredmények ugyanakkor a hétköznapi emberek figyelmét is a sportra irányítják. Támogatják a rendszeres testmozgás népszerűsítését, növelik a sportra vágyóknak az aktív szabadidő-eltöltését, és itt hangsúlyozom én is, hogy a szabadidősport támogatása kifejezetten fontos, úgymond alapvető célunk ez is, hogy ezt erősítsük.

Alapvető célkitűzésünk volt már 2010-ben, hogy egészséges nemzedékek nőjenek fel egészséges fizikummal és szellemiséggel. Ennek érdekében három fő cél fogalmazódott meg akkor, mégpedig elsőként, hogy minden gyermek sportoljon. A másik, hogy sportlétesítmények épüljenek, hogy kulturált és méltó körülmények között sportolhassanak a gyermekeink, fiataljaink, így az idősebb korosztály is; harmadikként pedig, hogy minél több sporteseménynek adhassunk otthont. Hozzunk hazánkba szurkolókat, hozzunk ide neves sportolókat, és legjobbaink, példaképeink hazai közönség előtt mutathassák meg magukat. Úgy gondolom, hogy mind a három területen jelentős előrelépések történtek az elmúlt két kormányzati ciklusban, amely munka tovább folytatódik.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ezúton is szeretném én is megköszönni a hozzászólásaikat. Szilágyi képviselő úr kérdésére vonatkozóan: megnyugtatom, nem lesz az idén már sporttörvény-módosítás, így tette fel a kérdést. Úgymond ez biztos, hogy nem szándékozunk. Ahhoz, hogy a sporttörvény módosítására vonatkozóan is kitérjék: abszolút mértékben sportszakmai célokat tűztünk ki, és a módosítások erre irányulnak.

A módosító javaslatokat, amelyek erre irányulnak, várjuk, át fogjuk tekinteni ezeket, meg fogjuk vizsgálni, és a javaslatokat eszerint fogjuk úgymond elfogadásra bocsátani. Úgymond ezúton is kérem, hogy támogassák a törvényjavaslatot; és köszönöm szépen a megtisztelő figyelmüket. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönjük, államtitkár asszony. A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Most soron következik az **egyes kulturális tárgyú törvények módosításáról** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A kormány-előterjesztés T/3372. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót Fekete Péter úrnak, az Emberi Erőforrások Minisztériuma államtitkárnak, a napirendi pont előterjesztőjének.

(19.30)

FEKETE PÉTER, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára, a napirendi pont előadója: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! A T/3372. számon benyújtott, az egyes kulturális törvények módosításáról szóló törvényjavaslat a Városliget megújításáról és fejlesztéséről szóló 2013. évi CCXLII. törvény, a muzeális intézményekről, a nyilvános könyvtári ellátásról és a közművelődésről szóló 1997. évi CXL. törvény, a Magyar Művészeti Akadémiáról szóló 2011. évi CIX. törvény és a köziratokról, közlevéltárakról és magánlevéltári anyag védelméről szóló 1995. évi LVI. törvény módosítását tartalmazza.

A Városliget megújításáról és fejlesztéséről szóló 2013. évi CCXLII. törvény 1. §-ának (1) bekezdése szerint a Budapest 29732/1 helyrajzi számú ingatlan, úgynevezett városligeti ingatlan 99 évre az állam százszázalékos tulajdonában lévő Városliget Zrt. vagyonegyesítésébe kerül. A városligeti ingatlan területén valósul meg a „Liget Budapest” projekt, amely Európa legnagyobb kulturális tartalmú városfejlesztési beruházása. Nemcsak turisztikai szempontból, nemzetgazdaságilag kiemelten fontos, hanem a nemzeti emlékezetünkben kitüntetett szerepet betöltő Városliget parkját újítja meg, s egyben megteremti annak széles körű hozzáférhetőségét. A projekt törvényben kijelölt építetője a Városliget Zrt., a „Liget Budapest” projekt keretében fog felépülni a Néprajzi Múzeum, az új Nemzeti Galéria, a Magyar Innováció Háza, a Magyar Zene Háza és a Városligeti Színház, továbbá az egykori Olof Palme-ház, új nevén Millennium Háza teljes körű felújítása is megtörténik.

A projektnek köszönhetően azonban nemcsak új épületek épülnek és meglévők újulnak meg, hanem a városligeti park is teljesen újjászületik, az ott található zöldfelületek mennyisége bővül, és minőségében is új szintre emelkedik a Városligeti-tó, állandó vízfelülete többszörösére fog nőni.

Összefoglalva tehát a „Liget Budapest” projekt az ország történetének legnagyobb léptékű park- és tájépítészeti beavatkozását ötvözi egy, a millenniumi idők óta nem látott intézményfejlesztési programmal. A törvényjavaslat a városligeti ingatlanon megvalósuló beruházási és a 99 évig tartó vagyonkezelési feladatok hatékony ellátása érdekében rendelkezik a Városliget Zrt. hosszú távú elhelyezéséről azáltal, hogy a városligeti ingatlan vagyonkezelőjének székhelyét biztosító, állami tulajdonban lévő ingatlan tekintetében a Városliget Zrt.-t jelöli ki vagyonkezelőként. A 99 éves vagyonkezelői jog fenntartása miatt indokolt saját vagyonkezelésű, állami tulajdonban álló ingatlanban elhelyezni a vagyonkezelőt. A „Liget Budapest” projekt keretében eredetileg tervezett Liget-üzemeltetési központ a városligeti ingatlan területén belül helyezkedett volna el, új épületben biztosítva a vagyonkezelő Városliget Zrt. elhelyezését. A tervezett projektet azonban a felelős gazdálkodás elveit követve a tulajdonosi jogokat gyakorló Emberi Erőforrások Minisztériuma a társaság igazgatóságával egyeztetve elvetette, mivel egy meglévő állami ingatlanban, a Városliget vonzáskörzetében lényegesen olcsóbb a társaság hosszú távú elhelyezése. Ez a konstrukció a Városliget zöldfelületét növeli, költséghatékonyan oldja meg a vagyonkezelő elhelyezését, mivel egy új épület felépítése helyett csak a meglévő ingatlan felújítására van szükség. Ennek élettartamköltsége alacsonyabb a tervezettnél. Ez az ingatlan a Hermina út 57-59-ben található, a Városliget szomszédságában, így alkalmas a vagyonkezelő apparátusának és eszközeinek megfelelő színvonalú elhelyezésére.

Mivel a Városliget Zrt. jelenleg piaci alapon bérel ingatlant, erre tekintettel az új, gazdaságosabb elhelyezés működési forrást szabadít fel, amely csökkenti a társaság költségvetési támogatási igényét. A Hermina úti ingatlan jelenlegi vagyonkezelője a Petőfi Irodalmi Múzeum. Ez az Emberi Erőforrások Minisztériuma által fenntartott költségvetési intézmény. Az utóbbi egy évben az érintett intézmények kiterjedt egyeztetést folytattak annak érdekében, hogy az EMMI iránymutatása és koordinációja mentén a vagyonkezelésbe vételt előkészítsék. A Hermina úti ingatlan használatba vételét a „Liget Budapest” projekt előrehaladása, az üzemeltetési feladatok fokozatos növekedése is alátámasztja.

A városligeti törvény alapján a komáromi Csillag erőd vagyonkezelője a törvény erejénél fogva 99 évig a Városliget Zrt. A törvényjavaslat arról rendelkezik, hogy a Komárom 802 és a Komárom 803 helyrajzi számú ingatlanok tekintetében a Városliget Zrt. vagyonkezelői joga 2020. március 1. napján megszűnik. Ennek oka, hogy a „Liget Budapest” projekt keretében befejeződik a Csillag erőd megújítása, amelynek szakmai programját kormányhatározat rögzíti.

A komáromi Csillag erődben valósul meg a Csillag erőd művészeti, történeti és hadkultúra központ, amely látogatóbarát, az oktatásban is felhasználható módon mutatja be a Szépművészeti Múzeum egykori, az antikvitástól a reneszánszig ívelő gipszmásolat-

gyűjteményét. A Csillag erőd a jelenleg folyó rekonstrukciós munkákat követően 2019-ben kerül átadásra, amelyben megnyílik a Szépművészeti Múzeum antik, középkori és reneszánsz gipszmásolat-gyűjteményének magas színvonalú kiállítása a Szépművészeti Múzeum gipszmásolat-gyűjteményeként.

A Városliget Zrt. mint a Csillag erőd jelenlegi vagyonkezelője, köteles az erődöt költséghatékonyan és a törvényi követelményeknek megfelelően működtetni. Ennek biztosítására elkülönült helyi szervezet felállítása helyett célszerű, hogy az üzemeltetést a Monostori Erőd Hadkultúra Központ Műemlék-helyreállító, Ingatlanfenntartó és -Hasznosító Nonprofit Kft., az ilyen funkciójú létesítmények terén jelentős tapasztalattal rendelkező, az erődök műemlékvédelmében jártas, szakmailag felkészült szervezet végezze.

A Monostori Erőd Közhasznú Kft. rendelkezik mindazokkal a szakmai képességekkel, szaktudással, kulturális kapcsolatrendszerrel, elkötelezettséggel és helyismerettel, ami a Csillag erőd üzemeltetéséhez, fenntartásához, az új beruházás állagának és minőségének megőrzéséhez, a magas látogatottságú programok, szakmai bemutatók, konferenciák megszervezéséhez és az épület hasznosításához szükséges. Az egyéges üzemeltetéssel a magyar állam és a helyi önkormányzat felügyelete mellett a Csillag erőd felújítását követően a komáromi erődrendszer magyarországi oldalon található mindhárom erődje látogatható, minőségi turisztikai szolgáltatást nyújtó, kiemelt történeti és kulturális jelentőséggel bíró műemlékegyüttes alakul hosszú, hanyattatott sorsa után.

A javaslat hatékonyan és hosszú távon is megnyugtatóan rendezi a Csillag erőd sorsát, és biztosítja a kulturális misszió teljesítését. Mivel a Városliget Zrt. vagyonkezelői joga a nemzeti vagyonról szóló 2011. évi CXCVI. törvény 11. § (5) bekezdése alapján törvényi kijelöléssel jött létre, emiatt a vagyonkezelői jog megszüntetése is kizárólag törvényi rendelkezéssel történhet. A törvényjavaslat ennek megfelelően rendelkezik a vagyonkezelői jog megszüntetéséről azáltal, hogy a hatályon kívül helyező rendelkezést tartalmaz a vagyonkezelői jog megszüntetésére, továbbá megfelelő időt biztosít a vagyonkezelői jog megszüntetésével járó intézkedések elvégzéséhez. Minden érintett szervezet teljes támogatásával és egyetértésével kerül az Országgyűlés elé.

Tisztelt Országgyűlés! A kulturális alapellátás lényege, ahogy azt a szakpolitika az elmúlt években bizonyította, a kulturális hozzáférés biztosítása, de az egyén és közösségek aktivizálása is. A kormányzat célja, hogy minden település népességének legyen meg a lehetősége, hogy kifejezze, milyen értékek, célok, fejlesztési irányok fontosak a számára, legyen lehetősége közösségi életének fejlesztésére és közös jövőképeének megfogalmazására.

Legyen ezekhez állandó helyszín, álljon rendelkezésre szakmai segítség! A közművelődési szakterület legfontosabb célkitűzése ezen belül a közösségépítés, amely az egyik leghatékonyabb eszköze annak, hogy

minél többek alkotó és építő szerepre leljenek lakóhelyük közvetlen közösségében. A muzeális intézményekről, a nyilvántartott könyvtári ellátásról és a közművelődésről szóló 1997. évi CXL. törvény 2017. évi módosításával a közösségi művelődés szabályozásának fókuszába a szakpolitika célkitűzései, a közművelődési alapszolgáltatások kerültek, törvényi garanciákat teremtve a közművelődési alapszolgáltatások minőségi biztosításának és differenciált megszerzésének, a helyi szükségletekhez és igényekhez jobban illeszkedő módon történő közösségi művelődési intézmények révén.

(19.40)

A módosítás 2018. évi hatálybalépését követően a törvény jogtechnikai jellegű módosításának szükségessége merült fel, így a tervezet közművelődési szakmai, valamint jogtechnikai pontosításokra tesz javaslatot. Pontosítja az egyes közművelődési intézményekben foglalkoztatott szakemberek számára előírt képesítési követelményeket úgy, hogy a szakterület stratégiai fókuszában lévő intézmények, a kulturális központ típusú közművelődési intézmények, valamint az országos közművelődési szakmai szolgáltatást biztosító szervezet esetén meghatározza, hogy a foglalkoztatott közművelődési szakemberek egy adott százalékanak egyetemi szintű szakmai végzettséggel kell rendelkeznie. Pontosítja a miniszter véleményezési hatáskörét a közművelődési intézmények átszervezésére, megszüntetésére, egyértelművé teszi, hogy a véleményezés kötelező a közművelődési megállapodás keretében működtetett közművelődési intézmények esetében is.

A köziratokról, közlevéltárakról és a magánlevéltári anyag védelméről szóló 1995. évi LXVI. törvény módosítására jogtechnikai pontosítást tartalmaz a javaslat arra figyelemmel, hogy a VERITAS Történetkutató Intézet nevének VERITAS Történelemkutató Intézet és Levéltárra történő változtatása jobban lefedi az intézet tevékenységét.

A Magyar Művészeti Akadémiáról szóló 2011. évi CIX. törvény technikai jellegű módosításra tesz javaslatot arra figyelemmel, hogy a hatályos törvény szakaszszámozása nem folytonos.

Tisztelt Ház! Kérem a tisztelt Országgyűlést, hogy az elmondottak megfontolása mellett a T/3372. számú, az egyes kulturális tárgyú törvények módosításáról szóló törvényjavaslatot megvitatni és a kormány törekvéseit támogatni szíveskedjék. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok sorából.)*

ELNÖK: Köszönjük, államtitkár úr. Most a vezérszónoki felszólalások következnek. Megadom a szót elsőként Hoppál Péternek, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának.

DR. HOPPÁL PÉTER, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt

Államtitkár Urak! Tisztelt Képviselőtársaim! Mint az elmúlt percekben hallhattuk, engedjék meg, hogy egy kicsit eltérjek a Ház protokolljától, hallhattuk Fekete Péter államtitkár úr szűzbeszédében, akit ebben a minőségében is köszöntünk a Magyar Országgyűlés előtt, hallhattuk a kormány javaslatát, ami ebben a törvénycsomagban négy törvényt kíván módosítani. Ebből az utolsó kettőt gyakorlatilag tekinthetjük valóban pusztán szövegezési és jogtechnikai módosítási igénynek, azonban az első két törvényhez nem véletlenül nyúl hozzá a tárca. Érzékelhető az a kormányzati szándék ezekből a módosításokból, amely ráépül az elmúlt évek kulturális szakpolitikájára. Mivel a Liget Budapest projekt köré egy nagyon jelentős törvényt alkotott a parlament, ezért joggal mondhatjuk azt, hogy az ezen belüli szabályozásoknak a törvényi súlya olyan mértékű, ami méltó ehhez az Európában is egyedülállónak tekinthető kulturális nagyberuházáshoz.

Ez az óriási nagy projekt, ami Budapest szívét teljes mértékben felújítja, a Városliget zöldfelületét növeli - az eredeti előterjesztés is -, ez a mostani törvényi módosítás azt mutatja meg, hogy hogyan lehet okos gondolkodással azt a városi igényt, hogy a zöldfelület növelése helyes irány, ezt még tovább erősíteni. A kormány megtalálta a módját ugyanis annak, hogy hogyan lehetséges egy felépítendő épületet nem felépíteni a Városligetben, megtalálták azt a Hermina úti ingatlant, ami magyar állami tulajdon, és a vagyongazdálkodási jogot egyszerűen a Városliget Zrt.-nek, ha a kormány átadja, akkor a Városliget Zrt. 99 évig tartó vagyongazdálkodási joggyakorlása, mint egy hardverizemeltető cégnek a helyszíne, valóban lehetséges a most még a PIM vagyongazdálkodásában lévő épületben egyébként, amely határos azzal a helyrajzi számmal, amely a Városliget egészét, felújítási területi helyszínrajzát illeti.

Ami ennek a városligeti módosításnak a tartalmi vonatkozásában még nagyon szembevetendő, engedjék meg, hogy felhívjam a figyelmet arra, hogy a kormányzat szemléletében nagyon helyesen egy ilyen nagy volumenű kormányzati beruházás esetén is, amely a millenniumi időszak óta nem látott óriási városfejlesztési és kulturális, infrastruktúra-fejlesztési program, ebben is ott van a kulturális decentralizáció szemlélete. Jól tetten érhető, hogy egy nagy fővárosi programnak is van egy vidéki lába, mert ugye, azzal, hogy a komáromi Csillag erőd, amint államtitkár úrtól hallottuk, most már előrehaladva az időben... - látva, hogy a felújítás be fog fejeződni, hogyan integrálódik az ottani, már működő komáromi egyéb intézményekkel, és hogyan lehet ott is vagyongazdálkodási egységet kialakítani egy már meglévő nonprofit kft.-n keresztül.

Ez egy technikai módosítás, de a szemléletben, hogy valóban a múlt héten a miniszterelnök úr által a nagyközönség számára átadott és újra megnyitott, a Városliget-projektben elsőként felújított nagyberuházás a Szépművészeti Múzeum megújítása, azon belül a második világháborúban találatot kapott Román Csarnoknak a teljes körű pompázatos restaurálása

megtörtént, igen, az ott őrzött, és egyébként raktárakban fellelhető és rossz állapotban lévő, eddig szinte soha ki nem állított gipszmásolatok, valójában az antikvitástól számított gyönyörű szobormásolatok egy olyan kiállítótérbe kerülnek, egy vidéki kiállítótérbe, ami a nagyközönség számára hozzáférhetővé válik. Ez az a gesztus, amin tetten érhető, hogy kormányzat gondolkodása még egy ilyen nagyberuházás esetén is kulturális decentralizációt hirdet, a vidék fejével és szemével is gondolkodik. Azt gondolom, hogy ez egy nagyon hasznos és helyes kormányzati vállalás.

Ami pedig az úgynevezett kulturális törvénynek, tehát az 1997. évi CXL. törvénynek a módosítását illeti, államtitkár úr itt is végigsorolta, hogy melyek azok a pontok, amelyek fontos, hogy a már beüzemelt új szemléletű törvény újabb finomításokat kapjon. Itt nagyon örülök, hogy külön hangsúlyt kapott az expozéban a kulturális alapellátás hasznossága, ami egy társadalmi program, egy társadalmi vállalása a magyar kulturális intézményrendszernek. Érthető módon, ha a törvényi szabályozás és a kormányzati szándék leért az intézményekhez, akik valóban a társadalom legszélesebb köreihez kívánják odavinni az értékes kultúrát, bízva abban, hogy ezzel felemeljük azokat a rétegeket, akik eddig nem feltétlenül férhettek hozzá ehhez a kultúrához, ha hiszünk abban, hogy nemzeti identitást is erősíthetünk azzal, hogy a kultúra eszköze valóban a nem szokványos kulturális közönséghez is odaférjen, akkor egy kulturális akadálymentesítési programot hajt végre ezzel a kormány.

Ebben a szakpolitika töretlen előrehaladást mutat immár az elmúlt 8-8,5 esztendőnyi polgári kormányzás időszakában, és azt mondhatjuk, hogy igen, ez is nagyon fontos és támogatandó, tulajdonképpen technikai módosítási igény.

(19.50)

Azt tudom összegzésként mondani, hogy a kormányzati kultúrpolitika szándékai mindenképpen támogatásra méltóak, sőt úgy tűnik, nem abban gondolkodik a kultúrpolitika, hogy vannak az országnak elhanyagolható területei, vannak olyan társadalmi szegmensek, csoportok, amelyek hagyományosan nem érintkeznek úgy a kultúrával, vagy vannak jobboldalra és baloldalra osztható kulturális termékek és fogyasztási csoportok. Nagyon helyes, hogy a kulturális kormányzat nem így gondolkodik, hanem egységesen mindenkit kiszolgálva, mindenki számára értékteremtő kultúrpolitikát folytat. Azt hiszem, hogy ez a törvénycsomagból sugárzik.

Tisztelettel kérem, hogy az ellenzéki padsorokban ülő képviselőtársaink is fontolják meg, hogy részben a jogtechnikai jellegű módosítások többségét, részben pedig a társadalom egészét szolgáló törvénymódosítási csomagokat támogassák. A Fidesz-frakció mindenképpen ezt fogja tenni.

Köszönjük államtitkár úr munkáját. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most megadom a szót Szávay István képviselő úrnak, a Jobbik részéről.

SZÁVAY ISTVÁN, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Államtitkár Úr! Kevés számú maradék Képviselőtársaim! Mint ahogy elhangzott, egy salátatörvényről van szó, tulajdonképpen négy különböző törvényhez nyúlunk hozzá, látszólag csak apróságok tekintetében, a köziratokról, a közlevéltárakról, a magánlevéltárakról, a muzeális intézményekről, a könyvtári ellátásról, valamint a Művészeti Akadémiáról és a Városliget megújításáról és fejlesztéséről szólóhoz.

Első ránézésre nekünk kevesebb minden derült ki ebből a törvényből, mint amennyit megtudhattunk államtitkár úr expozéjából. Mindenesetre most egy picit ambivalens a hozzáállásunk ehhez a kérdéshez, és ezért egy-két dologra szeretnénk választ kapni annak érdekében is, hogy majd a végleges álláspontunkat ki tudjuk módolni. Hiszen elég hosszasan volt szó egy-két olyan dologról, amit nem feltétlenül néztünk ki ebből a törvényből elsőre, egy-két dologról viszont nem volt szó, amire pedig kíváncsiak lennénk. Ha megengedik, sorba mennék ezen a négy kérdésen, ezen a négy területen, talán egy kicsit a fontosság tekintetében, vagy legalábbis abból a szempontból a fontosság tekintetében, hogy milyen mélyen nyúlunk bele az egyes törvényekbe.

Elsőször itt van a Magyar Művészeti Akadémia esete. Itt mindössze, ha jól értelmeztük, egy rosszul számozott paragrafusnak a kijavításáról volt szó, ami természetesen teljesen rendben van, bár az kellemetlen, hogy egy ilyen hiba egy hatályban lévő törvénybe be tudott kerülni.

A muzeális intézmények esetén már nyilván szó van érdemi módosításokról. Ezzel alapvetően egyet tudunk érteni, ezt szeretném hangsúlyozni. Egyrészt azzal is, hogy a közművelődési intézményekhez hasonló elbírálás alá essen a közművelődési megállapodás keretében működtetett intézmény is. Ezt államtitkár úr részletesen kifejtette. Ezzel nekünk nincs problémánk. Azt pedig kifejezetten támogatni tudjuk, hogy nyilván szakirányú mesterfokozat kelljen ahhoz, hogy valaki közművelődési intézményben foglalkoztatott szakember lehessen. Igazából az a furcsa, hogy ez eddig miért nem szükségeltetett.

S akkor itt van a másik két törvény, ahol azért már felmerülnek kérdések. Az egyik a Városliget ügye. Ez évek óta tartó, lassan parttalanná váló, bemerevedett frontok mentén zajló szakmai, politikai, szakmainak álcázott politikai érvek alapján folytatott vita, ami lassan háborúskodássá válik, egyesek számára legalábbis. A törvényjavaslat konkrétan mégsem a fejlesztésről szól, úgyhogy ezekbe a vitákba most nem érdemes belemenni. Két kérdés azonban fölmerül. Azt a mondatát nem teljesen értettem államtitkár úrnak az expozéban, hogy ha ezt a törvényjavaslatot elfogadjuk, akkor az miért fogja növelni a zöldfelületet a Városligetben az eddigiekhez képest.

Hacsak azért nem, mert akkor így nem kell oda majd építeni még egy épületet. Erről van szó, jól értettem? (Fekete Péter: Igen.) Hát, ez egy kicsit érdekes és sajátos érvelés, de rendben van, akkor ezt most fogadjuk el ekként.

Az azonban nem teljesen világos számunkra, hogy a Városliget Zrt.-nek - egy kicsit utánanézőve, mert azért ezt annyira nem fejtette ki államtitkár úr - itt egy bruttó 2100 négyzetméteres, nettó 1321 négyzetméteres irodaépületéről van szó, ha ezzel kapcsolatban jó adatokat találtam. Biztos, hogy szükség van ennyire? Ez azért fölmerül kérdésként.

Másrészt pedig jobban érdekelne az, mert a társadalmi párbeszédnek önök nem különösebben hívei, meg annak se, ha kormányzati döntéssel valakitől valamit el tudnak venni, meg át tudják adni másnak, akkor ott az ellenérdekelt fél véleménye sem jelent meg túl sokszor az elmúlt nyolc év során, ha ilyen üggyel találkoztunk. Államtitkár úr expozéjában egy árva mondatot sem találtunk arról - jó, a törvényjavaslatba nem került be nyilván, meg az indoklásba se, de azért az expozéban érdemes lett volna kitérni arra -, hogy egyébként a Petőfi Irodalmi Múzeum mit szól ahhoz, hogy ezt az épületet tőlük elveszik. Úgy fogalmaz a javaslat indoklása ezzel kapcsolatban, hogy az ingatlan vagyongazdálkodója a Petőfi Irodalmi Múzeum, azonban az ingatlan nem elsődlegesen a Petőfi Irodalmi Múzeum elhelyezési céljait szolgálja, az épületben mindösszesen három-négy múzeumi munkatárs kerül elhelyezésre. Államtitkár úr, hadd kérjek ezzel kapcsolatban egy picit bővebb tájékoztatást, hogy a PIM eddig ezt mire, milyen célokra használta ezt az épületet. Biztos, hogy nem gond nekik, hogy ettől el-esnek? Az pedig még jobban érdekelne, hogy egyáltalán megkérdezték-e önök az ő véleményüket arról, hogy ehhez az elvételhez mit szólnak.

Ami ezzel kapcsolatban a Csillag erődről, a monostori erődről elhangzott: itt a kormányzati szándékot mi helyesnek találjuk mind a felújítás, mind pedig a látogathatóság tekintetében.

Ami a legérdekesebb itt, az a Veritas. Ezt nagyon gyorsan letudtuk, mondván, hogy pusztán csak egy apró változásról, egy névváltozásról van szó. Az az első kérdésem, államtitkár úr, hogy biztos így van-e. Biztos, hogy itt csak egy apró névváltoztatásról van szó? Már csak azért is, mert a javaslat szerint csak annyi történik, hogy a Veritas Történetkutató Intézet Levéltára helyett Veritas Történetkutató Intézet és Levéltár szöveg van. Én azért nem teljesen ugyanannak érzem ezt a két kifejezést. Az egyébként meglehetősen gyanús, számunkra legalábbis, hogy többek között a HVG cikkezett néhány hete arról, hogy az emberminisztérium egy olyan javaslatot készül benyújtani a parlamentnek, amely a Veritashoz rendelné az 1990 után született kormányiratokat. Nagyon világos választ várok, államtitkár úr: erről van most szó vagy nincs erről szó? Tervezi-e a minisztérium ezt vagy nem tervezi? Ez ellen egyébként egy meglehetősen nagy szakmai felháborodás bontakozott ki. A HVG-nek az üggyel kapcsolatban Kenyeres István, a Levéltárosok

Egyesületének az elnöke, mellesleg a Budapest Fővárosi Levéltár főigazgatója is nyilatkozott, aki elmondta, hogy a szakma, egész konkrétan a Magyar Levéltári Vezetők Tanácsa az ülésén foglalkozott ezzel a kérdéssel, és erről az elképzelésről, ahogy ő fogalmazott, még vitatkozni sem hajlandók, vitatkozni sem érdemes, mert ezt a szakma olyan szintű szakmai nonszensznek tartja. Ezt természetesen magam is így gondolom.

Ezek után az EMMI benyújtotta ezt a javaslatot, amelyben erről látszólag nincs szó. Esetleg az történt, hogy a szakmai felháborodás miatt önök elálltak ettől a szándékuktól, és végül csak tompítottak ezen a javaslaton, vagy most még csak egy enyhe verziót nyújtottak be? Konkrétan azt szeretném ismét feltenni, hogy tervezik-e a későbbiekben, államtitkár úr, a Veritashoz rendelni az 1990 után született kormányiratokat. Ez az egyik kérdés. A másik kérdés az, hogy tervezik-e ezeknek az iratoknak a kutathatóságát bármilyen szempontból is korlátozni. Még egyszer mondom, hogy erről itt nincs szó, csak én tökéletesen ismerem önöket. Önt nem, államtitkár úr, de azt a rendszert, amihez ön most művészként a nevét adja, nagyon jól ismerem, meg ennek a rezsimnek a módszereit is nagyon jól ismerem, és ettől a rezsimtől egyáltalán nem idegen az, hogy a nyilvánosságot korlátozzák, egyáltalán nem idegen az, hogy olyan módszerekhez nyúljanak, ami ebből a cikkből is kiejlik, akár a szakmai szervezetek - bármilyen szakmáról legyen szó - tiltakozása ellenére. Szóval, az a baj, hogy abba a fideszes pártállamépítési logikába, ami Magyarországon évek óta zajlik, tökéletesen beleillene az a koncepció, hogy önök ezeket az anyagokat nem a szakmának, hanem az önökhöz közel álló kutatóműhelynek adják át, hogy aztán ezeknek a kutathatóságát politikai okokból különböző szempontok szerint korlátozzák. Amennyiben nem erről van szó, akkor szívesen megkövetek bárkit ennek kapcsán, de szeretnék erre egy nagyon világos választ kapni, államtitkár úr, olyan választ, amit aztán majd később is számon tudunk önön kérni. Van szó erről vagy nincs szó erről, valójában arról szól-e a javaslat, hogy csak egy pontosítást hajtottunk végre az intézet nevében?

(20.00)

Összegezve: amit elmondtam, abból szerintem az derült ki, hogy különösebb fenntartásaink nincsenek a törvénnyel kapcsolatban akkor, ha annak a céljai valóban megegyeznek azzal, amit államtitkár úr expozéjában hallhattunk, és amennyiben ezekre a kérdésekre, amelyeket feltettem, legyen szó akár a Petőfi Irodalmi Múzeumról és leginkább a Veritas Intézettel kapcsolatos kormányzati tervekről és célokról, miután ezekre a kérdésekre választ kaptunk öntől, ezt követően tudjuk kialakítani frakciónk álláspontját, még egyszer mondom, egy olyan javaslat kapcsán, amelyet egyébként elviekben támogatni tudunk, a célja valóban őszintén az, ami itt leírva szerepel, és ami államtitkár úr expozéjában elhangzott.

Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük szépen, képviselő úr. Most megadom a szót Kunhalmi Ágnes képviselő asszonynak, az MSZP részéről.

KUNHALMI ÁGNES, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Képviselőtársaim! Az állam felől nézve mindegy, hogy a kultúra megőrzése vagy egy alkotás létrehozása egy kőszínházban vagy éppen a YouTube-on történik-e, ami igazán felelőssége a mindenkori államnak, színezettől függetlenül, az az, hogy egy dél-baranyai faluban is esélye legyen mindenkinek hozzáférni mindenhez, éppúgy, mint mondjuk, Budapesten, mondjuk, a XII. kerületben. Az előttünk fekvő javaslat tehát remek alkalom arra, hogy áttekintsük, hogyan teljesít ebben a munkában a Fidesz-KDNP-kormány, és átgondoljuk, merre akar továbbhaladni.

Először is nézzük az előttünk fekvő javaslatban a Veritas Intézet működését! 2016-ban a Veritas Intézetet vezető Székely Sándor... *(Közbeszólások: Szakály! - Dr. Hoppál Péter: Rosszul írták.)* Szakály. Nem, ide Szakály van írva, és rossz a szemem, éppen szemészhez készülök. Visszatérve, tehát Szakály Sándor nem von le ebből, amit mondani fogok, az interjúban úgy fogalmazott, hogy a numerus claususként ismert felsőoktatási részvételt és munkavégzést korlátozó, kifejezetten zsidóellenes jogszabály nem volt jogfosztó. Mindezt Szakály két évvel azután nyilatkozta ki, hogy 2014-ben egy 1941-es deportálást, ami tízezres nagyságrendben vezetett magyar emberek lemészárlásához, kivégzéséhez, pusztán idegenrendszeti eljárásnak nevezett. Ma, 2018-ban ez a történész még mindig egy állami intézményt vezet, mintha mi sem történt volna, a kormány pedig éppen vezeti át a Veritas névmódosítását a hazai jogszabályokon.

(Az elnöklést dr. Hiller István, az Országgyűlés alelnöke veszi át.)

Az a tény, hogy a kormányzat semmit nem tesz Szakály úr munkássága kapcsán, az intézetet pedig egyre több feladattal bízza meg, két dolgot jelenthet számomra: vagy nem érdekli önöket, hogy éveken át következetesen egy antiszemita ember képviseli őket, vagy egyetértenek azzal, ami elhangzott. És mivel önök és az önök kormányának a tagjai, maga a miniszterelnök is Horthyt tartja eszmei elődjének, véleményem szerint ez utóbbival, amit Szakály úr elmondott, önök egyetértenek, ami elég szomorú. Továbbá egyébként kíváncsi lennék én is arra, amit az előttem jobbikos képviselőtársam feltett, hogy a '90 utáni kormányzati iratokat valóban ehhez a levéltárhoz fogják-e rendelni. Itt ezek a kérdések szintén felmerültek bennünk, hogy ezek kutathatóságát - bocsánat, hamisítását - el fogják-e végezni. *(Dr. Hoppál Péter: Ti szoktatok hamisítani, nem mi!)* Nagyon remélem, hogy nem fognak idáig eljutni.

Menjünk tovább! A Magyar Művészeti Akadémiát érintő változás ugyan valóban csak technikai ezúttal, azt azért érdemes a jegyzőkönyv kedvéért rögzíteni, hogy az akadémia körüli korábbi zavaros ügyek, ingatlanátruházások, milliárdos költségek történetének részletes bemutatásához egy nap se lenne elegendő.

Ha továbbmegyünk, akkor a Városliget Zrt.-hez érünk. A Városliget Zrt.-t érintő módosítás ugyan szintén technikainak tűnik egy vagyonekezelési jog átruházásával, de azért itt is elmondanám, hogy mögötte mégis felsejlik a Fideszen belüli hatalmi és ideológiai harc egy újabb fejezete, ugyanis a Petőfi Irodalmi Múzeumtól a Városliget Zrt.-hez történő törvényi átcsoportosítást nehéz nem úgy látni, mint egy minimálisan is normakövető, adott esetben ellentétes véleményekre is nyitott műhely ellen folytatott kormányzati hadviselés egyik következő lépését.

A Liget-projekt sajnos így sokak szemében Budapesten pusztán megalomán építkezéssé vált, amit ide senki nem kért, miközben tönkreteszik a város fontos természeti értékét, hovatovább a város egyik tüdejét, miközben egyébként nagyon sokszor elmondtuk a korábbi vitákban is, hogy ezt a projektet Budapest más területén, lepukkantabb területén, ha szabad így fogalmaznom, ugyanúgy fel lehetett volna építeni, és nem kellene ehhez fákat kivágni.

Végezetül, a jogszabályban elrejtve mindezen felül a miniszter, esetünkben Kásler Miklós még több irányítási és beavatkozási jogot kap a hazai közművelődési intézmények életébe. Egy analógiára érdemes ilyenkor gondolni, az oktatás államosítására. Kásler úr, elég, ha csak megnézi a szintén hozzá tartozó hazai oktatás világát, hogy mire jó a központosítás. A KLIK hatéves története egy súlyos, ezer sebből vérző, bukársra ítélt struktúra, ahol már nem az a kérdés, hogy vége lesz-e, hanem csak az, hogy mikor. Most ugyanezt próbálják átnyomni a közművelődésen, az eredménye itt sem lesz sajnos más.

Összességében nem tudjuk támogatni ezeket a módosításokat az előbb elmondott okok miatt. Mint a hazai kulturális élet egy szomorú szakasza, később biztos érdekes lesz a történelemnek ez az időszaka, de ma itt ezt átélni, nagyon elkeserítő, az országban sajnos sokaknak meg szinte elviselhetetlen. Köszönöm. *(Taps az MSZP soraiban. - Dr. Hoppál Péter: El sem olvastátok!)*

ELNÖK: Jó estét kívánok mindenkinek! Folytatjuk az előre bejelentett felszólalók véleményének meghallgatását. Egy képviselő van, aki erre jelentkezett. Ezt csak az önök tervezése miatt mondom, hogy még van két honvédelmi tárgyú törvény, számos napirend utáni felszólalás, ami természetesen a házszabály szerint senkit nem szabad, hogy korlátozzon, de az információ az este tervezésében egy lényeges szempont. *(Derültség.)* Így aztán ennek az információnak a birtokában Gréczy Zsolt képviselő urat illeti a szó, a DK képviselője jön. Parancsoljon!

GRÉCZY ZSOLT, a DK képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Nem tudom, miért pont most jutott eszébe a levezető elnöknek emlékeztetni a mai nap eddig közel kétórás csúszására...

ELNÖK: Mert ebben a pillanatban jött fel az elnök a pulpitusra, és előtte nem tudta elmondani, minthogy nem volt itt.

GRÉCZY ZSOLT, a DK képviselőcsoportja részéről: ...de természetesen a kultúra oly fontos téma, hogy szeretnék róla beszélni, de igyekszem korlátozni önmagam ebben a témakörben is.

Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Ház! Néhány megjegyzésem lenne, és elsősorban nem is a törvényhez szólnék hozzá, hanem általános kulturális témához. Oly ritka az alkalom, hogy a kultúráról lehessen beszélgetni az Országgyűlésben, egyrészt azért, mert a kultúrának gyakorlatilag nem nagyon van minisztériumi szinten gazdája. Balog Zoltántól tudjuk, hogy ez az emberi minisztérium nem egy jó konstrukció, ezt ő maga elismerte, miután távozott a tárcától. Azt gondolom, hogy ez a széttöredezett minisztériumi struktúra - sok államtitkárral - nem segít igazából abban, hogy akár az előző témakör, a sport vagy akár a kultúra elnyerje azt a méltó szerepét a kormányzati struktúrában, ahol egyébként szerintem helye lenne.

Kezdjük a Városligettel! Természetesen én értem azt, hogy a Városliget egy hatalmas kulturális beruházás helyszíne lett. A minap részt vettem a Szépművészeti Múzeum megnyitásán, és láttam, hogy gyönyörű munkát végeztek ott mindazok, akik ebben részt vettek, akár a múzeum alkalmazottai, akár azok, akik ezt az épített örökséget így megmentették és felújították az utókor számára, úgyhogy azt gondolom, ezért nekik köszönet jár. Ugyanakkor szeretném jelezni, hogy ennek a beruházásnak a költségei is most már az egekbe szállnak, most már 250 milliárd forint volt az utolsó szám, amit én olvastam erről. Korábban ennek a feléről se volt szó, az első számok, amennyire én emlékszem, 50 milliárdról szóltak.

(20.10)

Aztán utána megjelentek újabb és újabb beruházások, hogy még mi minden kerülne oda a Városligetbe. Ezért azt gondolom, hogy itt érdemes lenne végignézni, hogy mit bír el a költségvetés és végignézni azt, hogy valóban minden olyan beruházásra, amit oda elterveztek, szükség van-e. Ezenkívül én is szeretném felhívni arra a figyelmet, hogy természetesen szolidárisak vagyunk mindazokkal, akik az ottani zöldfelületért aggodnak. A Városliget sok szempontból Budapest egyik tüdeje, és ezért arra a zöldörökségre is, amit a természet adott és nem betonból és márványból építik, ugyanúgy vigyázni kellene. Ezért szeretném arra felhívni a figyelmet, hogy rendkívül szigorúan számon kell kérni folyamatosan a munká-

kon azt, hogy a megfelelő fákat, famennyiséget elültetik oda a Városligetbe, mert egyszerűen lélegeznie is kell a városnak, nem elég csak múzeumokat látogatni.

Egy másik téma a Veritas története. Itt több mint aggodalmas az én felszólalásom. Azt gondolom, hogy a Veritas simán egy történelemhamisításra létrejött szervezet, annak gondolom. Ezt nemcsak azért gondolom így, mert a holokauszttal relativizálását végzik, ami önmagában felháborító, hanem azért is, mert igencsak aggasztó, ha oda akarják adni a '90 utáni kormányzati iratokat. Szerintem az Állambiztonsági Szolgálatok Történelmi Hivatalában lehet, hogy megfelelőbb levéltári körülmények és történelmi kutatói hálózat venné ezt birtokba. Egész egyszerűen Szakály úrban nincs bizalma az embernek. Simán el tudunk róla képzelné bármit. (Dr. Vadai Ágnes: *Még annál is rosszabbat.*) Hogy mit néz át vagy mit enged át akkori kormányzati papírokból kutatásra, mi az, amit szelektál, mi az, amiben egész egyszerűen nem fogja hagyni, hogy az utókor értesüljön arról, hogy mi zajlott a rendszerváltás utáni években, évtizedekben, és főleg annak birtokában mondom ezt, hogy az Orbán-kormány már bejelentette, hogy semmiféle jegyzőkönyv nem készül az Orbán-kormány üléseiről. Így aztán igen érdekes, hogy mondjuk, azok a kormányok, amelyek tisztességesen viselkedtek, és az Antall-kormánytól a Bajnai-kormányig a különböző feljegyzéseket és összegzéseket elvégezték a kormányületekről, az Orbán-kormány egész egyszerűen kivonja magát az ilyenfajta utólagos társadalmi ellenőrzés és kontroll alól.

Azt is szeretném kérni államtitkár úrtól, és ez szintén nem tartozik hozzá a törvényhez, illetve ahhoz a törvénymódosításhoz, amiről szó esett, hogy tegyen meg mindent azért, hogy a kulturális tao ne vesszen el. Egész egyszerűen az a helyzet, hogy magán-színházak tűnhetnek el, értékes kulturális műhelyek sorvadhatnak el amiatt, hogy önök gyakorlatilag néhány hét alatt kivégezték a kulturális tao rendszerét. Államtitkár úrtól az ügyben szeretnék felvilágosítást kapni, hogy volt egy olyan szándék, legalábbis az újságokban ezt olvastam, hogy ezt a pénzt, ami a kulturális tao volt, én értem, most ezt leveszem róla, hogy loptak-e belőle meg nem, mert a sportaótból is lopnak, mint az örültek, és azt meg nem szüntették meg, de ha ezeket le vesszük és a kulturális tao valamilyen módon, mégiscsak az az összeg legalábbis, ha nem is tao formájában, de ott marad a kormány környékén, akkor azt hogyan és milyen módon fogják elosztani? Úgy tudom, egy 35 milliárdos tételről van szó körülbelül, ez nem kis összeg, ez nagyon sok művésznek, alkotóműhelynek a napi működését és megélhetését kell hogy biztosítsa. Ha büszkék vagyunk fővárosunkra és annak színes kulturális életére, akkor nem lenne szerencsés, hogy ez egy sorvadásnak induló folyamat legyen.

Tehát kik fognak erről a pénzről dönteni? Lesz-e erre valami bizottság? Kik lesznek ennek a tagjai,

illetve mivel tudják azt garantálni, hogy ezek az alternatív műhelyek vagy magánszínházak nem fognak elveszni sem Budapesten, sem az országban?

Végül, de nem utolsósorban hadd hozzam szóba azt, hogy sajnos a Fidesz-közeli lapokban elindult egy erőteljes kultúrharc, és ez nincs távoli összefüggésben Orbán Viktor nyári kötcsei megszólalásával, ahol egész egyszerűen gyalázatos stílusban és hangnemben írnak a magyar kultúra legnagyobbjairól Ady Endrétől Esterházy Péterig. Arra szeretném kérni államtitkár urat, hogy ha van ehhez tekintélye... - én értem, hogy újságírói függetlenség meg sajtószabadság elvileg, de a Fideszben nincsen újságírói függetlenség, ott az van, amit kiadnak borsúrában, az kell hogy megjelenjen.

Tehát azt szeretném kérni, hogy próbálja megfékezni ezt a kultúrkaufot, ne derüljön ki Ady Endréről, hogy tulajdonképpen migránsokat akart beengedni, és Esterházy Péternek pedig nincs helye a magyar irodalmi panteonban. Ezek sajnos le lettek írva, hogy ilyen germanizmust használnak. Szóval, ezt szégyen, gyalázatnak tartja a Demokratikus Koalíció, és a nemzeti kultúra meggyalázásának tekintjük. Úgyhogy ez ügyben kérem szépen, hogy államtitkár úr vesse be befolyását. Köszönöm szépen. *(Taps az ellenzéki pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Most kétperces felszólalások következnek; elsőként Szávay István képviselő úr, az Országgyűlés jegyzője.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen. Nem kívánok senkinek a fogadatlan prókátora lenni, a Veritas Történetkutató Intézet nyilvánvalóan egy kormányközeli tudományos műhely. Ettől még egyébként tudományos műhely. A kormányzati iratoknak nyilvánvalóan nem itt van a helye, de azért a ló másik oldalára se essünk már át, kedves baloldali képviselőtársaim, hogy itt történelemhamisításról beszélünk. Lehet, hogy ott születnek olyan következtetések a történelmi kutatások alapján, ami a marxista történelmi hagyományoknak nem biztos, hogy föltétlenül megfelel.

Meg arról se beszéljünk már - kár, hogy Kunhalmi képviselőtársam kiment, aki történelemhamisításról beszél, mindegy, azt javasolom neki, innen is üzenem, hogy először a saját háza táján nézzen körbe. Addig, ameddig a Szocialista Pártnak vezető politikusa maradhat az a Havas Szófia, aki tagadja az '56-os forradalmat, aki tagadja az erőszakos kommunista hatalomátvételt, aki nem szavazza meg Mansfeld Péter emlékművének a felállítását, aki az '56-os forradalmárokról fasisztákként meg nácikként beszél, és ameddig tökéletesen látszik, hogy a sokszorosan megújult MSZP egyébként a mai napig nem tud ettől a bolsevik múltjától megszabadulni, addig legalább ne az MSZP-s képviselők beszéljenek már történelemhamisításról akkor, amikor egyébként egy tudományos kutatóműhelynek az igazgatója adott esetben bizonyos kérdésekben, még ha az nagy vitát is kivált,

mondjuk, adott esetben más következtetésre jut, mint amit a marxista történetírástól megszokhattunk.

Államtitkár úr, a másik pedig: azt szeretném öntől kérni, mint megtudhattuk, ez a szűzbeszéde volt önnek, a következőre hadd hívjam föl a figyelmét. Most kétféleképpen lehet eljárni ebben a vitában. Az egyik az, hogy most végighallgat itt minket, majd amikor már nem tudunk rá reagálni, akkor mond valami választ. Én nem ismerem önt, de még feltételezem, hogy ön ennél elegánsabb és lényegesen elegánsabb, mint a kormány legtöbb tagja szokott lenni ilyen helyzetben, úgyhogy hadd kérjem meg tisztelettel államtitkár urat arra, hogy itt most tényleg egy érdemi párbeszéd ki tudjon alakulni és mi könnyebben tudjunk döntést hozni majd ennek a törvénynek a támogatásáról, hogy legyen szíves és ne a zárszóban, hanem most kapcsolódjon be a vitába.

Legyen szíves, válaszoljon azokra a releváns kérdésekre, amelyek most felmerültek, hogy arra adott esetben mi is tudjunk reagálni. Azt hiszem, ez lényegesen könnyebbé fogja tenni a dolgunkat *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)*, és megtudhatjuk abból, hogy önnek valójában mennyire van párbeszédszándéka ezekben a kérdésekben. Úgyhogy kérem, hogy most kapcsolódjon be. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Hoppál Péter képviselő úr, Fidesz, két percben!

DR. HOPPÁL PÉTER (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ahogy itt hallgattam az ellenzéki képviselői megnyilvánulásokat, az a benyomásom van, hogy valóban a parlament elé elég koherens és a kormányzati kultúrpolitikával teljesen egybefüggő és releváns törvénycsomagot bemutató államtitkárt itt hirtelen olyan kérdés-özönnel árasztják el, amelyek nem tartoznak a tárgyhoz. Az, hogy újságírók véleménycikkeiket kellene bármilyen módon egy államtitkárnak véleményeznie vagy elhatárolódnia, hát, ne haragudjanak, ez hogy tartozik ahhoz a jogtechnikai kérdésözhöz, amit itt a törvénycsomagban szerepel?! Hogy a Veritas Történetkutató Intézettel kapcsolatosan önöknek ellenérzései vannak, ha ezt deklarálják, az egy álláspont, és azzal lehet vitatkozni. De hogy egyébként a hatályos törvények vonatkozásában tudományos fokozatot szerzett kutatókról vagy éppen igazgatóról elképesztő véleményeket mondanak, akik nincsenek itt és nem tudják magukat megvédeni, ez, ne haragudjanak, mindenféle úriemberi eleganciát nélkülöz - ha már csak nem is azt mondom, hogy visszataszító megnyilvánulás.

Az pedig kifejezetten, hogy a kulturális tao ügyében - kulturális tao ügyében, értik?! - revolvereket szegeznek az államtitkárnak, hogy majd azzal mit akar a kormány csinálni, nem a tárgya az előterjesztésnek. Nincs benne, egy szó sincs erről a kérdéstről.

Tehát én nem értem önöket, hogy miért kell ilyesmivel idehozakodniuk. Az pedig, mivel az egyik

oldal a másik oldal felé már reagált, hogy a történelemhamisításról itt azért nagyon bájos baloldali megnyilvánulások történtek, azért itt magukbaszállni való, azt hiszem, hogy önöknek van ebben a kérdéskörben. Köszönöm. *(Taps a kormánypartok sorában.)*

(20.20)

ELNÖK: Ungár Péter képviselő úr, LMP!

UNGÁR PÉTER (LMP): Köszönöm a szót. Én mindent el fogok követni, és ezért két percben szólok hozzá, hogy a levezető elnöki intelmeknek megfelelőek, amelyeket korábban mondott.

Azzal szeretném kezdeni, hogy mint Magyarország zöldpártja, azt el kell mondanunk, hogy mi azért ellenezzük a Városliget-projektet, mert mi azt gondoljuk, hogy az felháborító, hogy 0,3 négyzetméter zöldfelület jut például egy erzsébetvárosi lakosra, és igenis, akkor, amikor ezt kialakították és a több állami posztot is betöltő Baán úr ezt megkapta, akkor ezt figyelembe kellett volna vennie, illetve hogy a Városliget a nagyon kevés zöldfelület egyike. Ráadásul az a hazugság, amit önök állítanak, hogy nőni fog a zöldfelület, nem igaz. *(Kósa Lajos: Nőni fog!)* Nem igaz! Ugyanis játszanak a zöldfelület definíciójával. Itt az a helyzet, hogy a valóban régóta létező fás részeket le fogják cserélni olyan részekre, ahol két centi gyeptéglát leraknak a betonra, és ezt ugyanúgy zöldfelületnek nevezik, mint azokat a régi fás részeket, amik vannak a Városligetben. Ez az egyik, amit el akartam mondani.

Még annyit akarok Hoppál képviselő úrra reflektálni, hogy az, hogy különböző publicisták, akinek a nevét nem fogom kimondani az ülésteremben, mert nem érdemel annyit, mit mondanak, az azért tartozik csupán ide, mert nem mi tartjuk el ezeket a lapokat, hanem önök adófizetői pénzen. Tehát ebből a szempontból releváns az, hogy mit írnak ezek az emberek Ady Endréről, mit írnak ezek az emberek a magyar kultúrában olyan teljesítményt hordozó emberekről, akik amúgy - hogy mondjam - sokkal többet érdemelnek, mint hogy ilyen emberek a pennájukra vessék. Azt pedig még külön mondanám, hogy azok az emberek - és sajnálom, hogy Hende Csaba képviselőtársam most nem ül benn a teremben -, akik például vidéki színházigazgatókat azzal alázzák meg, hogy egy fesztiválon sem vonulhatnak az első sorban, igazán hozzájárulhatnak egy általános vitához arról, hogy Magyarországon milyen a kultúrpolitika. Köszönöm szépen. *(Taps az LMP soraiban.)*

ELNÖK: Gréczy Zsolt képviselő úr, DK!

GRÉCZY ZSOLT (DK): Csupán annyit szeretnék hozzátenni, és még két perc sem lesz, hogy azt gondolom, a parlament arra való, hogy vitatkozzunk, teljesen mindegy, hogy mi a téma. Államtitkár úr itt van, a kultúráról alig esik szó az Országgyűlésben, tehát

azt gondolom, hogy választott képviselőként nyugodtan jogom van bármiről megkérdezni. Egyébként pedig az nem marxista történelemírás, hogy a holokausztnak hány áldozata volt, vagy hogy a csendőrségnek akkor mi volt a felelőssége, hanem a tények.

Ezért azt gondolom, hogy az nem relativitás kérdése, és hogyha valaki úgy gondolja, hogy át kell írnia a történelmet, azt súlyos felelősség terheli. Köszönöm szépen. *(Taps a DK és az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Szeretném tájékoztatni önöket, hogy egy kétperces körben egy frakció csak egy megszólalási lehetőséggel bír. De mivel más felszólaló nincsen, mint a képernyőn most nevét ismét megjelenítő Hoppál képviselő úr, ezért ez nem kétperces, hanem normál felszólalás, ami egyáltalán nem zárja ki, hogy két percben mondja el a normál felszólalását. *(Derült-ség.)* Így megadom a felszólalás lehetőségét. Parancsoljon!

DR. HOPPÁL PÉTER (Fidesz): Köszönöm szépen Hiller exminiszter úr eleganciáját. Képviselőtársaim, pusztán Ungár Péter egyébként igenis a témához tartozó felvetésére szeretnék magam is reagálni. Engedje meg, hogy azért a kormányoldalról egy deklaráció elhangozzék, ha már idecitáltuk, iderángattuk a publicisztikai kérdéseket. Ady Endrét igenis zseniális költőként tarthatjuk számon, igenis azt mondhatjuk, aki a magyar irodalomban *(Dr. Varga-Damm Andrea: Önt fogjuk idézni ezután!)* a szimultán vers megalkotója, amit időmértékes és ütemhangsúlyos versként egyaránt lehet értelmezni, azt nevezhetjük továbbra is zseninek. Én nem hiszem azt, hogy abban a vitában, ami egy publicisztikai sorozatban előjön, nem állhatunk egyébként azonos gondolkodásúakkal szemben véleményt formálva.

Tehát ettől élünk demokráciában, hogy a véleménynyilvánítás joga mindenkit megillet. De attól még nem kell hogy egyetértsünk mindenben. Én most deklaráltam: nem értek egyet azokkal az írásokkal, adott esetben nagyon jó tollú írók írásaival szerintem, akik azt mondják, hogy Ady Endre egyébként nem zseniális alkotó, merthogy a politikai publicisztikái árnyékot vetnek a költői munkásságára. Szerintem nem így van, és ez rossz megközelítése Ady Endrének.

Amit pedig a Városligetről mondott, az meg az ön rossz megközelítése. Tehát az tényszerű kérdés, hogy itt többhektárnyi területtel bővül a zöldfelület. Tehát ma az 50-es években lebetonozott felvonulási teret, ami egy politikai célzatú örület volt, és megsebezte az eredeti Városligetet, ezt most már felbontották, és oda épül majd egy Néprajzi Múzeum, illetve teljesen be fogják zöldesíteni. Több ezer fát ültetnek el, és amit ön mond, hogy fás, ligetes területek helyett majd betonra rakott gyeptéglákkal fogják helyettesíteni, nem így van! Tehát a volt Petőfi Csarnok épülete helyére épülnek új épületek, a volt nemzetközivásár-épületek, pavilonok helyére épülnek új épületek.

Tehát próbáljuk meg úgy megközelíteni ezt a kérdést is szerintem, hogy a városnak sokkal jobb lesz az,

hogya nem egy - bocsánat - kutyapiszoktól hemzsegő, foltos és már nem is füvesített területként számantartható, XXI. századi szemmel semmiképpen nem valódi parkként üzemelő roncs az, amit a hátunkon hordozunk, hanem egy fantasztikus, valóban minden igényt kielégítő, gyönyörű, új parkot fogunk átadni a fővárosiaknak. Szerintem ez mindenkinek a hasznára lesz, és bízom abban, hogy a zöldpárt képviselői be fogják látni, amikor már a projekt véget ér, hogy ez egy valódi zöldprogram, amellest, hogy fantasztikus új kulturális intézményeket fog létrehozni.

Remélem, hogy ezt a konszenzust egyszer el fogjuk érni. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Megkérdezem, kíván-e még valaki élni a felszólalás lehetőségével. Szávay István képviselő úr, Jobbik, két percben. Parancsoljon!

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Baj lesz ebből, Hoppál képviselő úr, baj lesz ebből! *(Derűltség.)* Nem szokás azért ez önöknél! Tehát hogya a Magyar Idők leírja, hogy Adyról mit kell gondolni, akkor Adyról ezt kell gondolni. *(Dr. Hoppál Péter: Én pedig ezt gondolom.)*

Az más kérdés, hogy a Magyar Idők soha semmit nem tud leírni véletlenül. Tehát ha már egyszer erről beszélünk ebben a Házban, akkor azért ezt szögezzük már le, hogy azért ne csináljunk már úgy, és azért ez maradjon meg itt a történelmi emlékezet kedvéért a jegyzőkönyvben, mintha itt bármiféle harc itt a Fideszen belül kirobbant volna, és most itt volt egy-két bátor újságíró, aki aztán most jól meg merte írni, hogy hogyan kellene megváltoztatni a kormányzati kultúrpolitikát. Azért teljesen hülyének ne nézzenek már egy egész országot! Nyilvánvalóan lejátszott és leegyeztetett kérdésekről van szó, és akkor most fel lehet futtatni meg sztarolni egy-két olyan újságírót, aki most aztán jól megmondja a Fidesznek a Magyar Időkön keresztül, hogy kiről mit kellene gondolni innentől kezdve a magyar kultúrpolitikában. Tehát ez teljesen egyértelmű, hogy ilyet nem lehet megcsinálni. A Magyar Időkben nem lehet kormánykritikus véleményt leírni, egy fél mondatot sem, anélkül hogy a Rogán-minisztériumban erre jóváhagyás ne történne.

Egyébként meg természetesen önnel értek egyet, képviselő úr. Ady Endrének külön lehet és kell is válaszítani a költészetét és a politikai munkásságát, ahol például vad geszti bolondról hadovált Tisza István kapcsán, ami meglehetősen távol áll az én róla alkotott történelmi értéktételemtől, de ez nem Ady Endre költészetéből von le sok mindent.

A Veritashoz még egy mondat erejéig visszatérve: szóval, azért a magyar történelemnek elég sok vitatott eseménye van, jellemző, hogy önök mindig a holo-kasztba vannak csak beleakadva, és ezzel problémáznak. Szakály Sándornak azért van egy nagyon komoly tudományos munkássága, azért ezt nehéz elvitatni, meg még másoknak is, akik ebben az intézetben dolgoznak. Őt azért szerintem elég méltatlan most egy

vagy két vitatott kijelentése miatt támadni *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret letel-tét.)*, nem ezzel van a probléma. Azzal van a probléma, hogy az ettől függetlenül mégiscsak egy kormánykö-zeli tudományos műhely, és a kormányzati iratoknak a helye nem ott van véleményünk szerint. Köszönöm, elnök úr. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Még valaki? *(Nincs jelzés. - Kósa Lajos: Legyen?)* Minthogy felszólalásra senki nem jelentkezett, az általános vitát lezárom. Megkérdezem Fekete Péter államtitkár urat, kíván-e reflektálni. Jelzi, hogy nem.

Tisztelt Országgyűlés! Minthogy államtitkár úr nem kíván reflektálni, arról tudósítom önöket, hogy a módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség. *(Szávay István: Azért ez nagy csalódás, államtitkár úr. Azt hittük, hogy legalább a végén véleményt nyilvánít.)*

(20.30)

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik az **egyes törvényeknek a Magyar Honvédség új szervezeti rendjének kialakításával összefüggő módosításáról** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A kormány-előterjesztés T/3291. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót Németh Szilárd úrnak, a Honvédelmi Minisztérium államtitkárának, képviselőnek, a napirendi pont előterjesztőjének. Parancsoljon!

NÉMETH SZILÁRD ISTVÁN honvédelmi minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen, alelnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! A honvédelemről és a Magyar Honvédségről, valamint a különleges jogrendben bevezetendő intézkedésekről szóló honvédelmi törvényünk még 2011-ben született, akkor egy teljesen más biztonságpolitikai környezetben.

A 2011-et követő, arab tavasszal kezdődő, majd az ukrán válsággal fokozódó, de hazánk tekintetében közvetlenül és intenzíven 2015-től a tömeges bevándorlás okozta válság kapcsán kialakult biztonságpolitikai és biztonsági helyzet megváltozása azt követelte tőlünk, az Országgyűléstől és a kormánytól, hogy ennek a biztonságpolitikai kihívásnak jogszabály-módosításokkal, törvényhozással is eleget tudjunk tenni. Elég, ha a választások után kapott felhatalmazással az Alaptörvény módosítására, a migrációval és a határvédelemmel kapcsolatos jogszabályoknak a megalkotására vagy a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzet elrendelésére gondolunk.

Ezek a körülmények, a 2017 januárjában induló „Zrínyi 2026” honvédelmi haderőfejlesztési program, amely a Magyar Honvédség fejlesztését szolgálja, szükségessé teszik a honvédelmi törvény átfogó módosítását is. A javaslat lehangsúlyosabb része a fentiekre, ezzel összefüggésben a Magyar Honvédség

szervezeti átalakítására, azon belül a Honvéd Vezérkarral integrált, tehát egybeolvadt minisztérium szervezeti szétválasztására figyelemmel a honvédelmi törvény és ugyancsak az ezzel összefüggő jogállási törvény módosítása.

A szervezeti átalakítás következményeként a Honvédelmi Minisztérium és a Magyar Honvédség szervezetileg különvált egymástól. A módosítást követően továbbra is érvényesül az alkotmányos, azaz alaptörvényi rendelkezés, hogy a Honvédelmi Minisztérium a civil kontroll jegyében irányítói jogkört gyakorol a Magyar Honvédség felett. A javaslat célja továbbá egyrészt ezen honvédelmi törvény módosításából fakadóan, másrészt a jogalkalmazás során tapasztaltak alapján a honvédség személyi állományát érintő kérdések szabályozása.

Tisztelt Képviselőtársak! Engedjék meg, hogy részletesebben is, de nyilván a lényegre koncentrálna, hiszen látták a törvényjavaslat mennyiségét, bemutassam ezt a javaslatot. A nagyobb részt jelentő honvédelmi törvény módosításának célját a következőkben tudjuk összefoglalni. A Magyar Honvédség új szervezeti rendjének kialakításához szükséges közjogi keretek megteremtésével a Magyar Honvédség katonai vezetése, ahogy már utaltam erre, kiválva a Honvédelmi Minisztériumból a Magyar Honvédség felső szintű vezető szerveként, önálló honvédségi szervezatként létrejönne a Magyar Honvédség Parancsnoksága, miközben a Honvédelmi Minisztérium alkotmányos polgári irányítói jogkörét megőrzi.

A másik ilyen jelentős változás: Napóleon utalt arra, hogy a háború 90 százalékban információ, és ez a mai világban még talán ennél is magasabb százalékban igaz. Jól látjuk, hogy mi zajlik körülöttünk a világban. A 2011. évet követően Magyarország keleti szomszédságában kiújuló új típusú fegyveres konfliktus kapcsán szokás említeni a hibrid vagy proxyháborút, amelynek általánosan elfogadott, tudományosan is megalapozott definíciója jelenleg még sehol sem olvasható. De ezt nagyon jól tapasztaljuk a mindennapokban. Erre is tekintettel a kibertér védelmével kapcsolatos feladatok ellátásával, valamint azok bevezetéséhez szükséges közjogi keretek kialakításával is foglalkozik a javaslat.

Harmadsorban, a katonai rendészet rendeltetését, feladatát és jogosultságát meghatározó szabályok pontosítása a tapasztalatok alapján vált indokolttá.

Negyedszer: a nem csak színes-szagos papíron létező „Zrínyi 2026” haderőfejlesztési programmal összefüggő feladatok ellátásának biztosítása, azok szabályos jogi úton való elősegítése a nemzeti haderőnek, így magának a nemzetnek az érdeke.

Ötödször: a honvédelmi törvény egyik alaprendeltetése, hogy különböző válságos helyzetekre közjogi értelemben is végigjárható megoldást szabályozzon. Előfordulhat, hogy nemzetközi okokból olyan válságos helyzet alakul ki, amely még nem igényli a különleges jogrend kihirdetését, ám adekvát válaszlépet vagy válságkezelést igényel. Erre utaltam már az előzőekben a bevezetőben. Ezért e törvény bevezeti az

úgynevezett honvédelmi veszélyhelyzetet, amely a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzet szabályozásához hasonlóan egy békeidejű, szélesebb körű, illetve az új típusú kihívásokhoz alkalmazkodó, rugalmasabb felhatalmazást kíván biztosítani a kormány számára a válságok kezelésére való felkészülés, illetve a válság eszkalációja elleni fellépés hatékonyságának növelése érdekében úgy, hogy mindez nem járhat az állampolgárok alapjogainak korlátozásával. Az úgynevezett közérdekű használat lehetősége megteremtésének célja a Magyarország fegyveres védelmével közvetlenül összefüggő válságidőszakokban az erők és az eszközök hatékony telepítése.

A honvédelmi célú adatkezelés tágabb fogalom, mint a honvédségi adatkezelés, amely hiány pótlását a kormány hosszabb ideje készíti elő. Az előbbi olyan adatkezelési esetkör, amelyben a nem honvédségi szervezeteknek kell saját vagy más ilyen szervek honvédelmi kötelezettségével összefüggésben adatot kezelni. Az ilyen adatkezelés elengedhetetlen feltétele a honvédelmi feladatokra való eredményes felkészülésnek, a megfelelő tervek elkészítésének, amely feladatot már a békeidőben is végre kell hajtani. Megragadnám egyben az alkalmat, hogy ismételten, sokadszorra felhívjam a figyelmüket arra az alaptételre, hogy a honvédelem nemzeti ügy.

Magyarország védelmi képességének fenntartásában elsősorban saját erejére épít, ebbe tartozik bele többek között nemzetgazdaságának erőforrása, a Magyar Honvédség, állampolgárainak elkötelezettsége és áldozatkészsége. Mindez azért lényeges, mert nem éppen a kormányt dicsérorajító sajtóorgánumok és képviselők zavarják össze a magyar emberek ezreinek tisztánlátását akkor, amikor az 50 éves emberek sorozásával riogatnak. Ez a retorika vagy a félolvasottságot, vagy a nemzeti ügy iránti jó szándék hiányát tükrözi. Felhívom tehát itt és most mindenkinek a figyelmét arra a tényre, hogy Alaptörvényünk továbbra is csak rendkívüli állapot, azaz hadiállapot idején vagy megelőző védelmi helyzetben, azaz külső fegyveres támadás veszélye esetén teszi lehetővé az Országgyűlés kétharmadának döntését követően az önök által már riogatva elmondottakat, az úgynevezett sorozást.

Ezenfelül okvetlenül hangsúlyozandó, hogy az 50 éves korig történő behívhatóság nem ördögtől való gondolat és nem egyedülálló a világban. Európában, a NATO kötelékén belül is többen gondolkodnak azon, hogy tudják megoldani az ország védelmi képességét, és mindenki, minden egyes ország a katonákat, az embereket helyezi középpontba, mert nélkülik ez a legmagasabb technikai fejlettség esetén sem lehetséges. Magyarországon egészen 2004-ig a szocialista kormány által benyújtott, akkor honvédelmi törvény hatálybalépéséig e korhatár emberemlékezetig visszatekintve 50 év volt azzal, hogy akkor még ténylegesen, a mai Alaptörvényünkkel teljes egészében ellentétben hívtak is be sorkatonákat békeidőben is. Tegyük szívünkre a kezünket, nézzünk egymás szemébe, és úgy mondjuk a választópolgároknak (*Dr. Vadai Ágnes: Dehogyan nézünk!*), hogy egy 40-42 éves

életerős férfit nem tartunk alkalmasnak honvédelmi szolgálatra.

(20.40)

Az életkor tehát ebben a generációban kevésbé releváns, ám a behívhatóság alóli mentesítés tényleges elemei megmaradnak, például nagycsaládosokat, gyermeküket egyedül nevelőket továbbra sem lehet behívni még háború esetén sem.

A mai európai demográfiai adatokat ismerve nyugodt szívvel kijelenthető: a 40-50 évesek generációja létszámában a legmeghatározóbb generáció, amely nem hagyható figyelmen kívül. NATO-szövetségeseink között - mint már erre is utaltam - dominál a 49-50 éves behívhatósági korhatár, van állam, ahol ez konkrétan 60 év, a lengyeleknél 60, Csehországban, Dániában, Ausztriában 50, Belgiumban, Franciaországban és Angliában 49 év, Németországban is 45, de természetesen még folytathatnánk a statisztikákat a világ más tájáról is.

Tisztelt Képviselőtársaim! A legnagyobb érték a katona, a honvéd. Mit sem ér a szervezet korszerűsítése, a fejlettebb haditechnika beszerzése, ha nincs meg mögötte az ember, a tényleges szolgálatot teljesítő és vállaló katona. A kormány tehát a honvédek jogállási törvényének felülvizsgálatát is elvégezte, amellyel munka- és életfeltételeik könnyítését is előirányozza.

Az ugyancsak nagyobb részt jelentő, a honvédek jogállásáról szóló törvény módosítása a teljesség igénye nélkül a következő főbb témakörökhöz kapcsolódik: a hivatásos állományba kerülés szabályainak rugalmasabb tétele; a Honvéd Vezérkar és a Honvédelmi Minisztérium szétválásával összefüggésben azon lehetőség megteremtése, hogy a katonák a minisztériumban is teljesíthessenek szolgálatot; a külföldi szolgálatteljesítésre vonatkozó illetményszabályok módosítása; az új külszolgálati juttatási rendszer bevezetése; a részszolgalat-teljesítés szabályainak kedvezőbbé tétele bizonyos szülői élethelyzetek esetében; önkéntes tartalékos szolgálat-vállalás ösztönzése a honvédelmi szolgálati díj kiterjesztésével.

Mindezeket túl további törvények módosítása is indokolt, így még mindig a teljesség igénye nélkül az alábbiakat emelném ki. A minősített adat védelméről szóló törvény módosításának célja egy hiányosság felszámolása, ami abból ered, hogy a magyar jog nem ismeri el minősített adatként a nemzetközi műveletekkel kapcsolatban keletkezett felhasznált műveleti minősített adatok egy részét. A központi államigazgatási szervekről, valamint a kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló törvény módosításának célja a fent említett szervezeti változtatásokra figyelemmel a honvédelmi törvénnyel való összhang megteremtése. A választási eljárásról szóló törvény módosítása pedig azért indokolt, hogy az önkéntes tartalékos szolgálat vállalása önmagában még ne zárja ki automatikusan a választási bizottsági tagság betöltésének lehetőségét abban az időszakban, amikor a tartalékos

állampolgár úgynevezett rendelkezésre állási időszakban van, azaz az év nagyobb részében behívás hiányában civil életet kíván élni. A honvédségi adatkezelésről szóló törvény módosítása a jelenlegi keretjellegű rendelkezései részletszabályokkal történő kiegészítésére irányul, amely jogalkalmazási tapasztalatokra figyelemmel vált szükségessé.

Tisztelt Országgyűlés! A kormány eltökélt szándéka, hogy egy, a kor kihívásainak, valamint szakmai és technikai elvárásainak megfelelő haderőt tartson fenn. Magyarországnak olyan elkötelezett, jól képzett, ép lelkű honvédekre van szüksége, akik a múlt katonahőseinek példáján felbuzdulva, esküjükhöz híven vállalják a haza fegyveres szolgálatát és védelmét. Tisztelettel arra kérem önöket, hogy a haza szolgálatát, a hon védelmét párhovatarozástól függetlenül szíveskedjenek támogatni. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Vezérszónoki felszólalások következnek. Elsőként megadom a szót a Fidesz vezérszónokának, Kósa Lajos képviselő úrnak. Parancsoljon!

KÓSA LAJOS, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! A Fidesz-frakció megtárgyalta és kialakította az álláspontját a kormány által benyújtott törvénymódosításról. Több témát érint, én nem fogok mindegyikre kitérni, igyekszem inkább arra a néhányra, amelyekre érdemes felhívni a figyelmet, mert gondolom, a választójogi törvény módosítása kapcsán nem sok vita lesz közöttünk, meg van néhány olyan, a közalkalmazotti jogállásról szóló törvény módosítása, ami tényleg inkább csak technikai jellegű.

Ami én nagyon fontosnak tartok a javaslatban, hogy jó néhány olyan kérdésben lépett, ami - hogy is mondjam? - már régebb óta jelent apróságot látszólag vagy problémát, de egyébként nemcsak a szabályozásnak a hiánya, hanem a katonák és az ezzel foglalkozók védelme érdekében is muszáj volt a törvényeket módosítani. Ilyen például a minősített adatok védelméről szóló törvény módosítása, mert egész egyszerűen, ahogy az államtitkár úr is említette, a magyar szabályozás nem ismer el olyan minősített adatokat, amelyeknek egyébként a jellege és a keletkezési körülményei teljesen nyilvánvalóan minősített adatot takarnak, a külföldi szabályozás elismeri.

Mi részt veszünk a NATO- és az EU-együttműködésben, ahol a katonáink ilyen adatokat kezelnek, és a kezelés szabályainak az élethez való hozzáigazítása egyébként a katonákat is védi a tekintetben, hogy világos, hogy milyen eljárásban, milyen pozícióban kell ezeket az adatokat kezelnie. Tehát ezekkel a módosításokkal, azt gondolom, olyan jelentős vita nem lesz.

A benyújtott javaslatnak az egyik leglényegesebb és egyébként már az ország védelmi képességeit is érintő része magának a honvédelemről és a Magyar Honvédségről szóló törvénynek a módosítása. Ennek

a legnagyobb hatású vagy leglényesebb részének én azt látom, hogy megszűnik ez az integrált irányítási rendszer és az integrált minisztérium, amit ma alkalmazunk.

Én megvallom őszintén, ezt maximálisan támogatandónak gondolom, és mindig is zavart okozott egyébként egy sor kérdésben az - legutóbb a bizottsági ülésen is volt erre példa -, hogy az integrált működés miatt, ugye, amikor a minisztérium része a Magyar Honvédségnek, például a honvédségi létszámok esetében állandó vita volt, legutóbb például a bizottságban vetődött az fel, hogy akkor, amikor minden évben beszámol a minisztérium a bizottságnak minősített adatokat tartalmazóan a Magyar Honvédség létszámáról, akkor ez valóban minősített adat; de - vetették fel az ellenzéki képviselők - egyébként a költségvetés zárszámadásánál a tárca fejezetében a teljes létszám benne van a katonák létszámáról meg a minisztérium létszámáról, ott van adat, az nyilvános adat, de azért, mert egyébként a minisztérium, illetőleg a társintézmények létszámadatai is benne szerepelnek, de az nem a hadsereg vagy a Magyar Honvédség létszámadata. Ez csak egy példa.

Számos más problémát is okozott ez az integrált működés, és azzal egyébként, hogy a minisztérium nem lesz a Magyar Honvédségnek a része, hanem attól különváltan működik, és a magyar államigazgatási rendbe betagozódva a Honvédelmi Minisztérium államigazgatási szervként működik - persze megteremtve egyébként ebben a jogszabályban azokat a specialitásokat, hogy akkor a honvédség kötelékébe tartozó emberek hogyan tudnak szolgálni államigazgatási területen a minisztériumban -, tehát ezeket a problémákat megoldva, én azt gondolom, hogy ez úgy a nemzetközi szervezetekben való részvételt segíti, mint erősíti azt az irányítási és vezénylési rendszert, ami azt jelenti, hogy a létrejövő Magyar Honvédség Parancsnoksága már nem lesz terhelve olyan kérdésekkel, amelyek az integrált minisztériumban óhatatlanul felvetődtek.

Itt egy kérdés van, de azt nem most tudjuk tisztázni, hanem minden bizonnyal majd akkor, amikor részben a honvédelmi miniszter, részben pedig a Magyar Honvédség Parancsnoksága beszámol a bizottságnak, mert az integráció megszüntetése egy sor olyan kérdést is felvet, amit azért végig kell gondolni, és ilyen értelemben - hogy is mondjam? - itt a közös gondolkodás sokat segíthet.

Gondolok például arra, hogy nem olyan régen a parlament határozati javaslatban módosította a Magyar Honvédség létszámát és az önkéntesek létszámát, ugyanakkor az is világos, hogy az új szervezeti struktúrában nagyon meg kell erősíteni a Magyar Honvédség Parancsnokságában azokat a szervezeteket, amelyek például akár az önkéntesek ügyeivel foglalkoznak, akár pedig a most, ebben a javaslatban megemelt hadkötelezettségi életkor, határidő megemelésével újra bekerülnek abba a nyilvántartási rendszerbe, amiből a korábbi szabályozás miatt kikerültek.

Összességében tehát én azt gondolom, hogy az integrált minisztérium megbontása feltétlenül támogatandó, és egy jobb megoldás, mint ez az integrált irányítási rendszer volt.

(20.50)

Lényeges eleme a javaslatnak a „honvédelmi veszélyhelyzet” fogalmának kialakítása. Itt azok a garanciák, amelyek a javaslatban szerepelnek, nem önmagukban értelmezhetőek, tehát ha valakinek ezzel van problémája, hanem azzal együtt, hogy egyébként a honvédelmi veszélyhelyzet milyen intézkedéseket tesz lehetővé. Ha valaki ezt megnézi, akkor látja, hogy ez meglehetősen szűk körű, és valóban rendkívül fontos, hogy a honvédelmi veszélyhelyzet állampolgári alapjogokat nem korlátozhat, nem érinthet.

Lényeges dolog az állampolgárok jogbiztonsága szempontjából a közérdekű használat lehetőségének nemcsak a megteremtése, hanem az a megfogalmazás, ami a javaslatban benne van, ugyanis valóban nemcsak a kártérítési kötelezettséget, hanem a kapcsolódó garanciális elemek talán még azt a kérdést is felvethetik, hogy ilyen garanciális elem mellett a minisztérium kétszer meggondolja, hogy a kormányhivatalhoz fordul közérdekű ingatlanhasználat kapcsán.

Azt hiszem, a potenciális hadkötelezettekre vonatkozó korhatáremelés a mai népesedési adatok mellett teljes mértékben észszerű és elfogadható. Meg kell önkönnel mondjam persze, hogy nyilván mindenki tud egyébként szolgálatra teljesen alkalmatlan huszonévest is mondani egészségügyi okok miatt, és olyat, aki hetvenéves kora dacára is egyébként éppen most futotta le a maratoni távot, tehát itt óriási differenciák vannak, de én az életkilátások javulása és a várható élettartam növekedése mellett az ötvenéves életkort mint a hadkötelezettségre vonatkozó felső korhatárt abszolút akceptálhatónak gondolom.

A javaslat természetesen nem szól egy sor kérdésről, ami egyébként akár a haderőfejlesztési program kapcsán, akár mondjuk, a honvédeletpálya kapcsán felvethető, nem is dolga ez. Csak arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy természetesen a Magyar Honvédséggel kapcsolatos megoldandó feladatok, a haza védelmével kapcsolatos megoldandó feladatok sokkal szélesebb körűek, mint amit a törvényjavaslat most elének tár, és az, hogy ezt most tárgyaljuk, nem jelenti azt, mint ahogy ezt egyébként több bizottsági ülésen is megfogalmaztuk, sőt a tárca vezetése is elmondta, hogy egyébként azok a törvények, amelyek például az általam említett területeket hivatottak szabályozni, ne kerülnének sorra. Tehát ezzel csak azt szeretném mondani, hogy a javaslaton azt kérjük számon, ami benne van, azt, ami nincs benne, ne kérjük számon, mert az, hogy is mondjam, kicsit keret nélkül teszi a vitát.

Összességében a minisztérium és a kormány által benyújtott javaslatot a Fidesz-frakció támogatja. Nyitottak vagyunk természetesen adott esetben az olyan

módosításokra, amelyek a javaslat javítását szorgalmazzák, akár az állampolgári jogok még teljesebb körű tiszteletben tartását vagy a garanciális elemeket tekintve, akár mást tekintve, de egyvalami egészen biztos: csak olyan kompromisszumot tudunk kötni a vita folyamán, ami egyébként az ország védelmi képességeit nem gyengíti, hanem erősíti.

Köszönöm szépen a figyelmet, és a frakciónk támogatja a javaslatot. *(Taps a kormánypártok sorában.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Most a Jobbik vezérszónoka, Varga-Damm Andrea képviselő asszony következik. Parancsoljon, képviselő asszony!

DR. VARGA-DAMM ANDREA, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Az előttünk fekvő T/3291. számú törvényjavaslatról tárgyalunk. Rendkívül sajnálom, hogy egy ilyen nagyon komoly horderejű ügyben mindössze négy fideszes képviselő, azaz négy kormánypárti képviselő ül a parlamenti patkóban, akik közül az egyik államtitkár, a másik a Honvédelmi és rendészeti bizottság elnöke, a harmadik a jegyző, és Habay képviselő úr mint egyedüli képviselő, de egyébként a Honvédelmi és rendészeti bizottság tagja.

Bár államtitkár úr is és Kósa bizottsági elnök úr is megjelölte azokat az alapvető célokat, amelyeket ez a törvényjavaslat álláspontjuk szerint szolgál, sőt azt kell mondjuk, hogy ezek a célok, azaz az integrált vezetés megszüntetésének célja helyénvaló, úgy gondolom, úgy ítéljük meg, hogy mindazok, amelyeket indoknak felsoroltak ebben az úgynevezett salátatörvényben, valójában arról szólnak, hogy a lényegről, a valós lényegről eltereljük a figyelmet. De lássuk a részleteket!

Ebben a törvényjavaslatban a közalkalmazottak jogállásáról szóló törvény, a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló törvény, a minősített adat védelméről szóló törvény, a központi államigazgatási szervekről, valamint a kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló törvény, az információs önrendelkezési jogról és információszabadságról szóló törvény, a honvédelemről és a Magyar Honvédségről, valamint a különleges jogrendben bevezethető intézkedésekről szóló törvény, a honvédek jogállásáról, a honvédségi adatkezelésről és az egyes honvédelmi kötelezettségek teljesítésével kapcsolatos katonai igazgatási feladatokról, valamint a választási eljárásról szóló törvény módosítása következik.

Az általános indoklásban azt hozta fel a javaslatot tevő, hogy az Alaptörvény 45. cikk (1) és (2) bekezdése, amely Magyarország fegyveres erejét és a Magyar Honvédség működését deklarálja, amelyet a kormány irányít, ezen felhatalmazás alapján úgy gondolja, hogy ezt a jelen törvény módosító javaslatcsomagot megteheti. Az én szerény jogi álláspontom sze-

rint ez a törvényjavaslat-csomag, különösen a honvédelmi törvény rendelkezéseinek módosítása, nem sarkalatos törvényi kérdés, hanem úgy ítélem meg, hogy ezt Alaptörvényben kellett volna szabályozni, még hozzá azért, mert egy újfajta veszélyhelyzetet hoz létre, amelyeket eddig az Alaptörvényünk határozott meg, sarkalatos törvényben mindössze ezeknek a részletszabályait lehetett szabályozni. *(Kósa Lajos tüsszent.)* Egészségére, képviselőtársam! De az a lényeg, ezt majd később ki fogom fejteni, hogy ezen része a javaslatnak Alaptörvénybe illett volna, és ennek részletszabályait lehetett volna egy sarkalatos törvényben meghatározni.

A Magyar Honvédség polgári irányítás alatt álló függelmi rendszerben működik, békében az önkéntességen, rendkívüli állapotban és megelőző védelmi helyzetben az önkéntességen és az általános hadkötelezettségen alapuló állami szervezet, és hivatkozik az általános indoklás arra, hogy ezt a jelenleg meglévő szervezetet szeretné felváltani egy más típusú vezetéssel, egy új intézményt hoz létre. A jelenleg hatályos irányítási és vezetési rend több belső ellentmondást hordoz, mondja az általános indoklás, és hivatkozik a 48/1991. (IX. 26.) AB határozatra, amely szerint az irányítás és a vezetés is a szervezet eredményes működésére irányul, az alapvető különbség az, hogy az irányító az irányított szervezeten kívül áll, a vezető viszont a szervezet csúcán és azon belül, annak részeként helyezkedik el.

Én azért csodálkozom ezen 1991-es AB-határozat felhívásán, mert ha emlékeznek képviselőtársaim az elmúlt pár év törvénykezéseire, akkor nagyon sokszor azzal indokolta a kormányzat egy-egy új jogintézmény bevezetését vagy az eddigi szabályoktól való eltérő szabályozást, hogy bizony az első Alkotmánybíróság nem volt a helyzet magaslatán, túlzottan liberális volt, túlzottan azokat az elveket vallotta, amelyek az állam kevésbé fennhatóságát volt hivatott a demokratikus jogrendszerben érvényesíteni, hagyjuk inkább, hogy megérjenek a folyamatok, alapvetéseket, alapelveket rögzített, és ezek nem mindig voltak alkalmasak arra, hogy a valós problémákat megfelelően szabályozzák.

(21.00)

És mit látunk? Ugyanezen ledegradált és lenézett Alkotmánybíróságtól idéz ennek a törvényhelynek vagy törvény módosító javaslatnak az általános indoklása. Én örülök egyébként, hogy belátja a kormányzat, hogy annak az első Alkotmánybíróságnak bizony voltak megalapozott döntései is.

Államtitkár úr az exozéjában különösen beszélt arról, hogy 2011-ben hozták létre azt a jogi környezetet, ami ma a Magyar Honvédséget és a Honvédelmi Minisztériumot irányítja, és azt mondja, hogy azóta olyan krízishelyzetek álltak elő akár a szomszédságunkban, akár a tőlünk távolabb lévő vidékeken, amely kifejezetten azt indokolja, hogy a honvédség szervezeti rendszerét valamelyest át kell szervezni.

A mi álláspontunk az, hogy azok a kihívások, amelyek az utóbbi időben akár közvetlen környezetünkben értek bennünket, érnek minket, érik Európa népeit, azokra mind az alaptörvényi rendelkezések, mind a meglévő törvényi rendelkezések tökéletesen alkalmazhatók. A krízisek kezelhetők, a konfliktusokban pontosan lehet tudni, kinek mi a dolga.

És miután ezeknek a '11-ben kialakított jogintézményeknek nem volt még próbája, mert ha az történt volna, hogy ki kellett próbálni a '11-es törvényt, és azt láttuk volna, hogy valamilyen módon valamifajta hatásköri ütközés, hiányos jogszabályi rendelkezések miatt nem lehet alkalmazni, nem volt ahhoz a célhoz rendeltetett, akkor belátható, hogy bizony, itt az idő és valamilyen módon módosítsuk az eddigi szabályokat; de nem volt próbája. Mert azt senki ne mondja, kérem szépen, hogy a migráció próbája lett volna a '11-ben megalkotott jogszabályoknak, ugyanis az egy teljesen más típusú krízis. Ott nem támadtak meg minket, nem keletkezett nemzetközi katonai konfliktus, egyetlen feladata volt ott a honvédségnek, hiszen mással nem lehetett megtenni, mint a határ védelme és a kerítésépítésben való közreműködés.

Ily módon úgy ítélem meg, hogy az az indoklás, amely az azóta kialakult különböző nemzetközi helyzetek miatt lenne szükséges, nem megalapozott. Ezzel, úgy ítéljük meg, kizárólagosan valamifajta eltérés történik a jogszabály valódi céljáról.

Az Alaptörvényünk XXXI. cikkének (1) bekezdése azt mondja, hogy minden magyar állampolgár köteles a haza védelmére. A honvédelmi törvény 1. § (1) bekezdése azt mondja, a honvédelem nemzeti ügy, a (3) bekezdés pedig kifejezetten arról rendelkezik, hogy a honvédelemre való felkészülésben és a honvédelmi feladatok végrehajtásában e törvényben meghatározott keretek között a törvény alapján létrehozott jogalanyok és minden, Magyarországon tartózkodó ember a szolgáltatások, az állampolgárok pedig a személyes szolgálat teljesítésével vesznek részt. Majd az 5. § (2) bekezdése kimondja, hogy a hadkötelesek behívása behívóparanccsal történik, amelyet a katonai igazgatásnak a hadköteles lakóhelye szerint illetékes területi szerve a behívottnak kézbesít.

Miért is hívtam ide ezeket a már meglévő szabályokat? Azért hívtam ide, mert ennek az új törvénynek a módosítása arról szól, hogy most már az 50 év felettiek, azaz akik ebben az évben betöltik az 50. évet, a következő évtől ezen polgárokat nem lehet hadköteles személynek tekinteni.

Nagyon sokszor vitázunk azon, hogy bizonyos előnyöket juttassunk-e határon túli honfitársainknak. Rengetegszer hangoznak el bizonyosfajta kétélyek arra, hogy a különböző költségvetési támogatások odajutnak-e, ami a cél, és a határon túl élő honfitársaink javait szolgálják-e vagy egészen más célúak. De mindenestre egy tény, és emiatt vitatkoznék a javaslatnak azon részével, amely azt mondja, hogy erre az 50 éves korhatárra azért volt szükség, mert jelentősen csökkent az elvándorlás miatt a hadra fogható polgáraink száma.

A probléma a következő. Azért idéztem a jogszabályhelyeket, mert a jogszabályhelyek értelmezése és személyi hatálya alapján nem csökkent azon személyek száma, akik behívhatók, sőt az elmúlt nyolc évben azzal az egymillió új magyar állampolgárral nőtt a behívható, hadra fogható személyek száma, hiszen miután a jogszabály szerint a magyar állampolgárság egy az egyben hadkötelezettséget is jelent, az más kérdés, hogy jó lenne esetleg a tárcának; kérném, államtitkár urat, beszéljessenek arról, hogy mondjuk, a határon túli lakóhellyel bíró magyar állampolgár, aki egyébként a jogszabály személyi hatálya alá tartozik, mert hadköteles ő is, ott milyen olyan parancsnokság van, akinek útján a lakóhelyéről behívható.

Tehát itt azért van egy kis koherenciazavar, mert úgy ítélem meg, hogy azok a magyar állampolgárok, hála istennek, határon túli honfitársaink, akik szeretnek volna magyar állampolgárok lenni, ezzel a jogszabállyal és azzal a jövőbeni esetleges problémával, amit akár a hadseregnek kell megoldani, azzal is tudják magyar állampolgárként a magyar hazához való viszonyukat erősíteni, hogy bizony részt kell valamilyen módon venniük ebben a tevékenységben. Mert ha azt mondja az Alaptörvény, hogy minden magyar állampolgár hadköteles, és azt mondja, hogy ez a magyar állampolgárokra terjed ki, akkor lassan arról is beszélnünk kellene, hogy mi a helyzet határon túli azon honfitársainkkal, akik elvándoroltak és azon honfitársainkkal, akik határon túl élnek, és úgy lettek magyar állampolgárok. Úgy gondolom, erről érdemes lenne akár egy vitát is nyitni.

A 8. ponthoz szeretnék hozzászólni. Sajnos, majd a 15 percbe nem nagyon fér bele az összes elmondandóm, úgyhogy majd fogok még gombot nyomni, hogy a továbbiakat elmondjam, de a 8. ponthoz azt fűzném hozzá, hogy ugyan egyetértünk a javaslatnak azon részével, ami a 8. §-ban van, de azt tudni kell, hogy ez önmagában adminisztratív megoldás, és nem szolgálja azt a célt, amiről a jogszabály szól.

Nem tudjuk már eddig sem az állományt megtartani, hiába az illetményemelést, de sajnos mégsem foglalkoztatnak annyi személyt, amennyit a jogszabály megenged és amelyet egyébként a feladatok szükségessé tennének, és nem tudjuk megállítani a kiáramlást. Önmagában azzal, hogy megemljük a korhatárt 50 évre, egyszerűen csak adminisztratív teremtünk egy állományt, de annak nincs konkrét személyi leképeződése.

A „Zrínyi 2026” keretében növelni kívánják a hivatásos és szerződéses katonák létszámát. Ez valóban így békeidőben meglévő létszám lesz, vagy ez a rendszeresített létszám emelésével csak a létszámihiány növelése lesz? Ezekre a kérdésekre majd kérném, hogy államtitkár úr, ha módja van, válaszoljon.

A 16. § b) pontjában le van írva, hogy az Országgyűlés hatásköréből a honvédség részletes bontású létszámát, ideértve az önkéntes tartalékosokat is, valamint a főbb haditechnikai eszközöket és az ehhez szükséges anyagi forrásokat, majd ezután a kormány fogja meghatározni. Úgy ítéljük meg, hogy ez túlzás.

Igenis az Országgyűlés hatáskörében kell ezeket a kérdéseket tartani. Ha az Országgyűlés kezéből kiveszszük, lehet, hogy rábízhatnánk a szakmára, de azért azt kell mondjuk, hogy meg kell tartani az Országgyűlés kontrollját. Azért kell megtartani, mert úgy gondoljuk, hogy önmagában a szakma nem alkalmas arra, hogy felismerje ezeknek a problémáknak, kríziseknek a politikai alapját, a kilátásait és azt a viszonyrendszert, amit a polgárok, a társadalom és a hadsereg egymáshoz való viszonyában szükséges figyelembe venni.

Nem mindegy az sem egyébként, hogy mi a tábornokok hadserege vagyunk vagy lesz benne néhány katona is. Mert pillanatnyilag az a helyzet, hogy ha finanszírozási oldalról nézzük, különösen nem mindegy, hogy a személyi állománynak milyen struktúrája van, melyek azok a csoportok, amelyek nagyobb számban vannak jelen és amelyek egyébként alkalmasak lennének hadsereggé történő átalakításra, ezért úgy gondoljuk, hogy ez a fajta új struktúra feltétlenül igényelné azt, hogy maximáljuk a tábornokok létszámát.

Tehát nagyon-nagyon nagy probléma ma is, hogy fejnehéz a hadsereg, tábornokból rengeteg van, viszont valóban hadra fogható katonából igen kevés. Azért lenne nagyon fontos, hogy elkerüljük azt, hogy továbbra is ilyen tábornoktermelés legyen, mert látjuk, hogy ugyan tábornokból, haverokból összehozott tábornoki karból nagyon széles a létszám, de azok, akik aztán egy krízis esetén megvédik az országot, igen kevesen vannak.

Most ezt a pár gondolatot szerettem volna önökkel megosztani, és folytatnám akkor, amikor majd a képviselőtársaim hozzászólásait meghallgattam. Köszönöm figyelmüket. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

(21.10)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Megadom a szót Kunhalmi Ágnes képviselő asszonynak, az MSZP vezérszónokának. Parancsoljon!

KUNHALMI ÁGNES, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Mélyen tisztelt Államtitkár Úr! A behívhatósági korhatár 40. életévről 50. életévre emelését a javaslat részletes indoklása azzal magyarázza, hogy a „Hazánkra is jellemző, a születésszámok csökkenéséből adódó népességfogyást, mely a hadköteles korú férfiak számának folyamatos csökkenését eredményezi.” *(Sic!)* A Honvédelmi Minisztérium elmúlt hetekben folytatott propagandájával szemben, miszerint stabilizálódott, sőt nőtt a Magyar Honvédség katonáinak létszáma, a javaslat részletes indoklása töredelmes beismerő vallomást tartalmaz.

Eszerint a katonai szervezeteknél rendszeresített beosztások békeidőszaki feltöltése nehézségekbe ütközik, illetve az elmúlt évek tapasztalatai alapján nem csökken a kiáramlás mértéke sem, ebből következik,

hogy a megelőző védelmi helyzet és a rendkívüli állapot feladatainak biztosítása céljából a katonai szervezetek békében feltöltött *(sic!)* beosztásaival növelt hadköteles létszámigényt kell biztosítani. Jó hír, tisztelt Ház, hogy legalább a Honvédelmi Minisztérium védelmi tervezői nem dőlnek be saját kormányzati propagandájuknak, és pont olyan sötétnek látják a NER kilencedik évében Magyarország népesedési helyzetét és jövőjét, mint az a valóság. Egyetlen pozitívumként olvasható a születéskor várható élettartam folyamatos emelkedése. Az előterjesztő azzal számol tehát, hogy a behívhatósági korhatár emelésével megközelítőleg 850 ezer fővel nő a hadkötelezettség alapján behívhatók száma.

Továbbá új intézményként jelenik meg az előterjesztésben a honvédelmi veszélyhelyzet szabályozása. Véleményünk szerint ez is kérdéseket vet fel. A javaslat 19. §-ával megállapított honvédelmi törvény új 21/A. § (6) bekezdésében meghatározott intézkedések jelentős részét feltehetően ezen új jogintézmény nélkül is elrendelheti a kormány. Ami többtelelem, az a honvédelmi veszélyhelyzetben magántulajdonban álló ingatlanokra alapítható közérdekű használati jog. Összességében kérdéses, hogy a honvédelmi veszélyhelyzet jogintézménye alkalmas-e ténylegesen érdemben bármivel is hozzájárulni Magyarország védelméhez, vagy a kihirdetése pusztán jóhiszemű olvasatban szimbolikus jelentőségű, avagy a NER gyakorlati működését ismerve inkább a folyamatos fenyegetettségérzés felkeltésének és a háborús hisztériakeltésnek eszközeként szolgálhat. E tekintetben a mai napig fenntartott tömeges bevándorlás okozta válság-helyzet éppen elegendő elrettentő példa.

A kihirdetés és a meghosszabbítás szabályai megegyeznek a tömeges bevándorlás okozta válság-helyzetével. Azaz a kormány fél évre bármiféle országgyűlési döntés nélkül, önállóan elrendelheti, csak a meghosszabbítását akadályozhatja meg az Országgyűlés akként, hogy nem fogadja el a kormány meghosszabbításról benyújtott beszámolóját. A fél év parlamenti felhatalmazás nélkül nagyon hosszú idő.

Továbbá a közérdekű használati jog alapítása szintén teljesen új jogintézmény a törvényben, ami alapján a Honvédelmi Minisztérium határozattal bármilyen védelmi célokra használható ingatlant igénybe vehet. Erre rendkívüli állapotban és megelőző védelmi helyzetben, valamint honvédelmi veszélyhelyzetben is lehetőség lesz. Ez utóbbi tekinthető aggályosnak, figyelemmel a honvédelmi veszélyhelyzet előző pontban vázolt szabályozására. Az előterjesztő a 35. §-hoz fűzött részletes indokolásban nem is rejti véka alá, hogy a közérdekű használati jog szabályait lényegében a honvédelmi veszélyhelyzet esetére írták.

Továbbá aggályos és kérdéses, hogy indokolt-e az internet akár teljes blokkolására felhatalmazni a kormányt megelőző védelmi helyzetben, amikor is külső támadás fenyeget, de az még nem következett be. Háborús állapot esetén - ez már rendkívüli állapot - indokolt lehet az ellenséges propaganda bejutásának

blokkolása, de megelőző védelmi helyzetben az informálódás lehetőségének nullára csökkentése túlzásnak tűnik. Egyébként megelőző védelmi helyzetben a Hvt. jelenleg is lehetőséget ad az internet-, levél-, csomag- és postaforgalom fokozott ellenőrzésére.

A Magyar Honvédség parancsnokságának felállítását pedig nem előre - ahogy ezt Kósa úr mondta -, hanem visszalépésként minősítjük mi, MSZP-sek, ugyanis a Magyar Honvédség parancsnoki funkcióit az első Orbán-kormány szüntette meg - vagy mit csinált? - még 2001-ben, és hatpárti egyetértéssel integrálta a Honvédelmi Minisztériumba a Honvéd Vezérkart. Ennek szükségességét akkor az alábbiak szerint magyarázták a törvényt módosítás általános indokolásában. Miszerint a jelenlegi két különálló szervezetnél - tehát akkori Honvédelmi Minisztérium, Honvéd Vezérkar - kisebb létszámú integrált minisztérium létrehozása indokolt, amely biztosítja mind a honvédelmi igazgatási, mind a katonai szakmai feladatok végrehajtását. Továbbá indokolták akkor a költségvetési források tervezésének, felhasználása ellenőrzésének hatékonyabb végrehajtásával. De indokként említették a párhuzamos feladatok és szervezetek kiiktatásával a működés zavarainak megszüntetését, a vezetési szintek és a vezetői státusok csökkentését. De továbbá még indokolták azzal is, hogy a szolgálati és szakmai alárendeltségi viszonyok újraszabályozásával egységes, gazdaságos és hatékony minisztériumi háttérintézményi struktúra alakítható ki, mondta ezt akkor, 2001-ben a Fidesz-kormány. Azaz éppen az ellenkezőjét írták le annak, ami a most benyújtott javaslat indokolása.

A mostani módosítás azért is meglepő számunkra, MSZP-seknek, mert a Magyar Honvédség vezetési rendszerét eddig senki nem firtatta. A Hende Csaba honvédelmi miniszter előterjesztésére 2011-ben elfogadott honvédelmi törvény is lényegében változatlanul hagyta a 2001-ben létrehozott vezetési rendet.

A javaslat indokolása semmilyen értelmes magyarázatot nem ad arra, hogy a 2001-ben kifejtett érvek miért nem helytállóak jelenleg is, hogy miért kell visszatérni a 17 évvel ezelőtti pazarló működési módhoz. Az ugyanis nem érdemi magyarázat, hogy lehetséges a Honvédelmi Minisztérium közígg. államtitkár és a vezérkari főnök hatásköri összeütközése, hiszen ez 2001-ben is ismert volt, és ezt mérlegelve döntöttek az integrált Honvédelmi Minisztérium létrehozásáról. A katonai vezetés és a civil irányítás szétválasztására vonatkozó érv is sántít annak fényében, hogy a javaslat előírja, hogy a Honvédelmi Minisztériumban a főigazgatási államtitkár mellé egy katonai pályát befutott honvédelmi államtitkárt is ki kell majd nevezni.

Kérem, a javaslat 67. §-a számunkra elfogadhatatlanul tág körben korlátozza a katonák véleménynyilvánítási szabadságát azzal, hogy a honvédelmi miniszter közjogi szervezetszabályozó eszközben megtilthatja vagy korlátozhatja az állomány tagjának az internetes közösségi portálokon, illetve képmegosztó

felületeken való megjelenését, amennyiben az biztonsági érdeket sérthet vagy a Magyar Honvédség társadalmi megítélését ronthatja. Kérem, törvényi szinten megfelelően körülhatárolt korlátozás természetesen indokolt lehet. Nyilván nemzetbiztonsági és védelmi érdeket sérthet, ha például az állomány tagjai külföldi művelési területeken készült fotókat és írásokat posztolhatnak. De „a Magyar Honvédség társadalmi megítélésének védelme” fogalom nem elégséges érv a katonák teljes eltiltására az élet szerves részévé vált közösségi felületektől. A korlátozás feltételeit törvényben, részletszabályait pedig rendeletben kell meghatározni. A közjogi szervezetszabályozó eszközben - ez esetben a HM-utasítás - bevezetett korlátozás véleményünk szerint elfogadhatatlan.

Végezetül a javaslat 80. §-a szerint a betöltött beosztás és a viselt rendfokozat közötti kapcsolat további lazítása - azaz magasabb rendfokozathoz kötött beosztásokat alacsonyabb rendfokozattal is el lehet majd látni - jól mutatja, milyen súlyos gondokkal küzd a Magyar Honvédség a beosztások feltöltése során.

(21.20)

A törvényjavaslatot, tisztelt képviselőtársaim, tisztelt államtitkár úr, tisztelt Ház, az MSZP nem támogatja tehát, mert ez még nagyobb hatalmat ad a hatalomtól már véleményünk szerint így is kicsikét megrészegült kormánynak. Ilyen például a honvédelmi veszélyhelyzet bevezetése, a parttalan közérdekű használati jog alapítása, vagy éppen az Országgyűlés irányítási jogkörének csökkentése. De azért sem támogatjuk, mert teljesen megtilthatóvá teszi a katonák internetes szólásszabadságának érvényesülését és a közösségi média használatát, továbbá azért sem, mert háborús fenyegetettségre hivatkozással teljesen lekapcsolhatóvá teszik az internetet, és végezetül azért sem támogatjuk, mert a Magyar Honvédség 17 évvel ezelőtti, már akkor korszerűtlennek tartott szervezeti struktúráját állítanák vissza. Nagyon köszönöm a figyelmet. *(Kósa Lajos, tapsolva: Bravó! Bravó!)*

ELNÖK: Vadai Ágnes képviselő asszony, Demokratikus Koalíció. Parancsoljon!

DR. VADAI ÁGNES, a DK képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Amikor elkezdtük a vitát a Magyar Honvédség jövőjéről, a magyar katonákat érintő törvényjavaslatról és a magyar állampolgárokat érintő igen fontos törvényjavaslatról, akkor két dologban biztos voltam, először is, hogy el fog hangzani a kormánypárti képviselők részéről, és el is hangzott, hogy a magyar honvédelem és a hadsereg ügye nemzeti ügy, és jó lenne, ha az ellenzékiek ehhez így viszonyulnának és ennek megfelelően viselkednének. Másrészt egészen biztos voltam abban, hogy előkerül a migráció ügye.

Amikor elhangzott az, hogy a honvédelem ügye nemzeti ügy, akkor meg kell mondjam, képviselőtársaim, hogy meglehetősen üresnek hangzott ez a kifejezés az államtitkár szájából, és egész szomorú is lettem. Mégpedig azért, mert este fél 9-kor kezdtük egy ilyen nagyon fontos törvénynek a vitáját úgy, hogy az egykori katona, jelenlegi miniszter, Benkő úr nem tisztelte meg az Országgyűlést, hogy bejőjön ide, és elmondja nekünk, hogy ha már hosszú idő óta ezzel a törvénnyel foglalkoztak, amelyet nem osztottak meg a Honvédelmi bizottság tagjaival korábban, holott megtehették volna, lehetett volna beszélgetni arról, hogy hogyan alakítsuk át a Magyar Honvédséget, hogy az hatékony legyen, legalább itt megtehetette volna. De úgy tűnik, hogy a miniszter valamiért menekül a képviselőktől, és természetesen beküldi az államtitkárát, amihez ugyan joga van, csak éppen nem elegáns, hiszen a Magyar Honvédség jövőjéről beszélünk. A miniszternek előbb-utóbb meg kell jelennie, ha máshol nem, a Honvédelmi bizottság előtt, és Benkő úrnak be kell majd arról számolnia, hogy az elmúlt hetekben, hónapokban mi mindent műveltek titokban vagy éppen nyíltan, a magyar adófizetők pénzét elherdálva, ellopva, a Magyar Honvédség fejlődésének kerekét visszafordítva. Nagyjából ez látszik ebből a törvényjavaslatból.

Kunhalmi Ágnes képviselőtársam már beszélt az irányításról (*Németh Szilárd István telefonja megszólalt.*), lehet, hogy a miniszter úr üzen éppen (*Derűltég az ellenzéki oldalon.*), az irányításvezetés kérdéséről. Annak idején, és akkor pontosítani szeretnék, a 2183/1999. kormányhatározat rendelte el az integrációt, és ebből lett egy országgyűlési határozat 2000-ben. Mindez nem pusztán azért, mert változásra volt szükség, mert érezték az akkori döntéshozók, egyébként nagyon helyesen, hogy a Magyar Honvédség akkori irányítása és a Honvédelmi Minisztérium akkori működése nem megfelelő, hanem azért is, mert arra hivatkoztak akkor, hogy ez a NATO-hoz való csatlakozás miatt fontos. Érdeklődni szeretnék, hogy akkor most mi történik. Már nem annyira fontos a NATO, már nem annyira fontos az, hogy civil és katona együtt dolgozzon, hogy megértsék, mi is történik a Magyar Honvédségben, már nem annyira fontos az erősebb civil kontroll, és már nem annyira fontos a vízfej leépítése.

Azt azért szeretném megjegyezni, tisztelt képviselőtársaim, hogy a Honvéd Vezérkarnak akármilyen néven Székesfehérvárra történő költöztetése a problémát, amivel a Magyar Honvédség küzd, nem oldja meg, legfeljebb Székesfehérvárra elviszi, mert ettől több katona nem lesz.

Ugyan titkos az adatok, mert azt a Honvédelmi és Rendészeti bizottság tagjai még zárt ülés keretében sem ismerhetik meg, ha a vezérkari főnök erre nem ad engedélyt, ami egyszerűen értelmezhetetlen - talán hamarosan lesz módon megismerni ezeket az adatokat, nem biztos, lehet, hogy megismerhetem a feltöltöttségi adatokat -, de a Magyar Honvédségnek nem a tetejéből, tehát nem az irányítás rendszeréből, hanem

a valós harcoló katonákból, amiről Varga-Damm Andrea képviselőtársam is beszélt, szóval, katonákból becsléseink szerint 5-8 ezer fő hiányzik. Ugyan most bájosan megemelték a létszámot egy országgyűlési határozattal, de ettől nem lesz több katona, és ettől nem fog jobban működni a Magyar Honvédség.

Abban szerintem nincs közöttünk vita, hogy a legfőbb érték az ember, legyen ő katona vagy rendőr, ez tény és való. De azt gondolom, hogy már csak az irántuk való tisztelet miatt is érdemes lenne ezekben a kérdésekben az igazat megmondani. Azt értem, hogy most nagy megvilágosodás történt, hogy másfajta vezetésre van szükség, az önök szíve-lelke, nyilván minden kétharmados törvényt meg fognak szavazni, és egy ellenzéki módosító javaslatot se fogjanak befogadni, efelől nincs kétségem. Csak azok az érvek, amiket elmondanak, hogy eltelt x év és kicsoda biztonságpolitikai változások vannak, azok egyáltalán nem igénylik, és pontosan hogy nem igénylik azt, hogy különválasszák az eddigi integrált vezetést.

Megjegyzem, Benkő úr még összhaderőnemi parancsnok volt, nekem soha nem jelezte, hogy problémája van az integrált vezetéssel, egyetlenegyszer sem. Az elmúlt nyolc évben, amióta önök vannak kormányon, egyetlenegyszer sem hangzott el a Honvédelmi bizottság ülésén, hogy a vezérkar és a Honvédelmi Minisztérium integrált vezetése óriási problémákat okozna - mert nem okozott.

Nyilvánvalóan ez egy jó téma, lehet megint ott majd pénzt költeni, mert építkezni kell, lehet megint majd lopni, ahogy önök szoktak, mert oda pénzre lesz szükség, hogy a Honvéd Vezérkarnak vagy a katonai parancsnokságnak egy részét vagy az egészét elköltöztessék Székesfehérvárra.

Én azt gondolom, hogy az integrált irányításvezetési problémán túl azért van itt néhány olyan kérdés, amivel nagyon részletesen muszáj foglalkozni. Ellenzéki képviselőtársam, de Kósa Lajos, a bizottság elnöke is először honvédelmi vészhelyzetről beszélt, de aztán javította, hogy honvédelmi veszélyhelyzetről van szó. Az indoklás, amit a törvény mond, arról szól, hogy azért van szükség erre a tulajdonképpeni rendkívüli jogrendszerű rész bevezetésére, merthogy a hibrid hadviselés olyan kihívások elé állítja a világot, ami miatt szükséges az, hogy legyen egy ilyen honvédelmi veszélyhelyzet.

Tisztelt Képviselőtársaim! Államtitkár úrnak abban igaza van, hogy nincs nemzetközileg elfogadott definíciója a hibrid hadviselésnek. Természetesen az ülésponthoz határozza meg az álláspontot, ha az oroszok beszélnek a hibrid hadviselésről, akkor nagyon más mondanak, mint ha a nyugati szövetségeseink beszélnek a hibrid hadviselésről.

Mindazonáltal engedjék meg, hogy figyelmükbe ajánljam Simicskó István képviselőtársunknak, volt honvédelmi miniszternek a hibrid hadviselésről szóló tanulmányait, mert érdemesek, hiszen ő nagyon sok definíciót összegyűjtött. Már önmagában a kifejezés sem olyan nehéz, a hibrid szerint vegyes, sokféle hadviselésről van szó, de államtitkár úr is kifejezetten a

kibervédelmet említette, hogy ezért van szükség a honvédelmi veszélyhelyzet bevezetésére.

Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt kormánypárti Képviselőtársaim! A kibertérből jövő támadások esetén nem arra van szükség, hogy honvédelmi veszélyhelyzetet hirdessenek, hanem arra van szükség, hogy azokat, akik megtámadják a honvédelmi tárca honlapját, akik megtámadják a katasztrófavédelem honlapját, akik megtámadják különböző állami szervek honlapjait, megpróbálják kiszűrni. Ehhez nem másra van szükség, mint olyan szakemberekre, akik ezt a feladatot képesek ellátni, no meg persze politikai akaratra. Nagyon sokszor elmondtuk önöknek, hogy Szentpétervárról, Észak-Koreából és Kínából érkeznek azok a trollok, akik előszeretettel hekkelik meg állami intézmények honlapjait, vagy próbálnak beavatkozni például választási rendszerekbe.

Nem nagyon örültek annak, amikor ebben az Országgyűlésben arról beszéltem, hogy például a Kaspersky Lab vírusirtóját el kellene távolítani az országgyűlési képviselők laptopjairól, meg az állami szervek laptopjairól. Elbagatellizálták az egész ügyet. Aztán kiderült, hogy mégiscsak igazam volt, és legalább ebben lépés született. Magyarul, azt szeretném önöknek mondani, hogy ha önök izgulnak a hibrid hadviselés miatt, és ezt jól teszik, akkor az lenne a feladat, hogy tesznek is ellene valamit. Az önök kezében van az összes lehetséges eszköz, amivel a kibertérbe jövő támadások esetén föl tudnak lépni. No persze, úgy azért nehéz, hogy azt látjuk, hogy a fideszes trollhadsereg, kiegészülve néhány kormányzati trollkatonával, indul maga neki és gyárt bizonyos hamis híreket, és végzi a hibrid hadviselés tipikus formáját.

(21.30)

Olyan információkat terjesztenek az interneten, amelyeket aztán átvesz a közpénzből finanszírozott közmédia, természetesen ezek mind hamis hírek, amelyek aztán szépen átterjednek az önök által, a kormány vagy éppen a pártjuk által finanszírozott újságokba, és ezt harsogják. Végignéztük ezt a dolgot, képviselőtársaim! Tehát én egyetérték azzal, és nagyon támogatom, hogy végre csináljunk valamit a kibertérből jövő támadásokkal, a különböző álhírterjesztésekkel - egyébként bent van egy Bkt.-módosítási javaslatunk ezzel kapcsolatosan, nagyra értékelném, hogyha a kormánypárti képviselőtársaink támogatnák -, de emiatt nem kell egy különleges jogrendet bevezetni, amely a honvédelmi veszélyhelyzetről szól, és amelyet a kormány 6 hónapra rendelhet el.

Ahogy említettem a felszólalásom elején, biztos voltam benne, hogy szólnak a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzetről is, és erre is hivatkozott az államtitkár úr. Na most, ha annyira izgatja önöket a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzet és a Magyarországra illegálisan belépő menekültek bűnözői mivolta, akkor hadd kérdezzem már meg, tisztelt kormánypárti képviselőtársaim, hogy hogy a viharba' lehetséges, hogy az útlevelel nem rendelkező - jogerős

bírósági döntés alapján börtönben kellene hogy tartózkodjon - macedón volt miniszterelnök, Orbán Viktor barátja, Nikola Gruevszki itt van Magyarországon. Tessenek már nekem megmondani! És szabadon lófrál valahol itt Budapesten, vagy ki tudja, hogy hol van. Önök a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzettel állítják párhuzamba a honvédelmi veszélyhelyzet bevezetését, közben pedig azt látjuk, hogy egy érvényes úti okmánnyal nem rendelkező, korrupció miatt elítélt, volt miniszterelnök, ki tudja, milyen útvonalon - lehet, hogy a balkánin, államtitkár úr -, megérkezik Magyarországra, és a magyar hatóságok nem azzal vannak elfoglalva, hogy elkapják ezt az embert, és oda vigyék, ahová kell. Hát érvénytelen úti okmánnyal érkezett, vagy nem is volt nála úti okmány, hát nem lehetett, hiszen Macedóniában a bíróság egy másik ügy miatt bevonta az útlevelet - de nem, itt van valahol Budapesten. A külügyminiszter nem tudja, se nem erősíti meg, se nem cáfolja ezt a hírt, majd aztán a macedón rendőrség közli, hogy valóban nagy valószínűséggel Budapesten tartózkodhat.

Tisztelt Képviselőtársaim! Önök az elmúlt években bevezetett összes veszélyhelyzetet és az összes, egyébként határvédelemmel, rendvédelemmel, honvédelemmel kapcsolatos ügyet a következőkre használták föl: beengedtek ide bűnözőket, beengedtek ide terroristákat, emberiesség elleni bűncselekmény miatt üldözött személyeket, beengedtek maffiózókat, beengedtek jogerősen elítélt volt miniszterelnököt érvénytelen úti okmánnyal, loptak a közbeszerzés alóli mentesítésnek köszönhetően, hiszen erre használják fel a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzetet. A honvédelmi veszélyhelyzet ilyenformán történő leírása, ami ebben a törvényjavaslatban szerepel, ez egy olyan gumiszabály, például a Katonai Nemzetbiztonsági Szolgálat számára, hogy csinálnak majd valamit a kibertérben, és ott növelik az ő erőfeszítéseiket, vagy gyorsított döntéshozatali eljárás bevezetését fogják elrendelni honvédelmi veszélyhelyzet esetén.

Most megmondom, ugyanaz fog folytatódni, ami a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzetnél. Önök lopni fognak. Lopni. Mert ez nem egy tévedése a rendszernek, ez alapeleme a működésnek, és őszintén szólva, szégyelljük magukat, hogy éppen nemzeti ügyre hivatkoznak itt a haza házában, és nem csinálnak semmi mást ezekkel a törvényjavaslatokkal, mint törvényesítik a saját lopásukat.

Végül a hadkötelezettség dolga. 850 ezer ember kell, mondja az indoklás, és az államtitkár úr is azt jelzi, hogy elfognak az emberek, kellene a férfiak a hadkötelezettség esetén. Tisztelt Képviselőtársaim! Engedjék meg, hogy felhívjam a figyelmet arra, hogy bár Varga-Damm képviselő asszony arról beszélt, hogy itt megnőtt a létszám, hiszen vannak kettős állampolgárok, a jelenlegi szabályozás értelmében ma hadkötelezettsége csak a magyarországi állandó lakóhellyel rendelkező, most már majd 40 éves férfiaknak lesz. *(Kósa Lajos: 50!)* 50, elnézést, most még 40, de majd valószínűleg 50 lesz, de hátha meg tudunk ebben állapodni. Azoknak a magyar állampolgároknak,

akik magyarországi állandó lakóhellyel nem rendelkeznek, azoknak nem kell megvédeniük a hazát.

Tisztelt Képviselőtársaim! Hogy van ez? Szavazni lehet, a hazát védeni nem? Szeretném önöknek elmondani, hogy levélben nem lehet a hazát megvédeni. Ha baj van, akkor itt kell lenni, és akkor egyébként teljesen mindegy, államtitkár úr meg képviselő urak, hogy valaki 40 éves, 20 éves vagy 30 éves. Higgyék el, hogy meg fogjuk védeni a hazát, merthogy nekünk nem kell mindennap elmondani, hogy a magyar honvédelem ügye meg a haza védelme nemzeti ügy. Ez az önök frusztrációja, hogy azt gondolják, hogy attól lesznek turbómagyarok, ha állandóan erre figyelmeztetnek mindenkit, minden magyar állampolgárt. Higgyék már el képviselőtársaim, hogy a magyarok szeretik a hazájukat! *(Az elnök csenget.)*

Ami pedig az 50 évet illeti, szerintem egy teljes tévedés ebbe az irányba elmenni, de hát majd akkor ezt egy következő felszólalásban folytatom. Köszönöm, elnök úr. *(Taps az ellenzék soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Az LMP vezérszónoka, Demeter Márta képviselő asszony következik. Parancsoljon!

DEMETER MÁRTA, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Államtitkár Úr! Az a módosítójavaslat-csomag, amit most megint letettek az Országgyűlés asztalára, az nem más, mint egyértelmű bizonyítéka ismét annak, hogy a Magyar Honvédségnek az egyre romló helyzetét próbálják azzal kompenzálni és kiigazítani, hogy önök törvényeket módosítanak. A jelenleg kialakult problémákat az, hogy a jogszabályokat folyamatosan az egyre romló helyzethez igazítják, nem fogja megoldani, sőt, ahogy látjuk, hogy milyen pontokat módosítanak, egyre sokasodni fognak a problémák, amik meg fogják nehezíteni a feladatellátást.

Ez a javaslat olyan, a magyar emberek biztonságát alapvetően érintő kérdésekkel foglalkozik, amelyekben minimum előzetes egyeztetésre lett volna szükség, mind szakmai, mind pedig politikai egyeztetésre. Ezt megint nem sikerült abszolválnia a honvédelmi tárcának, és a Honvédelmi és rendészeti bizottságban a múlt héten napirend-kiegészítési javaslatként kezdeményeztem is, hogy jöjjön el a honvédelmi miniszter a bizottságba, és számoljon be azokról az egyébként nagy horderejű szervezeti átalakítási törekvésekről, amikre önök most készülnek. Jelen esetben a minisztérium és a vezérkar intenzívebb szervezeti szétválasztásáról beszélek, nem jelent meg senki a bizottsági ülésen, és a bizottság fideszes többsége pedig szó szerint lesöpörte ezt a javaslatot, úgyhogy sajnos többet nem tudtunk meg, mint amennyi a törvényjavaslat indokolásában szerepelt.

A kormányzati javaslatnak egyértelműen több eleme szakmai és alkotmányossági szempontból is kérdéseket vet föl, és én négy nagyobb téma köré szeretném csoportosítani az észrevételeket. Az egyik a

hadkötelezettség korhatárának az 50 évre emelése. Először is, nem gondolom, hogy ez bármilyen szempontból megoldást jelentene. Az világosan látszik, hogy tömeges kivándorlásról kell most már beszélnünk Magyarországon, hiszen a rendkívül rossz társadalmi és gazdaságpolitikai intézkedések miatt fiatalok százai hagyták el Magyarországot. Erre nem megoldás az, hogy kozmetikáznak a jogszabályon. Erre az lenne a megoldás, hogy érdemi, olyan társadalompolitikai intézkedéseket hoznak, ami megállítja ezt a folyamatot, vagy pedig visszafordítja, de minden olyan program ellenére, amit elkezdtek ebben a kérdésben, akár csak azért, hogy politikai színházat játszanak, akár esetleg véletlenül a probléma tényleges megoldására törekedve, nem jártak sikerrel ezek a törekvések, és nem jönnek haza a fiatalok egyelőre Magyarországra.

De meglepődve hallgattam a honvédelmi miniszternek az érvelését, akit sajnos itt személyesen nem köszönhetünk a teremben, és nem vitatkozhatunk vele. Én tényleg nem értem, hogy mitől fél a miniszter úr, merthogy rendszeresen elkerüli mind a plenáris üléseit az Országgyűlésnek, mind pedig a Honvédelmi és rendészeti bizottság üléseit. Na, de ő kiemelte azt, hogy hogy néz ki az, hogy egy 42 éves ember már nem hívható be, ha szükség van a szolgálataira a haza biztonsága érdekében, akkor nem tudom, hogyha konkrét 42 éves példát említett, akkor miért, mondjuk, 50 évre kellene növelni ezt a korhatárt. De hát fenébe a részletekkel! Az viszont érdekelne például technikaiilag, hogy milyen nyilvántartás alapján szeretnék kivitelezni ezt az egészet. Szeretném hangsúlyozni, hogy mi nem értünk egyet a korhatár megemelésével, viszont arra mindenképpen választ várnék, akár államtitkár úrtól, hogy vajon rendelkeznek-e azokkal az infrastrukturális követelményekkel, azokkal a nyilvántartásokkal, ami egyáltalán ennek az egésznek az alapja lehetne.

(21.40)

Tehát ettől nem lesz több hivatásos vagy szerződéses katonája a Magyar Honvédségnek, ettől a fiatalok nem lesznek motiváltabbak, és egyébként még Magyarország sem lesz nagyobb biztonságban, csak papíron variálnak megint.

A másik pont az önkéntes tartalékos rendszer, mondhatom, hogy szépészeti jellegű átalakítása, mert azok az intézkedések, amiket ott felsorolnak, egyébként nem nagyon jók másra. Ettől többen nem fognak jelentkezni tartalékosnak, és nem oldja meg ez a javaslat azt a közel 8 ezer fős létszámbiányt, ami most már jelentkezett a Magyar Honvédségben. A megoldás az lenne, ha versenyképes illetményeket biztosítanának, és itt persze ki kell említenem azt, hogy igen, emelkedett a honvédelmi illetményalap, jövőre már közel eléri a 45 ezer forintot, viszont világosan látszik, hogy ez érdemben még a fluktuációt sem tudja megállítani. Mi továbbra is azt javasoljuk, és ennek kérjük a támogatását, hogy 60 ezer forintra kell felemelni

egységesen az illetményalapot, tehát ugyanígy a köztisztviselői illetményalapot és a honvédelmi illetményalapot is, ez mindenképpen sokat segítene a helyzeten.

Emellett az illetményen kívüli juttatásokat lenne szükséges megfelelően biztosítani, a lakhatási, szociális és egészségügyi és más elemeket is tartalmazó, kiszámítható előmeneteli rendszerre lenne végre szükség, és ide kell hozzam azt is, hogy egy új típusú és társadalmi szempontból is igazságos kerkedvezményes nyugdíj bevezetésére, nyugdíjrendszer bevezetésére van most már szükség. Számos javaslatot adtunk be, hogy állítsák vissza a jelenleg szolgálati járandóságban részesülő nyugdíjas státuszát, hogy szüntessék meg a 15 százalékos levonást, hiszen ez egyrészt az ő több évtizedes szolgálatukat is megbecsülné. Azt gondolom, hogy egyébként azt a megalázó helyzetet, amin ők keresztülmentek a kormány hibás döntése miatt, azt már nem lehet kompenzálni, de nyilván ez egy üzenet lehetne feléjük.

A másik, hogy az aktív állomány számára egy rendkívül fontos üzenet lenne, továbbá a honvédegségpénztári kártalanítást rájuk is ki kellene terjeszteni, és emellett arra is adtunk be konkrét javaslatot, hogy tényleg egy új típusú kerkedvezményes nyugdíjrendszer legyen. Egyszerűen önök nem is hajlandóak erről sem a Honvédelmi bizottságban, sem pedig plenáris ülésen még csak vitatkozni sem, pedig ez lenne egy olyan komplex előmeneteli rendszer és egy olyan komplex életút felvázolása és megoldása, ami perspektívát nyújthat a fiatalok számára.

Az a cél pedig, amit önök kitzűtek, hogy 20 ezer legyen az országban, egyáltalán nem növeli a katonai képességeket, sőt egy rendkívüli pazarló dolog lenne a honvédség létszámát tekintve, és akkor most még a 8 ezer fős létszámhiányt nem is nézem. 5-6 ezer fős tartalékos rendszerre lenne szükség, de akik ténylegesen önkéntesen, tehát nem bekényszerített kormánytisztviselők és nem bekényszerített szolgálati járandóságban részesülők. És szeretném felhívni a figyelmet, hogy nem a tömeghadseregek korát éljük, nem a hagyományos fegyveres támadásokkal kell számoljunk, tehát a 20 ezer tartalékos egy elképesztően hibás konstrukció, ha önök ebben gondolkodnak és ebben remélik, hogy az ország biztonságát garantálni tudják. Ez nem arra vezet, sőt elvonja a professzionális haderőtől az amúgy is nagyon szűkös forrásokat, mert sajnos számos bizonyítékát látjuk, hogy a most megnövekedett pénzeket sem arra fordítják, amire kellene.

Harmadikként kiemelném a honvédelmi veszélyhelyzet bevezetését mint egy újabb különleges időszakot. Ettől sem lesz működőképesebb a Magyar Honvédség, több katonánk sem lesz, sőt a most már egyre kuszább szabályokat kellene végre kitzisztázni és normálisan alkalmazni a meglévő jogszabályi környezetet.

Tehát semmilyen változtatás ahhoz nem kell, hogy garantálni lehessen az ország biztonságát, egy-

szerűen talán működtetni kellene és alkalmazni kellene megfelelően a törvényeket, és ezek alapján a törvények alapján működtetni a hadsereget és az ellenőrzés rendszerét, ez egyébként nagyon nem szokott sikerülni a kormánynak.

Tehát ahogy említette államtitkár úr, hogy rugalmasabb felhatalmazásra van szükség, egyáltalán nincs szükség rugalmasabb felhatalmazásra. Amikor a kormány erről beszél, annak eddig mindig csak rossz vége lett, az adófizetők szempontjából is, és az ország biztonsági rendszere mára, mondhatjuk, hogy tényleg az összeomlás szélére került, a működési problémákat egyáltalán nem oldják meg ezek a jogászok, amik egyébként jogbizonytalanságot teremtenek, és alkalmazhatatlanná teszik még a meglévő jogszabályokat is.

Negyedik pontként pedig a minisztérium és a vezérkar szervezeti szétválasztását szeretném kiemelni, ami alapvetően még egy támogatható dolog is lenne, viszont ehhez előbb látni kellene a hatékonyság javítására vonatkozó elképzeléseket, a civil kontroll gyakorlati érvényesülésének az erősítését szolgáló elemeket. Semmi nem látszik ebből. A civil kontroll intézménye NATO-csatlakozásunknak is egy alapvető feltétele volt, és mondhatjuk, hogy mára szinte egy az egyben lebontották ezt a rendszert, a Honvédelmi és rendészeti bizottság már-már egy béna kacsza, és semmiben nem kap érdemi tájékoztatást.

És nyilvánvalóan egy ilyen szervezeti szétválasztásnál a transzparenciának is érvényesülnie kellene. A mai napig nem látszik az, hogy ez milyen beruházásokkal fog járni és hol fognak közpénzek elszivárogni, amire sajnos egyébként nagyon-nagyon sok példát látunk. De mindazonáltal a szétválasztást egyébként magam is felemlítettem a jelenlegi vezérkari főnök meghallgatásán, ahol rákérdeztem, miért jó az, hogy párhuzamos vezetés van jelen pillanatban a Magyar Honvédségben. Ő akkor még megvédte az akkori állapotot, illetve a jelenleg hatályos állapotot is, és elmondta azt, hogy szerinte nincsen ilyenformán párhuzamos vezetés. Viszont a mostani változtatást, amit alapvetően, azt gondolom, hogy lehetne támogatni, persze sajnos a garanciális elemei nincsenek meg, tehát innentől kezdve nem fogjuk tudni támogatni, de úgy valósítják meg, hogy egyáltalán nem biztosítják a Magyar Honvédség külső kontrollját.

Az alkotmányos és politikai aggályok mellett az emberek számára két szempontból hordozhat veszélyt az, ha nincs hatékony ellenőrzési lehetőség a katonai vezetők fölött. Az egyik az, hogy ha nem valószínű meg megfelelően a kontroll, akkor mondhatjuk azt, hogy önjáróvá válhat a hadsereg, ami a legszörnyesebb esetben odáig is vezethet, hogy a hadsereg nem hajtja végre a nép által választott képviselők és az alkotmányos szereplők által hozott döntéseket. Ez óriási baj lenne. Az is legalább ilyen veszélyt hordozhat, ha a parlamenti kontroll alól kivont hadsereggel a mindenkori kormány a saját politikai szempontjai szerint és mindenféle elszámolás nélkül rendelkezhet.

Ez teljesen egyértelmű, hogy nagyon rossz forgatókönyv, mind a két eset egy borzasztó forgatókönyv lenne, és mindegyik egy nagyon komoly belső válsághoz és a magyar emberek biztonságának a csorbulásához vezethet. Tehát ennek az esélyét sem szabad megengedni.

És még egy pontként szeretném azt kiemelni, hogy a NAIH több megállapítást tett ezzel a törvénymódosító csomaggal kapcsolatban, úgyhogy nagyon érdekelné az, hogy figyelembe fogják-e venni a NAIH javaslatait, és a szövegben terveznek-e bármilyen módosítást ezzel kapcsolatban.

Tehát összességében elmondható, hogy ettől a törvénycsomagtól egyáltalán nem lesz működőképesebb a Magyar Honvédség, ettől az a közel 8 ezres létszámhiány, ami jelenleg van a honvédségben, egyáltalán nem fog megoldódni, ettől még világosan látszik, hogy a beszerzések nem válnak transzparenssebbé, hiszen világosan látjuk, hogy több száz milliárd forintról beszélünk, amit közbeszerzés alól mentesített a Honvédelmi és Rendészeti Bizottság fideszes többsége, az is világosan látszik, hogy ezekből a pénzekből lényegében civil eszközöket vásárolnak, tehát nem a Magyar Honvédség katonai képességeit növelik.

Tehát ilyen körülmények között ez a javaslat jogászokodás, ez pótcselekvés, ami itt van előttünk, ami egyébként olyan gumiszabályokat tartalmaz, ami rengeteg visszaélésre ad lehetőséget úgy, hogy a fegyveres erő demokratikus irányításának és kontrolljának az intézménye mint civil kontroll nem valósul meg jelen pillanatban Magyarországon, számtalan veszélyt hordoz, nem növeli a magyar emberek biztonságát, tehát ilyenformán az LMP képviselőcsoportja nem fogja tudni támogatni ezt a javaslatot. *(Taps az ellenzéki padsorokban.)*

(21.50)

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk; már hogy a vezérszónoki felszólalások végére. Kétperces felszólalásra nem jelentkezett senki, ellentétben azzal, hogy normál szót kérő felszólalók ketten vannak. Elsőként Varga-Damm Andrea képviselő asszony, a Jobbik képviselője, parancsoljon!

DR. VARGA-DAMM ANDREA (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Folytatnám a vezérszónoki előadás azon részét, amelyet a 15 perc nem engedett, hogy befejezzem. Én folytatnám a törvényjavaslat 18. §-ával, amely arról szól, hogy a kormányt hatalmazza fel arra, hogy adott időszakban feltölthető beosztások számát meghatározza. Nyilván ennek persze finanszírozási feltételei is lesznek, de azt kell mondjuk, hogy addig, amíg nem tisztázzuk, hogy ezek a beosztások milyen kategóriájúak lesznek, és valóban azok a létszámok és arányok lesznek-e, amelyet az elmúlt héten országgyűlési határozati javaslatban kért a honvédelmi miniszter megszavazni, ezek lesznek-e azok a beosztások és létszámok,

amelyeket majd a kormány meghatároz, vagy a kormánynak gyakorlatilag ilyen ahogy tetszik, úgy puffan módon lesz ez a tevékenysége. *(Sic!)*

A főbb haditechnikai eszközök vonatkozásában nagyon sok esetben kormányciklusokon átívelő beszerzések vannak, ezért úgy gondoljuk, hogy az Országgyűlés felhatalmazását nem lehet a kormányra átváltani. Nem gondoljuk, hogy a kormánynak kellene ezeket a beszerzéseket meghatározni, természetesen nem arról szól, hogy mindenféle beszerzést hagyjunk meg az Országgyűlés hatáskörében, de mindenképpen azokat a nagy volumenűeket, amelyek alapvetően a honvédelem képességeit határozzák meg és alakítják ki, azokat semmiképpen nem gondoljuk, hogy a kormány hatáskörébe kellene utalni.

Az önkéntes tartalékosok vonatkozásában elvileg jó lehet az, amely a javaslatban szerepel, hogy nem zárunk ki senkit belőle, de egyet nem szabad elfelejtenünk, ez pedig az, hogy mindez pénzbe kerül. Tehát az önkéntes tartalékos nem odáig tart, hogy jelentkezik, föl vesszük, onnantól kezdve óriási pénzeket emészt föl az, hogy őket legalább olyan kiképzésben kell részesíteni, hogy adott krízishelyzetben tudják, hogy mi a dolguk.

A Magyar Honvédség Parancsnokságának megalapításával egyet tudunk érteni, de ott lesz majd újra érdekes ez a kérdés, hogy miként hajtják végre. Az önök kormányában rengetegszer volt az elmúlt nyolc évben olyan, hogy egyébként jó rendszereket, jó szabályokat, jó kezdeményezéseket valami csapnivaló módon hajtottak végre, és azokat is lerontották. Ily módon az elvvel, azzal a struktúrával egyet lehet érteni, amit ez a javaslat tartalmaz, de majd az lesz a kérdés, hogy miként hajtják végre, és a végrehajtás nem rontja-e le azt a szándékot, amelyet ez a törvénymódosító javaslat tartalmaz. Egyébiránt magából a módosításból a végrehajtás módja nem is derül ki.

Ha megnézzük a Hjt. 10. mellékletét - most a beosztásokra térek rá és az előmenetelre -, amelyben ott vannak a várakozási idők, hogy ki mennyi idő múlva lehet eggyel magasabb rangban, akkor azt látjuk, hogy az van odaírva, hogy ahhoz, hogy tábornok lehessen valaki, legalább 27 évet kellene eltölteni különböző rendfokozatokban. Ha a legoptimálisabb esetben a főiskoláról, 22 évesen kijön az ifjú főhadnagy vagy hadnagy, attól függ, hogy milyen volt a tanulmányi eredménye, akkor az azt jelenti, hogy 49 éves kora előtt nem lehet tábornok.

Ha meg tetszenek nézni azt, hogy az elmúlt 15 évben vagy 20 évben hány darab 49 év alatti tábornok lett a Magyar Honvédségben, egyrészt elájulnak, másrészt pedig akkor az a kérdés, hogy akik eddig ezt a helyzetet kialakították, és tényleg egy ilyen tábornokok hadserege a Magyar Honvédség, akkor most egyszer csak hirtelen azt szeretnénk, hogy ne legyen konkurenciánk? Tehát eddig lehetett 49 éves kor előtt tábornoki rangot adni, most hirtelen nem. Nem talán arról van szó, hogy a mostani tábornoki karban igen jelentős számú azon személyek száma, akik csak valamely kapcsolatuk alapján lettek tábornokok és

nem a tényleges teljesítményük határozta meg? Ezt csak kérdésként teszem fel.

A törvény tervezetének alapvető feladata az lenne, hogy bemutassa, milyen lesz a Magyar Honvédség új szervezeti rendje. Ez azért fontos egyébként, mert a tárca szándéka szerint a kormányzat szakít ezzel a bizonyos integrált modellel, amelyben a miniszter vezette és irányította a Magyar Honvédséget, és a Honvéd Vezérkar pedig a HM szerves része volt.

Ez önmagában - amint már mondtam korábban is - jó lehet. De amit fontosnak tartunk, az, hogy ezt nagyon kiforrott szakmai vitákban kell kialakítani. Nem lehet a nemzetközi trendektől eltekinteni. Nem lehet attól eltekinteni, már korábbi képviselőtársaim előadásában is elhangzott, mi egy NATO szervezeti rendszer része vagyunk. Nem saját magunk határozzuk meg azokat a rendszereket és feladatokat, amelyeket nekünk végre kell hajtánunk és követnünk kell. Sztenderdek vannak, eljárásrendek vannak. Azokat az új szervezeti rendszer képes lesz-e végrehajtani, képes lesz-e hozzáigazítani a saját struktúráját?

És ami nagyon fontos még, hogy nem tudjuk a tervezetből azt, hogy miként fog kinézni egyáltalán a Magyar Honvédség vezetése a jövőben. Tehát megteremtünk egy új státuszt, de nem derül ki ebből a javaslatból, hogy egyébként majd ez az egész hogyan fog kinézni.

Ez egy óriási hipotézistömeg. Az már látszik, hogy létrejön a Magyar Honvédség Parancsnoksága, kérdés, hogy hol, és ez a szervezet egyben a honvéd vezérkari főnök is lesz, de az nem világos a 36. és a 37. § alapján, hogy egymás között hogy lesznek a hatásköri megosztások, és már bocsánatot kérek, az Országgyűlésnek ehhez köze van. Ezt nem határozhatja meg a kormány, ezt kizárólagosan sarkalatos törvényben lehet meghatározni.

A honvédelmi miniszter és a Magyar Honvédség parancsnoka közötti viszony milyen lesz? A honvédelmi miniszter ezentúl irányítja a honvédséget, ez így rendben van. De a Magyar Honvédség parancsnoka hogyan fog viszonyulni a honvédelmi miniszterhez? És hogyha a Magyar Honvédség parancsnoka betölti a Honvéd Vezérkar főnöki beosztást is, kérdés, hogy a Honvéd Vezérkar megmarad-e mint önálló, a Honvédelmi Minisztérium legfőbb katonai tanácsadó szerve, vagy az beolvad ebbe a parancsnokságba?

A Magyar Honvédség Parancsnokságát ötvözi a Honvéd Vezérkar stratégiai tervezésében és az ő HP-taktikai vezetési feladatát is ő fogja végrehajtani, vagy ők egymás mellett párhuzamosan fognak működni? Ezek mind-mind szakmai kérdések; nem politikai kérdések, szakmai kérdések.

A 36. § azt mondja, hogy honvédelmi államtitkárnak kell lennie, akinek katonának kell lennie. Itt ezen nagyon fontos kérdésben az előbb képviselőtársaim erről beszéltek. Kérem, mi az, hogy katona legyen egy honvédelmi államtitkár? Egy civil vezetésű Honvédelmi Minisztériumban, hiszen a mostani miniszternek is a rangjáról le kellett mondania, tehát

nem katona, mit keres ott egy honvédelmi államtitkár, akinek kötelező katonának lennie, sőt az van odaírva, hogy legalább 20 éves katonai szolgálattal kell rendelkezni.

*(Az elnöki széket Sneider Tamás,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)*

Azért szerényen megkérdezném, hogy ezek szerint, aki 20 évig tiszthelyettes volt és van valamilyen egyéb főiskolája, az ezután már honvédelmi államtitkár is lehet? Mert biztosan nem erre tetszettek gondolni, de hipotetikusan ebben ez is benne van.

A következő kérdés: a 18. §-ra megint visszatérek, amikor azt mondja, hogy a kormány dönt a nemzetközi katonai parancsnokság magyarországi telepítéséről. Ez a nemzetközi katonai parancsnokság, képviselőtársaim, kivéve természetesen, akik a szakmai kompetenciájuk alapján ezzel nap mint nap találkoznak, ez egy nagyon szép dolog, a NATO rendszerében ez működik, erre nagyon sok ország kandidál, csak nagyon kevés ország kapja meg erre a lehetőséget. Ugyanis ahhoz, hogy nemzetközi parancsnokság létesüljön bármely NATO-tagország területén, elképesztő mennyiségű kompetenciával, képességgel, szervezéssel, nagyon sok pénzzel kell rendelkezni, és ami a legfontosabb, hogy ezt nem a magyar kormány dönti el, ami ide van írva ebbe a javaslatba, hanem ezt a NATO Secure dönti el, aki megnézi, hogy alkalmas-e annak a NATO-országnak a felajánlott képessége és az a közeg, amit létrehoz rá ennek a nemzetközi parancsnokságnak a létrehozatalára. De ami nagyon fontos, ez még önmagában sem létezhet, hanem valamely hadtesthez kell kapcsolódnia a NATO kebelén belül, és csak jelezni kívánnám, hogy Nápolyban van egy ilyen. És kik voltak rendkívül jó lobbisták, kik szántak rá sok pénzt, és kik intézték el, hogy náluk ilyen legyen? Románia.

Ugye, azért arra nem gondolunk, hogy majd Romániához csatlakozó nemzetközi katonai parancsnokságot akarnak Magyarországon létrehozni, mert egyáltalán nem biztos, hogy ha ezt engedi a NATO, akkor az majd az olasz területhez fog kapcsolódni, már csak a távolság miatt sem. Nagyon jó, nagyon örülünk neki, csak egy apró probléma van: ezt biztosan nem a kormány dönti el.

(22.00)

A 26. §-ban van a veszélyhelyzet szabályozása, ahol is arról beszélünk, hogy a fegyverhasználati jogot kibővíti a haderő fegyveres bevetettségének lehetősége belföldön. Ez egy rendkívül veszélyes szabály. Tehát ha egyébként a jogszabállyal minden rendben lenne, önmagában emiatt nem lehet megszavazni. Kérem szépen, ez potenciálisan olyan jogokat ad a kormánynak arra, hogy a hadsereget a saját hazánk polgáraival szemben vessék be úgy, hogy nincsen olyan helyzet, ami háborút vagy valami harci helyzetet ered-

ményezze, hogy aki ezt megszavazza, és hangsúlyozom, bár nagyon kevés fideszes képviselő van ebben a teremben, hogy ha önök valóban a magyar népet akarják szolgálni, akkor ilyen passzust ne vezessenek be egy jogszabályba. Egyszerűen tilos. Mi itt a magyar népre esküdtünk föl, ők küldtek ide, ilyen szabályt nem lehet bevezetni. Nem véletlen, hogy a rendszerváltás óta senkinek eszébe sem jutott ilyet a Ház elé hozni.

A 35. § a közérdekű használati jog rendszerét határozza meg. Teljesen átláthatatlan, mire gondolnak, nincsenek benne konkrét szabályok, egyszerűen bárki visszaélhet ezzel a helyzettel, mi pedig ezt nem szolgálhatjuk. Ugyanez a probléma a katonai rendész jogkörével, és összességében azt lehet mondani: minden jel arra utal, hogy a honvédséget alapvetően békeidőben mondvaszinált krízis felvetésével felruházzák olyan jogkörökkel, amelyek korábban nem voltak: fegyverhasználat civilekkel szemben, intézkedés civilekkel szemben. A rendszerváltáskor nem véletlenül korlátozta saját magát a demokratikus jogalkotói társaság, mert azt mondták, hogy olyan helyzetet jogszabály nem idézhet elő, ami valamilyen módon akár katonai puccsot is létrehozhat. Ha le tetszenek ezt a jogszabályi javaslatot modellezni, én a hétvégén megtettem, akkor elmondanám, hogy bizony a kormányzattal szemben is kialakulhat olyan helyzet, hogy valaki e szabályokat felhasználva a kormányzattal szembe fordítja a hadsereget. Kinek van Magyarországon erre szüksége? Tessenek már végiggondolni!

Lehet, hogy miniszterelnök úrnak önök úgy adták elő, hogy ez a jogszabály arra szolgál, ami szó szerint ezt jelenti, de ez kétélű fegyver. Nem lehet, különösen kétharmados törvényt úgy hozni, hogy azt esetlegesen bármilyenfajta új belpolitikai helyzetben akár velünk szemben is lehessen alkalmazni. Nagyon kérem, a rendszerváltáskor kialakult egyensúlyt tartsák meg! Nem léphetünk át egy bizonyos határt, mert az nemcsak a társadalomra nézve, de önökre, a kormányzatra nézve is legalább olyan veszélyes.

A 19. §-ban van leírva az az új honvédelmi veszélyhelyzet terminológia, amire mondtam a vezérszónoki felszólalásomban, hogy ez alaptörvényi módosítást igényel, mert ez egy új típusa annak a helyzetnek, amit az Alaptörvényben meghatároznak, hogy milyen esetekben milyen intézkedésre köteles és jogosult a kormányzat, illetőleg a Honvédelmi Tanács. Már van rendkívüli állapot, megelőző védelmi helyzet, szükségállapot, váratlan támadás és terrorveszélyhelyzet. Ez az öt van.

Most van egy honvédelmi veszélyhelyzet. Nincs definiálva, nem tudjuk azt, hogy ki milyen módon fogja tudni ezt fölismerni. Tehát ki fogja tudni megmondani, hogy most honvédelmi veszélyhelyzet van vagy sem? De az biztos viszont, hogy ha ezt megállapítják, akkor tulajdonképpen egy olyan szituáció adódik elő, amit ember nem tud ellenőrizni, ember nem tudja a határokat meghatározni, gyakorlatilag a kormány kénye-kedvének lesz az egész társadalom kitéve.

A részletes indoklás szerint a korábbi években jelentősen megváltozott a biztonsági környezet, különösen erre az új honvédelmi veszélyhelyzetre indokolják ezt. Azt mondja, hogy a határok elmosódása egyértelműen megtörtént, és ezért akar a kormánynak nagyobb felhatalmazást biztosítani. Azok a fenyegetések, amelyek eddig Magyarországot az elmúlt években érték, a különleges jogrend bevezetésével tökéletesen kezelhetők voltak. Az Országgyűlés törvényalkotási hatékonysága: az elmúlt hetekben 32 óra alatt tudtak komoly intézményeket eltörölni; tehát az Országgyűlésnek olyan hatékonysága van, bármely krízishelyzetben összehívható, megtárgyalható és döntés hozható, hogy gyakorlatilag ilyen új kompetenciát nem lehet a kormánynak adni, az Országgyűlés fennhatósága meg kell hogy maradjon.

Van az 54. §, végül erről szeretnék pár gondolatot szólni, az internetes tartalmak, csatornák, tartományok elérésének korlátozása. Kérem szépen, ha a társadalom krízishelyzetben van, ha honvédelmi veszélyhelyzetben vagyunk, akkor nem leállítom ezeket a rendszereket, hanem felhasználom arra, hogy a honfitársaink értesüljenek arról, hogy mi a dolguk! Ez megint egy olyan önveszélyes szabály, amit ma egy demokratikus jogállamban, a kialakult nemzetközi és hazai viszonyok alapján nem indokolt bevezetni. Köszönöm szépen. *(Taps az ellenzéki pártok padsorai-ban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő asszony. Én is köszöntöm önöket újból. Most megadom a szót Vadai Ágnes képviselő asszonynak.

DR. VADAI ÁGNES (DK): Köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Szerintem ez egy nagyon fontos téma, és bár látom, hogy vannak türelmetlenebb képviselők, akik szeretnék, ha már befejeznék a vitát, de ha az Országgyűlés Honvédelmi és Rendészeti Bizottságában előzetesen nem tudtunk erről beszélgetni érdemben, akkor még ha ilyen késő este is, és talán az állampolgárok kevéssé követik figyelemmel azt, hogy mi történik itt a plenáris ülésen, mégis legalább az utókornak és saját magunknak fontos kötelezettség az, hogy a hadsereg ügyéről beszéljünk.

Többen említették, a vezérszónoki felszólalásomban én is beszéltem a honvédelmi veszélyhelyzetről, ami egy új típusú rendkívüli intézmény lenne, amit a kormány javaslatára lehetne elrendelni hat hónapra azzal, hogy a kihirdetésről és annak okairól a kormánynak haladéktalanul tájékoztatási kötelezettsége lenne a köztársasági elnök irányába és az Országgyűlés honvédelemmel foglalkozó állandó bizottságának irányába. Az alapvetően egy nagyon fontos dolog, hogy azok a képviselők és nyilván a Magyar Országgyűlés és a köztársasági elnök, akinek mégiscsak valami köze van a honvédelem ügyéhez, megfelelő tájékoztatást kapjanak.

Alapból minden ilyen törvényjavaslatot meg ilyen javaslatot, ilyen mondatot lehetne támogatni.

De azért nem lehet, képviselőtársaim, mert az elmúlt években, különösen az elmúlt hetekben, napokban bebizonyosodott, hogy önök a tájékoztatási kötelezettségüket egyáltalán nem veszik komolyan. A miniszter úrhoz, Benkó úrhoz levelet írtam, mert meg szerettem volna tekinteni a Magyar Honvédség Dassault Falcon 7X Business Jet új gépét. Azt a választ kaptam, hogy ezt a gépet nem nézhetem meg, csak majd ha a Honvédelmi és rendészeti bizottság arról dönt.

Elnézést kérek, nekem a Honvédelmi és rendészeti bizottsághoz annyi közöm van, hogy annak alelnöke vagyok. Én annak a bizottságnak alárendeltje nem vagyok, fölrendeltje nem vagyok, az alelnöke vagyok, mert az Országgyűlés oda bedelegált.

Az, hogy én a Honvédelmi bizottság alelnökeként megtekinthetek egy gépet, ami a Magyar Honvédség lajstromozásában most már hadrendbe állt, mert ezt most már megtudtuk, hogy hadrendbe állt, amit a magyar adófizetők pénzéből vásároltak; szóval, azt gondolom, az a fajta kérés, amit itt megfogalmaztak, hogy lenne egy ilyen jogrend, egy ilyen veszélyhelyzet, egy ilyen honvédelmi veszélyhelyzet, ehhez adjuk a nevünket, hogy ha valahol a szomszédos országok valamelyikében fegyveres konfliktus van, és az Magyarország biztonságát közvetlenül veszélyezteti, az erre vonatkozó információkat csak önök tudják, az erre vonatkozó tájékoztatást önök vagy megadják, vagy nem adják; amikor már elrendelik a veszélyhelyzetet és bevezetik, akkor tájékoztatják a köztársasági elnököt és esetleg tájékoztatják megfelelő módon a Honvédelmi és rendészeti bizottság tagjait - a tapasztalatunk azt mutatja, hogy ez nem így történne egy ilyen helyzetben.

Nem így történne, hanem úgy történne, hogy valamilyen titkos információra hivatkozva majd odajön valaki, és azt mondja, hogy ez 500 ezer évig nem nyilvános, és erről nem lehet beszélni, és nem tudom, mit csinálnak velünk, szíjat hasítanak a hátunkból, ha ezekről az információkról beszélünk, elrendelik a honvédelmi veszélyhelyzetet, mert azt mondják, hogy van egy fegyveres konfliktus, egyébként van egy fegyveres konfliktus Magyarország szomszédságában, és önök majd azt állítják, hogy ez Magyarország biztonságát veszélyezteti.

Elrendelik hat hónapra ezt a honvédelmi veszélyhelyzetet, a meghosszabbítását természetesen kérni fogják - most ez modellezés, mert ezt tapasztaltuk a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzetnél -, és azt mondja az önök javaslata, hogy önök amikor majd kéri a meghosszabbítását ennek a honvédelmi veszélyhelyzetnek, ami bármi is lehet, még egyszer mondom, akkor ha az állandó bizottság nem fogadja el az indokoltságot, akkor ezt nem hosszabbítják meg.

(22.10)

Hát, nehezen tudom azt elképzelni, hogy a Honvédelmi és rendészeti bizottság kormánypárti tagjai

szembemennének a kormánnyal egy ilyen ügyben, tehát most mondom, hogy folyamatosan meghosszabbítanák a honvédelmi veszélyhelyzetet.

Na, de nézzük meg, hogy honvédelmi veszélyhelyzet esetén a kormány mit tehet! Honvédségi szervezetek készenlétének fokozása, rendben van.

„A határrendészetért felelős miniszter javaslatára - az államhatár ellenőrzésének szigorítását, valamint ebben a honvédségi szervezetek kijelölt állományának részvételét.” Önmagában is vita tárgyát képezi közöttünk ez a dolog, a Magyar Honvédség katonáinak egy olyan esetben, amikor valahol egy szomszédos országban katonai kezelést igénylő veszélyhelyzet van, és az valamilyen módon veszélyezteti Magyarország biztonságát, de nincs pontosan körülhatárolva, hogy ez milyen veszélyt jelent, a hadsereg bevetése a határon, az problémás, az problémás.

Ezek után mit tehet még a kormány? Elrendelheti „a honvédségi -valamint a rendészetért felelős miniszter javaslatára a rendőri - erőkkel történő őrzését az országvédelem szempontjából kiemelt jelentőségű létesítményeknek”, d) pont: a Katonai Nemzetbiztonsági Szolgálat és a honvédségi szervezetek felderítő, elhárító, valamint - nagyon szépen hangzik - kibertérművelési erői tevékenységének fokozása megtörténhet. Nagyon örültem volna, hogyha látunk ilyen kibertérvédelmi erőt akkor, amikor valójában támadták a különböző honlapokat és a különböző államigazgatási szerveket a kibertérből.

Meg kell mondanom, hogy az természetesen nekem nagy öröm lenne, hogyha a honvédelmi veszélyhelyzet elrendelése nélkül csinálnák ezt elég intenzíven, mondjuk, ehhez politikai akarat kell, de, és akkor az e) pont a következőt mondja: „a NATO Állandó Védelmi Terveivel kapcsolatos feladatok végrehajtását, és ezzel összefüggésben gyorsított döntéshozatali eljárás bevezetését”, ezt rendelheti el a kormány. Ha ma egy magyar állampolgár úgy dönt, hogy szeretné megtekinteni a NATO Állandó Védelmi Terveivel kapcsolatos feladatokat, és - mit használ: az internetet - beüti a Google-be ezt, hogy a NATO Állandó Védelmi Terveivel kapcsolatos feladatok, semmit nem fog találni, semmit. A magyar állampolgárnak mégiscsak joga van tudni, hogy ha van egy ilyen honvédelmi veszélyhelyzet, ahol a Katonai Nemzetbiztonsági Szolgálat fokozza az ő kibertérművelési tevékenységét, ahol a kormány ezzel a NATO Állandó Védelmi Terveivel kapcsolatos feladatok végrehajtását rendelheti el, és ezzel összefüggésben döntéshozatali eljárást gyorsíthat, hogy ez mégis mit jelent.

Én tehát azt gondolom, különleges jogrend esetén a pontos, precíz fogalmazás nagyon fontos. Én azt szeretném tudni a kormány képviselőiben itt ülő államtitkár úrtól - jobb lett volna, ha a miniszter úr van itt, mert azt gondolom, hogy ezekben a kérdésekben neki van leginkább kompetenciája, merthogy ez egy nagy horderejű törvénymódosítási javaslat -, hogy akkor mégis milyen konkrét helyzetre rendelnék el ezt a honvédelmi veszélyhelyzetet; és ne tessenek azt mondani nekem, hogy a hibrid hadviselés, mert a hibrid

hadviseléshez nem kell honvédelmi veszélyhelyzet, tehát a hibrid hadviselés elhárításához nem kell honvédelmi veszélyhelyzet, azt alpból - azt alpból! - kell, kellene tudni elhárítani, de nem áll érdekében. De milyen olyan konkrét esetet tudnak nekem mondani, amikor ezt a honvédelmi veszélyhelyzetet el lehet hárítani, és ha egy magyar állampolgár szeretné megtekinteni, hogy mik azok a NATO Állandó Védelmi Terveivel kapcsolatos feladatok, és hogy ezzel összefüggésben mit jelent az, hogy gyorsított döntéshozatali eljárás, hogy ezeket hol lehet megtalálni, az igen megnyugtató lenne. Mert, képviselőtársaim, abban persze igaza van mindenkinek, aki azt mondja, hogy az ember a legfőbb érték, de hát mégiscsak azért ülünk itt az Országgyűlésben, hogy a magyar állampolgároknak alkossunk az őket, az ő életüket befolyásoló ügyekben korrekt, átlátható, az állampolgárok által is megismerhető törvényeket és jogszabályokat.

Szeretném jelezni és folytatni a hadkötelezettséggel kapcsolatos részt. „A katonai szervezeteknél rendszeresített beosztások békeidőszaki feltöltése nehézségekbe ütközik, illetve az elmúlt évek tapasztalatai alapján nem csökken a kiáramlás mértéke sem...” Tájékoztatni szeretném önöket, hogy ez nem egy ellenzéki képviselőnek a mondata, ezt nem mi találtuk ki, ez az indokolásban van, hogy miért kell 50-re felemelni a hadkötelezettség behívhatósági korhatárát. Volt már arról szó, hogy ez itt egy beismerés - szerintem ennél több. Önök a Honvédelmi és rendészeti bizottság nyílt és zárt ülésein egész egyszerűen hazudtak nekünk, egész egyszerűen a szemünkbe hazudtak azzal kapcsolatosan, hogy mi a helyzet a létszámmal. Azt mondták: minden nagyon rendben, a kiáramlás nem jelent problémát, az elmúlt években minden..., olyan gyönyörűen növekedett a Magyar Honvédség létszáma, hogy öröm volt nézni, most meg itt olvasom, hogy nehézségekbe ütközik a békeidőszaki beosztások feltöltése, és nem csökkent a kiáramlás mértéke.

Képviselőtársaim! Kósa elnök úr beszélt arról, hogy a zárszámadási törvényben milyen adatok szerepelnek a rendőrségnél és a honvédelemnél, én meg azt gondolom, hogy elég elkésztő az, hogy törvényeket bogarászva kell létszámot keresni, miközben ez az adat ott volt a közigazgatási államtitkárnál a Honvédelmi bizottság ülésén. Higgyék el, közös érdekünk az, hogy a Magyar Honvédségnél, a katonai szervezeteknél rendszeresített beosztások feltöltöttsége rendben legyen, rendben legyen, merthogy egyébként így lehet működtetni a hadsereget. És én egyszer sem állítottam soha az elmúlt években, hogy ez a probléma csak és kizárólag az önök kormányzására jellemző, de az biztos, hogy az önök tevékenysége ezt a létszámot növelte. Önök azzal próbálják megoldani a létszámhiányt, hogy egész egyszerűen bizottsági ülésen elhazudják vagy eltitkolják. Ettől - még egyszer mondom - nem lesz több katona.

Ráadásul a behívhatósági korhatár növekedése esetén könnyen beszélnek azok, könnyen hoznak

döntést azok, akikre ez a szabály a mai napon nem vonatkozik. Képviselőtársaim, országgyűlési képviselőurakra - a korukat nem tudom, bocsássanak meg, feltételezzük azt, hogy mindannyian 50-nél fiatalabbak! -, ha ez... (Németh Szilárd István: *Én már öreg csocsesz vagyok, 55!*) Hát, akkor milyen jól tartja magát, államtitkár úr; aztán így meg aztán semmi sem drága valóban, hogy 55 fölött van, de nem tudom, hogy Kósa elnök úr hány éves... (Közbeszólások a Jobbik soraiból. - Németh Szilárd István: *Szerintem te nem voltál katona, én meg voltam!*) Egyébként nem ezen múlik, hogy volt-e valaki katona vagy nem volt katona, látszik sajnálatos módon, hogy hiába tölti be a honvédelmi tárca miniszteri posztját egy volt katona, a hazugság az hazugság marad, az ő esetében ez sokkal súlyosabb; ez sokkal súlyosabb, mert ő katona volt, valódi katona, aki éveken át szolgálta például a hazát akkor, amikor éppen baloldali kormány volt. Nem tudom eldönteni, hogy mikor nem mondott igazat, akkor vagy most; őszintén remélem, hogy most, most, meg a bizottsági ülésen, meg inkább nem mondanak nekünk igazat, mert ez a beismerés, hogy nincs elég katona - mert ez erről szól -, és nem lehet feltölteni a létszámot, az nyilvánvalóan szembemegy azzal, és orbitális hazugság ahhoz képest, amit nekünk mondtak.

Szóval, ami az 50 évet illeti, könnyű azoknak döntést hozni erről, akikre ez a szabály ma nyilván nem vonatkozik. De nem ez a legfőbb probléma. Képviselőtársaim, én azt gondolom, hogy lehet mindenféle nemzetközi tendenciákra hivatkozni. Lehet azt mondani, és maga a határozat vagy a jogszabály is azt mondja, hogy ez megközelítőleg 850 ezer fővel növelné a hadkötelezettség alapján behívhatók számát, merthogy egyébként növekszik a várható élettartam, és tulajdonképpen csökken a férfilekosság, és ezért kell tíz évvel megemelni. Képviselőtársaim, belegondoltak abba, hogy ma Magyarországon növekszik ugyan az élettartam, de hogy hányan küzdenek már 40 év fölött, sőt sokkal fiatalabban nagyon komoly betegséggel, nagyon komoly fizikai problémákkal és pszichológiai problémákkal? Végiggondolták-e azt, hogy azért nem sikeres olyannyira a toborzás, és van nagy kiáramlás és kevésbé beáramlás a Magyar Honvédségbe, mert ott sem felelnek meg az emberek bizonyos elvárásoknak?

Kérem szépen, a hadsereg veszélyes üzem, mindenféle futóbolondra szerintem nem lehetne bízni a haza védelmét, bár látszik, hogy ez nem mindig sikerül (*Derültség az ellenzék soraiban.*), ezt tapasztaltuk a Honvédelmi bizottságban is, tapasztaltuk a honvédelmi tárca vezetésénél is, de én azt gondolom, hogy figyelemmel kell lenni arra, hogy a magyar férfilekosság egészségügyi állapota milyen. Tehát lehet azt mondani, Kósa elnök úr - vagy nem tudom, ki mondta, lehet, hogy nem az elnök úr mondta -, hogy egy 42 éves férfi makkegészséges, és láttunk már 20 éves roncsot, és 70 éves olyan embert, aki átúsztta a, nem tudom én, La Manche-csatornát, de azért nem ez az általánosan jellemző.

(22.20)

Tehát amikor arról döntünk, illetve döntenek önök, mert mi, a Demokratikus Koalíció képviselői nem fogjuk ezt megszavazni, arról döntenek, hogy 40-ről 50-re emelik ezt a korhatárt, akkor nyilván megnézték, vagy már rendelkezésre álltak az adatok, feltelezem, az egészségügyi állapotra vonatkozóan.

Végül, és ez lenne az utolsó mondatom ebben a felszólalásban: változatlanul azt tudom önöknek mondani, hogy a haza védelme minden magyar állampolgár kötelessége. Ne csak azé legyen már, aki magyarországi állandó lakóhellyel rendelkezik! Ha jogunk van szavazni, ha jogunk van a magyar adófizetők pénzéből házat vásárolni, akkor legyen már kötelességünk a hazát is megvédeni. Tehát érdemben úgy kell ezt a szabályozást módosítani, hogy valamennyi magyar állampolgárra vonatkozzon, jogok és kötelességek egyformák kell hogy legyenek. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük, képviselő asszony. Kósa Lajos nem kíván hozzászólni? (Kósa Lajos: Nem.) Kérem, hogy kíván-e még valaki hozzászólni esetleg. (Senki sem jelentkezik.) Nem látok jelentkezőt, így az általános vitát lezárom. Megadom a viszonzás lehetőségét Németh Szilárd István államtitkár úrnak.

NÉMETH SZILÁRD ISTVÁN honvédelmi minisztériumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Ma Magyarország Európa egyik legbiztonságosabb országa és ezt nagyrészt a Magyar Honvédségnek köszönhetjük. Ahhoz, hogy a Magyar Honvédség továbbra is el tudja látni azt a feladatát, kötelezettségét, amely szerint Magyarország területi integritását, az országunk függetlenségét, szuverenitását és a magyar emberek biztonságát garantálnia kell, ehhez van szükség többek közt ennek a törvénycsomagnak az elfogadására.

Szeretném hangsúlyozni azt is önöknek, hogy azokat a pontokat, amelyeket elmondtam a vezérszónoklati körben, most csak megismételni tudom, talán egy picit más szerkezetben, hogy hogyan gondoljuk, hogyan tudjuk megalapozni azt a jogi környezetet, amely biztosítja, hogy a Magyar Honvédség fejlesztésében végig tudjuk vinni azt a programot, amely garanciája lehet annak, hogy valóban egy ütőképessé, erős katonaságunk lehet az elkövetkezendő időszakban. Itt a „Zrínyi 2026” honvédelmi és haderőfejlesztési terv jogszabályi megalapozásáról is szó van. Amikor arról döntünk, hogy a Magyar Honvédség parancsnokságát és a Honvédelmi Minisztériumot dezintegráljuk úgy mond, kettéválasztjuk, akkor egy szervezeti keretet határozunk meg, amely nagyon komoly tanulmányokon, kutatásokon, külföldi példákon alapulva azt felteleezi, hogy a jövőben egy ilyen szervezeti keretben tudunk válaszolni azokra a biztonsági kihívásokra, amelyekre a Magyar Honvédségnek meg kell tudni adni a megfelelő és korrekt válaszokat. Új kihívások vannak. Ezt mindenki megismételte egyébként. A kibertérben vívott hadműveletekről, a hibrid háborúról,

aszimmetrikus műveletekről beszélünk. Erre most ez a honvédségi keret, ezt önök is elmondták, képtelen válaszolni. Ennek a jogszabályi feltételeit meg kell teremtenünk, hogy ezt meg tudjuk tenni.

Erősíteniünk kell a szövetségi rendszerben a részvételünket, erősíteniünk kell a NATO-kompatibilitást. Az szintén ebbe az irányba vezet. Erről is beszéltünk. Vannak fontos céljaink. Vannak olyan céljaink, mint a honvédelmi és a nemzetbiztonsági adatbiztonság további erősítése. Nemrég parlamenti képviselő volt az, aki ez ellen vétett. Azt gondolom, hogy ez a jövőben így nem működhet. (Demeter Márta: Nem kell a színház, államtitkár úr!)

A polgári kontroll erősítése és az átláthatóság megeremtése szerintem mindenképpen fontos, hogy ebben mind a parlamentnek, mind a parlament szakbizottságának, tehát a Honvédelmi Minisztériumot és a honvédséget ellenőrző választott képviselőknél a segítségére lehessünk. Ezeket a célokat mind-mind szolgálja ennek a törvénycsomagnak az elfogadása, és ezekből a célokból és az ebből következő feladatokból lett meghatározva, hogy mi kerül e törvénycsomagba.

Ezt persze lehet szapulni, meg lehet ellentmondani, meg nem megszavazni, előre bejelenteni, hogy bármi lesz, akkor sem fogják megszavazni. Ez számunkra nem azt mutatja, hogy önök magával a törvénycsomaggal nem értenek egyet, hanem egész egyszerűen az a probléma, hogy önöket áprilisban az emberek a patkónak ebbe a részébe kényszerítették. Itt személyes frusztrációt látok, amikor néhányan arról beszélnek, hogy milyen az új miniszter, milyen az államtitkár, ki micsoda. Tehát elkezdődnek ezek a személyes poénkodások. Önöknél van nagyon komoly frusztráció, mert nem önök adják az államtitkári és a miniszteri pozíciókat. Ezt szeretnék. Nyilván ilyen a politika, de azt gondolom, akkor beszéljünk erről. (Dr. Vadai Ágnes: Jesszus Mária!)

Sikerült azt is megérnünk, hogy van olyan felszólaló, aki a nokiás dobozok és a whiskys dobozok világából, az őszödi beszéd világából érkeve kiabálja az éterbe bele, hogy hazugság és lopás. Teljesen elképesztő a történet véleményem szerint. Igen, Vadai Ágnes képviselő asszonyra gondolok (Dr. Vadai Ágnes: Akkor is hazudni tetszettek!), hiszen ő államtitkára volt ennek a korszaknak. Annak a korszaknak, amikor teljesen kivérettették a Magyar Honvédséget (Dr. Vadai Ágnes: Ez nem igaz!), teljesen kirámolták az egész honvédséget. Az a helyzet, hogy ezek mind-mind mutatják, hogy körülbelül önök mit gondolnak a haza szolgálatáról.

Aztán elérkezünk olyan mélységekbe is, amikor megint megpróbálják összeugrasztani a határon túli magyarokat (Dr. Varga-Damm Andrea: Nem, be akarjuk integrálni!) az anyaország magyarjaival. Egyébként erről szól az egész kritikájuk lényege, hogy ezt valami nagyon magas szintre emeljék. Önök pontosan tudják, mekkora biztonsági kérdés van emögött. De azt gondolom, önöket rendkívül kevésbé érdekli, hogy mi történik a határon túli magyarokkal, akik

egyébként ma nem Magyarországon élnek és nem a magyar törvények szerint élnek a mindennapjaikat.

Aztán elérkeztünk a valódi kifogásokhoz is. Önök kifogásolják, hogy a Magyar Honvédségnek az új bizottság megteremtésében oda kell figyelni a migrációra. Itt van az a teljes félreértés, ami a honvédelmi veszélyhelyzettel kapcsolatos kritikáikat illeti. Többen megfogalmazták, hogy attól tartanak, az valami olyasmi, mint a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzet. Igen, igen, pontosan olyasmi. Egy gyors reakcióra tesz megfelelő jogi alapot, hogy a kormány gyorsan és egyébként a parlamentet és a köztársasági elnököt egyidejűleg értesítve tudjon reagálni az eseményekre. Másrészt pedig az, hogy ma Magyarországon nem azt tapasztaljuk, amit 2015 augusztusában, nyáron, szeptemberben meg kellett élniük az embereknek, az annak köszönhető, hogy a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzetnek megfelelő jogi környezetben megfelelő lépéseket lehetett tenni, és ezért a nyugat-balkáni útvonalat teljes egészében elkerülik a migránsok.

Azt látom, az ellenzéki hozzászólók el is mondták gyakorlatilag, hogy nem fogják megszavazni ezt a törvényjavaslatot, bármi is lesz. Tehát az jól látszik, hogy önökre ebben a kérdésben, tehát a haza védelmében sem lehet számítani. *(Dr. Vadai Ágnes: Nagy szavak ezek!)* Van, van persze, volt olyan hozzászóló is, akivel azért nem tudok, nem akarok vitába keveredni, mert önmaga is egy nemzetbiztonsági kockázatot jelent. *(Dr. Varga-Damm Andrea: Hoppá! - Demeter Márta: Ó, ó!)* Demeter Márta, aki arra használja fel a képviselői mandátumát, illetve a bizottsági alelnöki pozícióját, hogy megszerezzen bizonyos adatokat és utána azokat meghamisítva közzétegye. Ez, azt gondolom... *(Demeter Márta: Minden szaváért vállalja a felelősséget, államtitkár úr!)* Azt gondolom, hogy nem lehet az ilyen hozzászólást komolyan venni. *(Demeter Márta: A bíróságon is?)*

Száz szónak is egy a vége: a végszavazáskor ki fog derülni, hogy mire számíthatnak a magyar emberek a haza védelmében. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Dr. Vadai Ágnes: Ó, nagy szavak, államtitkár úr! - Taps a kormánypartok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönjük, államtitkár úr. A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

(22.30)

Most soron következik a **honvédek jogállásáról szóló 2012. évi CCV. törvénynek és a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvénynek a túlszolgálatral összefüggő módosításáról** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A Honvédelmi és Rendészeti Bizottság által benyújtott előterjesztés T/3053. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót Kósa Lajos úrnak, a Honvédelmi és Rendészeti Bizottság elnökének, a napirendi pont előterjesztőjének. Öné a szó.

KÓSA LAJOS, a Honvédelmi és Rendészeti Bizottság elnöke, a napirendi pont előadója: Elnök Úr! Tisztelt Ház! A Honvédelmi és Rendészeti Bizottság egy nagyon egyszerű javaslatot terjesztett elő, és nem először terjeszti ezt elő. Arról van szó, hogy az Európai Uniónak van egy általános foglalkoztatáspolitikai irányelve, amely azt mondja, hogy minden országban meg kell határozni azt, hogy mennyi a kötelező letöltendő munkaidő munkanapra és munkahétre vonatkozóan, és az ehhez képest elrendelt túlmunkákat főszabályként szabadidőben kell kiadni a dolgozóknak. Magyarország ezt az alapvető szabályt elfogadta, és ennek megfelelően szabályozta a munka törvénykönyvét is.

Azonban vannak speciális foglalkoztatási ágazatok, speciális munkahelyek, ahol a túlmunkát, a túlfoglalkoztatást nem lehet elkerülni, és nincs mindig mód arra, hogy a főszabályt érvényesítve szabadidőben adjuk ki az elrendelt túlmunkát a dolgozóknak. Ilyen a honvédség és a rendőrség, napnál világosabb, hogy mind a két szervezet esetében a munka jellegéből adódóan vannak olyan feladatok, amelyeket el kell végezni, és túlmunkában kell elvégezni. Egyébként a törvény hatálya kiterjed a bv-ben, a katasztrófavédelemben és az Országgyűlési Őrségben dolgozókra is.

Mi azt javasoljuk, már korábban is javasoltuk, hogy mind a rendőrségnél, mind a honvédeknél, tehát mind a Hszt., mind pedig Hjt. esetében azt a szabályt érvényesítsük, most 2022. december 31-ig kitolva a határidőt, hogy amikor túlmunkát rendel el az eljáró, tehát többletmunkát, túlszolgálatot, akkor a túlszolgálatot végző dönthesse el vagy tehessen javaslatot arra az előjárójának, hogy ezt ő szabadidő-megváltásban kéri vagy pedig pénzben.

Ez a szabály korábban, még az előző ciklusban a Honvédelmi és Rendészeti Bizottság által előterjesztetten már a parlament előtt volt, akkor ezt elfogadtuk, és akkor sem a kormány terjesztette elő, hiszen egyébként a kormány hivatalosan is az Európai Unió által képviselt foglalkoztatáspolitikai irányelvet követi; mi is szeretnénk követni, csak itt egy speciális helyzetről van szó. Az ideiglenesség tehát megmarad a szabályzásban, a határidőt toljuk ki, a Honvédelmi Bizottság ezt egyhangúlag támogatta. Szeretném jelezni, hogy természetesen nem gondoljuk azt, hogy ez egy végleges rendszer, máshogy kell majd ezt a kérdést szabályozni, részben mind a Hszt., mind pedig a Hjt. alá tartozó szervezetekben dolgozók számára olyan feltételeket kell biztosítani, amelyek egyébként kompenzálják őket az esetlegesen elrendelt túlmunka esetén, hozzáátéve persze természetesen, hogy nem lehet korlátlanul elrendelni túlszolgálatot, tehát ennek is megvannak a szabályai.

Azt gondolom, a következő költségvetés tárgyalásának egyikén már lehet majd arról beszélni, hogy melyek azok a körülmények, melyek azok a feltételek,

amelyeknek a teljesülése esetén azt gondoljuk, hogy ezt a szabályozást fel lehet oldani, mert olyan bért, olyan feltételeket, olyan egyéb juttatásokat tudunk adni akár a Hjt., akár a Hszt. alá tartozó katonáknak, rendvédelmi szervezeti dolgozóknak, katasztrófavédelmiseknek, bv-seknek, parlamenti őrségben dolgozóknak, illetőleg a törvény hatálya alá tartozó szolgálatok dolgozóinak, amelyekkel kompenzáljuk őket.

Tisztelt Ház! Tekintettel arra, hogy a bizottság egyhangúlag teszi a javaslatot a Háznak, én kérem, hogy fogadják el a javaslatot. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Megkérdezem, hogy a kormány nevében Németh Szilárd államtitkár úr kíván-e felszólalni. *(Jelzésre:)* Jelzi, hogy igen. Ön a szó, államtitkár úr.

NÉMETH SZILÁRD ISTVÁN honvédelmi minisztériumi államtitkár: Csak nagyon röviden. A törvényjavaslat célja, ahogy elnök úr is említette, hogy a honvédek jogállásáról szóló 2012. évi CCV. törvény és a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény hatálya alá tartozók esetében a szolgálatteljesítéssel összefüggésben a gyakorlatban felmerült igényeket a jogszabályokkal összhangba hozza a túlszolgálat díjazásával kapcsolatban. Ennek érdekében a törvényjavaslat 2022. december 31-ig fenntartja a honvédség hivatásos és szerződéses, valamint a rendvédelmi szervek hivatásos állományú tagjainak azon jogát, hogy a túlszolgálat idejének megváltását továbbra is túlórapénzben vagy szabadidőben kérhesék.

Tisztelt Képviselőtársak! A törvényjavaslat a fentiekre tekintettel a honvédek számára kedvező szabályokat határoz meg, ezért a Honvédelmi Minisztérium támogatja, így kérem, hogy önök is támogassák a javaslat elfogadását. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen, államtitkár úr. Most a vezérszónoki felszólalások következnek. Elsőként megadom a szót Hubay Györgynek, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának.

HUBAY GYÖRGY, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Urak! Képviselőtársaim! Figyelemmel arra, hogy Kósa Lajos képviselőtársam előterjesztőként már bemutatta a honvédek jogállásáról szóló 2012. évi CCV. törvénynek és a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény túlszolgálati összefüggő módosításáról szóló T/3053. számú törvényjavaslat lényegi elemeit, így engedjék meg, hogy én csak röviden ismertessem önökkel a Fidesz-frakció álláspontját.

Kezdjük talán rögtön azzal, hogy az előttünk fekvő törvényjavaslat jelentőségét, fontosságát nem szabad annak terjedelme alapján megítélnünk. Habár egy rendkívül rövid törvényjavaslatról van szó, ami

akár technikai jellegűnek tűnhet, az mégis kiemelkedő jelentőségű a hazánk biztonságáért és a belső rend fenntartásáért napi szinten küzdő rendvédelmi és honvédelmi dolgozók számára.

Magyarország az elmúlt évek során komoly erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy meg tudja védeni déli határvidékünket, és egyúttal a schengeni övezet határait is. Ezzel tudtuk szavatolni a magyar emberek és részben az európai polgárok biztonságát is. Mindannyian emlékszünk rá, hogy néhány évvel ezelőtt, amikor még nem állt rendelkezésre a mostani, hasonló professzionális határvédelmi rendszer, milyen szituációkat kellett eltérni a vidéki és a városi lakosságnak egyaránt. Önmaguk hitelt érdemlő azonosítására alkalmatlan illegális bevándorlók százezrével tarolták le a vidéki gazdálkodók földjeit, hagytak maguk után fertőző és szeméttel teli környezetet, illetve vonultak végig autópályáinkon, és foglalták el tereinket. Nem szabad elfelejteni, ha csak rövid ideig is, milyen állapotok uralkodtak a Keleti pályaudvaron vagy az M1-es autópályán és Budapest egyes pontjain. Ezt még ma is el kellene szenvedjünk, ha nem védte volna meg a rendőrség és a honvédség Magyarország határait, és nem cselekedett volna villámgyorsasággal Magyarország Kormánya a határzár megépítését illetően Európában elsőként és egyedülálló módon.

Azt sem felejthetjük el, amikor a mostanra már terrorizmus vádjával jogerősen elítélt Ahmed H. felbujtásával illegális migránsok durva támadást intéztek Magyarország ellen 2015. szeptember 16-án. Rátámadtak a rendőreinkre, és át akarták törni az államhatárt. Azt csak mellékesen kívánom megjegyezni önöknek, hogy mindazzal párhuzamosan, hogy meg tudták védeni Magyarország és Európa határait, a belső biztonság is jelentősen növekedett, hiszen 2010-hez képest példátlan mértékben csökkent a bűncselekmények száma Magyarországon.

(22.40)

Az adatokat ha megnézzük, látható, hogy közel a felére csökkent a közterületi bűncselekmények száma, és jelentősen nőtt a nyomozáseredményesség mértéke is. Ezzel együtt pedig Magyarországot választották a világ - hangsúlyozom tehát, hogy a világ - kilencedik legbiztonságosabb országának. Mi ez, ha nem egyértelmű elismerése a rendőreink és honvédeink áldozatos munkájának, illetve a kormány helyes migrációs politikájának?

Tisztelt Képviselőtársaim! Azt gondolom, hogy ezen rövid kitérő kellő mértékben rávilágít arra, hogy milyen áldozatos munkát végeznek nap mint nap rendőreink és katonáink a rend, a biztonság és Magyarország megvédése érdekében. Amennyiben a kormánypárti többséggel elfogadott bizottsági önálló indítvány nem került volna benyújtásra, úgy ezen emberek 2019. január 1-je után elveszítették volna annak lehetőségét, hogy túlórájukat pénzben is meg tudják váltani. A honvédelmi és rendészeti bizottság pontosan ezen helyzet azonnali kezelése érdekében döntött

úgy, hogy benyújtja a jelen törvényjavaslatot. A törvényjavaslat megoldja a problémát, és lehetővé teszi, hogy 2019. január 1-je után az érintett döntse el azt, hogy szabadnappal vagy pénzben kívánja megváltani a túlszolgálatlalt eltöltött időt.

Tisztelt Képviselőtársaim! A Fidesz-frakció számára nem kérdés az, hogy maximális elismerést és támogatást kell biztosítani azon emberek számára, akik hozzájárulnak ahhoz, hogy békés és nyugodt körülmények között tudjuk élni életünket, és biztonságban érezhessük magunkat az utcán vagy bárhol az országban. Pontosan ezért támogatta a törvényjavaslat mielőbbi benyújtását a kormánypárti többség, és ezért is biztosítottuk támogatásunkat a törvényjavaslat elfogadása során is.

Bízom benne, hogy a tisztelt ellenzéki képviselők számára is fontos lesz a hazánk védelméért küzdő emberek megbecsülése, és szavazatukkal támogatni fogják a törvényjavaslat elfogadását. Nagyon köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most megadom a szót Kunhalmi Ágnes képviselő asszonynak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának.

KUNHALMI ÁGNES, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! Az a javaslat, amely e késői órában itt van a Ház előtt - azt tisztázzuk, hogy ez az ellenzék javaslata -, nagyon kemény jogsérelmet pótol, és az MSZP-frakciója részéről támogatni tudjuk, mert a túlszolgálat pénzben való megváltásának lehetőségét, az érintett választás jogát visszaadja, amit önök elvettek volna. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps az ellenzéki pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő asszony. Megadom a szót Varga-Damm Andrea képviselő asszonynak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának.

DR. VARGA-DAMM ANDREA, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Csak ismételni tudom Kunhalmi Ágnes képviselőtársunk szavait: ez egy ellenzéki javaslat volt. Az is tény, hogy ebben a Házban az elmúlt 8 évben alapvetően az ellenzék javaslatai vonatkozásában valóban a Honvédelmi és Rendészeti bizottság volt mindig a legrugalmasabb, úgyhogy ezt be kell látnunk még akkor is, ha nagyon sok kérdésben vitatkozunk. Természetesen ezt a javaslatot támogatni kell, már csak azért is, mert ellenzék is indítványozta, és nagyon helyes, hogy a kormányzat, illetőleg elsősorban a Honvédelmi és Rendészeti bizottság ezt meghallotta.

Úgy ítéljük meg, hogy alapvetően azért ez a kérdés természetes kellene hogy legyen. Csak ma, de a korábbi plenáris ülések alkalmával is mindig azt halljuk a kormánypárti képviselőktől, államtitkároktól, hogy a haza védelmében milyen áldozatos szolgálatot

adnak rendőreink, katonáink. Csak az az érdekes, hogy a mindennapokban valahogy mégsem érzik ők ezt a nagy megbecsülést. Tehát szavakban mindig van megbecsülés, tettekben meg aránylag kevés. És amikor arról van szó, hogy esetleg mi egy olyan honvédelmi javaslatot nem szavazunk meg, amely a politikának visszaélészerű rendszereket hoz létre, akkor el kell fogadni a kormányzó erőknél, hogy mi azzal pont a népet védjük.

Egyébiránt csak ma Hubay képviselőtársunk, államtitkár úr, bizottsági elnök úr elmondta, hogy az ország milyen biztonságos. Ha az ország biztonságos, akkor nem kell olyan jogszabályokat előterjeszteni, amelyekkel viszont a politika visszaélhet. Mert ha biztonságos az országunk, akkor nem kell még újabb rendszereket bevezetni. Egyetlen dologra kell koncentrálni, hogy akik ebben a rendszerben a rendvédelem és a honvédelem területén dolgoznak, azok kapjanak olyan szintű bért, hogy egyáltalán a túlórákért ne is kelljen beszélni.

Ha egy országnak nem azok az emberek a legfontosabbak, akik az életünket védik, akik arra szolgálnak egész életükben, hogy minden pillanatban a saját életüket veszélyeztetik, ha nem ők keresnek a közszolgálatban a legtöbbet, akkor nagyon álságos bármely olyan kijelentés, hogy az ellenzék mit szavaz meg és mit nem. Nagyon álságos.

A rendvédelemben és a honvédelemben részt vevők soha nem kérték volna azt, soha nem említették volna azt, hogy na de kérem, a túlórákat hogy vegyem ki pluszidőben, hiszen a nap csak 24 órából áll, és nem lesz olyan idő, amely alatt ki tudnám venni azt a túlszolgálatot, amelyen túl vagyok. Csak pénzben tudom megkapni, de lehet, hogy a pénzért sem szólt volna, sőt azt mondaná, hogy akár 24 órát szolgáljak egyfolytában napokon keresztül, ha legalább olyan javadalmazásom lenne, amelyet megérdemel egy országot védő honvédelem része, honvédelem tagja, egy katonája.

Én azért a jövőre nézve azt kérem a tisztelt kormánypárti képviselőktől és különböző kormányzati tisztségviselőktől, hogy elsősorban ne a szavakkal becsüljék csak meg ezeket az embereket, hanem a bankszámláikon a hónap utolsó napján olyan javadalmazás jelenjen meg, hogy mondjuk, ne arra várjon, hogy kirendeljék egy határra pluszszolgálatra, vagy mondjuk, olyan sok beteg katona van, hogy be kell hívni helyettesíteni, és túlórája lesz. Vagy a rendőröknél ne az legyen az öröm számukra, hogy ha egy tüntetés van, és ha lehet, akkor az péntek délután 4-kor kezdődjön, és legkésőbb hétfő reggel 7 órakor véget érjen, mert akkor kap túlórapénzt, és akkor tud annyi összeget hazavinni a családjának, ami méltó egy ilyen beosztású emberhez.

Én csak azt szeretném önöktől kérni, hogy érezzék ezek az emberek a mindennapjaikban ténylegesen is, hogy önök ennyire aggódnak értük. Mert ha úgy látják, hogy önök ennyire aggódnak értük, akkor az ellenzék ezekben a sorokban, higgyék el, ezekben a kérdésekben soha meg nem fog szólalni. Természetesen

támogatjuk a javaslatot. Köszönöm. (*Taps a Jobbik padsoraiban.*)

ELNÖK: Köszönjük, képviselő asszony. Most megadom a szót Vadai Ágnesnek, a DK képviselőcsoportja vezérszónokának.

DR. VADAI ÁGNES, a DK képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Kósa Lajos elnök úr és Hubay képviselő úr mintha nem ugyanazon a bizottsági ülésen lettek volna.

Kósa Lajos elnök úr nagyon korrekten elmondta, hogy egyhangúlag támogatta az Országgyűlés Honvédelmi bizottsága ezt a javaslatot. Támogatta azért, merthogy arról van szó, amiről már a többi ellenzéki képviselőtársam és Kósa képviselő úr is beszélt, hogy előkerült egy probléma. Ez a probléma már nyáron itt volt a parlament előtt, akkor természetesen lehurrogtak bennünket, hogy ez nem probléma, de aztán kiderült, hogy mégiscsak probléma a túlóra kérdése.

Ma a fegyveres és rendvédelmi szervek dolgozói túlóra esetén két utat választhatnak, erről beszélt több képviselő is: vagy az úgynevezett szabadságmegváltást, vagy a pénzbeni juttatást. Természetesen azt tapasztaltuk, hogy leginkább a pénzbeni juttatást választják, hiszen szükségük van az illetményük mellett további fizetéskiegészítésre, már csak azért is, mert a belügyi tárca államtitkára a legutóbbi bizottsági ülésen elmondta, hogy bizony, újra elő kell majd venni az illetményrendszer ügyét, dolgát, meg kell vizsgálni, hogy az a versenyelőny, ami korábban volt akár a fegyveres, akár a rendvédelmi dolgozók fizetése tekintetében, az a versenyelőny az elmúlt években hogyan változott. Maga a belügyi államtitkár is és a helyettes államtitkár is arról beszélt, hogy ebben bizony morzsolódás volt. Tehát nem véletlen, hogy mind a katonák, mind a rendőrök sokkal szívesebben veszik igénybe a pénzbeni megváltás lehetőségét. Ráadásul tanult képviselőtársaim, kollégáim biztosan tudják, hogy ha mindenkire rákényszerítené a kormány a szabadságmegváltás dolgát, akkor nagyjából be is lehetne zárni a hadsereget is meg a rendőrséget is, mert a világon annyi katona és rendőr nincsen, amivel a szolgálatot ki lehetne adni szabadságmegváltás esetén.

Kósa képviselőtársam az EU-s irányelvről beszélt, amely valóban létezik. Bizottsági ülésen javaslatot tettem arra, hogy érdemes lenne átgondolni ezt az egész EU-s irányelvet, különös tekintettel a különleges munkajogi viszonyokra, hiszen ez egy különleges munkajogi viszony, mert a hazát éjszaka is, nappal is meg hétvégén is kell védeni, és van még egypár ilyen foglalkozás, ahol azt tudom mondani, hogy nem reggel 8-tól délután 4-ig tart a munka, hanem annál tovább, tehát érdemes lenne átgondolni.

(22.50)

Mi úgy tekintünk erre a javaslatra - még egyszer mondom Hubay képviselő úrnak -, hogy ez egy közös

javaslat volt. Legalább abban állapodjunk már meg, hogy ez egy közös javaslat volt, ellenzéki és kormánypárti. S igaz, hogy megtudtuk az előző törvényjavaslatnál, hogy egy kicsit hazaárulók vagyunk, de most jó lányok meg jó fiúk leszünk, mert támogatjuk ezt a javaslatot, mert ez mégiscsak egy olyan javaslat, amely az emberről szól, a katonáról szól, a rendőrrel szól, azokról az emberekről, akik nap mint nap az életük kockáztatásával is figyelnek arra, hogy minden rendben legyen. Mert ez egyébként nem önökön múlik, hanem rajtuk múlik, az ő munkájukon múlik.

Borzasztóan fontos az, hogy megértsük, hogy egyébként teljesen mindegy, hogy ki javasolta. Amit ön öt percben az elején kicsit - bocsásson meg, hogy ezt a kifejezést használom - összezagyvált a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzetről, annak semmi köze sincs ehhez a törvényjavaslathoz. Ez nem arról szól.

Ez arról szól, hogy amikor a körzeti megbízottnak ki kell mennie éjszaka, meg arról szól, hogy amikor a katonának ki kell mennie éjszaka, mert probléma van, és ott kell lennie a katonának, a rendőrnek, a bv-snek, a parlamenti őrnek, akkor a nap végén, amikor elszámolás van, és kiderül, hogy ő nagyon sokat dolgozott, akkor legyen választási lehetősége. Önök az eredeti javaslatban azt mondták, hogy csak szabadságra mehessen. Mi azt javasoljuk - nyilván volt, aki írásban is benyújtotta ezeket a javaslatokat -, hogy legyen választási lehetőség, hogy pénzben válthassa meg.

A szabályozásból világosan kiderül - s erre a Honvédelmi bizottságban is felhívtam a figyelmet -, hogy ez a szabályozás megint csak 2022. december 31-ig érvényes. Még egyszer mondom, az EU-s irányelvre hivatkozva lehetett ezt az átmeneti szabályozást megoldani. De én azt gondolom, hogy vagy az lesz, amiről a Belügyminisztérium illetékese is beszélt a Honvédelmi és rendészeti bizottság ülésén, és nyilván akkor majd egyszer csak a Honvédelmi Minisztérium illetékese is beszél arról, hogy a fegyveres és rendvédelmi dolgozók bérét, az illetményrendszert újra átvizsgálják, versenyképessé teszik, mert mára elveszítette azt a versenyelőnyét, ami volt korábban ezekben az illetménynövelésekben, és nyilván akkor is kell majd valamilyen módon a túlórát kompenzálni, mert akkora hadsereget, de főleg akkora rendőrséget nem tudunk fenntartani, egyszerűen nincs meg rá az anyagi lehetőség, nincs meg az eszköz, nincs meg az emberlehetőség, ahonnan lehet válogatni, amivel az összes túlórát ki lehetne váltani.

Azt javaslom, hogy tekintsük ezt a törvényjavaslatot az egész parlament által támogatott, de átmeneti szabályozásnak, mert mi azt szeretnénk, hogy ezt a kérdést valamilyen módon véglegesen rendezni lehetne. Vagy azzal, hogy Magyarország, a magyar kormány azt mondja, hogy az EU-s irányelvnek azt a részét módosíttatja vagy megtalálja a jogi formulát, ami a speciális munkaviszonyra vonatkozik, márpedig ez egy speciális munkaviszony abból a szempontból, hogy nem fix a munkaidő időtartama, vagy azzal,

hogy nem átmenetileg rendezzük, hanem egész egyszerűen azt mondjuk, hogy ezt a kérdést akkor nemzeti hatáskörben rendezzük. Mert ha van nemzeti ügy, és önök ezeket szeretik, és őszintén hiszem, hogy támogatják, az az, hogy azoknak, akik fegyveres és rendvédelmi szerveknél dolgoznak és látják el a hivatásukat, ezt a választási szabadságot megadjuk, hogy ők pénzben megválthassák a túlorát.

Én kifejezetten örültem annak, hogy ebben az ügyben egy nagyon konszenzusos javaslat tudott születni a Honvédelmi és rendészeti bizottságban. Higgyék el, ez nem azon múlt, hogy ki nyújtotta be. Természetesen tudomásul vesszük, hogy a kormánypárti képviselők szövegét kell beadni. De ez irreleváns ebből a szempontból. Az eredmény a lényeg. Itt fogunk ülni két hét múlva, és ha más törvényjavaslatot nem is, de ezt a törvényjavaslatot mindannyian meg fogjuk szavazni, mert ez a katonáról, a rendőrrel, a parlamenti őrről, a bv-sről és minden fegyveres és rendvédelmi szolgálatot ellátó személyről szól. Szerintem ez egy nagyon fontos dolog. A hazaszeretet, a mások iránti felelősség ilyen törvényjavaslatokban nyilvánul meg. Köszönöm szépen. *(Taps.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő asszony. Most megadom a szót Demeter Mártának, az LMP képviselőcsoportja vezérszónokának.

DEMETER MÁRTA, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Képviselőtársaim! Államtitkár Úr! Az egész kialakult helyzet előzményéről azt érdemes tudni, hogy világosan látszik, hogy nagyban befolyásolja mind a rendvédelmi szervek működőképességét, mind pedig a Magyar Honvédség működőképességét az a többbezes létszámhiány, ami kialakult az elmúlt időszakban. Adatkérések és írásbeli kérdések nyomán is teljesen világossá vált a válaszokból, hogy 10-15 millió túlorát, túlszolgálatot és túlmunkát teljesít mind a rendvédelmi szervek állománya, mind pedig a Magyar Honvédség. Éppen ezért borzasztó nehézséget okozott volna, ha a törvény úgy marad, ahogy egyébként jelen pillanatban még hatályos, hogy 2019. január 1-jétől nem lehet pénzben megváltani a túlszolgálatot, és inentől kezdve csak és kizárólag szabadságban lehetett volna ezt kiadni. Ez egyértelműen veszélyeztette volna mind a rendvédelmi szervek, mind a Magyar Honvédség működőképességét, hiszen amikor nyilvánosságra került ez a rendvédelmi szervek esetében, akkor azt elég nagy társadalmi visszhang követte, és világosan látni lehetett, hogy nagyon sokan elhagyták volna a rendvédelmi szervek állományát. És ez sajnos nem lett volna másként a Magyar Honvédségnél sem, amennyiben nincs további lehetőség a túlszolgálat ki fizetésére.

A másik pedig az, hogy az óriási létszámhiány miatt lehetetlenség csak és kizárólag szabadságban kiadni ezt a túlmunkát és túlszolgálatot, hiszen nincs annyi katona, nincs annyi rendőr, nincs annyi ember

a büntetés-végrehajtásban, hogy folyamatos szolgálót lássanak el, és az ország biztonságáért érdemben tudjanak dolgozni. Tehát ebben mindenféleképpen lépni kellett. S nem volt véletlen az, hogy augusztus végén képviselőtársaimmal benyújtottuk ezt a javaslatot. És igen, nagyon örülök neki, hogy végre valamilyen van konszenzus, és hogy erről érdemi beszélgetés folyt a Honvédelmi és rendészeti bizottságban. Tényleg azt gondolom, ez egy nagyon jó példa, hogy lehet így is cselekedni. Én remélném egyébként, hogy „a honvédelem nemzeti ügy” törvényhelyet minél több alkalommal komolyan veszik. Ez egy olyan pozitív példa, amit ki kell emelni. A Honvédelmi és rendészeti bizottság lényegében egy szó szerinti konszenzust tudott létrehozni, és minden egyes képviselő megtámogatta ezt a javaslatot.

S tényleg teljesen mindegy, hogy ez önálló képviselői indítványként, bizottsági módosítóként vagy bármilyen más módon kerül a parlament elé. Azt gondolom, nem kérdés, hogy ezt mindannyiunknak támogatni kell, és természetesen, hogy mi is igennel fogunk szavazni, és az LMP is igennel fog szavazni erre a javaslatra. Kérem az összes kormánypárti képviselőt, hogy ők is szavazzanak erre igennel.

A 2022-es dátumra szerettem volna még kitérni, hiszen az eredeti javaslatban ezt a 2022-es dátumot tüntettük föl. Ennek nem volt más oka, mint hogy most tényleg szükség van gyorsan egy tűzoltásra. Viszont az is igaz, hogy legkésőbb 2022-re ki kell dolgozni egy érdemi párbeszéddel, érdemi szakmai és politikai egyeztetéssel és az érintettek bevonásával egy olyan új előmeneteli és illetményrendszert, amely valós megbecsülést ad, amely versenyképes illetményeket tud biztosítani az állomány számára. Több alkalommal jeleztük, hogy 60 ezer forintban kellene megállapítani ezeket az illetményeket ahhoz, hogy versenyképes lehessen, és egy olyan előmeneteli rendszert, amely tartalmaz egy új típusú karkedvezményes nyugdíjrendszert, egy olyan előmeneteli rendszert, amely minél hosszabb szolgálatra ösztönöz. Hiszen nyilvánvalóan az az érdek, hogy akik a Magyar Honvédség állományában szolgálnak, azoknak az embereknek a tudása minél tovább ott legyen, és a tapasztalatokat át tudják adni a fiataloknak, tehát minél hosszabb szolgálatra ösztönözzön. De természetesen ellentételezni kell azt a rendkívüli igénybevételt, aminek a katonáink ki vannak téve.

Tehát nagyon örülök, hogy bár borzasztó ritkán, de ez egy pozitív példája annak, hogy konszenzus tudott lenni ebben a kérdésben. Köszönöm. *(Taps.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő asszony. Most megadom a szót Pogácsás Tibor államtitkár úrnak.

(23.00)

POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Csak jelezni szeret-

ném, hogy a Belügyminisztérium támogatja a törvényjavaslatot. Köszönöm. *(Taps az ellenzéki pártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, államtitkár úr. Most kétperces hozzászólásra van lehetőség. Varga-Damm Andrea képviselő asszonynak adom meg a szót.

DR. VARGA-DAMM ANDREA (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Azért nyomtam kétperces gombot, mert itt van a teremben két, a honvédelem kérdésében elég nagy tekintélyű képviselőtársunk, Kósa Lajos honvédelmi és rendészeti bizottsági elnök, illetőleg Németh Szilárd államtitkár úr.

Németh Szilárd államtitkár úr a T/3291. javaslat végén az összegző válaszában azt mondta, hogy látja, hogy mi nem a népet képviseljük, és nem akarjuk megszavazni ezt a javaslatot. De ebből a mostani javaslatból kiindulva, amellyel a túlmunka pénzbeni megfizetése, illetve a választás lehetőségét teremti meg, mit látunk? Azt, hogy volt egy tisztességes párbeszéd a bizottságban. És azt szeretném önöktől kérni, mint tényleg a Fideszben két nagy tekintélyű képviselőtől, régmúltra tekintenek vissza, adják meg a lehetőségét annak, hogy ennek az előző törvényjavaslatnak a bizottságban tárgyaljuk már meg a feltevéleit.

Ugyanis tényleg körülbelül négy-öt mondat az, amit ki kellene belőle hagyni, és a cél ugyanúgy megmarad, de azt tudnánk mondani, hogy ez konszenzussal jött létre, és nem kell azt mondanunk, hogy de kérem szépen, mi pont azért nem szavazzuk meg, mert nem akarjuk, hogy benne legyenek olyan új jogintézmények és szabályok, amelyeket a nép nem tud kiszámítani, és amit bármikor is a nép ellen lehet fordítani.

Úgyhogy én nagy tisztelettel azt kérem önöktől, az elkövetkezendő hetekben - hiszen ezzel a törvénnyel nem kell sietni, ez nem ma aktuális, nem holnap; lehet, hogy valamikor a közeljövőben igen, de ma még van időnk - tegyék már meg, hogy beszéljünk erről, beszéljük át azt a pár nem jó szabályt, és akkor hadd jöjjünk már ide valamelyik héten ebbe a Házba, és akár száz százalékkal szavazzuk meg. Nagyon kérem önöket, ebben legyenek a segítségünkre, nem nekünk, hanem a magyar népnek. Köszönöm. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő asszony. Kérdezem, kíván-e még valaki hozzászólni a vitához. *(Senki sem jelentkezik.)* Nem látok jelentkezőt, így az általános vitát lezárom.

Megkérdézem az előterjesztőt, hogy kíván-e hozzászólni az elhangzottakhoz. *(Jelzésre:)* Jelzi képviselő úr, hogy igen. Öné a szó.

KÓSA LAJOS, a Honvédelmi és rendészeti bizottság elnöke: Köszönöm szépen. Elnök Úr! Tisztelt Ház! A javaslat nem ellenzéki javaslat és nem kormánypárti

javaslat, mert a magyar parlament Honvédelmi és rendészeti bizottságának a javaslata. Ez egy testület. A Honvédelmi bizottság nem ellenzéki és nem kormánypárti szervezet. Ezért azok a megjegyzések, hogy ez egy ellenzéki javaslat, éppúgy értelmetlenek, mintha valaki azt állítaná, hogy ez egy kormánypárti javaslat.

A valóság és a történelmi hűség kedvéért említem meg, hogy már a nyáron felvetődött annak a kérdése, hogy ezt rendezni kell ennek az őszi ülészakának a folyamán, különben nehezen kezelhető helyzetek alakulhatnak ki a rendvédelmi és honvédelmi szervezeteknél. A témával kapcsolatban két képviselőtársunk nyújtott be javaslatot, Demeter Márta és Harangozó Tamás. Mind a két javaslattal volt probléma. Az egyik, a Demeter Mártáéból egy hivatkozási rész hiányzott, és ezért nem volt megjelölve, hogy az általa benyújtott módosító indítvány a törvény melyik része helyébe lép. Ez látszólag jogtechnikai probléma, de ilyen értelemben az ügy nem tudott volna joghatást kiváltani. A Harangozó Tamás által benyújtott javaslatból pedig a Hjt. alá tartozó szervezetek teljesen hiányoztak, tehát ő csak a Hszt. alá tartozó szervezeteknél akarta a szabályozást módosítani. Egyik javaslatra sem lehet azt mondani, hogy azért, mert a képviselők nem értettek volna hozzá, vagy rossz volt a szándék. Harangozó Tamás jelezte, hogy a Hszt. ezt a kérdést máshogy szabályozza, mint a Hjt. A Hjt.-ben, amikor a honvédeknek az előjáró túlszolgálatot rendel el, akkor nem tudja eldönteni a katona, aki a túlszolgálatot teljesítette, hogy ő mit kér, szabadidőt vagy pénzmegváltást, hanem ő csak javaslatot tehet, és a parancsnokának ki kell kérnie a véleményét, de igazából a döntést a parancsnok hozza meg. A Hszt.-ben nem ez a helyzet, mert ott érdemi döntést tud hozni az illető - és akkor itt van a törvény hatálya -, legyen az rendőr, katasztrófavédelmi dolgozó, legyen az a büntetés-végrehajtásban dolgozó, a parlamenti őrségbe tartozó vagy az idevonatkozó szolgálatokban szolgálatot teljesítő ember. A Harangozó úr éppen ezért választotta a kettőt külön.

Amikor benyújtották a képviselők a javaslatokat, akkor abban maradtunk, hogy nem az ő javaslataikat vesszük tárgysorozatba, hanem jelezve azt, hogy ebből ne legyen ilyen vita, itt elvi egyetértés van, a Honvédelmi bizottság dolgozza ki a javaslatot, mind a kettőt beépítettük kijavítva, és így kikerült a parlament elé. Kár, hogy elment Kunhalmi Ágnes képviselőtársam, mert szerettem volna azt, ha nem marad tévedésben, hanem világossá tesszük, hogy ez nem ellenzéki javaslat és nem kormánypárti javaslat.

A vitában elhangzottakkal kapcsolatban csak arra szeretnék utalni - elsősorban Varga-Damm képviselőtársamnak mondom -, hogy az Európai Unió foglalkoztatáspolitikai irányelve és annak az érvényesülése teljesen független a fizetés nagyságától. Tehát tévedés azt mondani, hogy ha felemeljük a katonák vagy a rendőrök fizetését, akkor majd mindenki szabadságmegváltást kér, mert az irányelv nem a fizetés nagyságától teszi függővé ezt az elvet, hanem azt

mondja, hogy mindegy, hogy mennyi a fizetése, szabadságban kell kiadni, mert alapvetően a munka törvénykönyve és annak szelleme alapján az adott országban érvényes napi és heti munkaidőt védi.

Az a javaslat, amit többen elmondtak, nevezetesen, hogy olyan foglalkoztatási és fizetési feltételeket kell adni a Hszt. és a Hjt. alá tartozó embereknek, hogy ezt a foglalkozást abban a tudatban tudják választani, hogy viszont itt van túlmunka, szabályozott keretek között. Itt ez a kérdés, és akkor tud véglegesen megoldódni ez a kérdés, és nem kell ideiglenes szabályokat betenni a két törvénybe, ami egyébként zavaró is, mert minden ciklusban akkor ezzel foglalkozni kell. Megoldjuk, mert az előző időszakban is konszenzus volt, pont akkor is én vezettem a Honvédelmi és Rendészeti bizottságot, és a mostani vitában részt vevők döntő többsége is ugyanezen az állásponton volt, tehát ebben nem volt elvi vita, hogy a Hjt.-ben és a Hszt.-ben kell azokat a változásokat eszközölni, ami akkor ezt lehetővé teszi. Egyébként is így működik normálisan, és akkor tudunk menni az Unióhoz, és azt mondjuk, hogy vannak speciális foglalkoztatási ágak, ilyenek az orvosok, ilyenek a közműszolgáltatókban dolgozók, és a többi, és ilyenek természetesen a rendőrök és a Hszt. és a Hjt. alá tartozó emberek is.

Annyit még azért el kell mondani, hogy azt Vadai képviselőtársam idézte pontosan, hogy az előző ciklusban, amikor a magyar parlament a költségvetési törvényekben és a Hjt.-ben, Hszt.-ben döntött az életpályamodell bevezetéséről ezekben az ágazatokban, akkor valóban ez egy versenyképes fizetési konstrukció és életpályamodell volt. A magyar gazdaság teljesítménye és most már a több évre visszamenő, a versenyszférában 10 százalékos feletti nettó bérkiaárlás állította elő azt a helyzetet, hogy bár még az életpályamodell esetében a Hszt. alá tartozóknak ebben az évben is emelkedett a fizetésük - egyébként a katonáknak is -, és úgy mond az életpályamodell most fut ki, abban mindenkinek igaz van, hogy igen, most fut ki, és el is avult. Elvesztette a versenyképességét.

Ebben az értelemben persze itt a vitában sokszor használnak olyan megfogalmazást a képviselőtársak, amelyet nehezen lehet értelmezni, hiszen mondjuk, a honvédelem esetében a létszámhiány egy virtuális ügy, hiszen a magyar parlament nem azt határozza meg, hogy mennyinek kell lenni a honvédség létszámának, hanem azt, hogy mennyi lehet a maximum. Ha a honvédség által ellátandó feladatot kisebb létszámon is el lehet látni, akkor nem kell maximumra feltornáznunk. A rendőrségnél bonyolultabb a helyzet, mert ott a szolgálati beosztásnál pontos létszámok vannak, azt viszont nem a parlament határozza meg, hanem az éves költségvetési törvény és a tárca, de azt senki nem akarja elvitatni, hogy nehézséget jelent egyébként a kívánatos szintig feltölteni az állományt. Ezért mondom, hogy a 8 ezres létszámhiány a honvédség esetében így nem értelmezhető. Viszont, amit pontosan lehet idézni, az a következő. Hogy van ez a probléma, a legpontosabban ott lehet megragadni és

alátámasztani - ez a bizottsági ülésen is elhangzott -, hogy ha megnézzük a létszámokat a pontos adatok nélkül, az ilyen jellegű szervezetekben természetesen van fluktuáció. Minden szervezetben van, tehát az nem is kérdés.

(23.10)

A normál életben, amikor nincsenek feszültségek, akkor azt mondja mind a két tárca vezetése, hogy ilyen 1-2-3 százalékos ezekben a szervezetekben a fluktuáció, és a fluktuáció szintje hosszú időn keresztül azonos szinten maradt, tehát nincsenek benne tendenciák. Most viszont az a helyzet, hogy érezhető, hogy ez a kívánatos 1-2-3 százalékos 5 százalékos, illetőleg a fölé ment, és tendencia van benne, tehát növekszik a fluktuáció aránya. Tehát a helyzet az, hogy furcsa módon most a Honvédségben többen szolgálnak, mint az előző időszakban, tehát ilyen értelemben azt is mondhatnánk, hogy de kérem szépen, nincs probléma, hiszen a honvédség létszáma nőtt. Tehát az előző időszakhoz képest most többen dolgoznak benne. Ezért nem mondható az, hogy nem vonzó, hiszen többen vannak benne. Többen léptek be, mint amennyien kiléptek.

Igen ám, de ha megnézzük a fluktuációs adatokat, akkor - legalábbis ezt közölte az államtitkár úr, de ez nem kell hogy megnyugtasson bennünket, mert ugyanakkor, ha a fluktuáció tendenciáját nézzük, akkor világos, hogy - a kelletnél sokkal többen hagyták el a hadsereget, mint ami ideális lenne, és ugye ez nettó veszteség energiában, erőforrásban, hiszen akik elhagyták a hadsereget, azok kiképzett katonák voltak. Akik bejönnek, azok újoncok, és ott egy tudást vagy képességet, kiképzett embereket veszít akár a rendőrség, akár a honvédség. Tehát ezzel foglalkozni kell, és egyébként természetesen tudjuk, mert hiszen ezt a kormányinfón Gulyás miniszter úr is mondta, hogy a védelmi kabinet foglalkozik ezzel a kérdéssel, és a parlament elé fog kerülni, nyilván miután ez nettó költségvetési kérdés, a költségvetési törvényben.

Annak én örülök, és köszönöm szépen az együttműködést mindenkinek, hogy itt egy konszenzuális javaslat fekszik a Ház előtt, nyugodtan mondhatom, hogy ebben a ciklusban lehet, hogy ez az első... (*Demeter Márta: Neeem...*) Most gondolkodnom kell, hogy melyik volt esetleg, ami konszenzuális javaslat volt, amit közös előterjesztéssel... Szerintem első. (*Dr. Vadai Ágnes: Az első.*) De akkor köszönöm szépen a támogatást, és örülök neki, hogy a Honvédelmi bizottság egy konszenzuális javaslatot terjeszthetett a Ház elé. Kérem a támogatásukat.

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Ezzel mai napirendi pontjaink tárgyalásának a végére értünk, most **napirend utáni felszólalások** következnek. Elsőként napirend utáni felszólalásra

jelentkezett Varga-Damm Andrea képviselő asszony: „Nyelvében él a nemzetünk” címmel. Öné a szó.

DR. VARGA-DAMM ANDREA (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Üdítően kezdtük a napot, mert a magyar nyelv napjának megemlékezésével kezdtük, és most, reményeim szerint, üdítően fejezzük be. A magyar nyelv napja van ma, ami, azt gondoljuk, hogy a magyar nép szellemi-kulturális öröksége és a nemzeti identitásunk alapját jelentő komoly tényező.

2009. április 23-án ünnepeltük először a magyar nyelv napját, mert a Magyar Anyanyelvápolók Szövetsége 2008. december 6-án úgy döntött a IX. tisztújító kongresszusán, hogy megszavazták április 23-át a magyar nyelv napjának, merthogy 2008-ban ezen a napon nyitotta meg kapuit a magyar nyelv múzeuma Széphalmon, Kazinczy Ferenc mauzóleuma mellett.

Majd ez a kormány 2011. szeptember 26-án az Országgyűlés elé terjesztette azon javaslatát, hogy az Országgyűlés november 13-át nyilvánítsa a magyar nyelv napjának, tekintve, hogy az 1844. évi II. törvény ezen a napon nyilvánította a magyar nyelvet államnyelvvé.

A magyar nyelv az emberi logika csúcsterméke - mondta Ove Bergund svéd műfordító. Jacob Grimm, aki szintén fordított magyar nyelvről, azt mondta, hogy a magyar nyelv logikus és tökéletes felépítése felülmúl minden más nyelvet. John Bowring 1830-ban megjelent művében azt mondta, hogy a nyelv a nemzeti önállóság és szellemi függetlenség legrégebbi és legfényesebb emléke; aki megfejt, isteni titkot boncolgat.

Miért is kell mégis a mai nap védenünk nyelvünket? Az információs társadalom egyik eredménye az, hogy a nyelv egyszerűsödik, a rövidítések uralkodnak, a szinonimákat elhagyják. Aggodalomra ad okot, hogy az idegen nyelvből bejövő jövevényszavak manapság már nem kerülnek fordításra, valamely magyar nyelvnek megfelelő alakban nem alakulnak át, hanem a mindennapokban az idegen hangzással használjuk őket, vegyesen a magyar nyelv szavaival. Ez ma már olyan mértéket ölt, hogy lassan a magyar nyelv szavai alig találhatók meg a mindennapi egyszerű beszéd szövegeiben. A szinonimaszótárunk 80 600 szót tartalmaz. Egy ilyen fantasztikusan gazdag nyelv, amely valóban most már szinte nemzeti identitásunk egyetlen tartópillére, hiszen a hazaszeretet és a nemzet tudat társadalmunkban igencsak deficités időszakát éli, nemhogy nem vesztet el, hanem annak újítását, óvását, művelését minél erőteljesebben kell társadalmunkban szorgalmazni.

Csak mondanék egy példát a „szép” szavunkra. Szinonimái: festői, fenséges, magasztos, pazar, egyszerű, pompás, pompázatos, fényűző, esztétikus, ízléses, mutatós, szemrevaló, tetszetős, dekoratív, elbűvölő, gyönyörű, elragadó, bámulatos, lenyűgöző, csodás, varázslatos, ellenállhatatlan, díszes, ékes, káprázatos, csinos, csodálatos, bájos, látványos, ragyogó, szépséges, vonzó, attraktív, imponáló, mesés, búbajos,

lélegzetelállító, magával ragadó, csodaszép, gyönyörűsége, mesés, oltári, szemet gyönyörködtető, mesebe illő, álomszép, mesebeli, elkápráztató, tündérszép és ámulatba ejtő. Ez 47 szinonimája a „szép” szavunknak.

Arra emlékezünk tehát ma, és arra kell figyelemmel lennünk mindennapjainkban, hogy erre a fantasztikus nyelvre nagyon vigyázzunk, hogy a jövő nemzedéknek nyelvünk gazdagságát meg tudjuk őrizni, és nemzeti identitásunk alapját, szellemi örökségünket mint a legcsodásabb eszközünket tartjuk meg a jövő nemzedéke számára. Köszönöm figyelmüket. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő asszony. Következő napirend utáni felszólalásra jelentkezett Ungár Péter képviselő úr: „A nyugat királynője 7.” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

UNGÁR PÉTER (LMP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Ismételten Szombathely problémáiról szeretnék szólni, és szeretném jelezni, hogy erről a problémáról sem Hende Csaba, Szombathely megválasztott egyéni képviselője emeli fel a szavát az Országgyűlésben. Az a helyzet, és erről is már korábban szót ejtettem itt a Ház falai között, hogy a Zanati úti Falco gyár problémája 2005 óta a lakóknak nagyon súlyos gondokat okoz, nagyon magas a levegő szennyezettsége, zajszennyezettség van, és olyan közegészségügyi problémákat okozott ez a gyártelep, aminek a mai nap nem tudjuk a pontos arányát, nem tudjuk, mennyivel nagyobb az asztmás megbetegedések száma, főleg gyermekeknél ebben a térségben azért, mert ez a gyár olyan por-, illetve egyéb szennyező anyagokat bocsát ki, ami rosszat tesz a gyermekek fejlődésének.

Ugye, ez egy régi probléma, egy régi probléma, de nagyon mutatja azt, hogy a Fidesz a multinacionális vállalatokkal szemben csak szóban harcol. A Falco gyárnak jelenleg sem pontosan tudjuk, mi a tulajdonosi háttere, ez egy offshore cég által tulajdonolt gyár, mégis eddig mind a városvezetés, mind pedig az állam mindent megtett, hogy mindent alá adjon ennek a gyárnak, pedig ennek a gyárnak a tulajdonosi háttere nem tisztázott.

A legutóbbi aktualitás az, hogy a Falco gyár bejelentette, hogy további terjeszkedést szeretne. Ez természetesen az ott lakóknak súlyos problémát okoz, az ott lakók ezért benyújtottak egy olyan javaslatot a közgyűléshez, ami megtiltaná a gyár bővítését. Ugyanakkor maga a gyár is benyújtott egy olyan módosítást, amivel a gyár tudna bővílni ezen a városrészen, és további területeket szerezne. Az a helyzet, hogy azt a bátor döntést hozták - itt „bátor Sir Robint” tudnám felidézni az üléssteremben -, hogy mind a két javaslatot egyszerre elutasította a közgyűlés.

Az a helyzet, hogy itt egy döntést kellett volna hozniuk abban, hogy a gyár tovább bővílhet, hogy újabb átminősítések lesznek, hogy újabb lakókat ér a levegőben ez a szennyezőanyag-, illetve porkoncentráció,

vagy pedig a lakóknál a tiltás mellett döntöttek volna, ezt a döntést kellett volna meghozni.

(23.20)

Itt a konkrétum az, hogy a Pick-telepet kellett volna átsorolni vegyes felhasználású területből kisvárosias lakóterületbe, a gyár meg pont fordítva: azt akarta, hogy ezek maradjanak vegyes területen, illetve, hogy közlekedési területeket magánútra változtassanak. Ez mondjuk, olyan problémákat is vet fel, ami talán egy kicsit tágabbra vezet, hogy mi az a mennyiségű állami infrastruktúra, és mi az a mennyiségű állami adófizetői befektetett pénz, amit egy offshore-hátterű vállalkozásnak tudnak nyújtani, mi az a határ, amíg elmegy mind a Puskás Tivadar által vezetett városvezetés, mind pedig a magyar állam abban, hogy ennek a gyárnak megfeleljen.

Természetesen tisztában vagyunk azzal, hogy ez a gyár munkahelyeket teremt a városban. Érdekes lenne kiszámolni azt, hogy mondjuk, egy szombathelyi ember munkájára leosztva mennyivel kap több támogatást egy ilyen offshore-hátterű gyár, mint amennyit kap egy helyi kis- és középvállalkozás, illetve, hogy mennyire szokott a városvezetés minden csetintésre ugrani egy olyan kis- és közepes vállalkozásnak, ugyanebben a városban, hogy besorolásokat változtassanak meg, hogy magánutakká alakítson közutakat.

Tehát itt az a helyzet, hogy azért, mert azt gondolják, hogy ez nekik profitot fog termelni, ezért mindent megtesznek azért, hogy ne a lakóknak a szava, hanem a gyár szava érvényesüljön.

Ha itt lenne Hende Csaba - de nincs -, akkor azt mondaná, hogy de ő harcot indított a gyár ellen, és az egyik kémény lezárására is került, és különben is már egyszer a választási kampányban, amikor úgy érezte, hogy most van itt ennek az ideje, semmikor máskor, akkor megszólalt ebben az ügyben. Az a helyzet, hogy bár nagyon jelentőségeltjes volt ez a megszólalás, mert konkrét akció nem követte, mégiscsak azóta valahogy megint abbamaradt Hende Csaba aggodalma ezen ügyben. Abbamaradt, pedig ugyanúgy ott van a gyár, ugyanúgy problémákat okoz a lakóknak, és ugyanúgy terjeszkedni próbál, tehát ezt a problémát próbálja növelni.

Úgyhogy nekem az lenne itt a kérésem, most már másodjára a jegyzőkönyvben, amit majd biztosan el fog olvasni, hogy ezt a bátorságát, ami megvolt a választási kampányban, folytassa, és álljon ki a szombathelyi emberek érdekében, az ő érdekükben dolgozzon, ne pedig egy offshore-hátterű gyárnak. Köszönöm szépen. *(Taps az LMP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Az utolsó napirend utáni felszólalásra jelentkezett Farkas Gergely képviselő úr: „Függetlenségük 100. évfordulójára emlékeztek lengyel testvéreink” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

FARKAS GERGELY (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Száz évvel ezelőtt, 1918. november 11-én lett újra független állam 123 év után Lengyelország, és úgy gondolom, hogy a magyar-lengyel ezeréves barátság kapcsán fontos, hogy a Magyar Országgyűlésben is megemlékezzünk erről az évfordulóról, amely lengyel barátaink legnagyobb ünnepe.

Ezeréves történelmi barátságot említettem, és ez nem egy költői túlzás, hanem tényeken alapul, hiszen az Árpád-kortól kezdve napjainkig ezernyi olyan közös dolgot lehet felsorolni, ami összeköti a két nemzetet. Számos olyan uralkodónk vagy éppen neves történelmi személy volt, akinek akár lengyel felmenői voltak, közös uralkodóink voltak, Nagy Lajostól kezdve Báthory Istvánon keresztül, számos olyan történelmi esemény volt, amikor megsegítettük egymást, egymás hazájában lettek menedéket magyar emberek, vagy éppen '48 vagy '56 kapcsán segítette egymást a két nemzet. Tehát ez egyáltalán nem csak egy szimbolikus dolog, hanem tényeken alapul.

És nemcsak a múltunk közös, hanem a jelenben is számos olyan kihívás van, amely közös a két nemzet számára. Mindkét ország szenved attól, hogy a társadalmának egy jelentős része ment kényszerből külföldre, nagyon fontos ezért, közös probléma, hogy megtörténjen például az a bérfelzárkóztatás, amit a Jobbik is lengyel szövetségeseinkkel közösen zászlajára tűzött, a bérunió megvalósítása, hogy árakban is utolérjük a nyugat-európai színvonalat.

Közös probléma például a brexit kapcsán az ott élő magyaroknak vagy éppen a lengyeleknek a sorsa, hogy ne legyenek másodrangú állampolgárok, közös probléma és közös feladat, hogy megvédjük a migrációtól a keresztény Európát. Úgyhogy számos olyan pont van manapság is, amiben együtt kell dolgozunk. Mindebből a közös múltból és a közös ügyeinkből, a jelenben lévő közös ügyeinkből fakadóan a Jobbik és a Jobbik ifjúsági tagozata immáron hét éve rendszeresen november 11-e kapcsán Lengyelországba egy utat szervez, és idén is egy nagyon szép létszámú delegációval vettünk részt ezeken az eseményeken, amelyek ezek a hétvégén megrendezésre kerültek.

Szávay István képviselőtársammal, Pintér Tamás és Mirkóczki Ádám képviselőtársaimmal és többtagos ifjúsági tagozatos és Jobbik-taggal vettünk részt ezen a túrán, amelynek keretében a szombati napon lengyel szövetségeseinkkel, a Ruch Narodowyval egy saját megemlékezést szerveztünk, megkoszorúzva Roman Dmowski szobrát, másnap pedig részt vettünk a fantasztikus élményt jelentő lengyel függetlenségi menetben.

Az ideai menetben a híradások, az objektív híradások szerint 250 ezer, azaz negyedmillió lengyel hazafi vett részt, és szerencsére ott voltunk mi is, magyarok, többek között más országok delegációjával együtt is, és mindaz, amit ott átélünk, az szavakban nehezen kifejezhető. Nehéz elmondani azt, hogy milyen érzés volt, amikor megjelentünk ott a - mondom még egyszer -

250 ezer lengyel hazafi között magyar zászlóinkkal és az erre az alkalomra készített molinókkal, amely molinón lengyelül és magyarul az a szöveg szerepelt: ezredényi barátság, százévnvi függetlenség, tartson mindkettő örökké!

Amikor ezt lengyel barátaink elolvasták, akkor onnantól kezdve tényleg azt az érzést, amit ott a köszönetük jeleként kinyilvánítottak felénk, azt nehéz elmondani. Megtapsoltak minket, együtt skandáltuk akár a „ria, ria, Hungária!”, akár a „lengyel, magyar két jó barát” ismert rigmusát, odajöttek megköszönni nekünk, hogy ott vagyunk, jelen vagyunk, részt veszünk a nemzeti ünnepükön. Tehát az a szeretet, ami áradt belőlük, az tényleg, úgy gondolom, hogy minden jelenlévő számára egy nagyon fontos emlék volt. Ezért is voltunk mi ott, és tényleg amit ott megtapasztaltunk, hogy 250 ezer ember, a legkisebbektől a legnagyobbakig ott volt, ez mind nagyon-nagyon emlékezetes volt számunkra. Nekem is megmaradt örök emlékneként, ahogy hat kisgyermek, kislány ott egy kifeszített lengyel zászlót vitt, vagy éppen mellettük néhány méterre egy idős házaspár egymásba karolva vount végig a tömegen.

Nagyon pozitív példát láttunk tehát itt a lengyel hazafiságból, és tényleg nagy élmény volt ott lenni lengyel testvéreinkkel ezen a meneten. Én tehát bízom benne, ezen élményen is alapulva, hogy ez a barátság nemcsak egy múltbeli dolog lesz, hanem időről időre meg tudjuk ezt újítani, a közös ügyeink kapcsán tudjuk egymást segíteni. Ezúton is arra kérem magyar és lengyel testvéreinket is, hogy ápoljuk ezt a nagyon értékes kapcsolatot, ezt a nagyon értékes barátságot, és felszólalásomat is azzal szeretném zárni még egyszer, amit a molinóra is írtunk: évszázadnyi függetlenség, évezrednyi barátság, tartson mindkettő örökké! Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Így a napirend utáni felszólalások végére értünk.

Megköszönöm a munkájukat, holnap reggel 9 órakor folytatjuk az ülést. Az **ülénapot bezárom**.

(Az ülésnap 23 óra 28 perckor ért véget.)

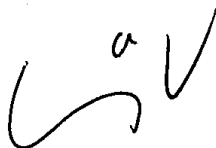
Gelencsér Attila s. k.
jegyző

Szávay István s. k.
jegyző

Dr. Varga László s. k.
jegyző

Dr. Vinnai Győző s. k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv
Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés Hivatala főigazgatója
Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,
Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda
Budapest, V. Kossuth tér 1-3.
Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4
Telefon: 441-4222
Telefax: 441-4599
Nyomda: EUROTRONIK Zrt.
MINDEN JOG FENNTARTVA!
ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)
ISSN: 2064-8367 (Online)